

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

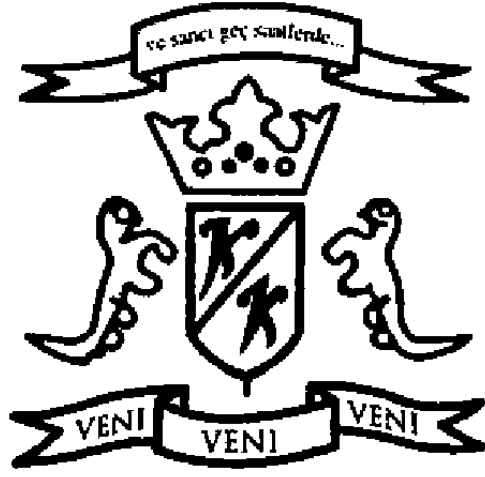
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aliester Crowley

Ay ocuk

A L T I K I R K B E S

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
Aliester Crowley – Moon Child
Türkçesi: Özgür Umut Hoşafcı
1.baskı: Mayıs, 2004

Yayın Yönetmeni ve Editör
Kaan Çaydamalı

Kapak Tasarımı
Erol Egemen

Kapak Baskı
Mikado Matbaası
(0-212) 28927 93

Baskı ve Cilt
Umut Matbaacılık
(0-212) 637 09 34 – 04 11

ISBN 975-279-013-5

Bu çevirinin tüm yayın haklarını sahiplendik. Tanıtım alıntıları dışında –makul boyutlarda- izinsiz çoğaltılması ahlak kurallarına ve yasalarımıza göre suç sayılmaktadır.

Böyle bir harekete kalkışmak istediğinizde önce bize sorarsanız uygar dünya adına seviniriz.

P. S. : Tüm fotokopi fanzinler yukarıdaki açıklamadan bağımsızdırlar. Onlar istedikleri ALTIKIRKBEŞ kitabını veya metnini çoğaltabilir, bozup yeniden yaratabilirler.

Okurlarımızı yasal dergileri değil “fotokopi fanzinleri” izlemeye çağırıyoruz. Onlar sizi uçurumdan aşağı itecek güce sahiptirler ve uçmayı öğrenmenin zamanı geldi.

Yaşasın FOTOKOPİ, Yaşasın KAOS

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
bir Kaybedenler Kulübü tribidir.
Yazışma adresi: caferağa mah ağabey sk. No 42 MODA
Konuşma adresi: (0-216) 414 75 08- 09
Fax: (0-216) 414 51 70
İnternet satışı: [www. altikirkbes. com](http://www.altikirkbes.com)

AY ÇOCUK

ALEISTER CROWLEY

Türkçesi: Özgür Umut Hoşafçı

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
Kadıköy, 2004

ÖNSÖZ

Şüphesiz asrın en ilginç ve aykırı kişilerinden biri olan Aleister Crowley, her nedense değişik kişilerde çok farklı tepkilere neden olmuştur. Kimi onu büyük bir üstat, majisyen ve mistik olarak kabul ederken, adını kara büyücü, İsa karşıtı olarak ananlar da az değildir. O halde, şair, dağcı, maceracı, satranç ustası, ressam, majisyen, mistik, zındık, gizli örgüt başkanı, din kurucusu vs. olarak gözüken bu karmaşık kişi tam olarak kimdi?

Edward Alexander Crowley, 12 Ekim 1875 tarihinde 23-24 saatleri arasında İngiltere'nin Warwickshire'de doğmuştu. Bin sayfaya yakın anılarında bu kent hakkında şöyle bir not düşmüştür "Bu kadar küçük bir kentte İngiltere'nin en önemli iki şairinin doğması gibi garip bir tesadüf gözlenmiştir, zira Shakespeare'i (1550-1616) unutmamak gerekir." Alçak gönüllük erdemlerinden biri değildi. Edward Alexander genç yaşta üç heceli bir adla daha kolay ünlü olacağını bir yerde okuyarak adını "Aleister" olarak değiştirmişti. Doğduğu yıl, 1875 okült çevrelerde önemli bir yıldır, Crowley'nin geçmiş yaşamında olduğu iddia ettiği Fransız majisyen Eliphas Levi ve Amerikan melez seks majisyeni Pascal Beverly Randolph'un öldüğü yıldır. Ayrıca Teosofik Cemiyetinin kuruluş yılıydı. Bu cemiyetin Başkanı Madam Helena Petrovsky Blavatsky'e göre her asrın son çeyreğinde çoğu Tibet'te mekan eden insanoğlunun ruhsal gelişmesini denetleyen Bilgelik Üstatları (Masters of Wisdom) veya Mahatmalar (Sanskritçe Yüce Ruhlar) insanların ruhsal tekamülüne hız vermek üzere belirli kişileri görevlendirmektedirler. Teosofinin bazı fikirlerinden etkilenen Crowley'de ileride kendisini bir Üstat beyan edecekti (Master Therion) ve okült bilgileri halka açımına görevini üstlenecekti.

Crowley'nin ailesi aşırı köktendinci Darbyite mezhebine bağlıydı. Bu mezhebe göre Katolik, Protestan, Metodist veya Anglikan olsun kendileri dışında tüm diğer Hristiyanların sonu cehennem ateşiydi. On bir yaşına dek bu inançlarla yetişen Crowley İncil, Tevrat ve diğer Eski Ahit kitaplarını neredeyse ezberlemişti. 1887 yılında dini vaazlar veren babasının ölümü üzerine Crowley Cambridge'deki yatılı Darbyite mezhebi okuluna gönderilmişti. Eski bir Anglikan rahip olan okul müdürünün fanatik evangelist Hristiyan dogmaları ve sadist muameleleri genç Crowley'de, kısa bir süre içinde bu mezhebe karşı derin bir nefret doğmasına neden olmuştu. D'Arcy Champney adında bu okul müdürü öğrencilerini birbirini ispiyon edip çeşitli yalanlar uydurmaya zorluyordu. Gerçekle hiçbir ilgisi olmadığı halde öğrencilerden biri Crowley'i kendinden geçmiş, sarhoş bir şekilde gördüğünü ihbar ettikten sonra, Crowley'i hayali birçok günahı itiraf etmeye zorlanmıştı ve sonuçta uzun süre ekmek ve suyla beslenmeyi, diğer öğrencilerden tecrit edilmiş, çeşitli işkencelere maruz tutulmuştu. Duruma müdahale eden Crowley'nin amcası bedensel ve zihinsel enkaz halinde çocuğu okuldan kurtarmıştı. Bir süre bakıma alınan Crowley özel öğretmenler tarafından yetiştirildi ve 1892 yılında Malvern Erkek Lisesine gönderildi. Crowley, "eşcinselliğin kural" olduğu bu okuldan nefret etmişti ve durumu ailesine bildirdikten sonra, okuldan çıkarıldı. Bu deneyimler Crowley üzerinde derin bir iz bırakmıştı, Crowley artık kural tanımaz bir asi olmuştu, kısa süre sonra bir fahişeden zührevi bir hastalık kapmıştı. Bir gün annesi ona İsa Karşısı "Canavar" deyince, bu Crowley'nin hoşuna gitmişti. Artık "Beast" (Canavar, Vahşi Hayvan, Deccal) 666 lakabını üzerine alarak Hristiyanlıkta gördüğü riyakarlık ve zulme karşı tepkisini gösterecekti.

Crowley'nin karmaşık kişiliğini çözümlemeye çalışırken batıda bile onun ürettiği sayısız günlükler ve biyografik yazılar karşısında, önemli göstergeleri gözden kaçırmışlardır. Örneğin,

Crowley hayat hikayesine neden “*Aleister Crowley’nin İtirafı*” demişti? Çünkü Crowley hayatı boyunca okul müdürünün bilinçaltında bıraktığı izleri silemedi ve sürekli “itiraf” halinde “kötü çocuktu.” Neden Crowley inisiye olduğu okült örgütün başkanına olmadık suçlamalar yükleyip saldırmıştı. Çünkü Crowley’nin geçirdiği deneyimler onun otoriteye başkaldırmasına neden olmuştu, bilinçaltında Cemiyet başkanı, okul müdürüydü.

Annesinin de ölümüyle Crowley'nin eline büyük bir miras konmuştu. Bir Şair olmaya kara verip Cambridge'te üniversite eğitimine girerek günün sanat çevrelerine bulaşmıştı ve biseksüel olarak aktif bir cinsel yaşama girmişti. Bu sıralarda entelektüel ve sanatsal çevrelerde İngiltere'nin Viktorya çağı ahlaki tutuculuğuna karşı tepki gösterdiği için uyum ağlamakta zorluk çekmiyordu.

Bu ara simya üzerinde yaptığı araştırmalar nedeniyle, bu konuda biraz ahkam kesmeye başlamıştı. Dağcılık merakıyla gittiği Zermatt'ta, simya konusunda kendisinden daha bilgili bir genç Julian L. Baker ile tanışmıştı. Aralarında geçen konuşmalar ardında Baker onu bir üstat olarak tanımladığı kimyager George Cecil Jones ile tanıştırdı. Jones, Crowley'nin kültürü ve ezoterik konulara karşı azminden etkilenererek Altın Şafak Hermetik Cemiyetine kabul edilmesi için kefil olmuştu ve 1898 yılında inisiye olmasını sağlamıştır. 1888 yılında Westcott, Mathers ve Woodman tarafından kurulan bu cemiyet gizli öğreticilik çerçevesinde masonluğa benzer inisiyatik dereceler aracılığı ile teurji, ritüel maji, durugörü, astral seyahat, astroloji, Tarot, Kabala, Hermetizm, remil gibi okült ilimler öğretiyordu. İhtişamlı bir ritüel ile inisiye olan Crowley cemiyetin varlığı, üyeleri ve öğretilerini sır olarak tutmaya, aksi halde bunun bedelini çok ağır ödeyeceğine dair yemin ettirilmişti.

Bu ara, Crowley'in cemiyetin önemli ve yetenekli adeptlerinden (üstatlarından) şef Mathers'in evladı olan Allan Bennett ile tanışmıştı ve maddi durumu kötü olan Bennett'i

ders karşılığında dairesinde kalmaya ikna etmişti. Crowley, Bennett'den yoğun bir eğitim almıştı ve büyük bir azimle kendini çalışmalara vermişti. Altın Şafak Hermetik Cemiyetinin mistik öğretileri ve ruhsal dönüşüm meselesinin onu pek ilgilendirmediği; ağırlık olarak güç vaat eden majikal operasyonlara kendini verdiği gözüküyordu, özellikle Mathers'in tercüme ettiği Goetia ve Abramelin'in Kutsal Majisi gibi eski büyücülük kitaplarındaki uygulamalarla vaktini geçiriyordu. Bu sıralarda Altın Şafak şefi Mathers Paris'e yerleşmişti. "Gizli Şefler" diye söz ettiği esrarengiz bir grup Gül Haç üstatlarından Cemiyetin üst derecelerine uyarladığı ileri seviyede okült talimatlar aldığını iddia ediyordu, bunlarla Altın Şafak öğretileri inanılmaz karmaşık, ama anlamlı ve etkili incelikler barındıran öğreti ve uygulamalarla dolmaya başladı. Altın Şafak içinde öğretileri üst boyutlara götüren Gül Haçlı ikinci bir cemiyet kurulmuştu. Ancak bu işin yükü altında dengesi bozulan Mathers aynı zamanda cemiyetin İngiltere'deki "Mabet" denilen şubelerle arası açılmıştı. Ayrıca, Crowley bulunduğu derecelerın tüm bilgi ve çalışmalarına hakim olmasına rağmen ve Mathers'in onayını almasına rağmen, İngiliz Mabetler onu üstat derecesine yüceltip inisiye etmeyi reddetmişlerdi. Bunlar arasında Nobel ödülü ünlü İrlandalı şair W.B. Yeats, Crowley için "Berbat ve deli biri" ve "bir okült cemiyet bir ıslahevi değildir" demişti. Bu arada İngiliz üyelerinin çoğu Mathers'den koparak sonradan "Stella Matutina" adını alan ayrı bir cemiyet kurdular. Mathers'in tarafını tutan Crowley birkaç sokak serserisi tutarak Mathers adına Londra'daki Altın Şafak Mabedine el koymuştu, ancak üyeler onu yasal yolla geri aldılar. Arada geçen okült savaşta, Crowley ayakkabısının lastik tabanları aniden tutuştuğu ve boynunda Mathers'in vermiş olduğu ve çeşitli renkler içeren Gül Haç kolyesinin beyaza dönüştüğünü iddia etmişti.

Bu başarısız girişimden sonra Crowley aniden sahneden çekilerek 1900-1903 arasında bir dünya turuna başladı. Mathers ile arası bozulan Crowley, sadece onu dışlayan Altın Şafak ü-

yelerine değil, eski şefine karşı büyük kin ve nefret beslemeye başladı. Hatta zarar vermek için Hz. Süleyman'a ait olduğu iddia edilen "Goetia" kitabıyla çağırdığı bir sürü ifriti Mathers'e gönderdiğini yazmaktadır. Mathers tarafından tercüme edilen bu kitabın (Kanun Kitabın tebliğinden önce) 1903 yılında Crowley'in bastığı korsan yayınında, Crowley kendini Gül Haç Kardeşliğin Heybetli başkanı olarak tanıtıyor ve Mathers'e tercüman olarak küçük bir not bırakıyordu, üstelik Mathers ve karısı Moina aleyhinde iftira ve karalamalara da yer veriyordu.

1904 yılında Rose Kelley ile yeni evlenen Crowley, balayına gittiği Kahire'de Aiwaz adında bir bedensiz varlıktan Kanun Kitabı diye bir kitap tebliğ aldığını iddia etti. Şiirsel ve etkileyici bir dile yazılmış bu kitap, çarpıcı güzellikte ve anlamda bazı dizeler yanında, zaman zaman şok edici ve dehşet verici sözlerle dolu. Bu kitap dünyanın yeni bir çağa girdiğini ve Crowley'in bu çağın peygamberi olduğunu ilan ediyordu. Crowley bu olaydan hemen sonra Mathers'e yazarak, "Gizli Şeflerin" Mathers'i görevden düşürdüğünü ve yerine kendisini tayin ettiğini beyan etti. 1905 yılında Mathers Cemiyete zarar verdiği ve kişiliğine karşı ağır karalamalar yönelttiği gerekçeyle Crowley'i Altın Şafak Cemiyetinden resmi olarak kovdu. Crowley'in tepkisi Equinox adında yılda iki kez çıkarılan yayınında Altın Şafak Cemiyetinin gizli dokümanlarını açıklamak oldu. Mathers bu nedenle dava açmasına rağmen, bu dokümanların telif haklı olmaması nedeniyle başarısız olmuştur. Daha sonra Crowley, Altın Şafak öğretilerini içeren kendi cemiyeti Gümüş Yıldızı (A.A.) kurmuştu. Ayrıca sonradan başkanı olduğu Alman asıllı O.T.O. (Ordo Templi Orientis, Doğu Tapınakçılar Cemiyeti) diğer bir cemiyetin "cinsel maji" öğretilerini ön plana alarak ün salmıştı.

Crowley'nin Kanun Kitabı Osiris çağının bittiğini ve "taçlı ve fatih çocuk" Horus çağının başladığını beyan ediyordu. Mısır panteonda Osiris baba, İsis anne ve Horus çocuktur. Osiris çağından önce anaerkil İsis çağı, sonra babaerkil Osiris çağı ve

son olarak da oğla ait özgür bir çağ vaat edilmekteydi. Ancak burada bir çelişki vardı, zira Crowley'nin kin kustuğu Hristiyanlık da bir "baba çağı" değil bir "oğul çağı" açtığını iddia ediyordu. İlginçtir ki Crowley'nin yazdığı diğer bir kitap "*Golden Twigs*" Crowley'nin hayran olduğu Sir J.G. Frazer'in ünlü on iki ciltlik "*Altın Dal*"ın kısaltması niteliğinde birkaç öykü içeriyordu. İlkel ve antik bazı inançları çok ayrıntılı bir şekilde inceleyen Frazer'in çalışması çok çarpıcı bazı sonuçlara varıyordu. Crowley'nin özetlediği ilk öyküde "Korunun Kralı" Nemi'deki Tanrıça Diana'nın rahibi yaşlandığında onunla savaşıp yenen ve öldüren kişi yeni kral olur. Eski Roma adetlerine dayanan bu hikayede psikolog Freud'un ünlü Odepus kompleksi açıklanır. Eski Yunan Mitolojisinde Odepus kralı öldürür ve yerine geçer, eski kraliçe de karısı olur. Sonradan eski kralın babası olduğunu öğrenir ve kendi gözlerini oyar. Crowley'nin Mathers'i devirip yerine geçme girişiminin arkasında bir Odepus kompleksi yatabilir mi?

1947 yılında ölen Crowley çok sayıda eser yazmıştır. Bu eserler arasında birkaç öykü ve iki roman da yer alır. Romanları "Ay Çocuğu" ve "Bir Uyuşturucu Müptelasının Günlüğü"dür.

1917 yılında yazdığı "Ay Çocuğu" 1929 yılında yayınlanmıştır. Daha sonra 1972 yılında tekrar basılmıştı. Piyasada bulunması zor olan bu ikinci baskıda Typhonian O.T.O. başkanı Kenneth Grant'in notları ve bir önsözü var. Kitap hakkında oldukça bilgilendirici olan bu önsözde şöyle yazmaktadır:

"Ay Çocuk özel bir tür "homunculus" yaratmakla ilgili. Daha önceki adı "Kelebek Ağ"ı idi, zira kelebek, özellikle Çinliler için ruhun eski bir sembolüdür. Ağ, insan dışı bir varlığı yakalamanın bir aracı. İşte Ay Çocuğun konusu budur."

Oldukça tuhaf ve aykırı bir çalışmaya dayanan yapay cenin "homunculus" yaratmak ilk kez simyager Paracelsus tarafından ortaya atılmış ve Crowley'nin bazı eserlerinde işlenmiştir.

“İtiraflar” otobiyografisinde bu roman hakkında şöyle diyor: “Bu kitapta modern majikal teorileri kapsamlı bir şekilde açıkladım. Romanda kişiliklerin çoğu tanıdığım gerçek kişilerdi ve birçok olayı yaşadıklarımdan aldım.”

Günümüzde, kitapta adı geçen bu “gerçek kişilere” gelince, Crowley hakkında sürüyle kitap yazıldığı gibi, Altın Şafak Cemiyeti ve üyeleri hakkında bir sürü incelemeler basılmıştır. Hicivli ve mizahlı bir dilde yazmayı seven Crowley’nin tanıdığı bu kişiler hakkında yazdıklarının pek ciddi olmadığı kendi önsüzünde yazdığı notan belidir: “tüm kişiler ve olaylar tamamen dağınık bir hayal gücünün eserleridir.”

Romanda bazı Türk karakterler olması ilginçtir. Crowley Hristiyanlığı sert bir şekilde suçlayan bir kitap yazmış olmasına rağmen, Müslümanlığı överdi. Kuzey Afrika’da uzun süre bulunmuş ve Arapça öğrenmişti. Hayatta tek kalan oğluna da Atatürk adını koymuştu. Ne var ki, özgeçmişi ile ilgili izlerini silen bu kişi ortadan kaybolmuştur.

Kemal
Menemencioglu

YAZARIN NOTU

Bu kitap 1917'de, Amerika'yı bizim lehimize Savaş'a sokma çabalarımın bana mümkün kıldığı boş vakitlerde yazılmıştır. Konu üzerindeki illüzyonlarım ve Simon Iff'in en sonunda üzgün gösterilişi bu yüzdendir. Kitabın kendisinin bütün şüphelerin, insanların ve olayların ötesinde yalın olarak düzensiz bir hayal gücünün uydurması olduğunu bilmem eklememe gerek var mı?

Londra,1929,
A.C.

İÇİNDEKİLER

- I. ÇİNLİ BİR TANRI
- II. RUHUN DOĞASI ÜZERİNE FELSEFİ BİR İNCELEME
- III. TELEKİNEZİ: NESNELERİ UZAKTAN HAREKET ET TİRME SANATI
- IV. HEPSİNDEN SONRA, ÖĞLE YEMEĞİ VE DÖRDÜNCÜ BOYUTUN AYDINLATICI BİR AÇIKLAMASI
- V. BAHÇE'DEKİ ŞEY VE TAO'NUN YOLUNA DAİR
- VI. DEĞİŞİK KONUKLARIN KONUŞMALARI İLE, AKŞAM YEMEĞİNE DAİR
- VII. LISA LA GIUFFRIA'NIN YEMİNİNE VE İĞRENÇLİKLER ŞAPELİNDEKİ GECE NÖBETİNE DAİR
- VIII. HOMUNCULUS'A, RUHUN DOĞASIYLA İLGİLİ ÖNCEKİ İDDİALARIN SONUÇLARINA DAİR
- IX. KÖTÜ HABERİ ARAGO'DAN QUINCAMPOIX'YA NASIL GETİRDİLER VE BUNUN ÜZERİNE NASIL BİR TAVIR TAKINILDI
- X. KELEBEK AĞINI DOKUMAK İÇİN İPEĞİ NASIL TOPARLADILAR
- XI. BALAYINA VE BÜYÜ ÜZERİNE BİRKAÇ SÖZLE BİRLİKTE BALAYINDA GEÇEN OLAYLARA DAİR. AHLAKİ DÜŞÜNCELERLE TAPINANLAR GENÇLER İÇİN YARARLIDIR

**XII.KARDEŞ ONOFRIO'YA, CESARETİNE VE YİĞİTLİĞİNE
VE BUNUN ÜZERİNE KARA LOCA'NIN BAŞINA GELEN
FELAKETLERE DAİR**

**XIII.BÜYÜK DENEYİN İLERLEYİŞİNE, EN SON PARİS'TE
GÖRDÜĞÜMÜZ MUTLULUKLARINDAN ENDİŞE E-
DİLMESİ GEREKEN DOSTLARIMIZI UNUTMADIĞIMIZA
DAİR**

**XIV.AYIN OKÜLT KARAKTERİ ÜZERİNE BİLGİLENDİRİCİ
BİR SÖYLEM, ÜÇ BÖLÜMDEN OLUŞAN DOĞASINA,
DÖRT BÖLÜMDEN OLUŞAN EVRELERİNE VE SEKİZ-VE-
YİRMİ EVLERİNE DAİR, BÜYÜK DENEY'DEN ÖNCE
OLAN OLAYLARIN, ÖZELLİKLE DE ILIEL'İN VİZYO-
NUNUN BİR AÇIKLAMASI İLE BİRLİKTE**

**XV.DR. VESQUIT VE ARKADAŞLARINA, ÖLÜLERLE
KONUŞMA İŞİNİN NASIL GİTTİĞİNE VE CYRIL GREY
VE ONOFRIO KARDEŞ'İN SAVAŞ MECLİSİNE VE
CYRİL GREY'İN BÜYÜ SANATI ÜZERİNE BELLİ GÖ-
RÜŞLERİNE DAİR.**

**XVI. KELEBEK AĞI'NIN YAYILIŞINA, VARLIĞIN
FARKLI TÜRLERİYLE İLGİLİ ÇOK HOŞ BİR SÖYLEME
VE BAYAN ILIEL'İN DURUMUNA VE İSTEKLERİNE
VE UYANDIĞINDA GÖRDÜĞÜ İKİNCİ VİZYONA DA-
İR**

**XVII. EDWIN ARTHWAIT'İN ŞEFİNE HAZIRLADIĞI
RAPORA VE BUNUN ÜZERİNE KARA LOCA'NIN MÜ-
ZAKERELERİNE VE BİRLİKTE PLANLANMIŞ KOMP-
LOLARA DAİR, SİHİRBAZLIK ÜZERİNE BİR SÖYLEM
İLE BİRLİKTE**

XVIII. AYIN KARANLIK YÜZÜ

XIX.BÜYÜK BÜYÜ AYİNİ

XX.WALPURGIS-GECEİ

XXI.BÜYÜK SALDIRININ YENİLENMESİNE VE NASIL GİTTİĞİNE DAİR

XXII.ESKİ DOSTUMUZ ARAGO BULVARINDAKİ BELLİ BİR ŞAFAĞA VE LISA LA GIUFERIA VE ABDÜL BEY'İN AŞKLARINA DAİR, AŞKLARINI NASIL İLERLETTİLER, BÜYÜK DENEYİN YANLIŞ ALARMININ SONUCUNA VE DOUGLAS VE ASTI ARASINDAKİ BİR GÖRÜŞMEYE DAİR

XXIII.SAVAŞ ALANINA ÇİNLİ BİR TANRININ VARİŞİNE, KENDİSİNDEN DAHA ÜSTÜN OLANLARA KARŞI KAZANDIĞI BAŞARIYA DAİR: VE PARİS'E DÖNÜŞ YOLUNDA GÖRDÜĞÜ BİR GÖRÜNTÜYE. AYNI ZAMANDA BU GÖRÜNTÜNÜN BİR ANDA KENDİ ÜZERİNE GELİŞİNE VE YENİ BİR BAŞLANGICA NEDEN OLAN BÜTÜN BU ŞEYLERİN SONUNA DAİR

I.

ÇİNLİ BİR TANRI

Britanya İmparatorluğu'nun başkenti olan İngiltere'deki Londra kenti, Thames Nehri'nin kıyısında bulunmaktadır. Bu gerçeklerin, Amerika'da doğmuş, Paris'te oturmakta olan İskoçyalı beyefendi James Abbott Mcneil Whistler'a¹ tanındık gelmemesine olanak yoktu kuşkusuz ama kesin olan, onun bunları değerlendirmediydi. Çünkü daha önceden kimsenin gözlemlemediği bir gerçeği, yani kentin gece ne kadar güzel olduğunu keşfetmek için buraya, sessiz sedasız, yerleşmişti. Bu kişi İskoçya fantezisinin içine gömülmüştü ve Londra'yı mistik güzelliğin, zarif ve arzu uyandıran bir peri masalının yumuşak sisiyle kuşatılmış olarak gösteriyordu.

İşte burada Kader tanrıçaları taraf tutmuştur, çünkü Londra'nın resminin Goya tarafından yapılmış olması yeğdir. Kent devasa ve biçimsizdir. Gizemi insanı derin düşüncelere daldırmaktan çok adeta canına kast eder. Ve her şeyin ötesinde, bu gerçekler Londra'nın kalbinin Charing Cross'ta attığının farkına olan bir kimse için apaçık ortadadır.

Çünkü teknik olarak şehrin merkezi olan yaşlı Cross için coğrafi açıdan bakıldığında da aynı durum geçerlidir. Nehrin kıyıları Fleet Caddesine ve aynı şekilde St. Paul Katedrali tarafından taçlandırılan Ludgate Tepesine doğru gürler. Whitehall, Westminster Abbey'e ve parlamento binalarına doğru yayılır. Cross'un üçüncü köşesini tutan Trafalgar Meydanı, onu George

¹ James Abbott Mcneil Whistler: Amerikalı ressam ve gravürcü, (1834 Massachusetts-1903 Londra). Ofort'larıyla ünlüdür.

dönemi sıvama tekniğini taklit etmekten öteye gitmeyen Piccadilly ve Pall-mall'in, büyük dini anıtların tarihi görkemine rakip bile olamayan modern bayağılığından bir nebze olsun korur, çünkü Trafalgar gerçekten de tarih yazmıştır. Nelson'un, anıtının üstünde bakışını Thames Nehri'ne doğru yöneltmeye dikkat ettiği gözden kaçmamalı. Çünkü burası kentin gerçek yaşamı, diğer bir deyişle Londra ve Westminster'in iç kısmını oluşturduğu büyük kalbin ana damarıdır. Üstelik, Charing Cross İstasyonu gerçekten de metropolün sınır ucudur. Euston, St. Pancras ve Kings Cross taşraya ve hatta bugün de Dr. Johnson'un zamanındaki kadar çıplak ve çorak olan İskoçya yabanıllarına geçişi sağlar. Viktorya ve Peddington kışları Brighton ve Bournemouth'un, yazları ise Maidenhead ve Henley'in ahlaksızlığına hizmet eder görünmektedir. Liverpool ve Fenchurch Caddeleri yalnızca varoşların lağımlarıdır. Waterloo, Woking'in cenazelerin beklediği odası, Great Central ise, adı ve her şeyi ile, Yerkes adındaki girişimci türdeki demiryolları Barnum'u² tarafından Broadway'den ithal edilen bir 'nosyon'dan ibarettir. Sandy Lone'da golf oynamak dışında kimse oraya gitmez. Eğer Londra'da başka semtler varsa, sizi temin ederim önemsiz oldukları için unutmuşumdur.

Charing Cross, Norman istilasından önceki zamanlara dek tarihlenir. Burada Sezar,³ kendisiyle görüşmek için lejyon merkezine gelen Boedicea'nın, ordusuyla ilerleyişini küçümsemiş ve yine burada St. Augustin'in ağzından şu ünlü sözler dökülmüştür, Non angli, sed angeli³.

² Barnum: Amerikalı iş adamı Phineas Taylor Barnum'un adından. 'American Museum' adında, içinde bazı hayvanların da bulunduğu sirk benzeri bir garabetler koleksiyonunun sahibidir. Metin içerisinde, bu kişinin adından yola çıkılarak, garip bir ticari girişimi tarif etmek için kullanıldığını sanırım.

³ Bu olay hakkında muhtelif iddialar bulunmakla ve anlatımlarında değişiklikler olmakla birlikte, bütün iddialarda bu ünlü sözü söyleyenin o zamanki Papa ve kilise doktoru Büyük Gregorius I(c. 540-604) olduğu, bir gün Roma'da pazar yerinde dolaşırken, hayatında ilk kez mavi gözlü ve sarı saçlı bir insan görmesinden dolayı bu kişinin

Durun! Abartmaya gerek yok. Dürüst olmak gerekirse, Charing Cross Avrupa ile ve dolayısıyla "tarih"le gerçekten bağlantılıdır. Kendi saygınlığını ve kaderini anlar. İstasyon memurları Kral Alfred ve kekler⁴ hakkındaki bildik hikâyeyi asla unutmazlar ve yolculuk yapacak kişilerin ihtiyaçları ile-ne olacağını kim bilir?- ilgilenmek düşüncesi ile sarmalanmışlardır. Trenin hızı eski Roma lejyonlarının o zamanki hızıyla aynıdır: saatte üç mil. Ve her zaman, ölümsüz Fabius, qui cunctando restituit rem⁵, şerefine geç kalırlar.

Bu son istasyon kadim bir sıkıntı ile sarmalanmıştır. James Thompson, *City of the Dreadful Night* adlı romanının ilk şeklini bekleme odalarının birinde tasarlamıştı. Yine de burası Londra'nın Paris için hala özlemle çarpan kalbidir. Viktorya'dan Paris'e giden biri Paris'e asla ulaşmayacak! Bütün bulacağı kibar fahişeler ve turistlerle dolu bir kenttir.

Lavinia King'in Charing Cross'a gelmeyi seçmesinin nedeni, bu gerçekleri değerlendirmiş olması, hatta diyebiliriz ki bir içgüdü bile değildi. O, kendi dünyevi ve ezoterik stilinde dünyanın en ünlü dansçısıydı. Londra'da, zarif parmak uçla-

de içinde bulunduğu gruptaki insanların Anglo-Sakson köleler olduğunu öğrendiği, bu kölelerle ilgili olarak *Non Angli, sed angeli* (İngiliz değil melek onlar) dediği (bazı rivayetlerde bu sözlerin şaka yollu söylendiği de belirtilmiştir) ve sonrasında Canterbury'li Augustine'i İngilizleri 'melek' yapmak üzere onlara vaazlar vermesi için Anglo-Sakson diyarına gönderdiğini söylüyor. Metindeki yanlışlığın Crowley'in bu olayı yanlış bilmesinden kaynaklandığı düşünülebilir

⁴ Ünlü bir İngiliz hikayesi. Bir savaş sırasında ülkesi işgal edilen, ordusu yenilgiye uğrayan ve dağılan Kral Alfred bir koruluğa sığınır. Korulukta rastladığı bir oduncu kulübesinin kapısını çalar. Kapıyı bir kadın açar. Kadına biraz yemek ve yatacak bir yer için ricada bulunur. Kadın, kek pişirdiğini, şu an inekleri sağması gerektiğini, eğer o inekleri sağarken pişirdiği keke göz kulak olursa ona da yiyecek bir şeyler vereceğini söyler. Kral kabul eder ve kekleri izlemeye koyulur. Ama aklında pek çok düşünce vardır. Bir süre sonra kadın geri döner. Kekler yanmıştır. Kadın çok kızar, eline geçirdiği bir sopayla kralı kovalar ve kral da tekrar ormana sığınır.

⁵ Roma konsülü Fabius Maximus Verrucosus'un (Lakabı *Cunctator* yani 'oyalayıcı') ağır hareket eden bir insan olduğunu belirtmek için kullanılan bir ifade

rından biri üzerinde dengede durup kayıtsız bir pirouette⁶ gerçekleştirmek ve Petersburg'a sıçramak üzereydi. Yo, hayır, Charing Cross'a iniş yapmasının nedeni şimdiye kadar tartışılan gerçeklerin hiç biri ile bağlantılı değildi. Kendisine sormuş olsaydınız, yetmiş beş bin dolara sigortalattığı, ki bu para Savoy Hotel'i için uygundur, alışılmışın dışındaki gülümsemesiyle size yanıt verirdi.

O Ekim akşamı Londra kenti, kendi merhamet ve dehşetini şaire haykırmak üzereyken, Lavinia King sadece süütünin pencere-lerini açmakla meşguldü, çünkü mevsime göre aşırı bir sıcak vardı. Bu pencerelerin, tarihi Tapınak Bahçeleri'ne ya da demiryolunu çevreleyen ışığın hemen yanında esrarlı bir karanlığa gömülen Londra'nın en sık intihar edilen köprüsüne doğru açılıyor olması onu pek ilgilendirmiyordu.

Tek yaptığı, Big Ben saat on biri vurana dek yirmi üç saat boyunca durmaksızın kendi doğum gününü kutlayan arkadaşı ve sadık dostu, Lisa La Guiffria'dan' sıkılmaktı.

Lisa, korselerini güvenilir bir patlayıcı madde uzmanının, başına kötü bir şey gelecek düşüncesiyle kadını tutup karşıdaki Tapınak Bahçeleri'ne fırlatmayı isteyeceği kadar sıkı bir zırh gibi takmış, iri yarı bir kadına aynı günün içerisinde sekizinci keredir fal baktırıyordu. Kadın o kadar zehirsizdi ki alkollü içki kullanımına karşı konferanslar veren birine, ağırlığınca üzüm suyu gibi görünürdü.

Bayanın adı Amy Brough'tu. Kartları hiç direnç göstermeden defalarca yorumluyordu. "Tamı tamına on üç tane doğum günü hediyesi alacaksın," diyordu yüz on üçüncü kez, "ve bu, ailede bir ölüm olacağı anlamına geliyor. Daha sonra yolculukla ilgili bir mektup alacaksın ve büyük bir binayla bağlantılı bir

⁶ 'Lavinia King' karakteri, Crowley'in 1910'da tanıştığı, zamanın çok ünlü dansçılarından Isadora Duncan'ı temsil etmektedir.

⁷ Mary d'Este Sturges, Crowley'in, Virakam majik ismini alan, 'Kızıl Kadınlar'ından biri. Onunla Isadore Duncan aracılığıyla 1911'de tanışmıştır. Bkz. Confessions of Aleister Crowley, 1969

ılam ile ilgili karanlık durumlar söz konusu olacak. Bu kişi çok uzun boylu ve sanırım sana bir seyahat haberi gelecek - bu aynı zamanda mektupla da ilgili. Evet, dokuz üç daha on iki, bir ekle on üç, kesinlikle on üç hediye alacaksın." Yorgun, sıkılmış olan ve huysuzlanan Lisa, "Ben sadece on iki hediye aldım," diye yakındı. Lavinia King ani bir hareketle, pencere kenarından, "Aa, unut bunu! Gitmek için tam bir saatin var." diye çıkıştı. "Büyük bir bina hakkında bazı şeyler görüyorum," diye ısrarla devam etti Amy Brough, "Sanırım bu, 'Ani Haber' anlamına geliyor." "Olağanüstü!" diye bağırdı Lisa ayağa fırlayarak, "bu, Bunyip'ın dün akşamki rüyamın ne anlama geldiği konusunda söyledikleriyle aynı! Bu kesinlikle harika. Hele bir de geleceği görmek diye bir şeyin mümkün olmadığına inanan insanları düşününce."

Bir koltuğun derinliklerinden sonsuz bir üzüntünün iç çe-kişi duyuldu. "Bana bir şeftali verin." Kulak tırmalayıcı ve boğuk , mağaradan geliyormuş gibi çıkan ses, mavi, çukur yanakları olan, uzun çeneli bir Amerikalı'ya aitti. Ses ile tezat oluşturacak biçimde adamın üzerinde bir Grek elbisesi ve ayağında sandaletler vardı. Telaffuzundaki Chicago aksanı ile üzerindeki kostümün oluşturduğu uyumdan hoşlanmamak için filozofik bir neden bulmak zor. Ancak, biri yapıyor. Bu kişi Lavinia'nın erkek kardeşi idi.⁸ Kostümü tanıtım amacıyla giymişti, aile oyununun bir parçasıydı bu. Kendine güvenir bir halde, bu durumun insanlara onun aptal olduğunu düşündürdüğünü, bunun da zihinleri bu sevimli hayalle meşgulken onların ceplerini boşaltmaya olanak sağladığını söyleyecekti.

"Kim şeftali dedi?" diye sordu uyuklayan ikinci kişi, epey zekice gözlemleme yetenekleri bulunan İbrani ressam.⁹

Lavinia King pencereden masaya doğru gitti. Masanın üzerini dört kocaman gümüş kap işgal ediyordu. Üçünün içinde

⁸ Raymond Duncan, Isadora'nın erkek kardeşi.

⁹ William Rothenstein.

yerlilerin Lavinia'nın yeteneğine karşılık olarak hediye ettikleri, Londra'da alınabilecek en güzel çiçekler bulunuyordu. Dördüncü ise ağzına kadar her biri dört şilin değerindeki şeftalilerle doluydu. Şeftalilerden birini erkek kardeşine, diğerini de Gümüş Gravür Şövalyesi'ne fırlattı.

"Bu 'Değnek Prensi'nin ne anlama geldiğini yorumlayamadım," diye sürdürdü Amy Brough, "Büyük bina hakkında bir şeyler olsa gerek."

Blaustein, ressam, yüzünü ve kalın çerçeveli gözlüklerini şeftalisine gömdü.

"Evet, canım," diye devam etti Amy hıçkırarak, "bir mektup ile ilgili bir seyahat var. Ve dokuz bir daha on ve üç daha on üç. Burada oturuyor olduğum kadar eminim ki, başka bir hediye daha alacaksın canım."

"Gerçekten alacak mıyım?" diye sordu Lisa esneyerek.

"Elimi şu masadan bir daha kaldırmak kısmet olmasın!"

"Oof, kesin şunu!" diye bağırdı Lavinia. "Ben yatıyorum!"

"Eğer doğum günümde uyursan, bir daha seninle konuşmam!"

"Bir şeyler yapsak olmaz mı?" dedi, şimdiye kadar resim çizmekten başka bir şey yapmayan Blaustein.

Tekrar uyumaya hazırlanan Lavinia'nın erkek kardeşi, "Bir şarkı söyle!" dedi elindeki şeftali çekirdeğini fırlatarak. Big Ben buçuğu vurdu. Big Ben, yeryüzündeki herhangi bir şeyin dikkatini çekmek için çok fazla büyüktü. Hanedan sülalesindeki bir değişiklik, onun genç yaşamı için herhangi bir şey ifade etmezdi.

"İçeri girin lütfen!" diye haykırdı Lavinia King. Hassas kulağı kapının hafifçe vuruluşunu yakalamıştı.

Heyecan verici bir şey olduğunu ummuştu ama, gelen çıldırmış bir cenaze levazimatçısı kılığıyla ortalıkta ceset gibi do-

laşan, muhbir havalarında, kendini piskopos zanneden ağırbaşlı özel piyanistiydi.¹⁰

İçerdeki topluluğu şöyle bir selamladıktan sonra Lisa'ya "Nice yıllar dilemeye geldim bayan," dedi, "ve sizlere arkadaşım Cyril Grey'i¹¹ tanıştırmak istiyorum."

Herkes şaşırmıştı. Ancak ondan sonra, odaya duyulmadan ve görülmeden ikinci bir kişinin girmiş olduğunu algıladılar. Bu kişi, neredeyse piyanist kadar uzun boylu ve inceydi ama dikkat çekmede başarısız olmak konusunda kendine özgü bir niteliğe sahipti. Onu gördüklerinde, olabilecek en basmakalıp şekilde davranıyordu: bir gülümseme, bir baş selamı, resmi bir tokalaşma ve de selamlaşma için kullanılan yerinde sözcükler. Tanıştırma faslı bittiğindeyse kaşla göz arasında ortadan kayboldu! Sohbet genele yayıldı. Amy Brough uyumaya gitti. Blaustein vedalaşıp ayrıldı, Arnold King onu takip etti. Piyanist de aynı amaçla kalktı ve arkadaşına bakındı. Ancak ondan sonra, herkes adamın yerde bağdaş kurup oturmuş, topluluktan tamamen kopmuş olduğunu fark etti.

Bu keşfin etkisi hipnotize ediciydi. Adam odada bir hiçken, her şey haline gelivermişti. Daha otuzunda dünyadan bıkmış ve şu an kırk üçünde olan Lavinia King bile kendisine yepyeni gelen bir şeyler olduğunu gördü burada. Bu ifadesiz yüze baktı. Çene köşeliydi. Yüz hatları, tuhaf şekilde, kararlıydı. Ağız küçük, bir gelincik çiçeğinin kızılığında, şiddetli duygular uyandıran cinstendi. Burun ufak ve eğirimsi ama hoştu ve yüzün bütün canlılığı burun deliklerinde toplanmış görünüyordu. Gözler minik ve eğriydi. Kaşlarda tuhaf bir küstahlık göze çarpıyordu. Alnına düşen ufak bir tutam inatçı saç, bir dağın yamacındaki yalnız bir çam ağacı gibi havaya dikil-

¹⁰ Isadora Duncan'ın arkadaşı, piyanist Hener-Skene.

¹¹ Crowley kendisini pek çok farklı kişilikte görürdü. Cyril Grey, Crowley'in aşık, şair, mâjisyen yanıdır. Madalyonun diğer tarafında ise Simon Iff, yani mistik, filozof, bilge yönü vardır

mişti. Bu istisna ile birlikte, adam tamamen keldi ya da belki kafa derisi gri gözüktüğünden, iyi tıraşlanmıştı. Kafatası olağandışı dar ve uzundu.

Adamın gözlerine tekrar baktı. Aynılaşmış, sonsuzluğa odaklanmışlardı. Göz bebekleri iğne deliği kadardı. Adamın odadaki hiçbir şeyi görmediğini anladı. O anda dansçılara özgü kendini beğenmişliği Lavinia'nın imdadına yetişti. Durmakta olan figüre doğru ilerledi ve alaycı bir şekilde önünde eğildi. Aynısını taştan bir puta da yapmış olabilirdi.

Lisa'nın elini omzunda hissedince ise hayrete düştü. Arkadaşının gözlerinde yarı sarsılmış, yarı sofu bir bakış vardı. Kabaca bir tarafa itilmiş buldu kendini. Arkasını döndüğünde, Lisa'yı ziyaretçinin karşısında, gözleri gözlerine sabitlenmiş olarak yerde bağdaş kurmuş otururken gördü. Adam, görünüşe göre, neler olup bittiği konusunda bütünüyle bilinçsizdi.

Lavinia King aniden nedensiz bir öfkeyle doldu. Piyanistin kolunu hırsla çekti ve pencerenin pervazına sürükledi onu.

Söylentiler, Lavinia'yı müzisyenle fazla samimi olmakla suçluyordu ve söylentiler her zaman yalan söylemez. Adamı öpmek için bu durumdan faydalandı kadın. Monet-Knott,¹² ki ismi buydu, onun bu davranışını doğal karşıladı. Kadının tutkusu aynı oranda hem cüzdanını ve hem de kibrini tatmin ediyordu. Hiç adeti olmamakla birlikte -çünkü tutucu tipteki kadınların erkeği idi o- böyle giderse kendisine daha himayeci bir aşık bulacak olan dansçıya ayak uydurdu. Bu yaratık, kadını finanse eden varlıklı otomobil üreticisinin kıskançlığını ateşleyemezdi bile.

Buna rağmen, kadın, düşüncelerini bu gece onun üzerinde yoğunlaştıramıyordu. Sürekli olarak yerdeki kişiye kayıyordu aklı. "Kim bu adam?" dedi fısıldayarak, oldukça öfkeli bir bi-

¹² Crowley'in Hener-Skene için bulduğu isim. Büyük olasılıkla o sıralarda parasız geziyordu, bu nedenle ismi Monet-Knott'tur (bir kelime oyunu). Money Not yani Para Yok.

çlında, "Adı ne demiştin?". "Cyril Grey" diye yanıtladı Monet-Knott, kayıtsızca. "Muhtemelen, kendi sanatında Londra'nın en iyisidir." "Peki sanatı nedir?" diye sürdürdü Lavinia. Adam şaşırtıcı bir karşılıkla "Kimse bilmez," dedi, "boşuna beklemeyin, hiçbir şey göstermeyecek. O Londra'nın yegâne büyük gizemidir." "Böyle saçmalık duymadım," diye kızgınca yanıt verdi dansçı, "Her neyse," dedi adam ve gözlerini dikerek, "Ben Missouri'denim." "Söylemek istediğim, bana göstermelisiniz," diye açıkladı dansçı, "Bence o Koca bir Blöften başka bir şey değil!" Monet-Knott omuzlarını silkti. Bu konu üzerinde daha fazla durmayı gerekli görmedi.

Big Ben aniden gece yarısını vurdu. Vuruşlar odayı olağan haline uyandırdı. Cyril Grey, yılanın altı aylık uykusundan sonra yaptığı gibi, kendini iyileştirdi. Bir anda, gülümseyişi ve selamlayışları ile normal, nazik bir beyefendi oluvermişti. Bayan King'e bu hoş gece için teşekkür etti, kendisini vaktin geç olmasından dolayı akla gelebilecek düşüncelerden çekip kurtardı.

"Yine gelin," dedi Lavinia küçümseyerek, "çoğunlukla, hiç kimse, böylesine hoş bir sohbetten haz etmez."

"Doğum günüm bitti," diye oturduğu yerde sızlandı Lisa, "ve hâlâ on üçüncü hediye almam."

Amy Brough yarı uyanıktı. "Bunun büyük binayla ilgisi var," diye söze başladı ve neden olduğunu bilmeden utanarak birden bire kesti.

Lisa durup dururken, "Ben her zaman çay saatinde evdeyim," dedi Cyril'e. Cyril, kadının elinin üzerinden yapmacık bir gülümsemeyle karşılık verdi. Daha oradakiler farkına varmadan, selam vererek odadan çıkıp gitti.

Üç kadın birbirlerine baktı. Lavinia King birden gülmeye başladı. Bu, acı dolu ve doğal olmayan bir gösterişi ve bir nedenle arkadaşı bunu yanlış anladı, hışımla odasına gitti ve kapıyı ardından çarptı.

Nerdeyse aynı derecede dargın olan Lavinia, karşı taraftaki odaya gitti ve hizmetçisini çağırdı. Yarım saat içinde uykuya dalmıştı.

Sabah, arkadaşını görmek için odasına girdiğinde hâlâ giyinik halde yatağında yatarken buldu onu. Gözleri kızarmış ve süzgündü. Bütün gece uyumamıştı. Amy Brough ise koltukta, hâlâ uyuyordu. Uyandırıldığında, sadece mırıldandı: "mektuptaki bir seyahatle ilgili bir şey." Sonra aniden silkelendi ve tek bir kelime bile söylemeden Bond Caddesi'ndeki işyerine gitti. Kendisi Paris tarzı büyük kadın terzihanelerinden birinin temsilcisiydi.

Lavinia King işlerin nasıl idare edildiğini asla bilmezdi, hatta idare edildiğinin bile farkında değildi. O öğleden sonra motor milyonerine çözülmez bir bağ ile bağlanmış olarak buldu kendini.

Lisa dairede tek başınaydı. Büyük, siyah ve capcanlı gözlerini sonsuzluğa dikmiş, kanepede oturuyordu. Siyah saçları örülmüş, kıvrım kıvrım örgüleri başının üzerinde toplanmıştı. Esmer teni parıltıyor, dudakları durmadan kımıldanıyordu.

Kapı habersizce açıldığında hiç şaşırmadı. Cyril Grey acele ve gizlilik dolu bir halde kapıyı ardından kapattı. Lisa büyülenmişti, onu selamlamak için ayağa kalkamadı bile. Cyril ona doğru yaklaştı, iki eliyle boğazını yakaladı kadının, başını arkaya eğdi ve dudaklarını dişlerinin arasına alarak ,nerdeyse bir uçtan diğerine ısırdı da ısırdı.¹³ Bu başlı başına, önceden düşünülmüş bir hareketti: birden kadını bıraktı, kanepede yanı başına oturdu ve havalar hakkında saçma yorumlarda bulundu. Kadın ona korku ve hayretle bakıyordu. O ise ilgisizdi. Lisa'nın üstüne tiyatrolar, politika, edebiyat ve sanat hakkındaki son haberlerle dolu küçük bir konuşma sağanağı serpiştiriyordu.

¹³ Crowley bu tuhaf uygulamayı Yılanın Öpücüğü(Serpent's Kiss) olarak tanımlar. Nancy Cunard'ı da bu yolla öpmüştür. Bkz. *The Confessions of Aleister Crowley* ve *The Great Beast*

En sonunda Lisa, hizmetçi kapıyı tıklattığı zaman, bir çay ısmarlayacak kadar kendine geldi.

Çaydan sonra –bir diğer konuşma sağanağının ardından- kafasını toparlayabilmişti. Ya da, daha kesin söylersek, kendisinin bilincine varmıştı. Bedeni ve ruhuyla bu adama ait olduğunu biliyordu artık. Utancın her zerresi dağıldı, kadını tüketen ateşte yandı hepsi. Binlerce kez fırsatlar tanıdı ona, saçma sözlerini ciddi şeylere çevirmeye uğraştı. Adam ise yapmacık sırtışı ve her konuyu saçmalığa dönüştüren hazır cevaplılığıyla atlattı onu. Saat altı gibi Lisa manevi olarak adamın önünde dizlerinin üstüne çökmüştü bile. Kendisiyle kalıp akşam yemeği yemesi için yalvardı. Adam reddetti. Cheyne Walk’da Miss Badger’la¹⁴ akşam yemeği için sözleşmişti, daha sonra, eğer erken kalkabilirse, ona telefon edebilirdi. Lisa bir mazeret bulması için yalvardı. O ise –ilk kez ciddi olarak- asla verdiği sözden dönmeyeceğini söyleyerek yanıtladı.

En sonunda, gitmek için kalktı. Kadın ona adeta yapıştı. Adam sıkılmış gibi yaptı. Kadın, dişi bir kaplana dönüştü. Adam ise o aptal, yapmacık sırtmasıyla masumu oynuyordu.

Saatine baktı. Tavırları bir anda yıldırım hızıyla değişti. “Eğer mümkün olursa daha sonra telefon edeceğim,” dedi bir tür ipeksi gaddarlıkla ve kadını tuttuğu gibi vahşice kanepenin üzerine fırlattı.

Gitmişti. Lisa yastıkların üzerine uzandı ve hıçkırıklarla dışarı döktü kalbindekileri.

Gece onun için-ve aynı zamanda Lavinia King için-bir kabustu.

Akşam yemeği düşüncesiyle ziyarete gelen piyanist, azarlanarak dışarı atıldı. Neden o namussuzu, o canavarı, o aptalı yanında getirmişti? Amy Brough şişman bileklerinden yakalandı ve kartların başına oturtuldu ama büyük bina dediği anda palas pandıras, dairenin dışına atıldı. Son olarak, Lisa’nın, bu

¹⁴ Gwendolen Otter, Chelsea’li ünlü konsomatris, Katherine Mansfield’in arkadaşı.

sezon Londra'da tek bir kez sahnelenecek dans gösterisini izlemeyeceğini söylemesi üzerine Lavinia hayretler içinde kaldı. Bu inanılmazdı. Kadın eni konu öfkelenip gittikten sonra, Lisa peşinden gitmek için şalını üzerine alıp çıktı. Daha sonra, koridorun yarısına bile gelmeden fikrini değiştirip geri döndü.

Gecesi bir kararsızlıklar fırtınasıydı. Big Ben on biri vurduğunda baygın halde yerde yatıyordu. Bir süre sonra telefon çaldı. Arayan Cyril Grey'di elbette, başka kim olabilirdi?

"Ne zaman görüşebiliriz" diye soruyordu. Lisa, sanki tüm hayatı boyunca görmüş gibi o belli belirsiz, nefret dolu sırtışı hayal edebiliyordu. "Asla!" diye yanıtladı, "Yarın ilk trenle Paris'e gidiyorum." "Öyleyse şimdi gelmem daha iyi." Ses ölüm kadar soğuktu - ya evet diyecek ya da telefonu kapatacaktı. "Şimdi gelemezsin, giyinik değilim!" "Peki ne zaman geleyim?" Boğucu bir sıkıntı yaratan bu ısrarlı zıtlasma tam bir felaketti! Ruhu kadını yarı yolda bırakmıştı. "Ne zaman istersen," diye homurdandı. Ahize elinden düştü, ama son bir kelimeyi duyabilmişti: "Taksi!".

Sabah, neredeyse bir ceset gibi uyandı. O gelmişti ve gitmişti - ne tek bir kelime konuşmuş ne de tekrar geleceğine dair bir işaret bırakmıştı. Lisa, hizmetçisine Paris'e gitmek üzere bavulları hazırlamasını söyledi: ama gidemedi. Hastalanmıştı. Histerisi, nevrasteniyeye dönüşmüştü ve onu sadece tek bir kelimenin iyileştireceğini biliyordu.

Ancak, ortalıkla kelime falan yoktu. Bir ara Cyril Grey'in Hoylake'de golf oynadığı geldi kulağına. Gidip onu bulmak için içinde delice bir arzu duydu, bir de kendini öldürmek için.

Lavinia King günler sonra -günler sonra, çünkü düşünceleri nadiren kendi yeteneklerinin ve eğlence düşkünlüğünün ötesine geçerdi- bir şeylerin yanlış olduğunu algılayarak Paris'e sürükledi onu. Ev sahibi rolünü oynamak için ona ihtiyacı vardı.

Varışlarından üç gün sonra Lisa bir kart aldı. Kartın üzerinde bir adres ve soru işaretinden başka bir şey yoktu. İmza

yoktu, el yazısını daha önce hiç görmemişti, ama biliyordu. Şapkasını ve kürkünü kaptığı gibi merdivenlerden aşağı indi. Arabası kapının önündeydi. On dakika sonra Cyril'in atölyesi-nin kapısını çalıyordu.

Kapıyı o açtı.

Kolları kadını almaya hazırdı, Lisa ise yere kapanıp ayak-larını öptü onun.

"Çinli Tanrım! Çinli Tanrım!" diye haykırıyordu.

"İzninizi istiyorum," dedi Cyril sabırsızlanarak, "size ar-kadaşım ve üstadımı takdim edeyim, Bay Simon Iff."

Lisa başını kaldırıp baktı. Çok yaşlı ancak, zinde ve yaşam dolu bir adamın huzurundaydı. Şaşkınlık içerisinde ayakları üzerine doğruldu.

"Gerçek üstat ben değilim," dedi yaşlı adam içtenlikle, "çünkü görünüşe göre, bizim ev sahibimiz Çinli bir Tanrı. Ben-se Çin felsefesinin bir öğrencisiyim yalnızca."

II.

RUHUN DOĞASI ÜZERİNE FELSEFİ BİR İNCELEME

“BİZİM Batılı kurnazlığımızı bir yana bırakırsak Çin felsefesi ile İngiliz felsefesi arasında çok az farklılık vardır.” dedi Cyril Grey. “Bir Çinli, bir adamı canlı canlı bir karınca sürüsünün içine gömerken, bir İngiliz aynı adamı bir kadınla tanıştırır.”

Lisa la Guiffria bu sözlerle irkilerek normale dönmüştü. Bunlar şaka olsun diye söylenmemiştir. Ve çevresini gözden geçirmeye koyuldu.

Radikal bir değişim geçirmişti Cyril Grey. Londra moda-sına uygun olarak koyu kırmızı renkte bir takım elbise giymiş, ipek yumuşaklığındaki yakasını saklayan kocaman gri bir kelebek kravatı takmıştı. Bohem bir hayatın hüküm sürdüğü Paris’te üzerindeki kostüm kendi resmiyeti içinde bir papazın kıyafeti kadar şeytansı duruyordu. Sıkı sıkıya vücuduna düğmelenmiş redingotu dizlerine düşüyordu. Kesimi, ayırt edilecek kadar sertti, pantolonu donuk griydi. Büyük siyah bir boyunbağı, güçlkle ayırmsanacak kadar koyu olan kabaşon safiri ile kaskatı yakanın etrafına ilştirilmişti. Çerçevesiz tek gözlüğü sağ gözünde sabitlenmişti.¹⁵ Tavırları da giyimine paralel olarak değişmişti. O mağrur havası gitmiş, sırtışı yitmişti. Bir imparatorluğun kriz dönemindeki diplomatı gibiydi: hatta daha çok bir düelloocu gibi görünüyordu.

İçinde bulunduğu atölye, Sante hapishanesinin aşağısında, Arago Bulvarı’nda bulunuyordu. Buraya dikdörtgen bir bahçe

¹⁵ Savaştan önceki bu yıllarda Crowley’in hala terzilere harcayacak parası vardı ve bu tarzda giyinmeyi seviyordu.

tarhına açılan, kemerli geçitten geçen bir yoldan ulaşılyordu. Karşısında bir dizi atölye yuvalanmıştı ve bunların arkasında da, yine her biri bir atölyeye ait, kapıları minik patikalara açılan başka bahçeler vardı. Atölye yalnızca özel değil, aynı zamanda kırsaldı. Buraya gelmek için bir kimsenin, kent sınırının on kilometre kadar dışına çıkması gerekiyordu.

Atölye, içindeki şatafatsız eşyalarla, sade bir zarafete sahipti. Duvarları kasvetli duvar kağıtlarıyla gizlenmişti. Odanın ortasında, batısında bir büfe ve doğusunda bir yazı masası bulunan siyah, kare şeklinde bir oyma masa duruyordu.

Masanın çevresinde yüksek gotik arkalıkları bulunan dört sandalye vardı. Arkasında kutup ayısı postuyla kaplanmış bir divan duruyordu. Yerler de kürklerle kaplıydı, ama bunlar Himalaya’larda yaşayan siyah ayının kürkleri idi. Masanın üzerinde koyu yeşil bronzdan bir Birmanya ejderhası duruyor, ağzından tütsü dumanı yükseliyordu.

Bu tuhaf odadaki en garip nesne ise Simon Iff’ti. Lisa mistisizm üzerine yazdığı yazılar ve garip düşünceleri yüzünden taşıdığı şöhreti dolayısıyla onun hakkında bir şeyler duymuştu elbette. Ancak, adam son birkaç yıldır yeteneklerini sıradan insanların anlayabileceği şekilde kullanıyordu. Cinayetle suçlanıp ölüme mahkum edildiği zaman, o dahi adamın akli kendi adamlarının onu linç etmek üzere olduğunu fark edemeyecek kadar yeni yaptığı uçuş makinesi ile meşgulken, Profesör Briggs’i ve İngiltere’yi korumuştı. Ve görünüşe göre insanların akıllarından neler geçtiğini çözümleme yeteneği sayesinde düzinelerce başka cinayetlerin gizemini çözen de oydu. Sonuç olarak, insanlar onun hakkındaki düşüncelerini yeniden gözden geçirmeye ve hatta onun kitaplarını okumaya başladılar. O ise açıklanamaz bir gizem olarak kalmayı sürdürdü. Uzun zaman aralıkları boyunca ortadan kaybolma huyu vardı ve söylenenlere göre Hayat İksiri’nin sırrını bulmuştu. Seksen yaşın üzerinde olduğunun bilinmesine karşın, zekâsı ve dinçliği sayesinde daha kırklı yaşlarındaki bir adam olduğuna inanılabilirdi

ve tüm varlığındaki canlılık, gözlerindeki ateş, aklının atik bilinçliliği, neredeyse insanüstü bir içsel enerjiye tanıklık ediyordu.

Dar, koyu kırmızı bir kravat takmış ve mavi şayak bir takım elbise giymiş, ufak tefek bir adamdı. Demir grisi saçları kıvrıkcık ve yatırılamayan türdendi. Derisi kırıxık olmasına karşın pürüzsüz ve sağlıklıydı. Küçük ağzı gülücüklerden oluşmuş bir çelenk gibiydi ve varlığı, şiddetli ve bulaşıcı bir mutluluk yayıyordu. Lisa'yı karşılaması candan olmaktan çok daha fazlaydı. Cyril'in gözü önünde kızı kolundan tutup divanın üzerine oturtmuştu. "Eminim sigara içiyorsunuzdur," dedi, "boş ver Cyril'i, bunlardan birini dene. Khedive'in kendi adamlarından geliyorlar." Cebinden kocaman bir puro kutusu çıkarttı. Bir tarafı uzun "Partaga"larla, diğer tarafı ise sigaralarla doluydu. "Bu koyu olanlar misk kokulu, sarımtırak türdekiler amberli ve ince beyaz olanlar gül kokulu." Lisa biraz tereddüt ettikten sonra amberli olanı seçti. Adam neşe içinde güldü. "İşte doğru seçim: Orta Yol! Sanırım seninle iyi dost olacağız." Lisa'nın ve kendisinin sigaralarını yaktı. "Aklından neler geçtiğini biliyorum, genç bayan: iki kişi iyi dost olur, üçüncüsü ise dışarıda kalır ve katılıyorum da. Ama Cyril kardeşimizden bir süreliğine Kabala çalışmasını rica ederek bunun üstesinden gelebiliriz, çünkü onu karınca sürüsünün içine bırakmadan önce-kendisinin şaşırtıcı düşünceleri vardır- sizinle biraz laflamak istiyorum. Gördün mü hayatım, şimdi Bizden biri oldun."

Söylenene riayet eden Cyril, masasına doğru ilerleyip köşeli ciltlerden birini çekerek olabildiğince çabuk işiyle meşgul olurken, genç kadın kızmış bir halde "Anlamıyorum," diye söylendi.

"Cyril Kardeş bana kendisiyle yaptığınız üç görüşmeden söz etti ve ben de aklında neler olduğunu anlamak için kusursuz şekilde hazırlandım. Sağlığın çok iyi ve çılgın bir yapın var. Kendini gururlu, ihtiraslı ve kibirli biri olarak kabul ettirmene karşın tüm tuhaf ve alışılmışın dışındaki şeyler seni büyülüyor

ve boyunduruğu altına alıyor. Aşka ihtiyacın var, bu doğru. Kendini çok iyi tanıyorsun ve şunu da biliyorsun ki hiçbir sıradan aşk seni etkileyemez. Senin ihtiyacın olan sansasyonel, garip ve eşsiz bir aştır. Ama belki de bu arzunun kökeninde nelerin olduğunu anlamıyorsun. Sana anlatacağım. Ruhunun bastırılmaz bir açlığı var. Maddi dünyayı ve onun aldatıcı hayallerini hor görüyorsun ve bilincinde olmadan bu gezegenin sana sunabileceği her şeyden daha yüksek bir yaşamı arzuluyorsun.

"Doğru söylediğime ikna olman için sana bazı şeyler anlatacağım. Cyril kardeşin bana söylediğine göre 11 Ekimde doğmuşsun. Ancak, bana saatini söylemedi. Ona hiç söylememişsin, gün doğumundan az önceymiş."

Lisa afallamıştı. Gizemcinin düşündükleri doğrudu.

"İçinde bulunduğum tarikat,"¹⁶ diye devam etti Simon Iff, "hiçbir şeye inanmaz, duruma göre ya bilir ya da şüphe eder. İnsanın farkındalığını bilimin yöntemleriyle arttırmanın yollarını arar, yani gözlem ve deneyle. Bu yüzden benden ruhun varoluşu ile ilgili sorularına yanıt vererek senin gerçek isteklerini tatmin edeceğimi umma. Sana ancak bildiklerimi ve kanıtlayabileceklerimi, bundan başka, üzerinde düşünmeye degecek hipotezleri, son olarak da denenmesi gerekli tecrübeleri anlatacağım çünkü bu son konu hakkında bize yardımcı olabilirsin. Aklımda bu düşünce ile St. Jean de Luz'dan kalkıp seni görmeye geldim."

Lisa'nın gözleri memnuniyet içinde raks etti. "Biliyor musunuz," diye haykırdı, "siz beni anlayan ilk erkeksiniz."

"İzin ver seni tam olarak anlayıp anlamadığımı göreyim. Hayatın hakkında çok az şey biliyorum. Yarı İtalyansın görünüşe göre, büyük olasılıkla diğer yarın İrlandalı."

"Çok doğru."

¹⁶ The Order of the Silver Star (Gümüş Yıldız) veya A. A. A., Crowley'in 1898'de katıldığı, Altın Şafak Hermetik Cemiyetinin yan kuruluşudur.

"Köylü bir soydan geliyorsun, ama kibar bir çevrede yetiştirilmişsin ve mizacın herhangi bir kontrol olmadan, olabilecek en iyi sınırlara dek gelişmiş. Erken evlenmişsin."

"Evet, ama sorunlar vardı. Kocamdan ayrıldım ve iki yıl sonra tekrar evlendim."

"Şu Marquis la Guiffria ile?"

"Evet."

"Daha sonra, iyi bir koca olmasına ve sana sadık kalmasına karşın, Lavinia King ile kaderini birleştirmene yol açacak şekilde onu terk ettin."

"Yaklaşık bir ay öncesine kadar o kadınla aralıksız beş yıl boyunca yaşadım."

"Peki neden? Kendimce onu çok iyi tanırım. O günlerde bile kalpsiz ve çıkarcıydı, tam bir asalaktı, kürtizanların en kötüsüydü ve hoş görülemeyecek ölçüde gösterişi severdi. Söylediği her kelime mideni bulandırmış olmalı. Yine de ona bir erkek kardeştan daha yakındın."

"Bu tamamen doğru! Ancak o erişilmez bir dahîdir, dünyanın şimdiye kadar gördüğü en büyük sanatçıdır."

"O bir dehaya sahipti," diye farklılaştırdı Simon Iff. "Deyim yerindeyse onun dansında seni meleksi bir şekilde ele geçiren bir şeyler vardı. Chopin'in ya da Çaykovski'nin en anlaşıl-maz ve en spiritüel müziklerini yorumladığı sahneden, aşağı iner inmez, derhal ya azarlamaya, ya tatlı sözlerle kandırmaya ya da şantaj yapmaya başladılar. Bunu onun karakterinin iki yönünü bulundugunu söyleyerek açıklamanın anlaşılır yanı var mı? Bence bunu yapmak saçmalık olur. Bu soylu bir düşünür ile onun aptal, sahtekar ve ahlaksız sekreteri arasında kurulacak benzerlik gibidir. Sekretere verilen yazı, imlâ kurallarına uygun olarak yazılır ve oradan dünyaya yayılır. Bu yazı ile aydınlan-ması gereken en son kişi sekreterin kendisidir! Bu yüzden bunun bütün dahîlerin yaşadığı bir durum olduğunu varsayıyorum, sadece, pek çok olayda bu kişi dehası ile az ya da çok aynı bilinç uyumuna sahip olur ve kendisini, efendisinin üslubuna

yakın olmak amacıyla daha değerli bir araç haline getirmek için sonsuz uğraş verir. Zeki insan, sözüm ona, yeteneği olan insan, bilinçli iradesini olumlu bir varlık olarak hazırlayarak dehasını dışarı kapatır. Gerçek bir dahi ise bilerek kendisine boyun eğer, kendisini olumsuzza indirger ve dehasının kendisini bir araç olarak kullanmasına izin verir. Hepimiz, diğer kaslarımızla da, kalp kasımızın kendi anlamsız müdahalemiz olmadan yaptığı gibi, bir şeyler yapmaya çalıştığımızda, sürekli olarak iş yapmanın yollarını aradığımızda-ki bulduğunuz bu işi kalp kasımız gibi kırk sekiz saat boyunca hiç durmaksızın sürdüremeyiz (bu konudaki rekorun ne olduğunu bilmiyorum, ama yirmi dört saatten fazla değildir)-ne kadar aptal olduğumuzu biliriz. Araştırılmış ve belirli gerçekler olan tüm bunlar Taocu öğretinin eylemsizlik anlayışının, hiçbir şey yapmıyor gözükerek her şeyi yapma planının, temelinde yatmaktadır. Kendini bütünüyle Tanrının iradesine teslim et ve böylece bu iradenin "mutlak gerçek" aracı haline gelersin. Mistisizmin pek çok sisteminin benzer bir öğretisi vardır, ama eylem anlamında bunun tam anlamıyla Çinliler tarafından ifade edildiği doğrudur. Bir kimsenin yapabileceği herhangi bir şey bu dehayı geliştirmeyecektir, ama deha akla ihtiyaç duyar ve o kişi bu aklın sınırlarını genişletebilir, her türlü bilgi ile onu daha verimli hale getirebilir, onun ifade güçlerini geliştirebilir. Dehanın ihtiyaçlarını gidermek, kısacası, bir teneke zırlıtısı yerine bir orkestra koymak gerekir. Bizim bütün küçük dev adamlarımız, tek şiirlik şairlerimiz, tek resimlik ressamlarımız, sadece, kendilerini araçlar olarak kusursuzlaştırmakta başarısız olmuşlardır. The Ancient Mariner'ı yazan deha The Tempest'ı yazandan daha az yüce değildir. Ama, Coldridge-belki de bilinçli çalışması yalnızca bu katı malzeme olan- kendi dehasının düşüncelerini yakalamak ve ifade etmek konusunda yetersiz kalırken, Shakespeare her düşünülebilir uyumun ifadesi için gerekli olan bilgiyi elde etme ustalığına sahiptir ve tekniği kolaylıkla suretinin çıkarılabileceği ölçüde akıcıdır. Böylelikle iki eşit bakış açısına sahibiz.

Birincisinde iyi bir sekreter var, ikincisinde kötü bir tane. Bana göre bu, dehanın tek açıklamasıdır - Lavinia King'in içinde bulunduğu uç durumlarda bu öne çıkan tek düşünülebilir şeydir."

Lisa la Guiffria sürekli artan bir şaşkınlık ve coşkunlukla dinliyordu.

"Söylemek istediğim," diye devam etti mistik, "deha ve onun sanatçısının ayrılmaz şekilde birbirine bağlanması değil. Bu, at ile binicisi arasındaki mesafeden biraz daha yakın olabilir. Ancak, yine de en azından yapılması gerekli bir ayırım vardır. Ve işte sana üzerinde düşünmen için bir nokta: deha tüm bilgilere, bütün aydınlanmaya sahip ve yalnızca, ona aracılık eden kişinin aklının güçleri ile sınırlanmış görünüyor. Bu her zaman bir engel oluşturmaya bile: kendi çalışmasını nefes nefese okuyan bir yazara ne kadar sıklıkla rastlıyoruz? Daha bir dakika önce sade bir İngilizce ile bu eseri kaleme almasına karşın, 'Böyle olduğunu hiç bilmiyordum,' diye büyülenmiş bir şekilde bağırır kişi. Kısacası, deha bir başka düzeye ait gibidir, ışığın ve ölümsüzlüğün ruhuna! Bu durumun, deha dediğim şeyin içerisinde bütün bir ırkın bilinçliliğinin (kendi özel zamanında) belirli uyarımlar altında aktifleşebileceği bütünsel bir cevher olduğunu varsayarak açıklanabileceğini biliyorum. Bu görüş için söylenecek çok şey var. Dil başlı başına bunu doğruluyor. 'Bilmek' ve 'gnosis,' kelimeleri fiziksel anlamda üretmek anlamına gelen ilk çılgınlıkların yalnızca yankıları durumundadır. Çünkü Gnosis kelimesinin 'gan' kökünün 'bilmek' anlamı yalnızca ikinci sıradadır. Orijinal anlamı ise 'babası olmaktır. Benzer şekilde 'ruh'(spirit-ç.n.) yalnızca, 'nefes'i,'ilahi olan'ı ve 'parlamak'tan daha fazla bir şey demek olmayan özdeş manadaki pek çok diğer kelimeyi ifade etmektedir. Çünkü dil ile vahşi atalarımızın ham düşüncelerine zincirlenmiş oluşumuz aklımızın sınırlılıklarından biridir ve dilin evrimi metafizik soyutlamalarla vaktimizi boşa harcamaktan başka bir şey olmasa, kısacası insanlar ilkel düşüncelerini sofistike hale ge-

tirmekte haklı olmasa, dilin gelişimi bilginin doğru gelişiminin kanıtı olmasa ve her şey söylenip yapıldığında bile ruhun varlığı hakkında geçerli bir kanıt bulunamamış olsa bile, biz yine de araştırmakta özgür olmalıyız.”

“Ruh mu dediniz!” diye haykırdı Lisa, neşeyle. “Ben ruha inanırım!”

“Çok yakışıklı!” diye karşılık verdi mistik “İnanç bilginin düşmanıdır. Skeat¹⁷ bize Soul (*ruh* ç.n.) kelimesinin ‘babası olmak’ anlamına gelen ‘SU’ kökünden geldiğini söyler”

“Umarım benimle anlayacağım basitlikte konuşursunuz, beni her seferinde önce yukarı kaldırıyorsunuz, sonra tekrar yere fırlatıyorsunuz.”

“Bunun nedeni senin iskeleti oluşturmada üzerine bir şeyler inşa etmeye çalışmandır. Şimdi sana ruhun varolduğunu ve daha önce tartışmış bulunduğumuz dehadan farklı olarak, her şeyi bildiğini ve ölümsüz olduğunu düşünmek için birkaç iyi neden göstereceğim. Her ne kadar onun kurmuş olduğu Hemlock Kulübünün¹⁸ bir üyesi olsam da seni Sokrates’in düşünceleriyle sıkmayacağım. Şunu söylemem gerekir ki ‘Phaidon’ en saçma safsataları içeren bir kitaptır.

“Ama sana tıpta rastlanan garip bir gerçeği anlatacağım. Deliliğin, aklın uzun süre yitirildiği ve daha sonra yapılan deneylerin beynin işlevsizleştiğini gösterdiği belirli durumlarında, bazen kişinin bütün güçlerine tam anlamıyla sahip olduğu tümüyle berraklık anları ortaya çıkar. Eğer akıl tamamıyla beynin fiziksel koşullarına bağlı olsaydı, bunun açıklanması çok zor olurdu.

“Bilim de çok çeşitli olağandışı koşullar altında, birbirinden büsbütün farklı kişiliklerin tek bir vücut içerisinde birbirini

¹⁷ Walter William Skeat (1855-1912), İngiliz Filologu. Kitabının adı *The Etymological Dictionary*’dir. Crowley’in bu kitabı sıkça kullandığı söylenir.

¹⁸ Hemlock’un İngilizce’deki anlamı baldıran otu’dur. Sokrates’in baldıran otu içirilerek idam edilmesine karar verilmişti.

kovalayabildiklerini keşfetmeye başladı. Spiritüalizm hakkındaki büyük güçlüğü ne olduğunu biliyor musun? Ölü kişinin kimliğini saptamak. Pratikte, biz insanlar, örneğin köpeklerin güvendikleri başlıca duyu olan koklama duyusunu kaybettiğimizden bu yana, bir kimsenin o insan olup olmadığı yargısına ya, akıl veya kişilikle bir ilgisi bulunmayan, antropometrik yöntemlerle, ya sesinin tınısıyla ya da el yazısıyla ya da aklının içerdikleriyle varırız. Kişinin ölü olması durumundaysa yalnızca en son yöntem uygulanabilir. İşte burada bir ikileme tosladığımızı görüyoruz. Ya 'ruh', bu kişinin yaşamı boyunca bilmesi gerektiğinden dolayı bildikleri hakkında bir şeyler söyler ya da herhangi başka bir şey. İlk durumda, herhangi başka birisinin bunları biliyor olması ve akla yatkın şekilde medyumunu bilgilendirmesi gerekir. İkinci durumda ise, kimliği ispatlamaktan çok, kanıtları çürütme durumu ortaya çıkar!

"Bu güçlüğü önlemek için çok çeşitli planlar önerilmiştir. En kayda değer olanı ölümden bir yıl sonra açılmak üzere mühürlenecek bir mektubu öneren sistemdir. O gün gelmeden önce mektubun içeriğini açıklayabilen medyum kendini eleştirenlerin tebriklerini kazanır. Bu konuda alınacak bir başarı medyumun cebine girecek binlerce pound anlamına gelse bile, bugüne kadar bunu başaran olmadı. Ancak, bu olduğunda bile, ruhun hâlâ yaşamını sürdürdüğüne dair kanıtlar yine de eksik kalmış olacak. Durugörü, telepati, düşünce gücü gibi pek çok alternatif açıklamalar da var.

"Sonra, çapraz mektuplaşma adı verilen iyi tasarlanmış bir yöntem de var: Seni bunlarla sıkmayacağım. Cyril kardeşin Napoli'de seninle bu konular hakkında konuşmak için çok fazla zamanı olacak."

Lisa şaşkınlıkla oturduğu yerde doğruldu. Konuya olan ilgisine rağmen, beyni yorulmuştu. Son söylenen sözler onu elektriklendirmişti.

"Bunları sana öğle yemeğinden sonra açıklayayım," diye sürdürdü konuşmasını mistik, üçüncü Partaga'sını yakarken,

“bu arada, yavaşça konudan uzaklaştım, çünkü konuyu dikkate almak için çok fazla naziktin. Sana kendi bulunduğu vücut üzerinde zayıf bir etkisi olan bir ruhun bir başka ruh tarafından nasıl dışarı çıkarıldığını gösterecektim. Gerçekte yarım düzine kişiliğin tek bir beden içerisinde nasıl sırasıyla yaşayabildiğini. Öyle ki, bunların gerçek, bağımsız ruhlar olduğu, bir aldatmaca olabileceğini akla getirecek şekilde, sadece, akıllarının içerdiklerinin değil, aynı zamanda el yazılarının, seslerinin ve bilinçli olarak yapılacak bir hilenin, hatta olası bir hile türündeki her şeyin çok ötesinde, huylarının da birbirinden farklı olduğu gerçeği ile gösterilmiştir.

“Bu kişilikler değişmez niceliklerdir. Ayrılırlar ve değişmemiş olarak geri dönerler. Öyleyse, şurası kesin ki, yalnızca tezahür ederek varolmazlar. Varolmak için bir vücuda ihtiyaçları yoktur.”

“Yeniden, ele geçirilme teorisine geliyorsunuz, aynı Gadarene canavarı gibi,” diye bağırdı Lisa, memnun olmuş bir şekilde, nedenini kendisi bile söyleyemezdi.

Cyril Grey ilk defa olarak konuşmaya müdahale ediyordu. Koltuğunda, olduğu yerde döndü ve tek gözlüğünü gözüne yerleştirirken gösteriş olsun diye boğazını temizledi.

“Bu günlerde,” diye başladı söze, “şeytanlar canavarların içerisine girdiklerinde, sarp yerlerden, daha aşağılarda yaşayanlara doğru hücum etmiyorlar. Bütün yaptıkları kendilerini ahlaki reformcular olarak adlandırmak ve içki yaşağını destekleyenlere oy vermek oluyor.” Ani bir hareketle sustu, koltuğunda yeniden döndü ve büyük kare kitabıyla çalışmasına devam etti.

“Neye karıştığının,” diye uyarıda bulundu Simon Iff, “farkındasındır umarım?”

Lisa yüzü kızararak güldü. “İçimi rahatlattınız. Onunla nasıl konuşacağımı asla bilemezdim.”

“Her zaman konuşmalar,” dedi Cyril Grey, kafasını kaldırmadan “Kelimeler! Kelimeler! Kelimeler! Polonius’tan sonra

sahneye Ofelya çıktığında Hamlet olmak berbat bir şey. Benimle nasıl konuşacağını bilmek istiyor! Bense ona tıpkı Catullus'un amcasını Harpocrates'in heykeline çeviren arkadaşı gibi nasıl sessiz kalınacağını öğretmek istiyorum!"

"Ah evet! Harpocrates'i biliyorum, Mısır'ın Sessizlik Tanrısı," diye araya girdi İrlandalı-İtalyan kız.

Simon Iff ona hatırı sayılır bir bakış attı. Kadın bunu anlayacak kadar akıllıydı. Boş verilmesi daha iyi olacak konular vardı.

"Bilirsiniz, Bay Iff," dedi Lisa, aniden artan gerilimi hafifletmek için, "Tüm söylediklerinizle korkunç şekilde ilgileniyorum ve sanırım büyük bir bölümünü anladım, ama pratik olarak uygulanışını anlayamadım. Benim, Kudretli Ölülerden mesajlar almamı mı istiyorsunuz?"

"Şu an için," dedi mistik, "yalnızca, duyduklarını ve Cyril Kardeşin bize hazırlamak üzere olduğu dejeuner'ü sindirmeni istiyorum. Bundan sonra kendimizi Dördüncü Boyutun sorunlarıyla daha iyi şekilde baş edebilecek duruma getirebiliriz."

"Olur şey değil! Zavallı küçük Lisa'nın senin St. Jean de Luz'u terk etme nedenlerini öğrenmeden önce bütün bunları halletmesi mi gerekiyor?"

"Bütün bunları ve Homunculus hakkındaki bütün hikâyeyi!"

"O da nedir?"

"Öğle yemeğinden sonra."

Ancak konuşma sonlandığında, öğle yemeğine uzun bir zaman vardı daha. Atölyenin zili nezaketsizce çalındı.

Cyril Grey kapıya doğru gitti ve Lisa'ya bir kez daha bir düello gibi göründü. Yo, oysa yalnızca, orada dikilen bir muhafızdı. Lisa'nın kuvvetli görüşü bu muhafızın eline bir de mızrak yerleştirmişti.

Orası kendi atölyesiydi, ama sanki hizmetçiymiş gibi ziyaretçileri tek tek anons etti. "Akbar Paşa¹⁹ ve Kontes Helena Mottich²⁰." Simon Iff kapıya doğru atıldı. Orası kendi atölyesi değildi, ama iki eli iki yana açılmış halde ziyaretçileri karşılayan o oldu.

"Eşiği geçtiğiniz anda," diye haykırdı, "Eminim ki dejeuner için burada kalacaksınız." Ziyaretçilerse kibarca kabullendiklerini mırıldandılar. Cyril Grey durmadan kaşlarını çatıyordu. Konukları biliyor ve iyi tanıyordu, gelişlerinden ürktü ve şüphelendi-neden olduğunu kim söyleyebilirdi? Olabildiğince çabuk, üstadının söylediğini yerine getirmeye koyuldu, buna rağmen, eğer sessizliğin bir dili olsaydı, bu an onun lanetler yağdırdığı an olurdu.

Konukların elini sıkmamıştı. Bunu Simon Iff yaptı: ama bunu her birinin diğeri ile aynı anda elini uzatmaya mecbur kaldığı bir biçimde yaptı.

Lisa divandan kalkmıştı. Bir karmaşanın çıkmak üzere olduğunu görebiliyordu, ama bunun doğası hakkında hiçbir fikir oluşturmıyordu.

Yeni gelenler yerlerini aldıklarında, Lisa kendisinden onları Paris hakkındaki haberlerle oyalamasının beklendiğini anladı. Bu daha çok, mistiğin teorilerinden uzaklaşmak için yapılan bir yardım gibiydi. Diğerleri her şeyi ona bıraktılar. Kadın, konuklara Lavinia King'in en son başarılarını yetiştirdi. Sonra aniden, Cyril Grey'in sofrayı kurmuş olduğunu fark etti. Çünkü adamın, alaya almayı pek seven sesi konuşmayı böldü. "Oradaydım," diyordu, "Birinci sahneyi çok sevdim: Si majör Can Çekişen Yunus Fantezisi olağanüstü gerçekçiydi. 'Bir tereyağı

¹⁹ Bu kişi, Abdül Bey'in oğlu Elias Paşadır. Gerçek adı Veli Bey'dir. Veli Bey, Crowley ile ayrılımlarının ardından Mary d'Este Sturges ('Lisa') ile evlenmiştir. Crowley *The Confessions* (İtirafılar)'da Veli Beyden, onun Mary'sini döven ve sonrasmda terk eden bir Türk maceracı olarak bahseder.

²⁰ Tomschyk, daha sonraları Saygıdeğer Bayan Everard Fielding olmuştur. Everard, psişik araştırma çevrelerinin önde gelen kişilerinden biriydi.

kalıbının başına gelen felaketler' sonatı çok fazla ilgimi çekmedi. Ancak, Çaykovski'nin senfonisi en iyisiydi: O atmosferi yok mu, beni eski bildik sahnelerin tam ortasına götürdü, Güney-doğu tren yollarında bir yerlerde tren bekliyor olduğumu düşündüm."

Lisa'nın öfkesi ateşlendi. "O dünyadaki en mükemmel dansçıdır." "Evet, öyle" dedi aşığı, etkileyici derin bir üzümlüyle. "Mükemmeldir! Babam da onun kırkında bile çok iyi dans ettiğini söylerdi."

La Giuffria'nın burun delikleri genişledi. Onu buralara kadar taşıyıp getiren kişinin bir canavar olduğunun farkına vardı ve son bir savaş için hazırlandı.

Ancak, Simon Iff yemeği anons etti. "Oturduğunuza şükredin!" dedi. "Ne yazık ki, bugün hızlı bir günümüzdeyiz, yalnızca tuzlu balık, yanında ekmek ve şarabımız var."

Lisa bunun ne kadar hızlı bir gün olabileceğini merak ediyordu: elbette ki bu gün Cuma değildi. Paşa yüzünü ekşitti. "Ah!" dedi Iff, o anda hatırlamış gibi, "biraz havyarımız da olacaktı." Paşa soğuk bir hareketle reddetti. "Aslında ben dejeuner istemiyorum. Buraya yalnızca Kontes'le bir seans yapmakla ilgilenip ilgilenmeyeceğinizi sormaya geldim."

"Zevkle! Zevkle!" diye bağırdı Iff ve Lisa onun yine tetikte beklediğini, henüz görülmeyen ölümcül bir tehlikeyi duyunsadığını, gelen ziyaretçilerden nefret ettiğini ve onların teklif ettikleri her şeyi yapmak konusunda dikkatli olduğunu anladı. "Taoculuğun" doğası ile ilgili hali hazırda bir tür önsezi edinmişti.

III.

TELEKİNEZİ: NESNELERİ UZAKTAN HAREKET ETTİRME SANATI

"KONTES Mottich, Başbakanlardan ya da İmparatorluk Bakanlarından çok daha meşhurdu. Çünkü, pek çok iddialı bilim adamında büyük bir şaşkınlık uyandıran, görünür bir fiziksel temas olmadan nesneleri hareket ettirme gücüne sahipti. İlk deneylerini, kadına, kendi ihtiyar sevecenliği içinde aşık olan Oudouwitz adındaki yarı kör, yaşlı bir adam ile gerçekleştirmişti. Çok az kişi bu adamın, kadın ile birlikte gerçekleştirdiği deneylerin yayınlanan sonuçlarını yutmuştu. Eğer ikna edilmiş olsalar, çok fazla korkarlardı kuşkusuz çünkü kadının saatleri kendi iradesiyle durdurabildiği, kapıları yakınına gelmeden kapayıp açabildiği ve benzer türdeki olaylarda olağanüstü başarıları olduğu varsayılıyordu. Ancak, istediği adamla evlenebilecek kadar paraya sahip olur olmaz ilk iş olarak, Profesörü terk ettiğinden beri, ağırbaşlı bir tutum takınmıştı. Söylemesi garip ama gücü onu bir anda terk edivermişti ve ortaya atılan teorilerin pek çoğu bu koşullarla bağlantılıydı. Ama yeni kocası da memnun edememişti onu. Öfke içinde ondan da uzaklaşmış ve böylelikle güçleri geri dönmüştü! Ama onun en fazla sansasyon yaratan, olağanüstü başarıları, vahşi ve dik başlı gençliğinin kötü, çılgın günlerine göndermelerden oluşur. Şu an yalnızca seliloid küreler gibi küçük, hafif eşyaları dokunmadan masadan kaldırmakla uğraşıyor."

Cyril tüm bunları, Lisa, "Ne iş yapar bu kadın?" diye sorduğunda bir solukta anlatıvermişti.

(Kontes'in İngilizce bilmediği sanılıyordu. Elbette ki, odadaki herhangi biri kadar iyi konuşabiliyordu.)

“Nesneleri hareket ettiriyor,” dedi Cyril. “ Biz hep birlikte bu saçmalığa saatlerce bakıp durmaktan yorulmuşken o, bir tutam saç koparmayı başarır, saçları parmaklarına dolar ve işte mucizelerin mucizesi! top havaya kalkar. Bir güzel oyuna getirilenler, bunun ruhun ölümsüzlüğünün kesin kanıtı olması gerektiğini düşünür.”

“Seninle kavga etmiyor mu bu yüzden? Yani onun yaptıklarını ve bütün bunları sorguladığın için?”

“Ah evet! Bu konudaki şansın bir Casal resitalinde, bir yerin yanlış çalındığını fark eden sağır adamınkiyle aynıdır. Eğer bir saç bulamazsa, ipek çorabından ya da elbisesinden bir parça iplik koparmaya uğraşır. Onun için fazla zeki olabilecek insanları yanına götürürsen, o zaman da dikkatinizi zayıflatma umuduyla ve belki de onu şaşırtmanızın cezasını ödetmek için sizi her zamankinden daha fazla bekletecek ve ‘bu öğleden sonra gücüm çok az,’ diyecektir.”

Grey bütün bunları korkunç bir sıkıntı yaşıyormuş havalarında söyledi. Tüm bu işlerden nefret ettiği ortadaydı. Beyninin bir başka tarafında ise huzursuz ve korkuluydu. Lisa bunu anlayabiliyordu ama sormaya cesaret edemiyordu. Bu yüzden, eski bildiği yolda devam etti.

“Ölümlerden mesajlar almıyor mu?”

“Şu aralar çok fazla yapılmıyor bu. Aldatmaya çok müsait bir alan ve bu konuya uyanan budalaların hemen hepsi artık ilgilerini kaybettiler. Bu yeni oyun Lombroso gibi bazı sahte bilim insanlarının kibrini okşuyor yalnızca. Bu sayede Newton gibi ünlü olabileceklerini düşünüyorlar. Yapılan bu işi anlamlı kriterlerle eleştirmek için yeterli bilimden yoksunlar. Ben, geniş bina ve bir seyahat hakkındaki mektuptan söz eden şişman arkadaşınızı tercih ederim gerçekten de!”

“Bütün bunların sahtekarlık olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

“Böyle söyleyemem. Bunun olumsuzluğunu kanıtlamak ya da evrensel geçerliliği olan bir önerme yapmak zor. Kanıtlama

görevi ise spiritüalistlere ait ve düşünmeye değer yalnızca iki tane var. Ne olursa olsun, dikkat çekici bir şey yapmamış olan Bayan Piper ve Eusapia Palladino."

"Eusapia Palladino bir süre önce Amerika'da ortaya çıkmış," dedi kız, "ama sanırım bu haber yalnızca Hearst gazetesinde yayınlandı."

"Hearst, Amerikalı Northcliffe'dir," diye açıkladı Cyril, Paşanın anlamasına yardımcı olmak için. "yani Northcliffe'dir," diye ekledi dalgın ve utanmazca!

"Korkarım Northcliffe'in kim olduğunu bilmiyorum," dedi Akbar.

"Northcliffe Harmsworth'du." Cyril'in sesi huysuz bir çocuğu sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi tatlıydı.

"Peki Harmsworth kim?" diye sordu Türk.

Genç majisyen boğuk bir tonla: "Hiç kimse." dedi.

"Hiç kimse mi?" diye bağırdı Akbar. "Anlamıyorum!"

Cyril vakur ve üzgün bir tavırla kafasını salladı. "Böyle biri yok." Akbar Paşa, Grey'e sanki bir hayaletmiş gibi baktı. Bu, çocuğun uyguladığı korkunç bir hileydi. Duygusal ve hatta parlak olabilecek bir yorumla güvenliği sağlayacaktı, daha sonra ise açıklayıcı bir şekilde, en sonunda deliliğin bataklığına çökmeleri için, karşısındakini, incelikli bir hünerle cinnetin sarsılan topraklarına doğru sürükleyecekti. Diyalog kendisini bir anda kabus şeklinde gerçekleştiriverdi. Cyril'e, karşılıklı konuşmanın tek gerçek zevki gibi geliyordu bu durum. Capcanlı bir profesyonel tarzda, ikna edici hoş gülümsemesiyle, "Nesnelliğin gerçek olarak kabul edilmesinin bireyi tabula rasa olarak ele alan kavramı içerdiği 'lemma'yı özellikle vurgulayan, böylece Mutlak olan hakkındaki batıya ait teoriler ile Budist Sakyaditthi²¹ öğretisi arasında bağlantı kuran, Schelling tara-

²¹ Benliği ayrı bir varlık, bütün acıların nedeni olarak gören öğretisi.

fından kendi görecelilik felsefesinde dile getirilmiş metafizik dogmayı doğrulamaya çalışıyorum! Yine de bu lemma'nın çürütülmesi için Vagasaneyi-Samhita-Upanishad'a danışıyorum!" Herkesi tatmin edecek açıklamalar yapmış birinin kesinliğiyle, nezaketsizce Lisa'ya döndü. "Evet, Eusapia Palladino'yu savunan açıklamalarda bulunarak doğru yapıyorsun. Napoli'ye vardığımızda onunla ilgili araştırma yapacağız."

"Napoli'ye gelmem gerektiği konusunda karar vermiş görünüyorsun?"

"Benimle ilgisi yok: üstadın emirleri. Sana ileride her şeyi açıklayacak. Şimdi saçının bukleleri bir karga kadar gür ve siyah olan bu bayanın vücudunun herhangi bir yerinde gizlediği bir saç telinin olmadığını ispatlayalım!"

"Alaycı ve saldırgan olduğun zaman senden nefret ediyorum."

"Gülü seven dikenine katlanır!"

Simon Iff buyurgan bir hareketle Grey'in dikkatini çekti.

"Bahçeye gel, Maud," dedi Cyril birden bire, "Çünkü kara yarasa, Gece, uçup gitti."²² Ve onu kolundan tutup götürdü.

"Bak güzelim," dedi, uzun kollarını kıza dolayarak çiçeklerin arasında durup arzu dolu bir öpücüğün kıvılcımları her ikisinin de vücudundaki her siniri tutuştururken, "Şimdi sana açıklayamam, ama bu insanların arasındayken olabilecek en ölümcül tehlikedesin. Ve onlardan kolay kolay yakamızı kurtaramayız. Bize güven ve bekle! Gidene kadar, onlardan uzak dur. İstedığın her bahaneyi uydurabilirsin. Ve gerekirse histeri nöbeti geçiriyormuş gibi yap ve olabilecek en kötü şeyleri göğüslemeye hazırlan - ama ikisinden birinin, senin bir yerlerini çizmesine izin verme! Ölümün olabilir bu."

Adamın gözle görülür içtenliği kadını ikna etmekten daha fazlasını yaptı. Bulunduğu durumun bütün endişelerinden kurtardı onu. Adamın tavırlarının, tıpkı traşlanmış başı ve garip

²² Lord Alfred Tennyson'ın (1809-1892) *Maud A. Monodrama* adlı şiirinden bir alıntı.

elbisesi gibi yalnızca bir süs, bir gösteriş olduğunu anlayınca kendisini gerçekten sevdiğini fark etti. Ve adama duyduğu, bütün şüphelerden özgürleşmiş aşkı dağlık bölgelerde kayaların ve buzların oluşturduğu piramitlerin soğuk doruklarının ardından güneşin birden ortaya çıkışı gibi, aniden belirdi.

Atölyeye geri döndükleri zaman, seans için gerekli olağan hazırlıkların tamamlanmış olduğunu gördüler. Medyum iki yanında iki erkekle masaya oturmuştu. Önünde, ellerinin arasında, küçük seliloid küreler, bir çift kurşun kalem ucu ve çeşitli küçük nesneler vardı. Bir köpeğin ısırp ısırmayacağını anlamak için köpeğin kuyruğunu inceleyen bir kimsenin yaptığı gibi bu nesneler de en özenli şekilde "incelenmişti". Spiritualizmin tarihi de işte böyle, bir odadaki bütün çatlakları macunla tıka-yıp sonra odanın kapısını ardına kadar açık bırakıp gitmektir.

En sıkıcı yazarın bile bir seansı başarıyla betimleyebileceğinden şüphe duyulabilir. İnsanlar genellikle seansın heyecan verici ve gizemli bir şeyler içerdiği fikrine kapılırlar. Gerçek-teyse, art arda uykusuz geçirilen üçüncü gecelerinde bile eğle-nebilme yetenekleriyle övünen insanların, ilk 'olay'ın ortaya çıkışından en az iki saat önce, ani bir ölüm için Yaratıcılarına dua ettikleri bilinir. Dikkatini sürekli olarak, kendiliğinden ilgi ya da önem uyandırmayan nesnelerin üzerinde tutmanın istenmesi, zeka seviyesi bir midyeden daha fazla olan herkese büsbütün çıldırtıcı gelir.

Cyril, Lisa'ya "Nasıl elverişli bir durumda yerleştirmize bak," diye fısıldadı masanın kendisine doğru çekildiği divanın üzerinde oturmaya hazırlanırken. "Hepimizin de bildiği gibi bu adamların biri ya da ikisi birden Mottich'le gizli bir uzlaşma içerisindeler. Hayatımı bile ortaya koyarım ki Simon değildir. Ancak, böyle bir konuda, kendi öz kardeşimin bile doğru söyleyeceğine inanmayı beklemiyorum. Sonra, perdeler çekilmiş, neden peki? Etkinin sürmesine yardımcı olsun diye. Yine de bunun kinetik bir güç olduğu farz ediliyor ve ışığın bu işe nasıl karışabileceğini hayal bile edemiyoruz. Aksi takdirde, 'med-

yumu kendi özel alanında rahatsız eden' aslında bu ışıktır. Tıpkı, hırsızın kendi alanında çalışırken, polislerin hedef tahtası haline gelme durumundan rahatsız olması gibi! Şuraya bak! Bu 'kanıtlanabilir' olay hakkındaki deliller her zaman için kendilerini, o anda egemen olan durumların yarattığı sorunlara dönüştürürler. Gülünç olan şu ki, sonuçta delillerin sihirli güçlerle falan değil de, hokkabazlık numaralarıyla ilgili olduğu ortaya çıkar.

"Konuşmamızdan rahatsız olmayacak mı?"

"Medyumlar oturanları, her zaman için, konuşmaları konusunda cesaretlendirir. Konuştuklarımızla ilgilendiğimizi gördüğü anda hilesinin tehlikeli, incelik isteyen bölümünü yapma fırsatını yakalar. Sonra dikkatimizi ona yöneltmemizi ister, kontrolün iyi olduğunu ve herhangi bir aldatmacanın kesinlikle mümkün olmadığını anlamak için onu dikkatlice izlememiz gerektiğini söyler, çünkü gücün çok yeğin bir şekilde geldiğini hissetmektedir. Herkes kendisini uzun alıştırılardan sonra, yaklaşık üç dakika için dikkatini uyanık tutabilen fare deliğindeki kedi kılığına bürünmüş olarak bulur. Daha sonra dikkat yeniden yavaş yavaş azalır ve kadın yine o eski mucizeyi gerçekleştirmeyi başarır. Dinle!"

Simon Iff, Paşayla oturdukları masanın sonunda bulunan altı bacağın düzenlenmesi konusunda şiddetli bir tartışmayla meşguldü. Bir çok anlamda karmaşık olan bu sorunun tam olarak çözülmesi medyumun masayı tekmeleyip kürelerden birini zıplatmasının olanaklı olup olmadığını anlamakla ilgiliydi. Bunun olanaksızlığı kanıtlanırsa, bir kürenin nasıl olup da masadan zıpladığı sorunu eni konu düşünülebilecekti.

"Bu, dünyada olabilecek en can sıkıcı şey değil mi?" diye homurdandı Cyril. Ama bahçede kendisine söylediklerine rağmen Lisa, onun yalan söylediğini anlamıştı. Bütün umursamazlığına karşın, olup biteni diken üstündeymiş gibi izliyordu. Sıkılmış, solgun sesine rağmen, bastırılmış heyecanı yüzünden titreyen sesinin her tonunu hissedebiliyordu onun. Bu, kesin-

likle onu ilgilendirmeyen bir seans ise, tüm bunların anlamı neydi?

Medyum mırıldanmaya başladı. Soğuktan şikayet ediyordu. Vücudunu sağa sola çevirmeye başladı. Aniden başını baygın halde masanın üzerine düşürdü. Kimse özel bir ilgi göstermedi, bütün bunlar gösterinin bir parçasıydı. "Bana ellerini ver!" dedi Lisa'ya, "senin çok sempatik olduğunu hissediyorum." İşin aslı, kızın kalbinin doğal sıcaklığı bir an için canlandırmıştı onu. Lisa ellerini uzattı. Ama Simon Iff masadan kalktı ve kızın ellerini yakaladı. "Bir saç teli ya da gevşemiş bir iplik olabilir," dedi sertçe. "Işıkları yak lütfen, Cyril!"

Yaşlı mistik Lisa'nın ellerini dikkatlice incelemeye koyuldu. Cyril, onu seyrederken bu eylemin ardında yatan gizli amacı sezmişti. "Size söylüyorum!," diye kekeleydi, "Siz Kontesi incelerken korkarım ben bahçedeydim. Eğer bir şeyleri ispatlamaya yardım edecekse benim de Kontesin ellerine bakmam gerekmez mi?" Simon Iff'in gülümsemesi Cyril'e doğru iz üzerinde olduğunu gösterdi. Medyumun elini aldı ve iyice baktı. Elbette ki saç teli falan bulamamıştı, aradığı da bu değildi zaten. "Biliyor musunuz," dedi, "Sanırım bu tırnakları törpüyle düzeltmeliyiz. Bunlarda saç telleri ve başka şeyler için çok fazla yer var."

Paşa olanlara anında itiraz etti. "Sanırım, bir bayanın manikürüne karışmamamız gerekir," dedi içerlemiş bir halde. "Gözlerimizin gördüklerine güvenebiliriz!"

Cyril Grey şampiyonalarda keskin nişancılığı sayesinde ödülleri kazanmıştı, ama "Çok üzgünüm Paşa, ben kendimin kilere güvenmiyorum. Bende tütün zehirlenmesinden dolayı *amblyopia*²³ belirtileri var." diye mırıldanmakla yetindi.

Edilen sözlerin saçmalığı, amaçlandığı gibi, Türk'ün öfkelerini uyandırmak üzereydi.

²³ Görüş keskinliğinin azalması. Genellikle kurşun, alkol ve tütün zehirlenmesinden dolayı ortaya çıkar.

“Gözlerimizin, bizim dışımızda bulunan hiçbir şeye tanıklık edemeyeceği konusunda,” diye sürdürdü konuşmanın orijinal konusunu devam ettirip, düzeyini tamamıyla değiştirirken, “her zaman Berkeley ile aynı fikirde olmuşumdur. Korkarım yalnızca vaktinizi harcıyorum, çünkü hiçbir durumda, gördüğüm hiçbir şeye inanmıyorum.”

Türk, majisyenin küstahlığına çok fazla sinirlenmişti. Cyril ne zaman yabancıların arasında ya da tehlikede olsa, sürekli olarak Britanya aristokrasisinin bomba işlemez silahlarını kuşanırdı. Titanik'teydi, gemi batmak üzere dalışa geçmeden bir buçuk saniye önce yanındakine dönüp, öylesine sordu, “herhangi bir tehlike olduğunu düşünüyor musunuz?”

Yarım saat sonra bir kayığa konulmuştu ve kendine geldiğinde, en son kayıktan suya düştüğü zamanın Byron's Pool'da olduğunu düşünme fırsatı bulmuştu. “Cambridge'in üzerinde, İngiltere'de, bilirsiniz,” ve maceranın tümünü anlatmaya koyuldu. Bir hikâyeden -kayıktaki karmaşadan- tamamıyla farklı bir diğerine geçiyordu. Ötekilerin de zihinlerini Atlantik'in buzlarından Cambridge'deki May Week'in güneşli eğlencelerine taşımış oluyor, dinleyen herkesi hikâyenin bundan sonrasında neler olacağı konusunda heyecanlandırıyordu. “Ditton'dan hemen önce silahını ateşledi ve kurşun hemen yanından geçti. İsa hepimizi pakladı ve sonra şeytan gibi çekti gitti! Üçüncüsü, arkalarında Hall ve atının üstünde onlara lanetler yağdıran yaşlı T.J. ile birlikte buhar gibi bir anda belirdi. Bütün Long Reach'de L deri anlamına gelirdi. Sonra, Tanrıya şükür, Hall, Railway Köprüsünün hemen altında Üçüncüyü vurdu: Cox bağırdı ve İsa oradaydı...” Ancak, ilk başta anlattığı, şu mükemmel kolejdeki kayık gezintisinde neler olduğunu asla öğrenemediler, çünkü Grey bayıldı ve kalbindeki derin bir yara yüzünden kan kaybından yavaşça ölmek üzere olduğunu fark ettiler onun.

Zarif biçimde temizlenmiş ve cilalanmış el tırnakları tarafından kazara oluşturulacak bir sıyrık olasılığından hayatı boyunca korkmuş biriydi bu adam.

Türk, başıyla saygılarını bildirmekten başka bir şey yapmıyordu. "Eğer ısrarlıysanız, Bay Grey, bütün yapmamız gereken bayana sormak."

Grey bunu yaptı ve kadın çok istekli bir biçimde kabul etti. İşlem kısa sürdü ve seans yeniden başladı.

Ama birkaç dakika sonra Kontes bitkin düştü. "Elimden hiçbir şey gelmiyor, yararı yok. 'Bebek'in burada olmasını isterdim, her ne isterseniz bir dakika içinde gerçekleştirebilirdi," dedi.

Paşa neşeyle başını salladı. "Başlama şeklimiz her zaman böyledir," diye açıkladı Simon'a. "Şimdi onu hipnotize etmeliyim, uyandığında öteki kişiliğini taşıyor olacak."

"Çok ama çok ilginç," diye katıldı Simon, yeterince meraklanmış olarak, "ziyaretinizle bizi onurlandırdığınızda biz de tam Madame la Giuffria ile çifte kişilikler üzerine tartışıyorduk. Hiç bu tür bir şeyle karşılaşmamış kendisi."

"Büyüleneceksiniz, Markiz," diyerek Lisa'yı temin etti yaşlı Türk, "bu görüp göreceğiniz en muhteşem şey olacak." Medyumun alnına eliyle bir şeyler yapmaya başladı. Kadın gittikçe hafifleyen ve derin bir uykuya dönüşen çırpınma benzeri bir dizi hareket yaptı. Cyril, Lisa'yı bir kenara çekerek, "Bu gerçekten de harika bir büyü! Şu eski orijinal, güven telkin etme hilesi. Kendini uyutuyormuş gibi yapıyorsun, böylelikle diğerlerinin gerçekten de uyumasını sağlıyorsun. Bu, Frazer'in sempatatik büyü konusundaki kitabında ke olduğunu kısaca açıkladığı şey. Bu yüzden, şu çok bilen doktor, vir praeclarus et optimus, Frazer'in konusunun yegane temelini ihmal eder. Büyü yapmak istediğiniz kişinin balmumundan heykelini yapmanız yeterli değildir. Gerçek bir bağlantı kurmalısınız. Büyü sanatının tamamı budur, bunu yapabilme gücünde olmaktır ve Frazer'in ihmal ettiği tek nokta da budur."

Kontes korkunç biçimde nefes alıyor ve bir dizi karmaşık horultular çıkartıyordu. Paşa, "yeni kişiliği ile uyandığı" için, bunun "normal" olduğunu açıkladı. Tam söyleyeceklerini bitirmek üzereydi ki, kadın, sandalyesinden birazdan şiddetli ve uzun ağlama sesleri çıkaracağı zemine doğru kaydı. Erkekler, kadının kurtulmasını kolaylaştırmak için masayı kaldırdı. Kadın sırt üstü yatmış halde gülümsüyor ve sevinç içinde ellerini açıp kapıyordu. Adamları görünce korkuyla ağlamaya başladı. Daha sonra ilk söylediği şey "Anne... Anne... Anne... Anne... Anne." oldu.

"Annesini istiyor," diye açıkladı Akbar. "Burada bir bayanın hazır bulunacağını bilmiyordum. Ama olduğu için de çok mutluyuz. Onun annesiymiş gibi davranmak sizi rahatsız eder mi? Bunun çok fazla yardımı olurdu."

Lisa, Cyril'in uyarısını tamamen unutmuştu, adamın teklifi kabul etti. Ciddi bir iş, dalavere ya da aptal bir oyun da olsa bu gösterinin ruhuna dahil olmak için gönüllüydü, ama Simon Iff araya girdi.

"Madam seanslara alışkın değil," dedi ve Cyril, Lisa'ya, söylenenleri neden yapması ya da yapmaması gerektiği konusunda fikir sahibi olmamasına karşın, onu itaat etmek zorunda bırakan bir bakış fırlattı. Yabancı bir ülkedeki biri gibiydi. Yapılacak tek şey herhangi bir kimsenin yapabileceği gibi adetlere uymak ve birilerinin rehberliğine güvenmekti.

"Bebek" bağırmaya devam etti. Olaya hazırlıklı olan Paşa, birden, cebinden bir şişe süt çıkardı ve kadın, halinden memnun bir şekilde sütü emmeye başladı.

"Şu eski simyacılar ne gülünç adamlarmış!" dedi Cyril sevgilisine. "Athamor adı verilen fırınlarıyla, kazanları ve imbikleriyle ve Kızıl Ejderleri ve Ölü Başları ve Ay Suları ile oyunlar oynamayı nasıl sürdürebilmişler? Gerçekten de Bilimsel Araştırmanın Saygınlığı hakkında hiçbir fikirleri yokmuş."

Adamın, konuşmasının iğneleyiciliği ile, saldırıyı devam ettirmesine gerek yoktu. Lisa böylesi alçaltıcı ahmaklıklara yardımcı olmanın yarattığı utanç duygusunun zaten bilincindeydi.

"Bebek" şişeyi bıraktı ve masayı hareket ettirdiklerinde yere yuvarlanan selüloit kürelerden birinin arkasından emeklemeye başladı. Küreyi bir köşede buldu, oturdu ve onunla oynamaya başladı.

Birden bire Lisa'nın tiksinti içinde bağırmasına neden olan şok edici bir olay yaşandı.'

"Bütün bunlar bebekliğin verdiklerinin bir parçası," dedi Cyril, soğukça "ve de kötü bir kopyası, çünkü bir bebeğin ruhuna ya da aklına sahip olunmasının, bir yetişkinin refleksleriyle karışması için hiçbir neden yok. Gerçek neden, bu kadının Budapeşte'nin en aşağılık pisliklerinden geliyor olmasıdır. Daha dokuz yaşındayken orta malı bir fahişeydi ve bu oyuna yalnızca daha iyi vurgunlar yapmak için girişti. Kendisine verdiğimiz yetkiyi bu tür hayvanlıklarla suiistimal etmesi onun zevkinin bir parçasıdır. Bu onun kara kıskançlığının bir göstergesidir. Ahmaklıklarının olsa olsa ayakkabımızın kırmızı rengine bulaşan çamur kadar fark edildiğini anlamıyor."

İngilizce anlamama sanatında yıllarca pratik yapmış olmasına karşın, "Bebek" bir anda korkup geri kaçtı. Çünkü onun en sevdiği fikri sefasını sürdüğü sosyal prestijiydi. Gerçek olanın, en güçsüz yanılsamanın altında olmadığını görmek korkunçtu. Bir sahtekar olarak, hileleri binlerce kez "ifşa edilseydi" buna aldırmazdı, ama Kontes olmak blöfünü daha fazla sürdürmek istiyordu. Otuz beşini geçmişti, kendisiyle evlenecek yaşlı bir budala bulma yaşı gerilerde kalmıştı. Paşa üzerine planları vardı. Bu düşüncesini gerçekleştirmek için adamı gücü altına alma fikriyle, belli başlı seans önerilerini kabul etmişti.

Paşa, kadının adına, basmakalıp bir şekilde Simon Iff'ten özür diledi. Görünüşe göre bu haldeyken hiçbir bilinci ya da hafızası yoktu. "Kısa bir zaman sonra büyüyecek, yalnızca birkaç dakika bekleyin."

Ve oldu. Bir süre sonra kadın kendisine oynaması için bir oyuncak vermiş olan düşünceli Paşa ile çocukça konuşmalar yapıyordu. En sonunda, dizleri üzerinde Lisa'ya doğru geldi ve ağlamaya başladı. Korkmuş bir hâli vardı ve itirafa benzer bir şeyler kekeledi. Ancak, Lisa bunu duymayı beklemedi. Aşırı derecede öfkeliydi ve yapısı itibarıyla, belli bir noktadan sonra duygularını gizleyemiyordu. Kaba bir hareketle eteğini sürüyerek odanın diğer köşesine doğru gitti. Paşa bu harekete doğruya özgü kendine güveniyle karşı çıktı, ama medyum bir sonraki ve nihai sahneye geçmişti bile. Paşaya doğru gitti, dizine oturdu ve ahlaksız öpücükleri ve okşamalarıyla şiddetli bir şekilde aşk yapmaya başladı.

"Bu pek çoğunun başvurduğu en iyi hiledir," diye açıkladı Cyril "Pek çok kişide iyi işe yarar. Onların gözlemlene güçlerini şaşırtır. Kadın bu yolla en kesin 'mucizeleri' gerçekleştirmeyi başarır ve kişilerin, kadının denetiminin mükemmel olduğu konusunda yemin etmelerini sağlar. Oudouwitz'i de bu yolla kandırmıştı. Oldukça yaşlı bir adamdı ve kadın bir şekilde ona kendisinin düşündüğü kadar yaşlı olmadığını ispatladı. Büyük Harry Lauder! Bütün aldatmaların uzağında bulunan bu şartlardaki bir adam bile, kadına bir kariyer garanti etmek için kendi ünü ve namı üzerine yeminler edebiliyordu!"

"Bu, daha da utanç verici," dedi Paşa, "özellikle de benim gibi Muhammed'e inanan biri için ama birilerinin bilimsellik adına her şeye katlanması gerekir. Kısa bir süre sonra oturmak için hazır olacak."

Gerçekten de, kadın birden bire Yahudi bir Bankerin karısının hizmetçisi Annette adlı genç ve terbiyeli bir Fransız kadın olan "Kişilik NoÜç"e dönüştü. Katı bir ahlak anlayışı ile masaya doğru ilerledi -görünüşe göre hanımı için kahvaltı hazırlayacaktı- ancak oraya ulaştığı anda, tepeden tırnağa, şiddetle titremeye başladı, sandalyeye gömüldü ve kısa bir mücadeleden sonra "bebek" kişiliğine kaldığı yerden geri döndü. "Dit burdan, kötü Annette, yayamaz, yayamaz!" gibi sözler, birkaç

dakika için kadının etkileyici monologunun nakaratı oldu. Sonra aniden, Paşanın yeniden yerlerine yerleştirdiği, önünde duran nesnelerle meşgul oldu ve pek çok çocuğun oyuncaklarıyla oynarken yaptığı gibi dikkatle onlarla oynamaya başladı.

"Şimdi ışıkları söndürmeliyiz!" dedi Paşa. Cyril söyleneni yaptı. "Bu durumdayken ışık onun için korkunç derecede acı verici ve tehlikeli. Bir keresinde biri beklenmedik şekilde perdeyi açtı diye bir ay süresince aklını yitirmişti. Bütün bunlara rağmen, yine de buna yakın bir tetkik yapacağız." İpek bir eşarp aldı ve kadının gözlerini bağladı. Sonra elektrikli bir fenerin ışığını masanın üzerinde dolaştırdı. Kadının elbisesinin kollarını omzuna kadar çekti, oraya bağladı ve kadının parmaklarını açarak ve ayırarak, tırnaklarını araştırarak, kısacası herhangi bir kandırmaca olmadığına kanıt göstermek için ellerinin her santimetresini inceledi.

"Anlamıyor musun," diye fısıldadı Cyril "bizler bilimsel bir deney için değil, hokkabazlık hilelerini yutmak için burada hazır bulunuyoruz. Bu hileciliğin psikolojisidir. Benim değil, üstadın düşüncesi bu,"

Lisa la Giuffria'nın dikkati, neredeyse kendisine rağmen, masanın üzerinde hareket eden parmaklara doğru çekilmişti. Garip şekilde eğilip bükülüyorlar, hareketleniyorlardı ve kımıldanışlarında, yönlendikleri kırılğan küreye doğru niyetlenişlerinde Lisa'yı büyüleyen bir şeyler vardı.

Medyum aceleyle ellerini toptan çekti, aynı anda top beş ya da altı cm. kadar havaya yükseldi.

Türk zevk içinde mırıldandı. "Çok kanıtlanabilir, siz de öyle düşünmüyor musunuz, bayım?" diyerek Simon'a baktı.

"Ah evet, çok fazla" diye karşılık verdi adam, ama onu iyi tanıyan birisinin konuşmayı şu sözlerle devam ettireceğini bildiği bir tonda: "Kanıtlanabilir bir ne?" Ancak, Akbar tümüyle tatmin olmuştu. Bir biçim sorunu olarak, feneri tekrar çalıştırdı ve medyumun parmakları üzerinde yeni bir inceleme yaptı, ama keşfedilmeyi bekleyen saç teli falan yoktu.

Bu andan itibaren olay sürekli bir hal aldı. Masanın üzerinde bulunan eşyalar hoplamaya, zıplamaya ve kasırgadaki sonbahar yaprakları gibi dans etmeye başladı. Bu durum sürekli artan bir enerjiyle on dakika kadar sürdü.

"Eğlence hızlı ve azgın," diye bağırdı Lisa.

Cyril çok düşünceli bir halde tek gözlüğünü düzeltti. "A- rıyor görüldüğün sıfat," diye belirtti, "büyük olasılıkla, 'kronik'."

Lisa, kurşun kalemler ve küreler hâlâ dans eden yağmur damlaları gibi patırdarken gözlerini adama dikti.

"Doktor Johnson bir keresinde ıslık çalan bir lahananın ya da herhangi bir şeyin gerçekleştirdiği şeyi sıkı sıkıya eleştirmeye gerek olmadığı yorumunu yapmıştı," diye açıkladı bezgince "anima(ruh ç.n) taşıyan bir varlığın özelliklerine sahip mucizevi bir yaratık bir şekilde bunu başarabilir. Yine de ben kendi adıma şunu eklemeye cüret edeceğim, merakı bu türden bir gösteriyle bol bol tatmin olmuş görüyorum. Alışkanlığa düşmek, bana John Stuart Mill'in son dönemlerindeki, Özgürlük üzerine görüşleriyle uyumsuz gibi görünüyor."

Lisa kendisini her zaman için, sevgilisinin konuşması içinde yapmayı sürdürdüğü tuhaf değişikliklerle, bir derviş gibi kendi çevresinde dönerken bulurdu.

Monet-Knott, Cyril'in Londra'dayken tren memurunun "Herkes değişsin, herkes değişsin!" diye bağırarak treni baştan başa dolaşması üzerine, Budizmin en önemli öğretilerinden biri olan değişimin, bütünü oluşturan parçaların içinde doğuştan gelen bir ilke olması nedeniyle, tren memurunun Budist bir misyoner olduğunu sanıp adamı herkesin önünde kucakladığı Cannon Caddesi İstasyonundaki meşhur gafını anlatmıştı!

Cyril'in ne düşündüğünü peşin olarak bilmedikçe kelimeleri size hiçbir ipucu vermezdi. Şaka mı yaptığını, yoksa ciddi mi olduğunu söyleyemezsiniz. Alaycılığını, birinin yalnızca en yüce dağların derin hendeklerinde bulacağı sert, soğuk, zalim ve pürüzsüzce parıldayan siyah buzları kendine model alarak

şekillendirmişti. Kulüplerde söylendiğine göre, yalnızca Billingsgate'in en arsız kadınlarının dile getirdiği hakaretleri bir adamın yüzüne karşı ve adamda iyi ifade edilmiş bir övgüden başka bir şey söylediğine dair en ufak bir şüphe uyandırmadan söylemenin yetmiş yedi farklı yolunu bulmuştu.

Neyse ki, daha ince olan yanı da aynı ölçüde göze çarpıyordu. Miğfer giyiminden vazgeçildiğinden beri Kral Hazretleri'nin şapkacısı olan Lincoln Bennetts'a giden oydu. Çekingen ve utangaç bir halde, son'derece önemli bir sorun üzerine konuşmak için dükkan sahibini görmek istemişti ve özel bir odaya götürülürken, ciddiyetle sormuştu: "Şapka satıyor musunuz?"

Adamın gizemi, kadın için sonsuz bir endişeydi. Gerçekten ona tam anlamıyla sahip olduğundan asla emin olamayacağını hissettiği için, kendisini onu sevmekten alıkoymayı umuyordu. Bu durum, adamı tamamıyla ve sonsuza dek kendisine bağlaması konusundaki kararlılığını şiddetlendiriyordu.

Monet-Knott'un bir başka hikâyesi de onu çok korkutmuştu: Bir keresinde zeykine göre bir baston edinebilmek için kendisini bir sürü güçlüğü ortasına atmıştı. En sonunda, dostlarını ve komşularını çağırarak ve Carlton'da bir öğle yemeği ısmarlamayı teklif edecek kadar sevinçli bir halde, aradığı bastonu bulmuştu. Yemekten sonra, konuklarından ikisiyle Pall Mall'den aşağıya doğru yürümüşlerdi ve bastonu unuttuğunu fark etti. Bu konudaki tek yorumu "Benim dikkatsizliğim!" olmuştu ve hiçbir şey onu bastonu geri almak için bir adım bile atmaya ikna edememişti.

Kadın, adamın, "Titanic" epizotundan tanıdığı, karakterinin öteki yanını ve bir Himalaya uçurumu üzerinde asılı duran karlı bir yamacı geçerken, başı önde, uçurumun içindeki avlulardan birine sırtüstü kaydığı zaman adamlarının onu takip etmeye korktuğu²⁴ öbür yanını düşünmeyi tercih ediyordu.

²⁴ Bu olay, Crowley'in *The Diary of A Drug Fiend* adlı kitabında ayrıntılarıyla açıklanmıştır. Crowley, kitapta, bu gösteriyi 1905 senesinde Kanchenjunga'da, oranın yerli hamallarını cesaretlendirmek için yaptığını ileri sürer.

Adamlar onun peşinden daha sonra gitmişlerdi. O da biliyordu ki, dünyanın sonuna dek adamın peşinden gidecekti.

Kadın derin düşünceler içinde yitmiş bir halde, seansın bitmiş olduğunu zar zor anlamıştı. Medyum yeniden "ilk kişiliğinde" uyanmak için ağır ağır "uykuya" dalmıştı. Diğerleri masadan kalkar kalkmaz Lisa da onlarla birlikte kalktı.

Akbar Paşa'nın ayağı ayı postunun kenarına takıldı ve şiddetle tökezledi. Kadın, adamı kurtarmak için kolunu uzattı, ama genç majisyen daha hızlıydı. Sol eliyle Türk'ün omzunu yakaladı ve adamı doğrulttu. Aynı anda, adamın, diğer eliyle bileğini sıktığını hissetti kadın ve kolu geriye doğru öylesine ani kıvrıldı ki, kırılıp kırılmadığını merak etti.

Cyril'i elleri Paşa'nın kolunda, çok güzel bir tasarımı olan mühür yüzüğü incelemek için sesinin en ipeksi tonlarında izin isterken gördüğü bir sonraki anda, "Hayranlık uyandırıcı!" diyordu, "ama köşesi çok keskin değil mi, Paşa? Eğer birinin elini yüzüğe çapraz gelecek şekilde tutup sertçe çekerseniz, işte böyle..." Eliyle ani bir hareket yaptı. "Görüyor musunuz?" dedi. Elinden oluk oluk kan damlıyordu. Türk aniden, kadının nede-nini anlayamadığı karanlık bir öfkeyle baktı. Cyril ona açıkça, bir kesiğin bile ölümüne yol açacağını söylemişti. Şimdi kendisi bunu yapıyordu ve o anda kanı yere damlayarak ayakta duruyor, beylik konuşmalarını değiş tokuş etmeye devam ediyordu. Kadın atılgan bir tavırla adamın elini yakaladı ve mendiliyle sardı.

Kontes kürkünü sırtına almıştı ki, aniden bayılır gibi oldu "Kan görmeye dayanamam," dedi ve divanın üzerine yığıldı. Simon Iff, elinde bir kadeh brendi ile kadının yanında belirdi. "Şimdi daha iyi hissediyorum, bana şapkamı veriniz Markiz!" Cyril tekrar araya girdi. "Cesedimi çiğnersiniz!" diye bağırdı, kiskanç bir aşık gibi davranarak ve kendi elleriyle şapkayı alıp düzeltti.

Ziyaretçiler artık, kapıya gelmişlerdi. Türk, sürekli olarak seans hakkında konuşuyordu. "Mükemmel!" diye bağırdı. Bulunduklarım içerisinde en kayda değer olanlardan biri!"

"Çok memnun oldum, Paşa!" diye yanıtladı Grey, elleri kapının üzerindeyken; "Bu oyunda her zaman birilerinin kazanması mümkün değil, öyle değil mi?"

Lisa la Giuffria nazik cümlelerin, balina kemiğinden yapılan kırbaç gibi nasıl kesici olabildiğini görmüştü.

Kapı kapanır kapanmaz döndü. Simon lff'ı divana gömülmüş halde alnındaki terleri silerken görünce şaşırdı.

Arkasında aşığı, karanlık sulardan yeni çıkan birisi gibi derin bir nefes alıyordu.

Bir seansta değil de bir savaşın ortasında bulunduğunun daha sonra farkına vardı. Kendi üzerindeki zorlamaların bilincindeydi artık ve gözyaşısellerine boğuldu.

Cyril Grey, solgun bir gülümsemeyle kadının yüzüne eğilmişti, gözyaşları yerlerinden çıkar çıkmaz orları öpüyordu ve bedeninin hemen altında, adamın güçlü kolu kadının bütün ağırlığını titremeksizin taşıyordu.

IV.

HEPSİNDEN SONRA, ÖĞLE YEMEĞİ VE DÖRDÜNCÜ BOYUTUN AYDINLATICI BİR AÇIKLAMASI

"ACIKTIĞIMI itiraf ediyorum," dedi Simon lff, birkaç dakika sonra. Cyril Lisa'yı dudağından öptü ve hâlâ kolu ile kadını sarmalamış halde büfeye doğru yürüdü. "Biliyorsun ki burada ev sahibesi sensin şu an," dedi sade bir şekilde. Adam bütün yapmacık tavırlarını bir kenara bırakmıştı o an ve Lisa, tehlikelerin ortasında yürüyen, hem savunma hem de saldırı için alt edilmesi zor silahlı kuvvetler tasarlamış olan bu adamın sadece saf, cesur ve dürüst bir insan olduğunu anladı.

Tuhaf ve ani sancı şeklinde bir acı ile aynı anda bir coşkunluk hissetmişti. Çünkü, artık yalnızca sevgilisi değildi onun, adam onu arkadaşı olarak da kabul etmişti. Yalnızca, bir düellonun doğasına sahip cinsel bir ilişki değildi artık bu. Vahşi bir yırtıcılıkla kadını sevmekten vazgeçebilirdi, ama kadın, onun diğer erkek arkadaşları gibi her zaman arkadaşı olarak kalacaktı. Sancılı olan da işte buydu: adam, onun vücudu ve ruhu ile o anda bile haykırdığı ruh haline karşılık vereceğinden emin miydi?

Adamın, onların deyişiyle "Paris Kararı," öyküsü aklına gelmişti kadının. Birkaç yıl önce aynı anda onu seven üç kadın vardı. Her biri kendisinin adam için özel olduğunu düşünüyordu. Adamın bu tür işlerle uğraşma zahmetine girmediğini anlayınca onunla yüzleşme konusunda fikir birliğine vardılar. Birlikte atölyeye uğradılar ve ona, içlerinden birini seçmesi gerektiğini söylediler. Yanıt vermeden önce ağzına kadar dolu bir pipoyu içti, daha sonra yatak odasına gitti ve kendisiyle

ilgilenilmesini bekleyerek elinde bir çift çorapla geri döndü. "Ey Yuhanna oğlu Simun beni sever misin? Evet, ya Rab, seni sevdiğimi bilirsin. Çoraplarımı yama o zaman."²⁵ yaptığı alıntıyı yanlış, biraz da küfürlü bir şekilde kullandı ve çorapları sevdiği kişiye fırlattı.

Lisa sofrayı tam anlamıyla kurmaya niyetlendi. Kundry'nin²⁶ rehinden kurtarıldıktan sonra söylediği tek sözün "Dienen! Dienen!" olduğunu hatırladı.

Büfenin içindekileri fark ederek "Hızlı dediğiniz bu muydu?" diye bağırdı neşeyle. Gözü, bir yanında buz içinde bir kase havyar, diğer yanında ise sıcak suya daldırılmış bir kaşıkla parçalamanız gereken, gerçekten de yemeğe değer, şaşırtıcı bir görkeme sahip ıstakoza ilişmişti. Daha üstteki bir rafta ısıtılmış bir tabağa koymak üzere hazırlanan çulluklardan oluşmuş bir piramit ve bunların yanında, iffetli bir kadından- ki onun fiyatının yakutlardan bile fazla olduğunu biliriz- bile daha değerli olan, bir sepet dolusu armut ve üzüm vardı! Arka tarafta ise onarlı sıralar halinde dizilmiş şaraplar duruyordu. Prens Metternich'in mahzenlerinden rehin alınmış bir tane vardı. Chambertine'in bir hayalete bile cisim kazandırabileceği söylenirdi. Etkisini çok zor yitiren bir Burgundy ile birlikte, gerçekten de İmparatorluğa ait bir Tokay, ayrıca insanı 1865'lere götüren, radyum kadar nadir görülen bir koyulukta, 1865 yapımı bir brandy vardı.

Simon Iff, misafirlere karşı, görünüşteki konuk severlik yoksunluğunu açıklamayı kendi üzerine aldı.

"Akbar Paşa buraya kan için geldi: senin kanının bir damlası için, tatlım. Cyril'in ve benimkini almak onun gücünün sınırlarını aşar; çocuğun nasıl hor görür bir şekilde hilelere baş-

²⁵ Ayetin aslı Yuhanna 21:15-17 'Böylece sabah yemeğini yiyince İsa Simun Petrus'a dedi: Ey Yuhanna oğlu Simun, beni bunlardan çok sever misin? Ona dedi: Evet, ya Rab seni sevdiğimi bilirsin. İsa da ona: Koyunlarımı güt, dedi.'

²⁶ Wagner'in *Parsifal* adlı operasının kahramanlarından biri. 'Dienen! Dienen!' yani 'Hizmet edin! Hizmet edin!'

vurduğunu sen de gördün! Benim, ilk olarak tuz önermekte ısrar edişim bu yüzdendi.”

“Peki benim kanımı ne diye istesin ki? Ve neden ona tuz vermen gerekiyor?”

“Eğer tuzu kabul ederse, bu onun tuzu kabul ettiği evde, o eve ya da ev ahalisine zarar verme gücünü sınırlar ve bu da onu berbat bir karşı saldırıya maruz bırakır. Neden senin kanını istediğine gelince, bu başka bir sorun ve üstelik de çok ciddi bir sorun.²⁷ Ne yazık ki, bu onun senin kim olduğunu ve seninle ilgili ne amaçladığımızı bildiğini gösterir. Eğer bunu başarsaydı, seni kendi isteğine göre etkileyebilirdi. Biz yalnızca, senin kendi istediğini yapmakta özgür olmanı dileriz. Sıradan hayatına dönmeyi basit yollarını seçerek işini sağlama alabileceğini söyleyip seni aşağılamayacağım. Seni izledim ve biliyorum ki böyle bir şey teklif etsem beni küçümserdin. Önünde neyin duruyor olabileceğini konusundaki bilgisizliğini, ama baş edilemez olduğu yargısına kapıldığını ve maceraya dört elle sarıldığını biliyorum.”

“Zamanın ünlü psikoloji uzmanını yalanlamamam gerekir!” diyerek adama doğru dönüp güldü. “Bunu öfkeyle reddetmeliyim. Şurası kesin ki karanlıklara atılacak kadar çılgınım-yalnızca Aşk ışığın olduğu zaman, karanlıklar yok olur.”

“Aşk konusunda dikkatli olun!” diye uyardı onu yaşlı majisyen. “O yanılısamanın oğludur ve bataklıkların ve mezarların üzerinde uçar. Zehirli gazlardan oluşan ışıltılı bir rüyadır. Tarikatımızda, “Aşk kanundur, aşk iradeye bağlıdır,” deriz biz. İrade, demirden bir işaret asasıdır. Aşk bunların üzerinde toplanır, böylece bir deniz feneriniz olur ve geminiz güvenle limana yanaşır!”

“Önceki gece seni,” diye konuştu Cyril, masadaki yerlerini aldıklarında, “Miss Badger’da akşam yemeği dolayısıyla

²⁷ Bir kimsenin kanından az miktarda bile ele geçirmek, bir okültistin o kişi ile iyi ya da kötü bir bağlantı kurmasını olanaklı kılar.

bırakıp gittiğim için artık özür dileyebilirim. Ona verilmiş bir sözüm vardı ve fiziksel yetersizlik dışında hiçbir şey beni gitmekten alıkoyamazdı. Gitmeyi istemedim. Kendimi boğmaktan daha fazla istemedim ve aslında bu sana büyük bir iltifattır, bilesin. Çünkü o Londra'daki en güzel iki kadından biridir ve oraya gitmek için bin kere ölmeyi göze alabilirdim."

"Değersiz bir şey hakkında bu kadar katı olmak doğrudur öyle mi?"

"Birinin sözünü tutması değersiz bir şey değil. Birinde yanlış, hepsinde yanlıştır. Bunun benim için hayatı ne kadar kolaylaştırdığını görmüyor musun, hiçbir zaman bir karar hakkında endişelenmeme gerek yok, daima her şeyi basit bir ölçüte göre açıklayabilirim, İradem. Bunun, eğer bir kere bir şey söylersem onu mutlaka yapacağımı bilmenin, senin için de hayatı ne denli kolaylaştırdığını görmüyor musun?"

"Evet bunu görüyorum. Ama o gece ne büyük acılar çektim ben!"

"Tüm bu acıların nedeni," dedi Simon Iff, "cahillikti! Onu anlamakta ve tıpkı Bayan Badger'a akşam yemeği sözünü tuttuğu gibi, seni de arayacağından emin olmakta başarısız oldun."

"Şimdi bana savaştan söz edin. Bir savaşın ortasında olduğumu görüyorum, ama nedeni hakkında en ufak bir fikrim bile yok!"

"Üzgünüm sevgili çocuğum, ama bu Bilgi senin üstün düzeyine uygun değil," diye yanıtladı oyunbazca. "Sana ne ve neden yapmak istediğimizi tam olarak anlatarak yavaşça hazırlanmalıyız. Ondan sonra diğerlerinin bizi neden engellemeye çalıştığını anlayacaksın. Sana yolumuzun dağlık ülkelere doğru olduğunu bildirmekten de büyük üzüntü duyuyorum. Dördüncü Boyut hakkında bir ders dinlemelisin."

"O da nedir, Tanrı aşkına?"

"Sanırım bu önsezim geçene dek daha basit sorunlardan konuşsak iyi olacak."

Özel işleri hakkında tartışmaya başladılar. Bu andan itibaren Lisa'nın Cyril ile birlikte aynı yerde ikamet etmemesi için hiçbir neden yoktu. Hizmetçisine telefon edip eşyalarını toplamasını söylemesi ve getirmesini istemesi gerekiyordu yalnızca. Simon Iff, onların bir gün bile gecikmeden Paris'i terk etmeleri gerektiğini düşündüğünü söylediğinde, kadın böyle yapmayı önerdi. Ama adam: "Kıza karşı çok da adil olduğunu sanmıyorum. Bu bir savaş ve onun savaşmasını gerektiren bir durum yok. Bunun yanı sıra," Cyril'e döndü, "büyük olasılıkla yirmi dört saat içinde birilerinin kafasını meşgul etmeye başlayacak." dedi.

Hali hazırda onun peşinde olduklarını öğrendiğimde şaşırmamalıydım. Hadi deneyelim! Ara onu Lisa ve 'Bu gece dönmeyeceğim', de. Bir sonraki talimatları beklemesini söyle."

Lisa telefona doğru gitti. Kendi odası yerine, otel müdürüne bağlandı. "Size bunu söylemem gerektiği için üzgünüm, Madam. Hizmetçiniz bu sabah siz ayrıldıktan kısa bir süre sonra sara nöbeti geçirdi."

Lisa yanıt vermek için fazla sersemlemiş haldeydi. Ahizeyi düşürdü. Cyril aniden ona doğru koştu ve telefondaki adama, verdiği haberlerin Madamı üzdüğünü söyledi. Madam kendisini daha sonra arayacaktı.

Lisa müdürün kendisine söylediklerini tekrarladı.

"Bunu düşünmüştüm," dedi Cyril.

"Ben düşünmedim," dedi Iff açıklıkla, "ve bu beni endişelendiriyor. Ben senin düşündüğün gibi düşünmüyorum ve doğru düşünmek için güvenilir bir yol değil bu, genç dostum, olsa olsa rulette kazanmak gibi şeytanın bir dalaveresi. Ben kendi bildiklerimden sonuçlar çıkarıyorum. Bu yüzden, yanıdığım gerçeği, bilmediğim bir şeyler olduğunu kanıtlıyor ve bu da beni endişelendiriyor. Ortada olan tek bir şey var, o da hiç zaman kaybetmeden iyice korunan bir alana gitmeliyiz. Yani, siz gitmelisiniz. Ben cephede durup izleyeceğim. Şu beceriksiz ve aptal Akbar Paşa'nın arkasında daha güçlü birileri olmalı."

“Evet. Ben tahmin ediyordum,” diye açıkladı Cyril, biraz utanarak. “Ya da, belki daha da kötüsü, egomun büyümesine ve projemizin öneminin olabilecek en geniş görüntüsünü almasına izin verdim.”

“Ya, bana projeyi anlat!” dedi Lisa. “Görmüyor musun artık daha fazla dayanamıyorum?”

“Bu duvarların içindeyken güvendesiniz,” dedi Simon, “şu an için bahçe kapıları arasında her hangi bir düşman yok ve bu gece sizi korunaklı bölgede koruma altında tutmalıyız. Yarın eğlence bütün ciddiyetiyle başlayacak. Bu arada, işte projeye ilişkin başlangıç niteliğindeki bilgiler. Başlamadan önce, belli başlı yeminler etmelisin ve en küçük ayrıntısına kadar neleri içerdiğini bilmeden böyle bir şey yapmana izin veremeyiz.”

“Ben hazırım.”

“Her şeyi olabildiğince basitleştirmeye çalışacağım. İyi bir hayal gücün var ve sanırım beni takip etmekte zorlanmayacaksınız.”

“Bak şimdi: bir kalem ve bir parça kağıt alıyorum. Bir nokta yaşıyorum. Orda duruyor. Matematikte biz buna: ‘hiçbir yöne yayılmamak’ diyoruz. Şimdi düz bir çizgi çiziyorum. Bu yalnızca bir tek yöne doğru gidiyor. Biz buna, ‘bir yönde yayılıyor’ diyoruz.

“Şimdi bununla dik açı oluşturacak şekilde bir başka çizgi yapıyorum. Bu ikinci boyutta bir yayılmadır.”

“Anlıyorum. Bir başka çizgi de üçüncü bir boyut oluşturacak.”

“Bu kadar hızlı gitme. Üçüncü çizgiye gerek yok. Eğer kağıdın üzerindeki bir noktanın durumunu göstermek istersem, yalnızca şu iki çizgiye başvurarak yapabilirim. Bir nokta yap da sana göstereyim.”

1 Kadın itaat etti.

“Şimdi, senin noktandan benim çizgilerimle dik açı oluşturacak çizgiler çiziyorum. Senin noktanın merkezdeki noktanın

çok doğusunda olduğunu söylüyorum ve çok fazla kuzeyinde. Gördün değil mi? Durumu yalnızca iki ölçümle saptadım."

"Ya noktayı buraya havaya yaparsam?"

"Kesinlikle. Üçüncü bir çizgiye ihtiyacımız olur ama bunun da diğer ikisine dik bir açıda olması gerekir. Senin de söyleyebildiğin gibi, havada dimdik duruyor. Öyleyse üç yönde ölçüm yapabilir ve noktayı saptayabiliriz. Çok doğuda, çok güneyde ve çok yüksekte."

"Evet."

"Şimdi bunu başka bir yolla tekrar araştıracağım.

"İşte bir nokta, ne uzun, ne geniş, ne de kalın: boyutsuz.

"İşte bir çizgi, uzun ama ne geniş, ne de kalın: tek boyutlu.

"İşte bir yüzey, uzun ve geniş, ama kalın değil: iki boyutlu.

"İşte katı bir cisim, uzun, geniş ve kalın: üç boyutlu."

"Şimdi çok iyi anladım. Ama dört boyutlu demiştiniz değil mi?"

"Şimdi açıklayacağım. Ama önce iki boyut üzerinde konuşacağız.

"İzle: Bir üçgen yapıyorum. Bütün kenarları eşit. Şimdi bir açıdan diğer kenarın ortasına doğru boydan boya bir çizgi çiziyorum. İki tane üçgenim oldu. Gördüğün gibi birbirlerine çok benziyorlar, aynı büyüklükte ve aynı şekildeler. Ancak, zıt yönleri gösteriyorlar. Şimdi onları makasla keseceğiz.

Söylediğini yaptı.

"Bunları, biri bütünüyle diğerinin üstünü kaplayacak şekilde birbirlerine doğru kaydır!"

Kadın denedi ve başaramadı: sonra gülerek, birini diğerine uyacak şekilde ters çevirdi.

"Hile yapıyorsun. Ben 'onları kaydır' dedim"

"Üzgünüm."

"Aksine, olabilecek en muhteşem biçimde davrandın! Nesneyi, ikiden oluşan dünyasının dışında, uymayacağı bir üçüncünün dünyasına götürdün. Onu geri koy ve bundan sonra sonsuza kadar mutlu yaşasınlar!"

“Bir sonraki şey bu. Varolan her şey, madde olan her şey üç boyuta sahiptir. Bu noktalar ve çizgiler ve yüzeylerin hepsinin bir başka boyutta bir yayılması vardır, böyle olmasaydı, bunlar yalnızca hayalimizdeki şeyler olarak kalırlardı. Suyun yüzeyi, örneğin, yalnızca su ve hava arasındaki sınırdır.

“Şimdi sana bazı insanların neden başka bir boyutun varolabileceğini düşündüğünü anlatacağım. Bu üçgenler, gerçek şeyler dediğimiz dünyada, birbirine yakın -ya da yakın olmayan- benzerliklere sahiptirler. Örneğin, bir tek şey dışında, her halleriyle birbirlerine benzeyen iki tür şeker vardır. Bir prizmanın ışık ışınını nasıl kırdığını bilirsin değil mi? Eğer içi boş bir prizmayı alırsan ve içini bu şekerlerden biriyle doldurursan, ışın sağa kırılır, diğer tür şekeri kullanırsan ışın sola kırılır. Kimya bu tür örneklerle doludur.”

“Sonra ellerimiz ve ayaklarımız mesela. Onları sağa sola hareket ettirsek de, tamamıyla birbirlerinin yerini almalarını asla sağlayamayız. Bir sağ el, ne kadar hareket ettirirsek ettirelim her zaman için bir sağ eldir. Yalnızca aynanın karşısındayken sol el gibi görünür, aynanın sana ileride daha üstün bir tür yansıma sunabileceğini söyleyebiliriz! Bu sana aynadan bir dünya olduğunu hatırlatmalıdır, eğer sadece öbür tarafa geçebilirsen tabii!”

“Evet ama geçemeyiz ki!”

“Neyse, yolumuzu kaybetmemize izin verme! Böyle bir dünya olabileceğini söylemek yeterli. Ancak, olduğunu düşünmek için bir neden bulmayı denemeliyiz. Bütün nedenler arasında bir tane ve oldukça da derin bir tane var, ancak anlamak için gayret göstermelisin.”

Lisa başını salladı.

“Biliyoruz ki gezegenler belli bir hızla ve belli yörüngelerde ilerliyorlar ve yine biliyoruz ki onlara hükmeden kanunlar, Newton'un elmasını düşüren kanunlarla aynı. Ama Newton kanunu açıklayamadı ve çekim gücü gibi uzaktan (sözüm ona) etki edermiş görünen bir gücü, kendisi adına hayal edilemez

bulduğunu söyledi. Bilim güç duruma düştü ve en sonunda eter adında bir madde icat etmek zorunda kaldı ki bu madde-
nin hiçbir kanıtı yoktu, yalnızca, orada olması gerekiyordu! Ancak, bu eterin çok çelişkili ve 'olanaksız' özellikleri vardı, bu yüzden insanlar başka bazı açıklamalar düşünmeye başladılar. Ve evrenin dördüncü bir boyutta (ince ama tekdüze) yayıldığı varsayımının bilimsel kanunlarla iyi uyduğu anlaşıldı.

"Bu düşüncenin kavranmasının zor olduğunu biliyorum. İzin verirsen sana başka bir yolla anlatayım. Bu küpü al, örneğin. İşte bir nokta, birbirine bağlı üç çizginin birleştiği bir köşe. Nokta bir hiçtir, şimdi ise bu çizgilerin bir parçası. Onu bir gerçeklik olarak hayal etmek için, bu çizgiler içerisinde ufacık bir yayılma gösterdiğini söylemeliyiz.

"Şimdi bir çizgiyi alalım. Bağlı olduğu iki yüzeyde benzer şekilde ufacık, tekdüze bir yayılımı var. Bir yüzeyi alalım, benzer şekilde o da bir küpün parçasıdır.

"Bir adım daha ileri gidelim. Küpün, yüzeyin küpe olduğu gibi, bilinmeyen bir şeyle bağlantılı olduğunu hayal et. Yapamıyorsun değil mi? Doğru. Tam olarak hayal edemezsin, ama bir fikir oluşturabilirsin ve eğer kendini bunu düşünmek konusunda sıkıca eğitirsen, sonuca daha fazla yaklaşabilirsin. Seni bu kuru kuramsal kısımlarla daha fazla sıkacak değilim, sana sadece, dördüncü bir boyutun, çekim gücü ve diğer bazılarının açıklamasının yanında, sadece, belli bir sabit sayıdaki şey türlerinin nasıl olup da birbirleriyle birleşen bütün diğer şeyleri oluşturduğu hakkında bir fikir verdiğini anlatacağım.

"Artık işe koyulabiliriz. Bize bir küp lütfeden Cyril Kardeş, birazdan tahtadan bir koni ve bir tas su da sağlarsa çok iyi olacak."

Cyril onayladı.

"Şunu anlamamı istiyorum," diye devam etti yaşlı adam, "Bilimin İlerleyişi hakkında yapılan bütün konuşmalar ucuz gazeteciliktir. Böbürlenilen ilerleyişin büyük bir kısmı, tıpkı elektrikli trene binen bir kimsenin bir Elektrik Deneyi yaptığını

söylemesi gibi, yalnızca, bilimin ticarete uyarlanmasıdır. Biri, Edison ve Marconi'ye 'bilim adamları' denildiğini duyar. Bunlardan hiçbiri herhangi bir gerçeği keşfetmiş falan değildir. Sadece, zaten bilinen gerçekleri kendi çıkarları için kullanmışlardır. Gerçek bilim adamları, bilgilerimizdeki artışın, ne kadar büyük olursa, bizi tıpkı on bin yıl önce olduğumuz gibi, nihai gerçek ve gerçeklik konusunda bilgisiz bırakacağında tamamen hemfikirdir. Evren kendi sırrını korur: İsis hâlâ peçesini kimse kaldırmadığı için övünebilir!

"Ama sen sorunumuzun izlenimlerimizi sadece birbiriyle bağlantısız parçalardan edindiğimiz gerçeğine uygun olduğunu farz et. Çok basit bir şey bile çılgınca bir karmaşa gibi görünebilirdi. Hazır mısın, Cyril?"

"Evet hazırım."

"I. A. A. I. U. I. A."

"R. F. G. L. S. L."

"Ne diyoruz biz?"

Lisa heyecanla güldü. Keskin zekası ona bu bilgilerin hemen biçimleneceğini söylüyordu.

"Yalnızca senin tatlı adını, güzelim! Şimdi, Cyril koni." Koniye eline aldı ve bir kase suyun üzerinde dengede durmasını sağladı.

"Şimdi bu basit nesnenin, insanınkine eş gözlemlene ve muhakeme güçleri bahşedildiğini hayal edeceğimiz suyun yüzeyine, kendi doğasını en iyi şekilde açıklamaya çalıştığını varsayacağız. Koninin bütün yapabildiği kendisini suya göstermektir ve yalnızca dokunarak etkileyebilir onu.

"Bu şekilde noktalarını suya daldırabilir. Su bir nokta algılar. Koni daldırmaya devam eder. Su noktanın olduğu yerin çevresinde bir daire görür. Koni devam eder. Daire büyüdükçe büyür. Birden koninin tamamı suya girdiğinde, tak!

"Şimdi, suyun bildiği nedir?"

"Çeşitli karışıklıklara, bunları, yalnızca dikkatli bir biçimde kıyaslayarak, dairenin büyüklüğünün artış oranında bir

düzenlilik kaydederek ve başka şekillerde diğer bir deyişle bilimsel yöntemi kullanarak yapabileceği gibi, tek bir nesnenin neden olduğu hakkında bir fikre sahip olursa, koni hakkında bir kuram geliştirmeyecektir, çünkü hatırlamalıyız ki herhangi bir katı cismin varlığı ona, dördüncü boyutun varlığının bize düşünülemez geldiği kadar, kesinlikle düşünülemez gelir.

“Koni bir kez daha deneyecek. Bu kez, eğim vererek daldıracağız. Şimdi su tamamen farklı bir olaylar dizisi algılar. Daire yoktur, bunun yerine elipsler vardır. Tekrar daldırın, önce bu açıdan, sonra şuradan. Birinde parabol olarak adlandırılan değişik eğriler elde ederiz, diğerindeyse aynı eşitlikteki değişik eğriler hiperbol olarak adlandırılır.

“Bu zaman içinde eğer SU bütün bu, tamamen farklı olayları tek bir nedene bağlamaya çalışmakta ısrar ederse, akli yanlış bir biçimde çalışacaktır!

“Bir geometri anlayışı -gerçekte bizim düzlem geometrinizi- geliştirecektir ve belki de kendi evreninde bunun gibi muhteşem bağlantılar ortaya çıkaran, olağanüstü şiirsel, Yaratıcı kavramını elde edecektir. Yaratıcının gücünün her türdeki fantastik kuramlarını elde edecektir. Elde edemeyeceği tek şey ise -yeni bir James Hinton²⁸ üretene kadar- bütün bu çeşitliliğe tek bir nesnenin farklı görünümelerini görmenin neden olduğu düşüncesi olacaktır.

“Ben bilerek, olabilecek en basit durumu ele aldım. Bir koni yerine aykırı bir cisim kullandığımızı farz et- yaratacağı izlenimler SU tarafından büsbütün delilik gibi algılanacaktır!

“Şimdi hayal gücünü bir boyut yukarı kaydır! Bir kez olsun durumumuzun suyun yüzeyinkiyle ne kadar paralel olduğunu görmüyor musunuz?

“İlkel insanın evren hakkındaki ilk izlenimi, genellikle onu öldürmek için anlamsız yere üzerine gelen şeylerin korkunç gizemli karmaşasıdır.

²⁸ James değil, Charles Howard Hinton. *Fourth Dimension* adlı kitabın yazarı.

“Uzun zaman sonra, insan, hiç olmazsa az biraz, olaylar arasında bağlantı kurma düşüncesini geliştirdi.

“Asırlar geçti. İlk başlarda sadece birkaç madde üzerinde etkili olan kanunu algılamaya başladı.

“Daha sonraki asırlarda, bazı cesur düşünürler bütün bu farklı etkiler için tek bir neden icat ettiler ve buna Tanrı dediler. Bu hipotez Tanrı’nın doğası hakkında bitmez tükenmez tartışmalara yol açtı. Aslında, hiçbir zaman tam bir karar veremediler. Kötülüğün kökeni sorunu bile başlı başına teolojii çok fazla meşgul etmiştir.

“Bilim gelişiyor. Her şeyin, bu kanunların konusu haline geldiğini görüyoruz. Eski anlamında gizemli bir yaratıcıya ihtiyaç yok. Nedenleri, tıpkı doğanın düzeninde olduğu gibi, ürettiği etkilere göre arıyoruz. Artık ateşimizin yanmasını sağlamaları için hayaletlerin öfkelerini yatıştırmaya çalışmıyoruz.

“Geldiğimiz noktada ben ve birkaç kişi gerçek bir yüzeyin yanılsama olması gibi bütün evrenin de bir yanılsama olup olmadığını soruyoruz.

“Belki de evren çok makul ve basit ve anlaşılır, tıpkı koninin suya yaptığı gibi, düzenli ya da düzensiz olarak çeşitlilik içinde tezahür eden dört boyutlu bir nesne ya da nesneler toplamıdır.”

“Elbette bütün bunları kavrayamam. Cyril’dan, ben anlayana kadar tekrar tekrar anlatmasını isteyeceğim. Peki bu dördüncü boyutsal evren nedir? Bana en azından bir dayanak gösteremez misiniz?”

“Elbette. Bu noktada, bu uzun ders ruh hakkında küçük bir gevezeliğe zincirleniyor!”

“Eh!”

“Ve çifte kişilik konusuna ve geriye kalan her şeye!”

“Bu son derece basit. Dördüncü boyutsal gerçeklik olan ben son derece yasal bir şekilde işimle meşgul oluyorum. Kendimi yüzeyime doğru itilirken buluyorum, ya da diyelim ki, tıpkı koninin suya girerken yaptığı gibi bir yüzeyim olduğu-

nun, maddi evrenin bilincine varıyorum. Bir haykırıyla ortaya çıkıyorum. Büyüyorum. Ölüyorum. Çevremizde değişimin algıladığımız benzer olayları var. Benim üç boyutlu aklım bütün bunların bir 'gerçek', 'bir tarih', olsa olsa sonsuz görünüm-lerin ufak bir kısmının bulunduğu bir coğrafya olduğunu düşünüyor. Sonsuz diyorum, çünkü koni sonsuz sayıda eğri içeriyor. Yine de, bu üç boyutlu varlık, ufak da olsa, gerçekten benim parçalarımından biri. Aklın kendini-ve hatta henüz değersiz olan bedenini- tek ve biricik olarak düşünmesi beni -şu an kendim hakkında biraz daha fazla şey keşfettim- daha ziyade eğlendiriyor."

"Seni daha önce orada olduğunu bilmediğim bir parçamla anlıyorum."

"İşte yol budur, çocuğum. Biraz daha anlatayım. Örneğin, senden bunun kalabalıkların psikolojisini ne güzel açıkladığını düşünmeni istiyorum. Bir Filmin gerçek bir dört boyutlu şey olduğunu varsayabiliriz. Kendimi daha dolu dolu bildiğim zaman, benim büyük olasılıkla, belki de yalnızca tek bir insan şeklinde tezahür eden bir şeyin son derece basit bir türü olmam gerektiği ortaya çıkacak. Ama yüzlerce ve binlerce akılda aynı anda yüzeye çıkan soyut 'Bireyler' olduğunu hayal edebiliriz. Özgürlük örneğin. Kendini kabul ettirmeye başlar. İlk önce bir ya da iki insan tarafından dikkate alınır, tıpkı koninin noktası gibi. Daha sonra derece derece yayılır ya da suyun üzerine bir koni yerine sivri uçlu bir kalkan düşürdüğünüzde, dairenin başına geleceği gibi, aniden patlayıverir. Bu öğleden sonrası için dersimiz bu kadar, çocuğum. Bunu düşün ve bak bakalım tamamıyla anlamış mısın ve halledilmesi gereken başka küçük sorunlar bulabilecek misin? Bir sonraki dersimiz daha tehlikeli bir ders olacak - doğrudan eyleme yol açan bir tür."

Cyril sözünü kesti. "Bu evden ayrılmadan önce," dedi sertçe, "yapmamız gereken çok şey var daha. Etraf çok karanlık ve bahçede bir 'Şey' var."

V.

BAHÇEDEKİ ŞEY VE TAO'NUN YOLUNA DAİR

"AH, KÜÇÜK kardeşim!" dedi yaşlı mistik üzüntüyle.

"Bu sefil işle uğraşman daha ne kadar sürecek?"

"Mutlak Kudret komutamda ve sonsuzluk benim emrimde," diyerek gülümsedi adam, Eliphaz Levi'nin²⁹ iyi bilinen formülünü kullanarak.

"Bunu açıklamalıyım," dedi Simon, Lisa'ya dönerek. "Bu delikanlı bu ormanın çemberinin içine hapsolmuş umarsız bir majisyendir. Planı Eylemdir.³⁰ Majiye bütün varlığıyla inanır. Ona bir Asa ver ve kontrol altına alacağı Demon'lara ev sahipliği yapmasını sağla, ondan mutlusunu bulamazsın. Ben kendi adıma Tao'nun Yolunu ve hiçbir şey yapmadan her şeyi yapmayı tercih ediyorum. Zor bir şey gibi göründüğünü biliyorum. Bir gün açıklayacağım sana. Sonuç olarak, yaşamımda genelde durgun ve kanaatkar bir tarzım var ve hiçbir sorun yaşamıyorum. O ise aksine her yerde sorun çıkarıyor, Türklerin öfkesini uyandırıyor ve daha da kötüsü, eğer yanılmıyorsam, civarda, çok yetenekli bayanların hizmetçilerinin sara nöbetleri geçirdiği, medyumların büyü yaparak genç kızlardan kan sağlamaya

²⁹ Eliphas Levi. (1810-1875). Gerçek adı Louis Alphonse Constant olan Eliphas Lévi Crowley'in doğduğu yıl olan 1875'de ölmüştü. Crowley daha önceki yaşamında bu ünlü Fransız majisyen olduğunu inanıyordu.

³⁰ Aleister Crowley, *magic*(büyü) kelimesini sihirbazlık benzeri türevlerinden ayırmak ve büyüün bir sanat olduğunu vurgulamak için büyü kelimesini *magick* olarak hecelemiştir. Büyü sanatını tatbik eden pek çok insanın da üzerinde fikir birliğine vardığı bu kelimenin Türkçe karşılığını *maji*, bu sanatla uğraşan kişileri de majisyen olarak çevirdim. Bu aynı zamanda, kitabın genelinde hakim olan, Kara Loca üyelerinin bu sanatı düşünce ve eylemleri ile kötüye kullandıkları(Crowley'e ait olan)fikrini daha etkili kıldı.

çalıştığı durumlara sebep oluyor. Şimdi de bahçede bir 'Şey' var" Sesinde gülünç bir iğrenmenin feryadı vardı.

"Yine de bu, Cyril'in cenazesi benimki değil. Geri dönmemi o istedi, onun planını, bir bütün olarak uygun bulduğumu ve ortaya çıkacak direnişin çoğunun kaçınılmaz olduğunu söyleyebilirim. Her durumda o bir majisyendir, Pandomimdeki 'Esas Oğlan' odur. Ben yalnızca eşlik ediyorum. Bu zaman süresince onun formülünü kullanmalıyız, benimkini değil. Eğer felaketle sonuçlanırsa," diye ekledi iş işten geçtikten sonra neshelenen biri gibi, "belki bu ona ders olur! Kendisi güya, Çinli bir Tanrı!³¹ Chwangtze'nin eteklerinde afyon içen Çinli bir amele olsaymış daha iyiymiş!"

"Benim, kendi yolumdan gittiğimi, mücadeleyi ve macerayı sevdiğimi ve bunun güç değil acizlik olduğunu söyler durur."

"Kız tehlikede, üstelik çok gereksiz bir tehlikede."

"Üstadımdan sana kendi yöntemini göstermesini isteyeceğim. Benim yöntemimin büyük kısmını önümüzdeki birkaç hafta içinde göreceksin ve senden genel bir kıyaslama yapmanı isteyeceğim. Belki bir gün seçim yapmak istersin!"

"Korkarım ben de tehlike ve heyecanı severim!" diye bağırды Lisa.

"Evet korkarım ki öyle yapıyorsun! Yine de, Cyril kardeş'in onu istediği günden itibaren, Tao'nun Yolu mümkün olduğunca fazla yürünecektir: Cyril kardeş ne yapacak acaba?"

"Büyü Kılıcını almalı, uygun sembolleri çizmeli ve her birine, ona ait duayı söyleyerek İlahi Adları yardıma çağırmalıyım. O 'Şey', büzüşmüş ve aniden patlamış bir halde, acı içinde çığlık atarak, tanrıları lanetleyerek, patronlarına düşman kesilmeye hazır olarak, onu gönderenlere geri gidecek, belki onlar da işkenceler çekerek beraber inleyecekler."

³¹ Ünlü bir taocu bilge, M.Ö. 399-295.

"Bu, programdaki en iyi numaralardan biri," dedi Simon Iff. "Bir de diğer yola bak!"

"Evet. Eğer senin yöntemin bundan daha iyiyse!" diye bağırdı kız, gözleri parlıyordu.

"Bu benim yolum değil," dedi mistik, ses tonunu aniden ciddileştirerek. "Yılanın Dolandığı, Kalbin Kitabı"ndan³² alıntı yapmaya başladığında sesi düşük, tek düze bir tonda şarkı söyler gibi yükseldi.

"Benliğim ve ben ve benim olan, lavtalarla büyük kentin pazar yerinde oturuyorduk, menekşelerin ve güllerin kentinde.

"Gece indi ve lavtaların müziği sessizleşti.

"Fırtına çıktı ve lavtaların müziği sessizleşti.

"Saatler geçti ve lavtaların müziği sessizleşti.

"Ama, 'Sonsuzluk ve Boşluksun' Sen. 'Nesne ve Hareket-sin' Sen ve bütün bunların 'İnkarısın'. Çünkü Senin hiçbir sembolün yok."

Dinleyenler iliklerine kadar titrediler. Yaşlı adam ise, onları sakladığı yer olan oymalı altın kutudan bir avuç dolusu geyik otu yaprağı aldı ve bahçeye doğru yöneldi.

Etraf çok karanlıktı. Çalılıkların dış hatlarından ve ötedeki çitin sınırından başka hiçbir şey seçilemiyordu.

"Şey'i görüyor musun?" dedi Iff.

Lisa gözlerini zorladı.

"Belirgin bir şey aramamalısın," dedi mistik.

³² *The Book of the Heart girt with the Serpent*, (Orijinal adı *Liber Cordis Cincti Serpente vel LXV sub Figura ADONAI*) Aleister Crowley tarafından kurulan Thelema'nın en önemli "kutsal kitapları"ndan biri. 1911 yılında Aiwaz denilen bir bedensiz varlık tarafından Crowley'e tebliğ edildi. Crowley daha sonra Aiwaz'ın Kutsal Koruyucu Meleği olduğunu iddia etmişti. Bu kitap ruhsal gelişme yoluna koyulmuş kişinin Kutsal Koruyucu Meleği arasındaki ilişkisini anlatır.

“Şu köşedeki karanlık biraz daha farklıymış gibi görünüy-
yor,” dedi Lisa sonunda eliyle işaret ederek. “Karanlığa çalan
hafif kırmızılıkta bir şey.”³³

“Ah başıma gelen! Eğer böyle ‘karanlık’ gibi kelimeler
kullanacaksan, korkarım sen de Cyril’in tarafındasın! Bak şim-
di!” dedi ve elini kızın başına koydu. Diğer eli kıza geyikotu³⁴
yaprağını uzatıyordu. “Bunlardan bir tane çiğne!” dedi.

Kar beyazı çiçeğiyle gümüş renkli yapraklardan birini
dişlerinin arasına aldı.

“Bir tür biçimsiz kütle görebiliyorum, koyu kırmızı,” dedi
kadın biraz durakladıktan sonra.

“Şuna bakın!” diye bağırdı İff. Bahçenin içine doğru birkaç
adım attı ve sağ elini kaldırdı. “Ne istersen onu yap, Kanunun
hepsi budur!” Sîna Dağını sarsan sese benzer bir sesle bağır-
mıştı.

Daha sonra geri kalan geyik otlarını “Şey”in olduğu yöne
doğru fırlattı.

“Pentagram’ın³⁵ bütün güçleriyle!” diye bağırdı Cyril
Grey, “kendisiyle Lisa arasında büyüsel bir bağlantı kurmaya
çalışıyor.” Dudağını ısırды ve kendini sessizce lanetledi. Tedbir-
siz davrandığı için şaşırıp kaldığının farkındaydı.

Simon İff taşkınlığa itibar etmedi. Kanunun Kitabı’ndan³⁶
bir alıntı yaparak “Güçlü olun!” diye bağırdı. “Duygu ve esri-

³³ Burada Lisa, karanlığı ifade etmek için *murk* kelimesini kullanıyor. *Murk* karanlık ile aynı anlama gelmekle birlikte genellikle büyü edebiyatında ve gotik edebiyatta kullanı-
lan bir tanımlamadır.

³⁴ Dittany (Latince *Origanum Dictamnus*, Giritotu, Gazelotu) Okültistlerin menfi etkileri kovmak için kullandıkları bir buhur otu. Majikal tekabüllerin bir listesi olan Crowley’in 777 kitabında parfümler başlığı altında bulunmaktadır.

³⁵ Pentagram veya beş köşeli yıldız, insanın elementler üzerindeki hakimiyetini simge-
ler.

³⁶ The Book of the Law(Kanunun Kitabı). Orijinal adı *Liber AL vel Legis*. Thelema Kutsal Kitaplarının en önemlisi. Crowley’e bu kitap Kahire’de 1904 yılında Aiwaz tarafından tebliğ edildi. Bakınız Crowley’in *The Confessions*.

menin, her şeyiyle keyfini sürün! Bunun için sizi inkar edecek bir tanrı yok!”

“Şey” anlaşılır hale geldi. Ağır ağır büzüldü. Lisa şimdi onun pusuda bekleyen kurt cinsi bir hayvan olduğunu görebiliyordu. Gövdesi küçük bir filin büyüklüğü kadardı. Oldukça net görülür hale geldi. Donuk alev kızılığındaydı. Kafası kadına doğru döndü ve hayvanın gözlerinin olmadığını görmek kadını aniden şok etti.

Yaşlı adam ona doğru ilerledi. Peygamber tavrını bir yana bırakmıştı. Yürüyüşü kayıtsızlığını -yo, hayır unutkanlığını- dışa vuruyordu. O yalnızca akşam gezintisine çıkmış kendi halinde yaşlı bir beyefendiydi.

“Şey”e doğru yürüdü. “Şey” aniden adamın çevresini kuşattığında, Lisa adamın vücudundan solgun bir ışığın, adam ilerledikçe ılıkça parlayan soluk bir fosforun yayıldığını gördü. Kadın “Şey”in uçlarının içine çekilmiş gibi kısaldığını gördü. Bu durum bir süre daha devam etti ve ışık giderek yoğunlaştı. Yanan yumurta biçimli bir göbeğin etrafında, gökkuşağının ışıldayan renkleri belirip titremeye başladı. Işık söndüğü anda “Şey” de tamamen kayboldu. Simon Iff yeniden yalnızca akşam gezintisine çıkmış yaşlı bir beyefendi oluvermişti.

Kadın, neredeyse bir yankı kadar soluk, yumuşak bir ses duydu. Ses mırıldanıyordu: “Aşk kanundur, aşk iradeye bağlıdır.”

“Hadi içeri girelim,” dedi adam onlara tekrar katıldığında. “Soğuk almamalısınız.”

Lisa divana doğru gitti. Hiçbir şey söylemedi. Gördükleri yüzünden sersemlemişti. Belki de bir anlığına bilincini tamamıyla yitirmişti çünkü bir sonraki izlenimi, tartışmakta olan iki adam olmuştu.

“Katılıyorum,” diyordu Cyril, “bu muazzam bir şey ve büyük bir sanatçının denetimini gösteriyor, ama ben silahın ardındaki asıl Kişiyi merak ediyorum. Esas o kişinin içine deşet saçmalıyım.”

"Ama, korku başarısızlıktır!" şaşırmış gibi yavaşça itiraz etti Iff.

"Biz de zaten onların başarısız olmalarını istiyoruz!"

"Yo hayır! Ben başarılı olmalarını istiyorum."

Cyril daha da kızmış olarak Lisa'ya döndü. "Çok zor biridir! Kendimi paradoks içinde hissediyorum biliyorsun. Ama o her zaman benim anlayışımın ötesine geçiyor. Ben bir amatörüm ve hatta bu konuda da kokuşmuş bir amatörüm!"

"Dur da açıklayayım!" dedi Simon. "Eğer herkes kendi İradesini gerçekleştirseydi, hiçbir çatışma olmayacaktı. Her erkek ve her kadın birer yıldızdır. Kendi eksenlerimizden çıktığımız zaman çarpışmalar gerçekleşir. Şimdi eğer bir "Şey" kendi ekseninden çıkar ve benim çekim küreme girerse, onu olabildiğince çok soğururum ve yıldızlar yeniden şarkı söylemeye başlarlar."³⁷

"Vay be!" dedi Cyril ve alnındaki teri siliyormuş gibi yaptı.

"Sen şu şeytansı 'Şey' yüzünden tehlikede değil miydin?" diye sordu Lisa, yaşadığı büyük endişeyi hatırlayarak. Bahçedeki sahne karşısında bir kavak gibi titremişti.

"Gergedan," diye alıntı yaptı Simon Iff, "bulamaz boynuz saplayacak yer, kaplan bulamaz tırnak geçirecek yer, kılıç bulamaz keskinliğini gömecek yer. Neden? Çünkü içinde ölümün yeri yok."³⁸

"Ama sen hiçbir şey yapmadın ki! Sadece sıradan bir insan gibi davranıyordun. Yine de sanırım bu senden başka herkes için ölüm olurdu."

"Sıradan bir insan "Şey"e dokunmazdı. O farklı bir düzlemdeydi ve o insan da, sesin ışığa müdahale edeceğinden daha fazla müdahale etmezdi ona. Böyle bir düzleme bir kapı açmayı başaran, ama henüz o düzlemin ustası olamamış genç bir

³⁷ Crowley'in, *Liber II The Message of The Master Therion* yazısından alıntı.

³⁸ Tao'culuğun temel kitabı olan, Lao Tse'nin *Tao Te Ching* adlı kitabındaki 50. Mesel.

majisyenin üstesinden gelinebilir. 'Şey', o kişinin egosunu almış ve bedenini kendisininmiş gibi kullanıyor olabilir. Bu yeni başlayanların majide karşılaştıkları bir tehlikedir."

"Peki senin sırrın nedir?"

"Herhangi bir çatışıklık olasılığı kalmayana kadar bütün her şeyi kusursuzca özümsemek. Düalite düşüncesini ortadan kaldırmak. Aşkı ve iradeyi elde etmiş olmak böylelikle aşk için bir amacın ya da irade için bir emelin olmamasını sağlamak. Köklerde bulunan arzuyu öldürmek. Her şeyi olan ve hiçbir şeyi olmayan biri olmak.

"Bak!" diye devam etti, sesinin tonundaki bir değişiklikle, "bir adam yıldırım çarpınca neden ölür? Çünkü yıldırıma açık bir kapı bırakmıştır. Elektrik akımının geçişine direnç gösterme özelliğine sahip elektrikselsel bir cisim olmakta ısrar eder. Eğer biz bu direnci sıfıra indirebilirsek, yıldırım onu daha fazla önemsemeyecektir.

"Güneş ısısının neden olduğu sıcaklığı önlemenin iki yolu vardır. İlki güneşin karşısına iletken olmayan bir kalkan ve ışık geçirmeyen bir madde koymak: bu Cyril'in yöntemi ve en iyi şekilde bile olsa kusursuz değildir. Her zaman biraz ısı geçer. Diğeriyse her madde parçacığını, serin olmasını istediğiniz yerden kaldırmaktır. Böylece orada, ısınacak madde kalmaz ve bu da Tao'nun Yoludur."

Lisa kolunu Cyril'in boynuna doladı ve başını omzuna koydu. "Nasıl başlayacağımı hiç öğrenmesem daha iyi olur!" dedi, "bunun Cyril'den vazgeçmem anlamına geleceğini biliyorum."

"Bu kendinden vazgeçmen anlamına gelecekti," diye çıkıştı mistik, "ve günün birinde bunu yapman gerekecek: Ancak için rahat olsun! Herkes senin bulunduğun aşamadan geçmek zorundadır ve yanılmıyorsam, bu aşamadan özellikle keskin bir biçimde geçmek üzeresin."

"Tao'yu denedim," dedi Cyril, yarı pişmanlıkla, "ama beceremedim."

Yaşlı mistik iki parmağını çaprazladığı sol elini havaya kaldırdı. Bu, şoföre bir işaretti. Biraz sonra, normal hızda Arago Bulvarı üzerinde ilerliyorlardı.

Lisa araba Seine nehrini geçerken, Montmartre'nin yükseltilerine yöneldiğinde kendine geldi, tepenin en sarp kısımlarının karşısına yapılan çok modern, sade bir evin önünde durduğunda ise tamamen ayıldı.

Kapı herhangi bir uyarı yapılmadan açıldı. Lisa daha sonradan bu evde buyrukların verilmesine gerek duyulmadığı öğrendi, bu yalınlık öylesine rahatlık düzeyine ulaşmıştı ki bütün her şey hiçbir sorun çıkmadan işliyordu. Yalnızca olağandışı kazalar olduğunda, o zamanlarda bile çok az konuşmaya ihtiyaç duyuluyordu.

Kapı açık kaldı ve son derece sıradan bir uşak selam vererek kendini takdim etti. Simon Iff selama karşılık verdi, yine kendiliğinden açılan ikinci bir kapıdan yürüyüp geçti. Lisa kendini küçük bir lobide buldu. Kapıyı açan içerdeki kişi boyundan dizlerine kadar kolsuz, siyah, gösterişsiz bir giysi giymişti. Kemerinde haç şeklinde bir kabzası bulunan ağır bir kılıç asılıydı. Üç parmağını havaya kaldırdı adam. Simon Iff yine başını salladı ve konuklarını soldaki odaya doğru yöneltti.

Korumanın hareketleriyle belirttiği üç konuk buradaydı. Lord Antony Bowling⁴⁰, yaşlı mistiğin samimi bir dostuydu. Elli yaşlarında, hem korkusuz hem de keskin bakışlarıyla, iriyarı ve güçlü bir adamdı: Burnu olabilecek en aristokratik tipteydi, ağzı ise şehvetli ve güçlüydü.

Cyril Grey ona "Mayıs Panayırının deniz erkeği" rumuzunu takmıştı ve Rodin'in "Kentaur" adlı heykelini yapma fikrini onunla görüştüktan sonra edindiğini iddia etmişti.

Lord, Flint Dükünün küçük kardeşiydi. Irkı, özünde Norman'lara dayanıyordu; ama o bir Roma İmparatoru izlenimini uyandırıyor. Kibri ve mükemmel iyi huyluluğu da bu-

⁴⁰ Everard Feilding.

radan geliyordu. Entelektüelliği bir insanın ulaşabileceği en üst noktaya dek gelişmişti ve herhangi bir kimse, geniş alnından onun yargılamayı seven biri olduğunu okuyabilirdi. Buna karşın, insan ruhunun büyük gücünü, bu büyük beyinde bilgi edinme için yanıp duran tutkulu arzuyu da görebilirdi. Devasa işler yapabilecek biri olarak düşünülebilirdi o, çünkü hiç kimsenin ve hiç kimsenin önyargısının yoluna çıkmasına izin vermezdi. Eğer keman çalmak hobisiyse, Roma yanıyor bile olsa mutlaka o kemana çalmalıydı.

Psişik Araştırmalar Topluluğunun belkemiği idi bu adam. Topluluktaki mutlak yetkili tek kişiydi, en azından bütün diğer kişilerin üzerinde bir yerdeydi. Bir araştırmadaki hataların sınırlarını büyük bir doğrulukla ölçebilme yeteneğine sahipti. Tıpkı, çürümüş kireç tabakası üzerinde ilerlerken, ufalanan her parçanın, kendi ağırlığının o kısmıyla yerinden tamamen çıkmayacağına güvenen yetenekli bir dağcı gibiydi, bu yolla Lord Antony değersiz bir kanıttan sağlam bir dava oluşturabilirdi. Düzenbazlığın sınırlarını biliyordu. Bir medyum düzinelerce kez hile yapmaya kalkışırken yakalayabilir ve yine de bu seansın bazı olaylarını kanıt olarak kaydedebilirdi. Ellerini özgürce kullanan bir medyumun yaptıklarının Messina'daki bir depremi açıklayamayacağını söyler dururdu.

Eğer bu adam, insanların onun yargılarına güvenmemesine yol açıtıysa -ki bir ahmaktan başka kimse onun içtenliğinden şüphe duymazdı- buna sebep, medyumları, yeteneklerinin son haddine kadar onları incelediği konusundaki kandırma gücünde yatıyordu. Onlarla aynı ruha sahip biriymiş gibi, onların tuhaf duygu durumlarının hepsine girebilirdi, daha sonra, gittikleri zaman, kendini geri çeker ve sanki onlarla bir paylaşımı olmamış gibi olayların akışına dışarıdan bakardı.

Ama onu yalnızca ilk safhada gören insanlar, kolayca aldatılabileceğini düşünürlerdi.

Simon Iff'in ya da mensubu olduğu tarikatın konuklarından ikincisi⁴¹, kötü sağığı nedeniyle çökmüş, uzun boylu bir adamdı. Gür siyah saçlarından oluşan bir demet, ölüm kadar solgun yüzünü taçlandırıyor. Gözleri ise gür kaşlarının altında korkunç bir şekilde parlıyordu. Budist bir papaz olarak yıllardır yaşadığı Burma'dan yeni dönmüştü. İnsanoğlunun manevi cesaretinin yenilmezliği parıltılar saçarak yükseliyordu üzerinden. Bir kimse, adamın her hareketinde bir düzine ölümcül hastalığa karşı verdiği ateşli savaşın izlerini görebilirdi. Hiçbir sorun çıkmadan yılın ancak bir haftası durabildiği sağığı ile, büyük bir Üniversitenin çalışanlarını korkutabilecek bir çalışma gerçekleştirmişti. Neredeyse tek başına, Buda'nın en derin öğretilerini açıklamış ve düğümlenmiş bir düşünceler ormanına ışık saçmıştı. Budizm'i misyoner bir din olarak yeniden örgütlemiş ve her yerde, bu dini öğrenecek ve uygulayacak topluluklar oluşturmuştu. Bu uğraşların ortasında, kendi hobisi olan, elektrikle ilgili araştırmaları takip etmek için zamanı ve gücü de bulmuştu. Yanlış anlaşılmıştı, engellenmişti, her şekilde önlenmişti ama her biçimde kazanmayı başarmıştı. Hatalarını bildirmek için sesini yükselterek Hocasının buyruklarını asla çiğnememişti. Düşmanları bile onu bir aziz olarak tanımak zorunda kalmıştı. Simon Iff onunla hiç tanışmamıştı. Bir erkek kardeş edasıyla Cyril'i görmeye gelmişti adam. Öğrencileri arasında en iyisiydi bu çocuk. Ancak, kendi manastırında bilinen adıyla, Mahathera Phang, çok uzun zaman önce Simon Iff'inkinden çok da farklı olmayan bir yol yüzünden majiyi bırakmıştı.

⁴¹ Allan Bennett. Altın Şafak Hermetik Cemiyetinde adı Frater (Kardeş) Iehi Aour. Crowley'in arkadaşı ve mürşidi. Bir Budist tarikatına katıldıktan sonra adı Bhikkhu (sonra Sayadaw) Ananda Metteya oldu. Batıda Budizmi yaymakta önemli bir rol oynadı.

Üçüncü kişi⁴², diğer ikisinden çap olarak çok daha aşağı durumdaydı. Orta uzunlukta ve narin fakat iyi bir vücuda sahipti. Ama iç dünyasında büyük bir gelişim gösterememişti. Herhangi bir kimse, karşısındakinin yalnızca zekaya zincirlenmiş bitmek bilmez kavrayış gücünü, deha ile yetenek arasındaki ayrımı yakalamak konusundaki başarısızlığı sezerdi. Psişik araştırmaların gerçeklerini avucunun içi gibi bilen, işinde uzman bir sihirbazdı, psikolojinin modern kuramlarını da çok iyi biliyordu ama olsa olsa bir makineden biraz daha fazla. Sağduyusuna başvurarak mantığının söylediklerini yalanlamayı başaramıyordu. Sağduyuya sahip biri, bir keresinde, mezarımızı dişlerimizle kazdığımızı söylediğinde, Wake Morningside yemek yemenin doğrudan ölüm nedeni olduğunu ve sonucunda, tamamen oruç tutmanın ölümsüzlük vereceğini bilimsel olarak kanıtlamaya girişmişti. Bu elbette ki kanıtlanması oldukça kolay bir şeydi-yani Amerika'da!

Ruhların ağırlığını ölçme, düşüncelerin fotoğrafını çekme üzerine deneyler ile yoluna devam etmişti ve eğer sadece bunu bir kez aklına getirmiş olsaydı Kadir-i Mutlak'ı yakalamak için balığa bile çıkardı! New York Sunday Gazetesinin editörlerini destekliyordu ve şu aralar, sinema için, içine psişik araştırmaların gerçeklerini de katacağı bir senaryo yazmakla meşguldü. Dünyadaki hiç kimse, inandırıcı olan her şeyin tek bir dalavere ve söz halinde paketlenilebileceğinin onun kadar farkında değildi. Ancak, elli beş parçalık bir dizi resim için cesurca bir sözleşme imzalamıştı. Bu faaliyetlerin bir araştırma öğrencisi olarak şöhretine zarar verebileceğini düşünmeden -en son özgün çalışması, daha karmaşık bir beslenmenin tehlikelerini önlemek üzerineydi- çikolatasını çiğnedi. Hızlı bir beyni ve gözleri olan gerçekten de çok zeki bir adamdı. Eğer ahlaki gücü olabilseydi, belki de yaptığı pek çok akılsızlıktan korunabilirdi. Ancak,

⁴². Hereward Carrington, (Sylvan J. Muldoon) ile birlikte Astral Bedenin Çıkışı (The Projection of the Astal Body, 1929) eserinin yazarı.

geçici heveslerine olan inancı sağlığını bozmuş ve onu histerik biri haline getirmişti. Bunun bir sonucu olarak ve bilgisini ikinci sınıf işler yaparak kendi çıkarı için kullanması yüzünden, insanlar ciddi sorunlarda bile onun kanıtlarının değerinden kuşku duymaya başlamıştı. Örneğin, birkaç yıl önce Jansen adında bir medyum destekleyen bir raporun altına imzasını atanlardan biriydi. Sonraki yıl adamı Amerika'ya getirmiş ve düzenlediği turlarla çok para kazanmıştı. Bu eylem hem Jansen'i hem de önceki raporu mahvetmişti. New York'ta İskandinavyalı medyumun foyası meydana çıkmıştı ve Morningside bunun, önceki raporu geçersiz kılmayacağı itirazında bulunduğunda, muhalifleri sert bir yanıt verdiler: "Hayır: Asıl senin o rapordaki varlığın böyle olmasına yol açıyor!"

Ancak, İngiltere'den daha yeni beraber geldiği Bowling, bütün bunları para karşılığı yaptığını düşünmeyecek kadar iyi tanıyordu onu ve hâlâ sihirbazlıktaki olağandışı yeteneğinden dolayı, gerçekleştiği ileri sürülen spiritüel olaylar hakkındaki araştırmalarda işbirliği yapmasını istiyor ve uygulanan ve uygulanması olası hileler hakkındaki bütün pratik bilgilerini değerli sayıyordu. Gerçekte Bowling'in olası sahtekarlıkların sınırı sorununda uzman tanığıydı o.

Simon Iff ve kafilesi içeri girene kadar bu üç adam bir kadın tarafından oylanmaktaydı. Kadın mor renkte tek parça bir elbise giymişti. Elbise dizlerine düşüyordu. Kolları uzundu ve bileklere doğru genişliyordu. Altın bir haçın üzerinde duran kırmızı bir gül, kadının göğsünü süslemekteydi. Kahverengi dolgun saçları kulaklarına doğru kıvrılıyordu.⁴³

Kadının yüzü belirgin bir ezoterik hoşlukta ve çok güzeldi. Bütün vücudu gibi, gürbüz ve dinçti, ama böylesine güçlü görünen bir tipte şaşırtıcı görünen sonsuz bir zarafete sahipti. Gözleri berrak, korkusuz ve dürüsttü, ancak, bir kimse, bunla-

⁴³ Leila Waddell, Crowley'in Kızıl Kadınlarından biri, 1910. Crowley'in Yalanlar Kitabında (The Book of Lies, 1913) bir resmi vardır.

rın gerçekte kadının kötü durumlara düşmesine yeterince sıklıkla yardım ettiklerini anlayabilirdi, çünkü belli ki yanlışlığı ve kötülüğü anlayamıyorlardı. Burnu düz ve genişti ve enerjiyle doluydu. Ağzı ihtirash ve sıkıydı. Dudakları kalın ama hareketliydi ve yüzün genel ifadesi yüzde bulunabilecek herhangi bir kusuru örtüyordu. Çünkü, o an için genel fiziksel görünümü sert hatta vahşiydi -belki bir Tatar güzeli, Cengiz Han'ın gelini olabilirdi ya da aşıklarını tutkusunun aşırılık ve fantezilerinde öldürdükten sonra Mauna Loa'nın kraterine atan Güney Denizi Adalarının Kraliçesi- ama yine de içindeki ruh parılıyor ve kılıçları sabanlara dönüştürüyordu. Gurur vardı gerçekte, ama bu sadece asaletin kolundaki bir kalkan gibiydi. Kadının elinden adilik, ihanet hatta kabalık bile gelmiyordu.

Bu volkanın derinliklerinde korkunç ateşler vardı, ama bunlar insanlara hizmet eder duruma gelmişti. Sanat atölyelerinin ateşini yakmak için kullanılmışlardı. Çünkü bu kadın mükemmel bir şarkıcıydı ve Tarikat dışındaki hiç kimse onun gizli arzularını ya da belli zamanlarda Öğrenim Evlerinden birinde ya da diğerinde, orada varlığının daha şiddetli bir dönüşümünün izinden gidebilmek için inzivaya çekildiğini bilmezdi.

Kadın Cyril'i kendine özgü bir sıcaklıkla selamladı. Aslında, bir zamanlar Cyril tarafından kendisine çorap fırlatılan kişi oydu. Bir başka yönden de, kadını büyük bir sanatçı yapan Cyril'di çünkü adamın kişiliği onun bentlerini yıkmıştı, onunla tanışana kadar kendisini özgür bırakamıyordu. Bir sihirbazlık hilesi ile kadına, sanatını ruhu için bir araç olarak kullanmayı öğretmişti.

Sonraları, kadının yeteneğinin ölçülemez değerini fark edip onu tarikata getirmişti ve eğer kadın tarikatın en ileri üyesi olmasaydı bile, oranın yine de en sevilen üyesi olacaktı

Ona Cybele kardeş diyorlardı.

VI.

DEĞİŞİK KONUKLARIN KONUŞMALARI İLE AKŞAM YEMEĞİNE DAİR

SIMON IFF ve Cyril Grey tarikattaki derecelerine göre giyinmek üzere misafirleri kabul ettikleri odadan sıvışmışlardı.

Birkaç dakika içinde döndüler. Yaşlı adam Cybele kardeşin -tarikatin bütün elbiseleri bu şekilde dikilmişti- elbisesiyle aynı tarzda bir giysi giymişti, ama onunki siyah ipektendi ve göğüs kısmını bir üçgen içinde duran göz sembolü süslüyordu.⁴⁴

Cyril Grey de benzer bir elbise giymişti, ancak buradaki göz figürü altı köşeli bir yıldız ve içeriye yönelen her açılarından, dalgalanan ağızları ile çıkan kılıçlar içine alınmıştı.

Gelişleri konuşmayı böldü ve Lisa'yı koluna takan Cybele kardeş lobiye giden yolda onlara öncülük etti.

Evin mucizeleri burada başlıyordu. Ön kapıya bakan duvar kahramanlık heykelleri boyutlarında bir grup heykelle maskelenmişti.

Heykeller bronzdu ve Hermes'in Herakles'i Hades'e götürüşünü temsil ediyorlardı. Arka planda Kharon, bir eli küreğinde, diğer eli "obolos"unu almak için açılmış bir halde kayığında ayakta durmaktaydı.

Cybele kardeş bütün konuklar kayığa binene kadar bekledi. Sonra madeni parayı Kharon'un eline yerleştirmiş gibi yaptı.

Gerçekte ise bir zembereğe dokundu. Duvar ikiye ayrıldı. Kayık öbür tarafa doğru yavaşça hareket etti ve bir başka rıhtımdaki yerini aldı.

⁴⁴ Parlak bir üçgen içinde altın göz Altın Şafak Hermetik Cemiyetinin kullandığı sembollerden biriydi.

Çok geniş bir holdeydiler ve Lisa evin ardındaki tepenin derince oyulmuş olması gerektiğini fark etti. Hol yüksekçe, dar ve uzundu. Ortasında, konukları bekleyen yuvarlak bir masa vardı. Her sandalyenin arkasında, göğüs kısmında kırmızı bir Pentagram bulunan beyaz elbiseleriyle Tarikatın Çömezlerinden biri duruyordu. Elbiselerinin boyun kısmı, kolları ve bastırılmış kenarları altınla süslenmişti. Yeni gelenleri kısaca ve sessizce selamlamak için kalkmalarına karşın, çeşitli renklerdeki elbiseleri içinde, önceden yerlerini almış olan diğer pek çok üyenin bulunduğu bu masanın ardında, üçgen şeklinde kalın dilimli siyah bir mermer vardı, kullanışlı olabilmesi için uçları budanmıştı. Çevresinde abanozdan yapılma, gümüş disk kakmalı altı tane oturak vardı.

Cybele kardeş yuvarlak masanın başkanı olarak yerini almak üzere diğerlerinden ayrıldı. Simon Iff ise Cyril Grey ve Mahathera'in diğer köşelerine yerleştikleri üçgenin baş kısmına oturdu. Lord Antony Bowling solunda, Lisa sağındaydı. Morningside ise tam karşısında, üçgenin tabanındaydı.

Herkes yerini aldığı zaman, Cybele kardeş kalktı, elinde duran bir zile vurdu ve dedi ki:

"Ne istersen onu yap, Kanunun hepsi budur. Ey Tapınağın üstadı, isteğin nedir?"

Simon Iff olduğu yerde doğruldu. "İstediğim yemek ve içmektir," dedi.

"Neden yemen ve içmen gerekir?"

"Bedenimin gücünü devam ettirmek için."

"Bedeninin gücünü devam ettirmek neden senin isteğin?"

"Bu bana Yüce Görev'in tamamlanmasında yardım edebilir."

Bu söz söylendiğinde herkes kalktı ve hep bir ağızdan alçakgönüllü bir biçimde, "Öyleyse olsun, amen" dediler.

"Aşk kanundur, aşk iradeye bağlıdır," dedi Cybele kardeş yavaşça ve oturdu.

“Elbette ki besinlerin bederin varlığının devamını sağladığını düşünmek saçma bir batıl inançtır” dedi Morningside Simon Iff’e, “Bunu yapan uykudur. Besinler yalnızca dokuları yeniler.”

“Tamamen katılıyorum,” dedi Cyril, Iff yanıt vermeden önce, “ve ben de başlangıç olarak bu mükemmel Cherbourg karideslerinden bir düzine ölçüsünde dokularımı yenilemek üzereyim!”

“Sevgili dostum,” dedi Lord Antony, “karidesler akşam yemeğinden sonra çok daha iyi olur. Son zamanlarda Ermenistan’a gitmiş olsaydın bunu bilirdin.”

Morningside saçma bir şey söylediği zaman, bu yalnızca yeni hevesleri hakkında caka sattığı anlamına gelirdi, Lord Antony bunu yaptığındaysa, bu bir hikâye demekti ve onun bütün hikayeleri birbirinden güzeldi. Simon Iff açılışı yapmak için can atıyordu. Aniden döndü ve hikâyeyi anlatmasını istedi.

“Oldukça uzun bir hikâye,” dedi Bowling, biraz kararsızca, “Ama çok, çok güzel.”

Tanınmamış kişilerden yaptığı alıntılar, anlatım tarzına görülmemiş bir büyüleyicilik katıyordu. İnsanlar, içerdiği psikolojik oyun sayesinde hikâyelerine büyük bir ilgi duyuyordu. Tıpkı birisinin kimi hatırlattığını tam olarak bilmediği bir yabancıya ilgi duyması gibi, uyarıları fark ediyor, yine de zihinlerinde yerli yerine oturtamıyor ve çağrışımın büyüleriyle heyecanlanıyorlardı.

“Karanlık bir öğleden sonranın boğucu havasında,” diye sürdürdü Lord Antony, “uğursuz görünüşlü bir avcının Ermenistan’daki Sitkab adında küçük bir köye yaklaşıyor olduğu görülebilirdi. Bu bendim ya da hikâyeyi anlatmak için böyle olduğunu düşünmek zahmete değer. Sizi neden daha aşağı bir hükümdarla oyalayayım ki? En vahşi, yakalanamaz ve tehlikeli bir canavarın izini sürüyordum, bu yerküreyi dolduran kadınları saymazsak tabii (Lisa’ya öyle tatlı gülümsedi ki, kadın bunu

bir iltifat olarak kabul etti). "Bilmem, Poltergeist'ten söz ettiğimi söylememe gerek var mı?"

"Daha iyisini yapmalısınız," diye güldü Lisa. "Bana rakibimin neye benzediğini anlatmalısınız!"

"Poltergeist, bir palyaçonun pandomimdeki pratik şakalarını yapmayan ve aksine mobilyaları çevreye fırlatmak gibi oyunbaz huylarıyla ayırt edilebilen bir çeşit hayalettir. Benim, postunu -eğer postları varsa- teozofik çay fincanları, ruh sigaraları ve baş döndüren diğer eşyalar koleksiyonuma katmak için sabırsızlandığım özel tür ise, tek yönlü bir gelişimin sanatçısıydı, çünkü yalnızca bir tek enstrümanı icra edebiliyordu, ama bu enstrümanda da büyük bir ustalık edinmişti doğrusu. Bu, bildiğimiz süpürge sapıydı. Bu cana yakın hayaletin -veya daha çok hayalet- olmayanın, çünkü bunlar nadiren görülür ve yalnızca sesleri duyulur ve -şuna dikkat etmenizi rica ediyorum-küçük oğlan çocuklarında olmasını istediğimiz durumların tamamıyla zıttıdır- bu Poltergeist'in, daha sonraları, önceden adı geçen köyün, yerel bir avukatına konuk olduğu iddia ediliyordu. Adamı iki yıl boyunca ciddi şekilde rahatsız etmişti, çünkü civardaki olağanüstü yetenekli bir medyum tarafından, merhum bir Üstadın ruhu olduğunu iddia edilirken, bütün yaptığı, dünyanın acınacak derecede huzurlu olan bu köşesindeki vatandaşların arasına her gün fesat sokma ya da yatırım yapınası için kendisine emanet edilen fonları zimmetine geçirme görevini yerine getirmeye gittiğinde adamın üzerine süpürge sapı fırlatmak olmuştur. Diğer bütün avukatlar gibi, dürüst bir avukattı -tövbekar olmadan önceki günlerimde ben de Baroya giderdim de- ve süpürge sapını mahkemeye getirme emrinin, rahatsızlık veren bu şeyi ortadan kaldıracak gibi görümediği her gün, hayatına yapılan bu müdahaleye içerliyordu.

"Bununla birlikte, sevimli yaratık son zamanlarda ev sahibine karşı acıma hissi duymuş ve onu ölümden kurtararak minnettarlığını talep etmenin yollarını aramıştı. Çünkü avukat bir gün köyün köprüsünden geçmek üzere atını sürdüğü sırada

süpürge sapının gökyüzünden düşüp yolunun tam ortasında dikildiğini gördü. Atı şaha kalktı, bundan bir saniye sonra köprü sel sularıyla sürüklenip gitti. (Bu gerçekten de mükemmel bir pancar çorbası, Bay İff.) İşte, bu konuyu araştırmak üzere çağrılmışım ve oradayken, haydut kardeşimin evine yerleştim. Altı hafta kadar orada kalışım herhangi bir sonuç vermedi. Adamın, hikâyesine olan inancı beni ikna etmişti ve süpürge sapı açıklayamayacağım çok çeşitli şekillerde kesinlikle hareket etti, ama bu türde bir olayın açıkta bir yerlerde olduğunu gözlemleyecek kadar talihli değildim. Bir kimse muhakkak ki, bir kimsenin sahtekarlığın sınırları hakkındaki teorilerini -özellikle de biri, bir avukat ya da süpürgeci söz ediyorsa- insanlığın elverdiği ölçüde, olabilecek en üst noktaya kadar zorlar. Böyle düşünerek oymakların yaşadığı bölgeden eli boş olarak bir mevsim kaldığım modern Babil'e geri döndüm. Kısa bir zaman sonra arkadaşşımdan, Sitkab'ın bayan varisi ile evleneceğini bildiren bir kart aldım ve yine bir yıl sonra arkadaşım, cins araştırmalarına yanıt olarak, Poltergeist'in ortaya çıkışının evlenme gününden beri tamamıyla kesildiğini bildirme onuruna sahip oldu. Bu Üstatların bazıları hepimizin de bildiği gibi elbette ki, korkulacak ölçüde cinsiyet meselesine ilgi duyarlar. Bir Galahad'ın⁴⁵ sofu yaşantısından ve şeytandan bir saatliğine düşen bir puro kendisini çorbanızın içine atacak ya da Tibet'ten gelen, gizli Bilgeliğin Peçenin ardında olduğu anlamını vurgulayan ya da düzenli postanın kullanılmasının bile zaman kaybına yol açacağı kadar acele davranılmasında en yüksek aydınlanmanın bir başka kanıtsal işareti olan -ve eğer gerçek bir hanımefendiyseniz Walham Green'den alabileceğiniz bir kağıt üzerine yazılmış- acil bir mesajın ulaşmasıyla bilardo oyununuz yarıda kesilecektir.

⁴⁵ Galahad, Kutsal Kase(Holy Grail) efsanesinin önemli kahramanlarından. Lancelot ve Corbenic'li Elaine'in oğlu. Kutsal Kase'yi bulduğu ardından kaybettiği iddia edilir. Dindarlığı ile tanınır.

“Yo, hikâye burada bitmiyor. Aslında, yukarıda anlattıklarım daha muazzam bir temaya başlangıç niteliğindeydi. Bir kez daha bir yıl geçti. Nadir görülen ve sonradan, olanlara baktığımda uğursuz olduğunu düşündüğüm bir takım koşullar dizisi, süre olarak on iki takvim ayının zamanını kaplıyor.

“Avukattan bir başka mektup almıştım. Aşkın gökteki ay'ının küçülmeye başlayıp başlamadığını söylemiyordu, ama olayların bazı fazlalıklar ve gelişmelerle yeniden başladığını bildiriyordu. Cesaret verici bir nokta şu ki daha önceki olay dizilerinde, şu köprü vakası hariç, evin dışında hiçbir şey olmamıştı. Şimdi ise süpürge sapı aynı anda her yerdeydi ve adamı Mary'nin koyunu gibi takip ediyordu. Karısı ise medyumluğun en şaşırtıcı güçlerini geliştirmişti kendinde ve olağandışı bir öneme sahip görünen Herr P. Geist'tan mesajlar alıyordu. Görüşümüz için yepyeni bir dünya açılıyordu önümüze. Kendimi her zaman için bir Columbus olarak hayal ettim ve son zamanlarda petrol üzerine yapılan talihli tahminlerde kayda değer bir toplu para yapmış olduğumdan, bir telgraf masrafını ödemek için tereddüt etmedim. Kendimi her zaman için bir Sezar olarak düşledim ve dili onun gibi özlü kullanabilmek için çaba harcadım. ‘Gelin kışı burada geçirin’ kullanılan ifade buydu. Bir hafta sonra İstanbul'a yapacakları yolculuğun tehlikelerinden kaçan bu basit ve sofu ruhlar, Doğu Ekspresinde güvenli bir şekilde, deyim yerindeyse, inzivaya çekilmişlerdi. Paris'te kaldıkları zor durumdan, onlarla tanışması için göndermiş olduğum bir dostum sayesinde kurtulmuşlardı ve sonraki gün rüyalarımın gerçek olmasıyla, iki yıl önce Barney Isaacs'tan ya da hatırlayacağınız gibi zavallı adam asıldığı için onun varislerinden kiraladığım, Curzon Caddesi'nin atadan kalma hollerinde, sevdiklerimin gerçek fiziksel varlıkları ile kalbim sevindi.

“Bilimsel sonuçlar iyi cins bir Poltergeist'in kendisini yeni meskenine alıştırması için on beş gün ya da daha fazlasının geçmesi gerektiğini gösteriyordu. Bu durumu göz önünde bu-

lunduran bilir kişilerin ruhun bir kedi türünde olabileceğini ileri süren bilimsel eserler yazmalarına karşın aynı ölçüde bilgili olan diğerleri, avukata duyduğu dokunaklı bağlılık yüzünden ruhun daha çok köpek doğasına uymasının akla yakınlığı ile yetiniyorlardı.

Bana göre ışığın tartışan her iki heyetten tamamıyla esirgenmemiş olması olası görünüyordu. Ben gerçekte biraz da çekinerek Poltergeist'in, almanca adından dolayı, tıpkı Avustalya'nın hayvanları gibi ésrarengiz bir yaratık olduğunu ileri sürdüm ve bu olayda kullanılan süpürge sapı ile bu kıtada yaşayan Aborijinlerin fırlatma sopası arasında bir benzerlik bulunduğuna inanmaya cüret ettim. Yine de dostum Poltergeist, avukat ve karısının varışından tam olarak on dört gün sonra yaptıklarını tekrarlamaya başladı ve bize üç gün sonra Scherzo'nun⁴⁶ La bemol konçertosunun -evin altını üstüne getirerek- tam bir resitalini lütfedecek kadar da kibardı. Böyle bir durumda ben cehennem tanrılarına sunulan bir Sevr vazosunu asla önemsemezdim.

"Hanımefendinin medyumluk güçleri de aynı zamanda gelişmeye başlıyordu. Ruh iletişim kurmak için, bilimde plançete⁴⁷ olarak bilinen ustaca bir yol bulmuştu. Bu alet hepinize tanıdık gelecektir. Yazı yazmanın sakıncalar içeren bir yoludur, ama bunun dışında önemli herhangi bir özellik göstermez. Biz 'otomatik yazın'ın otomatik olduğunu kabul ediyorsak, medyumların plançete kontrolleri altında değilmiş gibi davranmaları için gerçekten de hiçbir neden yok.

"Bu plançete bize, ölen çeşitli kişilerin mizaçları, yaşam biçimleri, sosyal zevkleri ve diğer zevkleri hakkında son derece değerli bilgiler veriyor ve uygulamakla yükümlü tutmayarak,

⁴⁶ Kitabın İngilizce orijinalinde geçen 'Scherzo in A flat, or more accurately A house' cümlesinde yazar ilk önce *A flat*(daire) ardından *A house*(ev) konçertosu diyerek *flat* kelimesinin çift anlamlılığından yararlanıyor. *Flat* kelimesi İngilizce'de hem apartman dairesi hem de pek çok anlamının yanında müzikteki bemol terimi için kullanılır.

⁴⁷ Spiritüalizm seanslarında kullanılan bir tür tahta.

eğer dinlersem beni hiç kuşkusuz şimdi olduğumdan çok daha iyi bir adam yapma eğilimde olan tavsiyeler ekliyordu. Yine de, esef duyarak, bilimsel gerçeğin ahlaki güzellikten daha çok, kalbimin sevgili bir amacı olduğunu itiraf etmek zorundayım ve Poltergeist hakkındaki en son olayları tahkik etmek için bir istek tarafından tamamıyla soğuruluyordum o an, çünkü onun bir köpek türü olduğunu söyleyen teoriye büyük bir ağırlık kazandırıyordu bunlar. Büyüleyici sahibesinin telkin edici sezgisi altında, spanyel ya da retriever cinsi köpeklerle bir tuttugumuz özellikleri geliştirmişti.

"Süpürge sapıyla attığı sololarından bitkin düştüğünde, insanlığı sevindirmek ve onları bilgilendirmek için, bulunmalarını gereken yerlere küçük şeyler koyması Ermenistan'da bile adeti haline gelmişti. Gecenin çanağındaki sabahın, yıldızları uçuran taşı uzağa fırlattığını ve Doğu'nun Avcısı'nın, Sultan'ın Kulesini bir ışık kemendiyle yakaladığını fark ettiğimde, çoraplarımı ara sıra pantolonumun ceplerine iyice tıkkıştırılmış olarak ya da jiletlerimi aynanın üzerinde asılı dururken buluyordum.⁴⁸ Ancak, esrarengiz olayın ikinci bölümünde sadık ve akıllı hayvan bundan çok daha fazlasını yapmıştı, uzaktan evin içine çeşitli nesneler getiriyordu. Bu durum, bir Poltergeist'in ulaşabileceği yerlerin besbelli ki onun erişebildiği yerlerin daha ötesinde olduğu şeklinde değerlendirildi.

⁴⁸ Ömer Hayyam'ın rubailerinden biri:

Bak güneş attıkement, damların üstüne
Gün hükümdarı şarap koydu kadehlere,
Uyan, iç, çünkü müezzîn de sabah sabah
"İçiniz" der gibi seslenmede evrene

Çeviri: Rüştü Sardağ

İngilizce'de, Hayyam denilince akla gelen en büyük çevirmen, Edward Fitzgerald bu rubaiyi kendi üslubunda, aşağıdaki gibi çevirmiştir. Crowley de Fitzgerald'ın çevirisini dikkate almış:

Uyan! Çünkü sabah.Gecenin kasesindeki
Yıldızların uçmasını sağlayan Taşı fırlattı;
Ve bak! Doğunun Avcısı yakaladı
Bir Işık kemendi ile Sultanın kulesini.

"Muhteşem Mayıs ayının, çiçeklerin açtığı bir gününde plançete son derece gizemli bir mesaj üretti. Anlayabildiğimiz kadarıyla, kendi varlığına dair daha fazla kanıt getirecekti. "Delil", kullanılan kelimelerden biriydi, hatırlıyorum. Evet, bunu çok net hatırlıyorum. Ve mesaj ani bir geçişle sona eriyordu, 'Oyuna dikkat edin!' Bana kalırsa bundan daha gereksiz bir uyarı olamazdı!

"Şimdi size yemek odamı betimlemeliyim. Aynı türdeki diğer odalara çok benziyor, gereksiz ayrıntılara girmeyeceğim. Asıl nokta şu ki üzerinde bir dizi elektrik lambasının ve bunların üstlerini kaplayan düz bir abajurun asılı durduğu büyük bir masa var. Ve bu abajurun en üst noktası, ayakta duran çok uzun boylu bir kimsenin gözünün seviyesinde. Masanın ucundan abajurun üstünü zorlanmadan net olarak görebiliyorum.

"Akşam yemeği için aşağı indik ve Poltergeist beklenildiği gibi yemek boyunca etkinliklerini sürdürdü! Medyum, ruhun, oyuna dikkat edilmesini söyleyen gizemli uyarının ısrarı dolayısıyla son derece üzülüyordu. Tatlılar yenirken sorun çözüldü. Medyum birden bire çılgılık atmaya başladı, 'Ah! Boynumu çimdikliyor!' -ve bir saniye sonra- açık bir gökyüzünde bir şimşek çaktı - en yüksekteki cennetten gösterişsiz maunumun üzerine iri bir bildircin düşüverdi.

"Ben sadece, Tuğamiral Moore'un, Sör Oliver Lodge'un, Albay Olcott'ın, Sör Alfred Turner'ın, Bay A. P. Sinnett'in ve Sör Arthur Conan Doyle'un bu yüce olayda hazır bulunmuş olmalarını isterdim. Bunun kanıtlanabilir olmadığını söyleyecek herhangi bir çatlak ses çıkmazdı — yalnızca benim sesim, önemsiz olan kendi sesim... Zavallı bir şey, ama benim!

"Tavukçular Topluluğunun saygıdeğer üyelerinin hayatlarını taçlandıran heyecan ve romantizmin halesini hiç düşündünüz mü merak ediyorum? Onlar zamanımızın gerçek sport-

menleridir. Onları, ⁴⁹ hindiyi ibiğinden tutup yakalamaktır, mağrur sülünü avlamak, ölümcül bir dövüşle orman tavuğunun işini bitirmektir. Onları, yağmur kuşunun yumurtasını kırdaki ıssız yuvasından zorla almak, amansız kahramanlıklarında binlerce ölüme cesaret etmektir, yeminlerini yerine getişleri bize güvercin, kedi ya da tavşan sağlamak içindir. Bağdat'ın gizemli pazarıyla olan ilişkilerini de düşünün. Kurnaz doğulularla yaptıkları takasları, ay ışığında camilerin gölgesinde, gizli altınlarını teker teker sayışlarını düşünün. Fortnum'dan gelen telgrafın şifresini güç bela çözerken ve sonrasında mesajı yakarken Mason'ı düşünün ve hançerini ve bir torba dolusu tıraş edilmemiş yakutunu kuşanışını, Ahmet Abdullah ile İlkpazar'daki randevusuna gitmek için Cizre Palas Otel'inden atlayışını, gözlerden ırakta, korkunç pazarlığın sonuçlanışını ve yakutlarını teslim eden Mason, gabardininin altında bir bildircin tutarak bu korkunç vadiden dışarı yollanırken.

"Aklınızdan hiç bu gibi düşünceler geçirmediğiniz değil mi? Ben de şimdiye kadar yapmamıştım. Ama biliyordum ki bildircinler sıcaktan kavrulan Doğu'da soğuk hava depolarında saklanırdı ve yine biliyordum ki çevremdeki tavukçuların sayısı sınırlıydı. Ertesi sabah erkenden bu saygıdeğer tüccarları sırayla ziyaret ettim, üçüncü tüccar önceki gece bir bayana bildircin sattığını hatırladı. Hem bildircinin hem de hanımefendinin tarifi aklımdakine uyuyordu.

"Öğleden sonraları ev dışında yürüyüşe çıkmak konuklarımın adeti haline gelmişti, bazen tek başına, bazen birlikte, bazen de ev halkından biri ya da bir diğeriyle.

"Bu özel günde, medyumdan ona eşlik etme onurunu bana bahşetmesini diledim. Karakteristik sevimliliğiyle onayladı.

⁴⁹ Deyimin aslı 'to beard the lion in his den' yani korkulan birinin karşısına cesaretle çıkmaktır. Yazar burada aslan(lion) kelimesi yerine hindiyi(turkey) koyarak hem tavukçulara göndermede bulunuyor, hem de cesaret gerektirmeyen bir iş yaptıkları için küçümsüyor.

Caddedeysen, tıpkı bir çocuk gibi, bana bir hikâye anlatmasını rica ettim. Anlatacak güzel bir hikâyesi olduğundan emin olduğumu söyledim ona. Ama hayır, yok gibi gözüküyordu.

"Gezintimiz sırasında -kesinlikle tanrısal bir gizemin önderliğinde - sabah görmüş olduğum tavukçuya geldik. Ben de kadını bu değerli adamın yanına götürdüm. Adam, kibarca sorduğum soruyu aşırı saygılı bir biçimde 'Evet, efendim,' diye yanıtladı, 'bıldırcını sattığım bayan buydu.' Kadın açıklamayı kaba bir üslupla yalanladı, hayatında hiç bu dükkana gelmediğini söyledi. Yürüyüşümüzü sürdürdük. 'Anlatın bana,' dedim, 'dün akşam dışarıdayken tam olarak ne yaptınız?' 'Hiçbir şey,' diye yanıtladı. 'Parka gittim ve biraz oturdum. Tam o sırada kız kardeşim geldi ve o da benimle birlikte oturdu ve kısa bir süre konuştuk.' Daha sonra uzaklaştı ve yarım saat kadar sonra geri geldi. Biraz daha konuştuk ve ben de Curzon Caddesi'ne geldim.

"Döndüğümüz zaman kocasına sorular sordum. 'Kız kardeş mi!' diye bağırdı, 'onun hiç kız kardeşi olmadı ki!'

"Gizem açığa çıkıyordu. Çifte kişilik durumuydu bu! Yine de hâlâ bir tek ufak nokta vardı. Bıldırcın Ruh, masanın üzerine nasıl gelmişti? Doğrudan, aşağıya düşmüştü ya da bize öyle göründü. Hizmetçi ise bıldırcının abajurun içine gizlendiğine inanmasının zor olduğunu söylüyordu, sofrayı hazırlarken mutlaka dikkatini çekerek.

"Deneyler devam etti. Biraz zaman sonra Poltergeist Kardeş kendisinin - olabilecek en leziz- balık olduğuna dair imarlarda bulunmaya kalkıştı ve ben de buna göre önlemimi aldım. Akşam yemeğinden önce aşağıya indim ve yemek odasının eksiksiz bir incelemesini yaptım. Eyvahlar olsun! En erdemlilerimizin bile boyun eğmeye yatkın olduğu ne hainlikler var. Şu, medyumun şımarık İkinci Kişilik Kızkardeşi yine mazur görülemez bir iz bırakarak ona ihanet etmişti! En iyi kalitede bir düzine karides, lambanın abajuruna, olabilecek en kusursuz simetri ile dağıtılmıştı.

"Psişik Araştırmalar Topluluğu tarafından daha henüz basılmamış sözlüğe acele bir başvuruda bulunmam, aklımda, bu tür bir şeyin 'tezgahlanmış bir olay' olduğuna dair hiçbir kuşku bırakmadı.

"Madem ilgi çekici bir olay hazırlayacaksın, aynı zamanda bunu doğru dürüst hazırlamalısın. Ben aynı oranda -biraz sonra nasıl olduğunu öğreneceksiniz- hem terbiyeye ve hem de estetiğe dikkat ediyordum.

"Akşam yemeği servisi yapıldı, Poltergeist, hakkında konuşulacak konuyu sağladı. Bizi Summerland'deki geleceğimiz konusunda temin etmek için daha önce hiç olmadığı kadar hafif, cana yakın ve istekliydi, ama sonra minör akora dokundu, 'delillerden' ve 'balıklardan' söz eden karanlık konuşmalar yaptı! (Kendimi, sözcük oyunu olduğu belli bir şeyle alaltmadığıma şahitlik etmenizi rica ediyorum.) Tatlı zamanı geldi. Ve şimdi Poltergeist çok yakındaydı. Avukat ona dokunmayı ve onu tutmayı düşündü. Odanın her tarafında belirtilerini görüyordu, onun peşi sıra, tıpkı elinde bir kelebek ağı bulunan ocuk gibi etrafta koşturuyordu. Ben bütün bunlara aldıırış etmedim, bayanın yüzünü seyrettim.

"Profesör Freud benim bu güdümü belki de 'cinsellik öncesi psiko-seksüel çocuksuluk' olarak açıklardı, sorun değil: ben yine de o yüzü seyrettim.

"Avukat -Priamos'un peşinden giden kişi gibi, adı neydi onun-Poltergeist'in ayaklarına atlamıştı- Vergilius tarafından meraklı bekleyişi uzatmak için kullanıldığı anlamda 'Bastır! Bastır! Bastırıyordu'- sonunda, havada bir yakalama hareketi yaptı. Dengesini kaybetti, o sırada lambanın abajuruna dokunmuş olacak ki karideslerden oluşan bir duş, hem vereni ve hem de alanı kutsayarak, cennetten yağan nazik bir yağmur gibi üzerimize boşaldı.

"Ah! Bu ruhsal karidesler masa örtüsü üzerinde ne de güzeldiler. Her birinin kırmızı dolgun saçlarını bağlamak için mavi birer kurdelesi vardı. Ben gözlerimi bu hoş bayanın y-

zünden ayırmamıştım ve karidesler hakkındaki bu soyut ve kısa tarihsel kayıtları, kadının suç içeren herhangi bir bilgiyi dışa vurduğuna yemin edemeyeceğimi söyleyerek sonuçlandıracağım için üzgünüm!”

Lord Antony aniden durdu ve likör bardağını kaldırarak, bir anda içti.

Cybele kardeş kalktı ve Simon Iff’i başıyla selamladı.

Cyril Grey ise sesini çok tiz bir tona çıkararak ağır ağır konuşmaya başladı: “İçinde aşk bulunan, tahıllardan oluşan bir akşam yemeği, beraberinde hoşnutsuzluk getiren oyalayıcı karideslerden daha iyidir!”

Üstat kaşlarını çattı ona. “Baylar!” dedi, “Konukların eğlencenin karşılığını ödemeleri bu evin adetidir. Lord Antony Bowling enfes hikâyesiyle yaptı bunu, Bay Morningside besinlerin işlevi üzerine parlak teorisiyle yaptı ve Mahathera Phang sessizliğiyle yaptı. Şunu söyleyebilirim ki sizlerin herhangi birinden daha azını ve daha farklısını beklemiyorum. Bize fazlasıyla ödendi ve minnettarlığın borcu bizimdir.”

Morningside memnundu, iltifatların dürüst olduğuna inandı. Bowling o ana kadar kendisinin gözünden kaçan ruha dair bir şeylerin farkına vardı. Mahathera Phang enfes farklılığı içinde kaldı.

Lisa, üstada açıklama yaptı: “Üzgünüm, nefis bir akşam yemeği yedim ve karşılığını ödemedim!”

Simon Iff üstüne basa basa yanıtladı: “Sevgili genç bayan, sen bir konuk değil, bir adaysın.”

Birden kendisinin bilincine varan kadının yüzü bembeyaz kesildi ve sandalyesinde kaskatı kaldı.

Simon Iff üç konuğa veda etti. Cyril ve Cybele kardeş onları kayığa götürdüler ve yolcu ettiler. Tarikatın diğer erkek kardeşleri, biri bir göreve diğeri bir başkasına giderek, dağıldılar.

Simon, Cyril, Cybele ve Lisa yalnız kalmışlardı. Yaşlı adam, kurnazca duvarın içine gizlenmiş bir hücreye götürdü onları. Orada oturdular.

Lisa la Giuffria hayatındaki kritik bir anın geldiğini anladı.

VII.

LISA LA GIUFFRIA'NIN YEMİNİNE VE İĞRENÇLİKLER ŞAPELİNDEKİ GECE NÖBETİNE DAİR

"DAHA İLERİ gitmeden," diye başladı Cyril Grey, "Yöntemimizin uygunluğuna dair bir şüpheyi açıklamak doğru olacak. Biz planlarımıza karşı en azimli muhalefetleri gördük ve kendi adıma, açıkça söyleyebilirim ki yöntemimiz bunları saf dışı bırakmak konusunda daha akıllıca ve kuşkusuz daha güvenli olabilirdi."

Lisa dişi bir kaplan gibi ona döndü. "Planlarının ne olduğunu bilmiyorum ve umursamıyorum da. Ama, onları yarı yolda bırakacağını düşünmedim doğrusu."

"Fevri kadınlar," diye cevapladı Cyril, "meleklerin bile girmeye korktukları yerlere hiç düşünmeden dalarlar."

"Devam edeceğim" dedi. "Bütün olanlar için üzgünüm-hepsi için!" ve aşığına sonsuz bir küçümseme ile gözlerini dikti.

Cyril omuz silkti. "Eğer böyle hissediyorsan, elbette ki, devam edebiliriz. Ama sıkıntıya düştüğünde sakın şikayet etme! Seni uyardım."

"Cyril kardeş isteseydi bile geri çekilemezdi," diye belirtti Cybele kardeş. "O kendi yeminine bağlıdır, tıpkı bir süre sonra senin de olacağın gibi."

Lisa kadının yüzünde, kötü niyetleri zafere ulaşmış gibi bir gülümseme belirmediğini gördü. Bu onu Cyril'in itirazından daha fazla rahatsız etti. Yoksa bir tuzağın içinde miydi? Olabilirdi, bu durumda, onu korumaya çalışan Cyril de tuzağın içine düşmüş oluyordu. Adamı kurtarabileceği bir fırsat çıkana kadar yoluna devam etmeliydi. Şu an tamamıyla karanlıktaydı. Uçurumun içindeki, ne ya da kimler tarafından desteklendiğini hayal bile edemediği, belirsiz ve korkunç güçlerin üzerinde

duran bıçağın sırtında gözleri bağlı olarak adımlarını atarken zorlamaların atmosferini hissedebiliyordu. Macera çok yüce bir heyecan gibi geliyordu ona ve bunu ilk ve son kez yaşıyordu. Kendini daha iyi tanıdıkça Cyril'e olan aşkının, tuhaflığa duyulan tutkudan fazlası olduğunu anlayacaktı. Şu an ise, Jeanne d'Arc ve Juliet'in tek bedende buluşmuş haliydi.

Üstelik bu insanların gidiyor oldukları yer her neresiyse, önemli yerler olduğuna dair bir içgüdüye kapılmıştı. Yöntem ve amaç olarak tıpkı dünyevi köprüler inşa edenler gibi, bilinmeyen bir kıtaya köprü inşa eden mühendislerdi onlar. Bilgilerinin ve güçlerinin geçerliliği hakkında herhangi bir kuşku yoktu. Lord Antony Bowling, hayatının genelini, düpedüz sahtekarlık olan tutarsız, amaçsız şeylerin araştırılmasıyla geçirmişken, burnunun ucunda, tarikatın erkek kardeşleri, sonuçlarını insanlara öğretmek gibi şeyleri bile kendilerine dert etmeden, sakince, harikulade görevler yürütüyorlardı. Kadın, neden böyle olduğu ve böyle olması gerektiği üzerine düşünebilirdi. Bu insanlar cahil insanlarla aptalca tartışmalara sürüklenmeyi istemezlerdi.

Hemen sonra, Simon Iff, bu düşünceyle ilgili bir uyarıda bulunarak konuşmayı ustaca yönlendirdi.

"Senden herhangi bir gizlilik vaadi istemeyeceğiz," dedi, "çünkü gördüklerini ve duyduklarını yalnızca anlatmaya kalksan bile yalancı olduğunu düşündükleri için sana gülerler. Eğer bu son görüşmemiz olursa, ödeştik ona göre. Bu odadan gidilen bir şapele götürüleceksin. Orada içine girmen gereken bir daire göreceksin, içeri girerken, elbisenle bile olsa, ona dokunmama ya dikkat et çünkü bu tehlikeli olabilir. Biz seni almak için birini gönderene kadar dairenin içinde kalmalısın, ayrılmak istemediğin sürece tabii, ayrılmak istemen durumunda yapman gereken, odanın kuzeyindeki beyaz perdelerin içinden geçmek. Kendini ışıklı bir geçidin içinde bulacaksın, kapıyı sonuna kadar aç, emirlerini bekleyen otomobilimin durduğu caddeye çıkacaksın. Dışarı çıkma iradeni kullanman Maji'deki kariyerini

bitirecek. Gelecekte olabilecek herhangi bir ilişkide yalnızca iyi arkadaşlar olacağız - veya öyle olacağını umuyorum- ama şu anki durumu yeniden yapılandıracak herhangi bir plan tasarlamasak daha iyi olacak."

"İçeri birini gönderene kadar bekleyeceğim," diye bağırdı Lisa. "Yemin ederim."

Simon Iff elini kızın alınına koydu, hemen sonra odadan çıktı gitti.

Cybele kardeş kalktı ve elinden tuttu. "Gel!" dedi, "ama sevgilinle vedalaşsan iyi olur." Kadın, seste gizlenen kötü niyeti hissederek bir kez daha titredi. Cyril ise onu şefkatle kollarının arasına aldı ve bağrına bastı.

"Yarın," dedi, "cesur yürek, dürüst yürek! Yarın baş başa olacağız!"

La Giuffria titreyerek Cybele kardeşe döndü ve şapelin kapısına kadar takip etti onu. Omzunun üstünden son bir bakış fırlattı: Cyril, eğlendiğini belli eden alaycı bir gülümsemeye ona bakıyordu. Kadının kalbi ölümcül bir soğuklukla kaplandı. Cybele kardeşin elinin aniden güçlenen amansız çekişini hissetti. Kapı, çok korkunç bir çınlamayla arkasından kapandı; kendisini karanlık ve tehdit edici bir odada buldu.

Buraya neden şapel dediklerini merak etmişti. Çan biçimli bir mağaraydı bu. Belli belirsiz, Iff'in bahsettiği beyaz perdeleri gördü, odada yüzeyi parlatılmış gümüşten, kaidesinin çevresinden geniş bir bakır şerit geçen, dairenin açıkça ilişkili olduğu kare şeklinde ince bir sunaktan ve soluk mavi ışık veren küçük, demirden, yıldız şeklindeki on lambadan başka bir şey yoktu. Bütün oda tek parça kayadan oyulmuştu. Yalnızca, dairenin içinde kalan bu kısım donatılmış bulunuyordu. Zeminin geri kalanı ve bir noktada birleşmesi için eğriltilen duvarlar pürüzlüydü.

Kadın, elbisesini kaldırarak dairenin içine dikkatlice girdi. Cybele kardeş tam karşısındaydı, yüz yüzeydiler. Lisa, kadının yüzünde binlerce kötü niyet okuyordu. Cyril'in yüzü nasıl

şeytani biçimde soğuksa kadının yüzü de şeytani şekilde sıcaktı ve gri gözlerinin içinde, tamamıyla iğrenç yaratıkların güçlerinin pençesine düşmüşcesine bir arsızlık vardı. Cybele kardeş birden bire kulakları tirmalayan kısa bir kahkaha kopardı, sonra kenara çekildi. Lisa, aniden döndüğünde, kadının ardından kapanan kapıyı görebildi yalnızca. Uyarıya aldırış etmeden, kendini koruma dürtüsüyle kadının arkasından atıldı, ama kapının içteki kısmı tamamen düzdü. Şiddetli ve korkunç bir haykırıyla vurdu kapıya ama yalnızca sessizlik yanıtladı onu.

Bu dürtü, geldiği gibi çabucak gitti. Makine gibi, dairenin içine geri girdi. Bunu yaparken Simon Iff'i düşünmesi onu sakinleştirdi. Diğer ikisi ona oyun oynayabilirdi, ancak Iff'in ne yanlışlığa izin vereceğini ne de yanlış yapacağını düşündü.

Akşam yemeği sırasında, o da, bakışlarını büyülenmiş şekilde Mahathera Phang üzerine sabitlemişti. Tarikatın bir üyesi olmasa da, onun tarikata bir dosttan daha yakın olduğunu biliyordu kadın. Ve adamın, onun oradaki varlığı boyunca bir kez bile konuşmamış olması gerçeğiyle birleşen yüzünün görüntüsü, bu güveni iki misline çıkardı.

Gözleri bulanıklığa alıştığında küçük sunağın önünde, üzeri deriyle kaplı tuhaf biçimli bir tabure fark etti. Üzerine oturdu ve onu huzurun Cenneti olarak duyumsadı. Ve kafasında, beklemesi gerektiği fikri belirdi. Beklemek!

Dikkatini verebileceği herhangi bir ses ya da hareket yoktu. Sunağın parlatılmış gümüşlerinde yüzünü şekilden şekle sokarak kendini eğlendirmeye başladı. Yorulması uzun sürmedi ve bir kez daha kendini, beklerken buldu.

Hayal gücü küçük odayı hayaletlerle doldurmaya başladı. Bahçedeki "Şey"in anısı zihnini meşgul etmeye başladı. Simon Iff bir kez daha onu kurtarmaya geldi. Hayal gücünün çalışmakta olduğunu ve çevresinde beliren şekillerin -gerçek bile olsalar- ona zarar vermeyeceğini biliyordu. Kendini yaşlı mistiğin sözlerini tekrarlarlarken duydu: "Çünkü onun içinde ölümün yeri yok."

Artık son derece sakindi. Kısa bir zaman için düşünceleri kafasını meşgul etti. Birden bire kayboldular ve kendisini sanki sonsuz bir okyanusun ortasında, tarifsiz bir sıkıntı içinde, erzağı olmayan küçük bir kayıktaymış gibi hissetti.

Bir huzursuzluk süreci yaşamıştı, bittiği zamansa, ilgisi dağıldı ve yalnızca uyumak için dua etti.

Sonra şapelin apeksinden kare şeklinde ince bir ışığın girdiğine ve sunağın tepesine görkemli bir görünüm verdiğine dikkat etti. Bir anda ayaklandı ve şaşkınlıktan nefesi kesildi, çünkü figürler gümüşün üzerinde hareket ediyorlardı.

Biri flüt, biri keman ve diğeri davul cinsi garip müzik aletleri taşıyan üç adam, bir odanın içinde bir uçtan diğerine yürüyorlardı. Gül renkli perdelerin asılı olduğu bu oda, gümüş şamdanlarla aydınlatılıyordu. Odanın bir ucunda yüksek bir platform vardı, adamlar buradaki yerlerini aldılar ve müzik aletlerini çalmaya başladılar. Lisa'nın hayali öyle güçlüydü ki, bir an için onları duyduğunu sandı. Çaldıkları fantastik bir oryantal dans müziği idi. Tam bu sırada, sarı bir tünik ve bol pantolon giymiş küçük bir zenci çocuk odaya girdi. Üzerinde büyük bir şişe şarap ve iki altın kadeh bulunan gümüş bir tepsi taşıyordu.

Sonra Lisa'da şaşkınlık uyandıracak şekilde Cyril Grey, Cybele kardeş ile birlikte odaya girdi. Çocuktan şarabı aldılar ve her biri, bir diğerinin sol omzuna sol elini yerleştirerek altın kadehlerini tokuşturdular ve başlarını geriye atarak kadehtekileri içtiler. Çocuk boş kupaları aldı ve ortadan kayboldu.

Cyril ve Cybele'in aynı anda birbirlerini baştan çıkardıklarını gördü. Gülüyorlardı ve duyabildiğini hayal ettiği bu gülüş kadının ruhunun en derinlerinde şeytani şekilde çınladı. Kısa bir zaman sonra ikisinin dudakları öpüşmek için birleşti.

Lisa dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Kendini düşmekten korumak için sunağa tutundu. Yine de bir iki saniyelğine bilincini yitirmiş olmalıydı, çünkü gözleri açıldığında elbiselerini çıkardıklarını ve beraber dans ettiklerini gördü. Bu

hayal gücünün bile ötesinde vahşi ve çirkin bir şeydi. Dans edenler birbirlerine öyle yakın kenetlenmişlerdi ki, korkunç bir esrimeyle kıvranan ya da sıçrayan iki başı ve dört ayağı ile malsalsı bir canavar gibi görünüyordlardı.

Fazla sarsılmış olduğu için bu görüntünün nasıl bir doğası olduğunu kendine sormamıştı bile: bir rüya mıydı, bir halisünasyon, geçmişten bir resim ya da gerçek bir olay mıydı? Bu çılgın eğlencenin müstehcenliği, kahrediciydi. Tekrar tekrar uzağa kaçırdı gözlerini. Ancak, hep aynı görüntüye gerisin geri dönüyorlardı ve her jest, ruhunda sancı dolu bir eziyet yaratmaya başladı. Aşığının esrarengiz yönlerini anlıyordu, onun garip davranışları artık önünde açılmış bir kitap gibiydi ve Cybele kardeş'in kötü niyeti, elfler gibi gülüşü, şeytansı alaycılığı, kanayan kalbine yanan ve dumanlar çıkaran bir asit gibi akıyordu.

Eğlence azalmadı. Aksine, çirkin ve alışılmadık biçimler aldı. Bugüne kadar kafasında kurduğu hayvansal şehvetlerin hepsi bin kere geçilmişti. Kabalıkların abartılmasıyla birleşen iğrençliklerin sonsuzca gelişmiş bu hali Georges Sand'i bile taş a çevirebilirdi. Işık söndü.

Bu iğrençlikler şapelinden kaçma fikri hiç aklına gelmemişti. Zehirli hançeri ruhuna saplayan kişi -kendini ilk görüşmelerinde tamamıyla ona verdiği- Cyril'di. Ve şimdi ölemiyordu bile. Gaddarlık ve delilik uyanıyordu içinde. Sabaha kadar bekleyecekti ve öcünü almak için bir yol bulacaktı. Buna karşın, kan kaybından yavaşça öldüğünü hissediyordu. Herhangi bir sabahı görebilecekmiş gibi gelmiyordu ona. Cyril'le yüzleşmeye gücü yetmeyecekti. Bir şekilde, bu utanç kendisininmiş gibi göründü ona.

Ardından, çok güçlü bir çığlık attı -omzuna yumuşak bir el dokundu. "Hişt! Hişt!" diyen nazik bir ses ilişti kulağına. Akşam yemeğinde onun yanı başında bekleyen kızdı bu. Lisa, o zaman bile onun diğerlerinden çok farklı olduğuna dikkat etmişti. Öbürlerinin neşeli bir yüz ifadesi varken kızın gözleri

çalışmaktan kızarmıştı. "Hadi gel!" dedi kız, "zamanın varken gel! Kaçmak için yakaladığım ilk fırsat bu, bugün şapelin kapısını denetlemem için buraya konuldum ve zembereği buldum. Hadi çabuk gel! Onlar suçlu, seni bozuyorlar ve sana işkence ediyorlar. Gel benimle kardeşim! Sen olmadan kaçamam, otomobildeki adam beni durdurur. Ama eğer gelersen, kaçıp gidebilirim. Geçitten yalnızca bir adım ötede. Aman Tanrım! Aman Tanrım! Keşke senin durumundayken kaçıp gitmiş olsaydım!" Lisa'nın bütün ruhunu kaplayan ateş bu narin yaratığa duyduğu sempatiyle söndü. "Bana ne yaptıklarına bir bak! Baştan aşağı dokun sırtıma!" Lisa'nın nazik parmak uçları dokunduğunda bile acıyacak korkusuyla ürküp geri çekiliyordu kız. Arkası yumrulaşmıştı, kamçı izleriyle doluydu. Bir kırbaç ya da bir Rus kamçısıyla vurulmuş olmalıydı.

"Kollarıma bak!" Kız ellerini kaldırdı, elbisesinin gevşek kolları arkaya düştü. Bileğinden dirseğine kadar paralel şekilde kesikler vardı. "Onların istediklerini yapmayacaktım," diye mırıldandı, "Berbat bir şeydi. Hiçbir kadının bunu yapmayacağını düşünürsün. Ama, onlar yaptı. Cybele kardeş en kötüleridir. Hadi çık! Bu iğrençlikler evinden dışarı çık!"

Lisa histeri dağının zirvesine dokunmuştu. Duyguları bütün ifadelerin ötesinde bir yerdeydi. Duygulardan daha derin bir dünyada yaşıyordu. Şimdiye kadar bildiği her şeyden çok daha derin olan kendi doğasının bilincini kazanmıştı ve bu şeyin iradesini mutlak bir çaresizliğin sözcükleriyle ifade etti. "Cyril Grey'i terk edemem."

"Herkesten fazla ondan korkuyorum," diye fısıldadı kız. "Ben de onu sevdim ve daha iki gün önce beni hâlâ seviyor olduğunu düşünerek ona geldiğimde, güldü ve beni kırbaçladı. Hadi gel!"

"Yapamam," dedi Lisa, üzgün bir halde. "Ama sen gitmelisin. İşte elbisemi al, sendeki giysiyi bana ver. Şoför farkı anlamayacaktır. Ona Grand Hotel'e sürmesini söyle. Lavinia King'i

sor. Yarın sana haber yollarım, eğer ihtiyacın varsa para da. Ama ben gi-de-mem!"

Son sözler, ruhunun donmuş sularından buz tutmuş parçalar gibi dökülmüştü. Kız çarçabuk, üzerine Lisa'nın elbisesini giydi: sonra beyaz giysisini kadına fırlattı - La Giuffria bu eylemin simgelediği şeyi hiç düşünmemişti. Düşünseydi, bu utanç elbisenin içinde görünmektense binlerce adamın önünde çıplak olmayı tercih ederdi.

Kız, alnına bir öpücük kondurdu ve aceleyle perdelere doğru gitti. Lisa, dış kapının çınlayışını duydu, soğuk bir hava esintisi odanın etrafını süpürdü.

Esintiden, sarhoşmuş gibi başı döndü, daha fazlasını hatırlayamadı. Muhtemelen uyudu.

Sonunda, bilinci olabilecek en tuhaf varlık durumu içinde yerine geldi. Havada, deniz kokusuna benzer tuhaf bir koku vardı, hiçbir şeyle kıyaslanmaz bir keyif hissetti. Kafasında geçmişle ilgili hâlâ büyük boşluklar vardı, çevresinde olup bitene şaşırmıyordu bile. Kalktı ve bir düzine fiziksel egzersizle kollarını esnetmeye başladı. Baş parmaklarına onuncu kez dediği anda arkasındaki kapı açıldı. Cybele kardeş orada duruyordu. "Gel, kardeşim!" diye bağırdı, "üç dakika sonra gün ağaracak, önce Güneş Tapımı'nı gerçekleştirmeliyiz, ardından kahvaltı gelecek!"

Gece yaşadığı korku Lisa'ya bir anda geri döndü. Ancak, her nasılsa varlığının daha derin bir tabakasına doğru geri çekilmişti bu. Olası herhangi bir eylemi yapma sorununa gelindiğinde kendisini uzakta görüyordu kadın. Geceleyin ölmüş olduğuna dair korkunç bir hayale kapılmıştı. Cybele kardeşi, onu darağacına götüren celladını takip ediyormuş gibi takip etti.

Birlikte spiral şeklindeki bir merdivenden yukarı çıktılar. Daire biçimli geniş bir odaya geldiler, burası tarikatın, elbiseleri içindeki üyeleriyle doluydu. Gün doğumuna açılan bir cumbanın bulunduğu Doğu yönünde, Simon Iff'in, gözleri

sabitlenmiş, güneşin doğuşunu beklerkenki halini görebiliyordu.

Yüzüne güneş ışığı vurdu ve başladı:

"Selam sana, senin doğuşunda Ra olana, Yükselen Güneş'te senin Ağaç Kabuğundan Geminde Cennetleri dolaşanlar, senin gücünde olanlara da selam! Tahuti tüm ihtişamıyla pruvada ayakta ve Ra-Hoor dümende bekliyor. Selam size gecenin meskenlerinden!"⁵⁰

Simon Iff'in kelimeleriyle eşleştirdiği garip jestle birleşen toplantı, kadının anlayışının ötesindeki bir takım tuhaf yollarla yüceltilmiş göründü. Kalabalığın psikolojisi kadının oradaki varlığını eleştirdi. Kadın ise, bu şeytani ikiyüzlülüğü lanetlemek için dişlerini gıcırdattı.

Tam o sırada kalabalık, kumsaldaki dalgalar gibi yarıldı ve kendisine doğru koşan bir kız gördü kadın.

"Muhteşemdin, kardeşim!" diye bağırdı bir ses ve yara izi bulunan iki kol kızın boynuna dolandı. Önceki gece gördüğü kızdı bu!

"Sen kaçmadın mı?" diye sayıkladı Lisa, anlamsızca.

Ancak, çocuğun çınlayan kahkahası onu sessizleştirdi. "Kaydımı berbat ettiğin için seni affediyorum," dedi kız. "Biliyorsun, benden altıda beş kez onlardan elde etmem bekleniyor."

Lisa şaşkın şaşkın dikildi. Cybele kardeş ise kızın ellerini kuvvetlice sıkıyor ve onu öpüyordu ve Cyril Grey çocuğa, kadına sıkıca sarılmanın ilk onun hakkı olduğunu söylüyordu.

Sonra hepsi birden aniden ondan uzaklaştılar. Simon Iff, ona doğru yürüdü, elleri açıktı.

⁵⁰ "Hail unto thee that art Ra in thy rising; even unto thee that art Ra in thy strength, that travellest over the Heavens in thy Bark in the uprising of the Sun! Tahuti standeth in his splendour at the prow, and Ra-Hoor abideth at the helm; hail unto thee from the abodes of night!"

Crowley'in Liber Resh veya Güneş Kitabında Güneşe ilahisinde ilk beyit.

“Kutsal Tarikatımıza olan inisiyasyonundan ötürü,” dedi ciddiyetle, “seni kutluyorum, kardeşim. İçinde durduğun giysiyi hak ettin sen, kendin açısından sonuçlarını düşünmeden diğerlerine hizmet ettiğin için onun bedelini ödedin. Şimdi orucumuzu bozalım!”

Ve Lisa'nın kolunu tuttu, yemekhaneye geldiler. İyi prova edilmiş bir oyun gibi, herkes kendi yerine oturdu ve Lisa varlığında yer eden mutlak yıkımı fark etmeden önce, Cybele kardeş ayağa kalkmış ilan ediyordu:

“Ne istersen onu yap, Kanunun hepsi budur.”

Lisa, bu kahvaltının yaşamında yediği en güzel kahvaltı olduğunu düşündü.

Önceki yirmi dört saatin gerginliğinden dolayı üzerinde büyük bir tepki taşıyordu. Bu sürede bir ömür geçirmişti ve bir anlamda kesinlikle ölmüş ve yeniden doğmuştu. Küçük bir çocuk gibi hissediyordu kendini. Herkesin dizine tırmanmak ve kucaklanmak istiyordu. Tek bir vuruşla çocuğun insan doğasına olan inancını geri kazanmıştı. Evrene yüce bir sanatçının baktığı gibi baktı. (Çünkü evrenin de içinde Sonsuz bir Bebek yaşamakta ve sevinmekteydi.)

Ancak, en büyük şaşkınlığı fiziksel sağlığı ve enerjisi konusunda yaşıyordu. Hummalı ve şiddetli bir gün ve cehennemvari işkencelerle dolu bir gece geçirmişti. Buna rağmen açıklanamaz şekilde zevkle gülümseyerek söylediği sözlerden kahve içişine kadar her hareketinde canlı, hevesli, gayretliydi.

Yemekteki her şey, sarhoş edici maddeler gibiydi. Yediği tostun brandyden daha etkili bir uyarıcı olduğunu fark etmemişti önceden, ama çabucak anladı.

Kahvaltı bittiğinde odanın bir ucundan diğerine gidemedi. Sanki oda dans ediyordu ya da buna benzer bir şey oluyordu, kendisine böyle söyleyerek geçiştirdi.

Her nasılsa bir kez daha kendini İğrençlikler Şapeli'nde bulmuştu. Sunağın üzerinde katırtırnağı filizi vardı ve tonozun

apeksinden akan gün ışığı, bitkinin dikenli çiçeğini günün rengi ve ateşine çevirdi.

Simon Iff sunağın arkasında duruyordu. Cyril Grey, Lisa'nın sağında, Cybele kardeş solundaydı. Kadının çevresinde ellerini birleştirdiler.

"Kabul töreninin formalitelerini tamamlayacağım," dedi yaşlı adam. "Benden sonra söyle: 'Ben (adın).'"

"Ben, Lisa la Giuffria..."

"Kendimi ciddi şekilde bu hayattaki amacımı keşfetmeye..." cümleyi tekrar etti.

"Adayacağıma söz veriyorum."

Daha alçak bir tonda tekrarladı.

Her üçü de, "Öyleyse olsun, amen" cümlesiyle bitirdiler. "Seni bu tarikata alıyorum," dedi Simon Iff, "Seni kendi kazandığın giysi içinde kabul ediyorum, seni kardeşliğin sağ eliyle selamlıyorum ve Büyük Yapıtın Kapısı'ndan içeri sokuyorum." kavradığı eli tutmaya devam ederek kadını şapelden götürdü.

Yemekhanenin içinden geçtiler ve diğer tarafındaki bir odaya girdiler. Bu oda bir kütüphane gibi döşenmişti, içerisinde Maji'yi akla getirecek hiçbir şey yoktu.

"Burası Öğrenme Salonu'dur," dedi Simon Iff "Çalışman burada başlamalıdır. Ve görüldüğü gibi burası büyük bir itibarla çıkmayı başardığın masum şapelden bin kere daha tehlikelidir."

Lisa bir yerlere oturdu ve takip etmeyi umduğu, hayattaki görevinin açıklanmasını dinlemeye hazırlandı.

Ancak, yaşlı mistiğin konuşmasının her hecesini anlaşılabilir kılmak için neden bu kadar kıvrandığını bilemezdi. Çünkü Cybele kardeş onu çağırdığında yaşlı mistiğin Cyril Grey'le yaptığı görüşmeyi duymamıştı.

"Cyril kardeş!" demişti yaşlı mistik, "Sanki bu yenilgi değil de bir zafermiş gibi devam edeceğim ve çalışmaya gereğinden daha fazla özen göstereceğim."

“Sana söylüyorum. Kadınlara bel bağladığın sürece kendi başına hiçbir şey -başkaları için ise hiçbir şeyden de az- yapmayacaksın. Kadınların bu zaferi, duygusal durumların yarattığı bir kaosu rastlantısal bileşkesidir. O, eğlencesi için bu olayın içinde. Hem bir sanatçı bile değil, yalnızca kadın cinsinden biri. Senin cinsinin de erkek olması bu durumu hafifletmez!”

“Kadınlar bir işe yaramıyorlar mı? Öyleyse niye yaratıldılar?” diye sordu Cyril kızgınca. Bu sorusunun, içinde henüz yenilmeyen bir arzu tarafından harekete geçirildiğini bilmiyordu. Ama Simon Iff onu alaycı bir alçakgönüllülükle yanıtladı.

“Ben evrenin gizemlerini çözmeye yetenekli değilim. Sör Isaac Newton gibi, ben de...” Ama, çocuğun gözlerinde, onu saran öfkeyi görerek, sonucu esirgedi.

VIII.

HOMUNCULUS'A, RUHUN DOĞASIYLA İLGİLİ ÖNCEKİ İDDİALARIN SONUÇLARINA DAİR

"ÇOK ÇİRKİNLEŞECEĞİM," dedi Simon Iff, Lisa'ya eğilerek ve kelimelerini ola'bildiğince az tartarak, "hevesini söndürmek için mümkün olan her şeyi yapacağım. Seni, daha ziyade, başlangıcında soğuk, ilerledikçe kıvılcımlar saçan, daha sonra bir fışkıрма ile patlamış olarak görmeyi ve kendini petrol olmaksızın gerçekleşen büyük bir yükselişin ortasında bulmuş olmanı yeğlerim.

"Bu araştırmaya başlamanın bilgiye duyduğun gerçek sevginden ötürü olmasını istiyorum, Cyril kardeşe duyduğun tutku yüzünden değil. Dürüstçe senden çok fazla korktuğumu söylemeliyim, çünkü uçlarda yaşıyorsun. Senin bu ani enerjin, anlık bir ilerleme için iyi olabilir, ama bilimdeki hiçbir inceleme bir fırtına tarafından alınıp götürülmemelidir. Sonsuz bir sabra, hatta, kalbinin can attığı şeye karşı kayıtsız kalmaya ihtiyacın var:

"Biraz gevezelik ettim. Yaşlı adamın ateşli gençlik hakkındaki güvensizliklerini dile getirmesi gerekir. Neyse, devam edelim.

"Seninle yeniden ruh hakkında konuşacağım. Ruh hakkındaki kavramımızı, bütün güçlükleri tek bir darbede ortadan kaldırıyormuş görünen düşünceyi hatırla. Yüzeylerinden birine ya da daha ziyade sınırsal-katı haline beden ve akıl dediğimiz ruha dair, gerçek bir fiziksel maddeye dair bir fikrimiz vardı. Beden de, akıl da gerçektir ve gerçekten de ruha aittir, ama tıpkı elips ya da hiperbolün koninin bir kesitinin görünümüleri olması gibi sadece çok küçük görünümлерidir onun.

“İlerledikçe, daha aşağı boyutlarda yalnızca bir tek analogi daha ele alacağız.

“Katı maddeler birbirlerini nasıl tanırlar? Neredeyse tamamıyla yüzeylerinden! Yalnızca, dördüncü-boyutsal bir bilim olduğuna inanmamız için nedenlerimiz olan, katı cisimlerin yüzeysel bağlantı kurdukları kutuplaşma ve geometrik izomerizm olaylarına şahitlik eden kimya bunların dışındadır.

“Öyleyse, ‘analogi’yi daha önce de yaptığımız gibi değiştirerek, dördüncü-boyutsal varlıklar birbirlerini nasıl tanırlar? diye soralım. Onları sınırlayan katı halleriyle. Diğer bir deyişle, benim ruhum seninkiyle akıl ve bedenlerimizin araçları dolayısıyla konuşur.

“Bu ortak bir kalıp mıdır? Kesinlikle öyle, ama ben bunu tamamen fiziksel bir anlamda kullanıyorum. Bir çizgi yalnızca bağlantı kurduğu noktada bir başka çizgiden haberdar olabilir, bir düzlem bir başka düzlem ile, kesiştikleri çizgide, bir küp başka bir küple ikisinin de ortak olan bir yüzeyinde ve bir ruh başka bir ruhla fikirlerinin birleştiği yerde.

“Bunu varlığındaki bütün sınır telleriyle kavramanı istiyorum. Şimdiye kadar söylenen en önemli tezin bu olması gerektiğine inanıyorum ve eminim ki onun, benim hiç yardımım olmaksızın, bütünüyle Cyril kardeşin çalışması olduğunu bilmek seni gururlandıracaktır. Hinton, Rouse Ball ve diğerleri temeli oluşturmuşlardı, ama onu böyle parlak bir ışığın altına koyan ve okült ilimlerle bağıntısını kuran kişi Cyril oldu.

“Bu onuru Mahathera Phang’a vermelisin!” diyerek araya girdi Cyril. “Ona ruhun metafiziksel doğasını kanıtlamaya uğraşıyordum ve bana öylesine neşeli bir gülümsemeyle baktı ki ahmakça bir iş yaptığımı anladım. Doğanın elbette ki yalnızca bir tek düzeni olabilirdi!”

“Her durumda,” diye devam etti Iff, “Cyril’in bu kuramı tüm metafizik kuramları silip süpürüyor. Realizm ve Nominalizmle ve Özgür İrade ve Determinizmle ve bütün ‘izm’ler ve ‘oloji’lerle birlikte İyi ve Kötü de bir anda yok oluyor! Yaşam

aslında Viktorya dönemi bilim adamlarının yapmayı istedikleri gibi, gerçekten de matematik bir formüle indirgenmiştir, ama bununla birlikte matematik yalnızca bilimlerin en kesini değil aynı zamanda en yücesi olarak krallara yaraşır üstünlüğüne geri dönmüştür. Üstelik, Şeylerin anlaşılır düzeni, doğal ve kaçınılmaz hale gelir ve organik hayatın acımasızlığı gibi ahlaki sorunlar gerçek değersizliklerine geri dönerler. İnsanın büyüklüğü ile zekası arasındaki neredeyse komik çatışkı indirgenmiştir ve Evrenin gizeini çözülmemiş olarak kalsa da, bu en azından rasyonel bir gizemdir ve ne anlamsızdır ne de dayanılmazdır.

“Şimdi basit bir uygulama noktasına gelelim. Diyelim ki, başka ruhlarla iletişim kurmaya istekli bir ruh var. Bunu sadece, bir akıl ve beden elde ederek yapabilir. Koni imgemizi tekrar ele alırsak, senin de dikkat edeceğin gibi, koninin herhangi bir kesiti her zaman için üç düzenli eğriden biridir. Ne kadar döndürürsen döndür, örneğin, bir karenin içine uymayacaktır. Aynı şekilde, ruhumuz da çevresinde kesitlerinden birinin uyabileceği bir akıl aramalıdır. Kuşkusuz ki, büyük bir serbestlik vardır, çünkü akıl gelişir ve başlangıçta çok esnektir. Ancak, mutlak bir bağlantı olması şarttır. Eğer ben gezinen bir ruh olsam ve bir kesitinde Oxford’da Elektrik Profesörü olarak tezahür eden bir ruhla iletişim kurmayı dilesem, bir Güney Afrika yerlisinin aklını almak benim için faydasızdır. (Cyril kuşkulu bir nokta gördü.)

“Bir saniyeliğine konunun dışına çıkacağım. Tamamlanmış ürüne, ‘enkarne olmuş’ -böyle diyebiliriz- bir ruha bakalım. Ona etki eden üç tane güç vardır; ruhun kendisi, kalıtım ve çevre. Zeki bir ruh, bu nedenle, sonraki iki etkenden tamamen bağımsız olmaya en uygun görünen embriyoyu seçecektir. Sağlıklı bir nesil ve yaşarken çocuğa her fırsatı verecek ve verebilecek-ebeveynler arayacaktır. Her ruhun -bizim bakış açımızla- bir dahi olduğunu hatırlamalısın, çünkü onun dünyası bizimkinden, bilgisinin bir kıvılcımının bile insan türünün yeni bir

devrini tutuşturmaya yeteceği kadar, ölçülemez oranda büyüktür.

“Ancak, kalıtım ve çevre, genellikle bunun aydınlığa çıkmasını önlemeyi başarır. Bir şişenin ne kadarının viskiyle dolu olabileceği önemli değildir, bu şişeyi asla sarhoş edemezsiniz!

“Bu nedenle ruhlar arasında farklı akıl ve bedenler, ya da şimdiye kadar ki düşüncelerimizi toparlamak için embriyolar diyelim, ele geçirmek için bir rekabet olduğunu düşünebiliriz. Umarım, bu teorinin reenkarnasyona yapılan, bir kimsenin aklının ‘en son hayatında’ ne olduğunu hatırlamadığına dair, itirazı nasıl ortadan kaldırdığına dikkat etmişsinizdir. Neden konimiz farklı eğrileri arasında bağlantılar kurmalıdır? Her biri onun için o kadar önemsizdir ki, koni bunu yapmayı aklına getirmez bile. Yine de, ard arda gelen eğriler (bizim olayımızda, yaşamlar) arasında bağlantı olduğuna dair, bir tarihçide şüphe uyandıracak bazı benzerlikler vardır. Tıpkı bir şairin ister bir savaş hikâyesi, ister bir aşk liriği yazsın bazı bakımlardan tarzının sürekli aynı olması gibi.

“Sırası gelmişken, bu teorinin, olmaması durumunda oralarda aptalca bir ıssızlık halinin hüküm sürdüğü imasıyla sorulan ‘Başka gezegenlerde yaşam var mı?’ sorusunun yarattığı saçmalıkları ortadan kaldırdığını da elbette ki anlamışsınızdır. Bizim için her toz zerresi, güneşin çevresindeki her hidrojen patlaması, herhangi bir ruhun bir kesitinin tezahürüdür:

“Ve işte kendimizi çok ani ve beklenmedik biçimde, eski Rozekrusiyen öğretilerinin bazılarıyla aynı fikirde buluyoruz.

“Bu, bizi atalarımız tarafından yapılan belli deneyleri düşünme noktasına getiriyor. Onların ruhlar hakkında bambaşka teorileri vardı. En azından dilleri bizimden çok farklıydı. Kalıtımına bağımlı olmayan ve ataların onun için arzu ettiği çevreye sahip olması gereken bir insan üretmeyi çok istediler.

“Parafiziksel yollarla başladılar, yani, doğal dölü tanımadılar. Pirinçten heykeller yaptılar ve ruhları bunların içinde yaşamaya ikna etmeye çalıştılar. Bazı yerlerde onların başarılı

olduklarını okuduk. Papaz Bacon'ın bunun gibi bir Homunculus'a sahip olduğu sanılıyordu. Aynı şekilde Albertus Magnus'un ve sanırım Paracelsus'un.

"En azından, onun, uzun kılıcının içinde 'ona geçmişteki ve gelecekteki bütün şarlatanların kurnaz oyunlarını öğreten' bir şeytan vardı ya da bu hanedanlığın ilk üyesi olan Samuel Butler yalan söylüyordu.⁵¹

"Diğer majisyenler bu Homunculus'u doğaya daha yakın bir yöntemle yapmanın yollarını aradılar. Bütün bu durumlarda, çevrenin tılsımlar ya da sempatik figürler uygulanarak değişikliğe uğratılabileceğini savundular. Örneğin, dokuz köşeli yıldız, 'Luna'- tam olarak gerçek ay anlamına gelmeyen ama şairlerin ay hakkındaki fikirlerine benzeyen- adını verdikleri etkiyi çekecektir. Bir nesneyi bu yıldızlarla ve benzer şekilde yerleştirilmiş tahıllar, esanslar, madenler, tılsımlar ve saire ile çevreleyerek ve bütün diğer etkileri -koşut yöntemlerle dikkatlice uzak tutarak, orijinal nesneyi -başka hiçbir nitelik değil- yalnızca lunar niteliklerle donanmış hale getirmeyi umdular. (Çok geniş bir konuyu en kısa şekilde sınırlarını çizerek veriyorum.) Homunculus'u çok garip yollarla yapmayı denemeye giriştiler.

"İnsan, dediler, yalnızca, uygun şekilde kuluçkaya yatırılmış ve döllenmiş yumurtadır. Kalıtım orada bile ilk sıradaydı elbette, ama zayıf bir ölçüde. Her şeye rağmen, eğer kuluçkaya yatırma yöntemi gibi bazı yapay yollarla embriyoyu geliştirmeyi başarabilselerdi, başından beri istenilen çevreyi düzenleyebilirlerdi. Üstelik, ki bu da hayati bir noktadır, bu deney özel

⁵¹ Samuel Butler'ın bir şiirine gönderme,

"Bombastus kept a devil's bird (Bombastus saklardı bir şeytanın kuşunu) / Shut in the pommel of his sword, (Kılıcının topuzuna kapatmıştı onu) / That taught him all the cunning pranks (O kuş söylerdi ona kurnaz oyunlarını) / Of past and future mountebanks." (Şarlatanların, geçmiş ve gelecekteki) *S. Butler: Hudibras*, bölüm ii. 3.

Bombastus, Aureolus Paracelsus'un (1493-1541) aile adıdır.

olarak hazırlanmış, büyü yoluyla bütün aykırı güçlere karşı korunan bir yerde yapılırsa ve bu yere arzu ettikleri epey kudretli bir gücü, yani melek ya da baş melek gibi son derece güçlü bir varlığı çağırırlarsa -bunu yapabilecek güçte büyülerinin olduğuna inanıyorlardı- bütün dünyayı Işığa ve Doğruya ulaştırabilecek sonsuz bilgi ve gücü taşıyan varlıkların enkarne olmasını sağlayacaklarını düşünüyorlardı.

“Bu kısa konuşmayı bu düşüncenin o veya bu biçimde neredeyse evrensel olduğunu söyleyerek sonuçlandırabilirim. İstenilen hep bir Mesih ya da Üstün insan ve yöntem de yapay ya da en azından normal olmayan yollarla bir insan yaratma girişimiydi. Grek ve Roma söylenceleri, bu gizemin üzerinin hafifçe örtüldüğü hikâyelerle doludur. Bunlar çoğunlukla Küçük Asya ve Suriye’den türemiş görünür. Burada egzotamik ilkeler eğlenceli bir uca itilmiştir. Sana, bir majisyen yaratmak için kullanılan Pers formülünü veya Firavun konusundaki Mısır geleneklerini ya da binyıla törenle başlamak için kullanılan, Muhammed’in sistemini hatırlatmama gerek yok. Aklıma gelmişken Cyril kardeş’e bu son konuyu hatırlattım ve ihtiyacı da vardı doğrusu, ama bu ona iyi gelmedi, çünkü şu an, hâlâ başka bir yanlış yol üzerinde bulunan, bir Büyük Deney’in eşiğinde duruyoruz!”

“Yalnızca beni gayretlendirmek için alay ediyor,” diyerek güldü Cyril.

“Şimdi bütün bunları tek bir noktaya vardıracağım,” diye sürdürdü yaşlı mistik. “Grekler, bildiğin gibi, bir tür öjeni uygulamışlardır (Elbette ki, kabileye ait evlilik kanunlarının hepsi, amaç olarak başta öjeniktir). Ama Homunculus’ları ile birlikte adından söz ettiğimiz ortaçağ majisyenleri gibi, Grekler de gebelik sırasında annenin durumuna olabilecek en büyük önemi vermişlerdir. Anne, yalnızca güzel heykellere bakması ve güzel kitaplar okuması için cesaretlendirilirdi. Yine, kıyaslanınca evlilik sistemleri, Hristiyan evliliğini davarlar için yapılmış bir şey haline dönüştüren, Muhammed’çiler, kadını onu

sessiz ve kocasının müdahalesinden bağımsız kılmak için bu dönem boyunca kapalı tuturlar.

"Bunların hepsi çok iyi, ama Cyril kardeşin en son deliliğinin yakınına bile yaklaşmıyor. Onu anladığım kadarıyla, kalıtımı ve çevreyi, özel türdeki bir ruh için olabildiğince çekici kılmanın yollarını hazırlayarak ve sonra dördüncü boyutta oltayla ruh avına çıkarak aslında fiziksel anlamda ilerlemek istiyor!

"Böylelikle, son derece normal bir çocuğu -yine kelimenin ortaçağdaki anlamıyla bir Homunculus'u- olacak!

"Ve benden, bu amaç için, tarikatın Napoli'daki villasını size ödünç vermemi istedi."

Lisa çok önceden ödünç verilmişti zaten. Kadının ellerinin arasındaki yüzü yanıyordu.

Yavaşça konuştu: "Sorduğun şeyin, benden olan bir insanı feda etmek anlamına geldiğini biliyorsun değil mi?" Teklifi yanlış anlamış gibi yapacak kadar aptal değildi ve Simon teklifi böyle ele almasından dolayı ondan daha çok hoşlandı.

Yaşlı adam bir anlığına düşündü. "Şimdi anlıyorum. Daha önce hiç bu şekilde düşünmemiştim, ben aptalın tekiyim, kadın muhafazakarlığı bu tür bir şeyi 'kalpsiz deney' olarak adlandırır. Buna rağmen, hiçbir şey bizim düşündüklerimize bundan daha uzak olamaz. Aksine, seni rahatsız edecek ya da sana saldıracak bir eylem olmayacak. Ama duyguyu anlıyorum; bu neyin kutsal olduğunu tartışmaya duyulan birden ortaya çıkmış doğal bir isteksizlik."

"Bi...Bi... Hafızam beni sürekli yanıltıyor bu günlerde," diye söylendi Cyril. "1861'de kör doğan çocukların yüzdesinin kaç olduğunu unuttum."

Lisa birden ayağa fırladı. Adamın ne kastettiğini bilmiyordu, ama söyledikleri onu bir yılan gibi sokmuştu.

Simon Iff araya girdi. "Cyril kardeş, sen her zaman güçlü ilaçlar kullanırsın!" dedi başını sallayarak, "Bazen bunun sonuçlarını görmek için fazla zeki olduğunu düşünüyorum."

"Sözü ağızda geveleyip durmaktan nefret ederim. Söyleyeceğim şeyi hiç unutulmayacak şekilde söylerim."

"Ya da bazen affedilemeyecek şekilde," dedi yaşlı adam nazik bir serzenişle.

"Gel buraya canım, otur. Sana bir şekilde, gerçeği söylemeye çalıştı ve gerçek yalnızca iyileştirmek için keser. Çocukların, yazılı kaynaklara göre, çünkü belli felaketler hakkındaki gerçekleri açıkça ilan etmek çok da güzel değildir, binlercesinin kör doğduğu acımasız bir gerçektir. Bunlara karşı alınan önlemler ise 'kalpsiz deneyler' olarak adlandırılır. Cyril'in senden yapmanı istediği senin tüm kalbinle istediğinden fazlası değil, o sadece bunu henüz insanlığa verilmemiş bir hediye ile taçlandırmak istiyor. Başardığını varsay, bir ruhu kendine çektiğini, bu ruhun açlığı ortadan kaldırdığını ya da kanseri tedavi ettiğini ya da ...ah...ah! insan ilerleyişinin binlerce doruğununun günüşıklı karlarını şüphenin bulutlarına saplaması görüntüsü karşısında eminim ki sen de şevkle dolarsın!"

Lisa yeniden ayaklandı, ama aynı ruh hali içinde değildi. Ellerini Simon Iff'in ellerinin içine koydu. "Sanırım sen çok asil bir adamsın," dedi, "ve bu gibi bir amaç için çalışmak onur verici." Cyril onu kollarının arasına aldı. "Öyleyse benimle Napoli'ye, Üstadın villasına gelecek misin?"

Iff'e soru soran bir gülümsemeyle baktı. "Bir şaka yapabilir miyim?" dedi. "Villaya yeni bir isim versem iyi olacak; *Kelebek Ağtı!*"

Simple Simon bu şakaya çocuklar gibi güldü. İncelikli mizah duygusu adamın hoşuna gitmişti ve Kelebeğe Ruhun bir alegorisi olarak yapılan klasik anıştırma, kızın, neredeyse hiç şüphelenmemiş olduğu bir yönünü göstermişti ona.

Ancak, Cyril Grey aniden sorunun ciddi yönlerine saptı. "Biz yalnızca bir A.B. durumunu tartışıyorduk," dedi "nerede durduğumuzu unuttuk. Sağda solda bir yerlerde büyük bir gaf yaptım, sana söylemeliyim! Ve yolumuzun üzerinde Kara Loca var. Büyük olasılıkla dünkü olaylardan bazılarını hatırlıyor-

sundur değil mi?" diye sonuçlandırdı konuşmasını, eski havalı üslubuyla.

"Evet," dedi Simon, "bence bir an önce işe koyulmalısınız."

"Bu şeyi dün akşamki nöbetin sırasında genel hatlarıyla tartıştık," dedi Cyril. "İlk ihtiyacımız olan şey savunma. Savunmanın en güçlü biçimi karşı saldırıdır, ama bunun için, savunduğun yerden mümkün olduğunca uzak bir yerde ortaya çıkmanın planını yapmalısın. Bu oyunda sen kaleyi gollerden koruyorsun, Lisa, bense defansın en gerisindeki oyuncuyum, Simon da benim hemen önümde oynayan takım kaptanı. Sanırım tam olarak on bir kişiyi buluyoruz! Böylece her şey yolunda. Düşman'ın⁵² gol için Paris'te bulunduğu inanmaya nedenlerimiz var. Ve topu oyun süresince onların yarı sahasında tutabilirsek, sen ve ben İtalya'da çok sakın bir yıl geçirebiliriz."

"Şu futbol argosunu zaten bir türlü anlayamadım, o bir yana, neden birilerinin bize müdahale etmek istediğini açıklasana. Bu çok saçma."

"En derin felsefelerin uzak uçlarına ulaştığın zaman bulduğun yalnızca saçmalıktır. Yüzeyde ise böyle olduğu zaten kesin. Bu, hırsızın elektrik lambalarına ve zillere itirazıdır. Genel bilimsel çalışmalar için ödenek ayırmayı teklif eden bir kasaba konseyi üyesine karşı oy kullanacak kadar öngörü sahibi biri olarak hayal edebilirsin onu. Her an meslek hayatına son verecek bir şeyler icat olunabilir."

"Peki bunların işleri ne?"

"Son kertede buna bencillik diyebilirsin; yalnızca bu bile korkunç bir kelime ve seni yanlış yönlendirebilir. Biz de aynı şekilde benciliz, biz sadece, kendi bilincimizin dışındaki diğer şeylerin de eşit oranda kendimiz olduğunun farkına varıyoruz o kadar. Örneğin ben kendimi önüme çıkan bütün diğer akıl,

⁵² *Goal* kelimesi futboldaki gol anlamına geldiği gibi günlük dilde amaç anlamını taşıyan bir kelimedir. Yazar her iki anlamı da kastediyor.

beden ya da düşüncelerle birleştirmeye çalışırım. Şu koni benzetmesini ele alırsak, ben koniyi daha iyi fark edebilme fırsatının olması için olabileceğim bütün farklı eğrileri olmak isterim. Kara Loca majisyenleri ise koninin yalnızca bir eğrisine yapışıp kalırlar ve onu tüm diğer eğrilerin üzerine yükseltmek isterler. Ve hiç şüphesiz, koni değiştiği anda, söner gider o: pat!”

“Şairi gözlemler!” dedi Simon Iff. “Kendine oldukça fazla değer verir, ama kendini daimi kılma düşüncesi, ruhunun doğasında varolan güzelliğin, dünyadaki bütün diğer akılları aydınlatmak için kendisinden öteye yayılmasını sağlamak içindir. Senin Kara Büyücü dediğin kişi ise sırdır ve ona ulaşılması zordur. Hiç kimseye hiçbir şey söylemez, yapmaz! Bu yüzden onun bilgileri de, uzun vadede, yok olma eğilimindedir.”

“Ama siz de gizli bir topluluksunuz!” diye bağırdı Lisa.

“Yalnızca özgürlüğümüzü korumak için. Bu sadece, ev halisinin geceleri kapıyı kapatması ya da, daha iyi bir örnek, halk kütüphanelerinin bazı düzenlemelerle korunması ile aynı düşüncedir. Bazı delilerin bizim eşsiz el yazmalarımızın üzerine yazılar çiziktirmelerine ve bütün kitaplarımızı yırtmalarına izin veremeyiz. Sığ insanlar her zaman herkese açık şekilde bilim hakkında gevezelik ederler. Aslında bilim, dünyadan, olabilecek tüm yardımı alsan dahi, ufak bir bölümünü bile eni konu anlamaya başlamanın insan ömrünün yarısını alacağı gerçeği sayesinde, tarihte hiçbir başka sırrın olmadığı kadar iyi korunmuştur. Biz inaji ilmimizi, fiziğin herhangi bir branşı kadar az veya çok koruruz, ama insanlar o denli aptal ki, mikroskop gibi çok basit bir aracı kullanmak için bile yıllar süren çalışmalar gerektirdiğini bilmelerine karşın, *Verendum*’u⁵³ kullanmayı bir saat içinde öğretemediğimiz için bize kızıyorlar.”

“*Verendum*’un nasıl kullanıldığını hiçbir zaman ispat edemediğinden şikayet ediyorlar asıl.”

⁵³ *Verendum*, özel bir tür büyü sopası.

“Sadece, onun ne işe yaradığını öğrenmeyenler yapıyor bunu. Ben Homeros okuyabilirim, ama bu gerçeği başka bir insana ispatlamam için ona Grekçe öğretmem gerekir ve o da aynısını üçüncü bir kişiye yapmaya zorunlu olur, böylece sürer gider. Bunun nedeni, genellikle insanların, yalnızca bazı kişilerin Homeros okuyabileceğini düşünmeleridir; bu onların entelektüel tembellikleridir. Gerçekten sağlam olan bir entelektüellik bundan kuşku duyacaktır.

“İkisi de dalavere veya blöf ya da gerçeklerin yanlış yorumlanması olan Spiritüalizm ve *Christian Science*⁵⁴ bütün Anglo-Sakson dünyasına yayılmıştır, çünkü yarı-eğitilmişler arasında gerçek bir eleştirel ruh yoktur. Bizse laboratuvarlarımızın gazeteciler ve antika satıcıları tarafından istila edilmesine istekli değiliz, bizler hassas güçlerle irtibat kuruyoruz ve dünyadaki başka hiçbir çalışmanın talep etmediği kadar yoğun bir şekilde aklımızı çalıştırmalıyız. Kamuya karşı ilgisizlik ve şüphecilik bize mükemmel uyuyor. Tanıtımın tek amacı uygun üyeler kazanmaktır, bizim ise reklam yapmadan onları bulma yöntemlerimiz var. Öte yandan, biz yöntemlerimizi ve sonuçlarımızı saklı tutmuyoruz. Yalnızca doğru insan onları nasıl keşfedebileceğini bilir.

“Bütün terimleri tanımlanmış ve temel kuralları araştırılmış eski bir alanda çalışıyormuşuz gibi değiliz. Majide öğrenci, diğer herhangi bir bilimden bile daha fazla, uygulama seviyesini teori seviyesi ile aynı düzeyde tutmalıdır.”

“Hiç test koşulları altında büyü yapmadınız mı?”

“Ne yazık ki çocuğum, işin thaumaturgic⁵⁵ yanı olan yaratıcı maji, ‘test koşulları’na şiddetle karşı çıkan kendine özgü

⁵⁴ Bütün hastalıkları tanrısal bir gerçeğin açıklanmasıyla iyileştirebileceklerine inanan mezhep. Özellikle İngiltere ve Amerika’da yayılmış bulunan bu Hristiyan mezhebi, Hristiyanlık İlmi(*Christian Science*) adıyla anılır.

⁵⁵ *Thaumaturgy*, Grekçe *thauma*(mucize) ve *ergon*(iş) kelimelerinden gelir. Mucize yaratmaya dayalı bir büyü çeşididir. *Thaumaturgy* uygulayıcılarına *thaumaturgist* veya

önlemlere dayalıdır. Aynı şekilde Cyril'den bir dizi aptalın önünde şiir yazma yeteneğini ya da insanlığını ispatlamasını isteyebilirsin. Sana durumun gerektirdiği gibi şiirler ve çocuklar ve olaylar üretecektir, ama bütün bunları yaparken, her şeyden çok bunları yapmak için sorumluluk hissettiğine dair verdiği söze, az ya da çok inanmak zorundasın. Gerçek maji konusundaki bir başka zorluk da, vaktinde gerçekleşmesi dışında, yarattığı olay şaşkınlık uyandırmayan kusursuz biçimde doğal bir yöntem olmasıdır, öyle ki bir kimsenin rastlantı etkisini dışarıda bırakmaya aday bir durum ortaya atması için bile yüzlerce deneyi kaydetmesi gerekir. Örneğin, belli bir kitap arıyorum. Kitabımı tılsım yapmak için kullanıyorum. Ertesi gün bir kitapçı bana aradığım cildi sunuyor. Bir deney hiçbir şeyi ispatlamaz. Esas kanıt benim onu her zaman yapabilme yeteneğimdir. Ben bunu 'test koşulları' altında da yapamam, çünkü iradesi mucizeyi yaratacak olan bilinçaltımda kitabı gerçekten istemem gereklidir. Benim için istediğimi düşünmek ya da istiyormuşum gibi yapmak yararsızdır. Herhangi bir kimse bilaroda şans eseri on sayılık bir vuruş yapabilir, ama ona bir oyuncu demen için masaya her gidişinde ortalama on sayı kazanmalıdır.

Ancak, büyüünün bazı dallarında, yani erkeksi değil de kadınsı yönümüzün ilgilendiği herhangi bir branşta, derhal kanıtlar sunabiliriz. Analoji çok kusursuzdur. Senin doğum saatini tahmin edişimde olduğu gibi...o da bir test değil miydi? Bunu bütün gün boyunca yapacağım ve altıda beş kez doğru çıkacak. Üstelik, hata yapmam durumunda, neden hata yaptığımı kesin olarak göstereceğim. Bu, bir kimsenin, sana bir gün açıklayacağım gibi, yanlış yapmakta doğru olması durumudur. Sonra yine, senin durugörün. Bahçedeyken sana ne tür bir "Şey" arayacağını söylemedim, buna rağmen sen de onu benim

thaumaturge denir. Bazı azizlere Romalı Katolikler yaptığı mucizevi işlerden dolayı bu anlama gelen *Thaumaturgus* ('mucize işçisi') denmiştir.

gördüğüm biçimde gördün. Eğer istersen Cyril ile, onun sana göstereceği bir yolla sonuçlarını kontrol ederek, bu gibi şeylerin alıştırmasını yapabilirsin. Bir ay içerisinde de bir uzman olursun. Daha sonra, eğer tanıtım yapmak istediğini hissedersen, yap. Ama istemeyeceksin.

Bunun yanı sıra, gerçek sorun bilimin herhangi bir şeklinin binlerce kişiden birinin bile hiç mi hiç umurunda olmamasıdır. Buharlı motor ve onun, telgraftan otomobile kadar, bütün familyası gibi bilimin sıradan uygulamaları bile, yalnızca, bunlarda para olduğunu bilen zorbalardan gönülsüz insanlara zorla kabul ettirilmişlerdir. Bugünün popüler kavramlarıyla söylersek, sizin 'Bilim adamları' dedikleriniz kimlerdir? Ne Edison ne de Marconi bir şeyler icat etti, ama başkalarının beyinlerini kendi yararlarına kullanma kapasitesine sahip akıllı işadamlarıydı onlar ve bilimi ticari açıdan yararlı ve kârlı bir noktaya götürdüler. Aman aman!"

"Konumuzdan çok uzaklaştık," dedi Cyril. "Çok keyifli bir sabah geçirdim - üçünüze bakınca kendimi Platon'un 'İyi'si, 'Doğru'su ve 'Güzel'iyle birlikteymişim gibi hissettim, ama önümüzde yapacak işlerimiz var. Bu acil durumda Washington'un Valley Forge'daki taktiğini aynen kopya etmeyi öneriyorum. Kara Loca üzerine doğrudan ve şiddetli bir saldırı gerçekleştireceğiz: benden olağan halimde vagonumda oturmamı bekleyecekler. Alevler en parlak durumundayken ben Lisa ile kaçıp gideceğim."

"Sağlam bir plan," dedi Simon. "Hadi artık bu konferansı bitirelim ve planı derhal uygulamaya geçirelim. Bagaj toplayarak dikkatleri üzerinize çekmeseniz daha iyi olur ve tarikatın dışından kimseyi kesinlikle çevrenize yaklaştırmayın. Öyleyse akşam yemeğinden sonra diğer kıyafetlerinizi giyecek, Metro'ya inecek; Lyon Garına geçecek ve Roma'ya giden trene atlayacaksınız. Kelebek Ağı'na ulaştığınız zaman bana telgraf çekin!"

IX.

KÖTÜ HABERİ ARAGO'DAN QUINCAMPOIX'YA NASIL GETİRDİLER VE BUNUN ÜZERİNE NASIL BİR TAVIR TAKINILDI

LORD ANTONY' Bowling, Faubourg Montmartre'dan Büyük Bulvar'a döndüğü anda Akbar Paşa oradan ayrılıyordu. Türk, tatlı tatlı sallanan bastonu görmedi, kafası meşguldü ve belki de tanınmak istemiyordu, çünkü "Paris'in Göbeği"nin karanlık ve tehlikeli caddeleri arasında sık sık arkasına bakıp kaçarak ilerliyordu. Şüphesiz ki, bu, Apache faaliyetlerinin çok olduğu bir bölgede daha makul bir önlem olurdu. Sonunda, dükkanların olduğu alabildiğine açıklık meydana geldi. Orayı dolanarak geçtikten sonra, yabancıları, tercihen Amerikalıları kendine çekmenin yollarını arayan tipte bir içki mekanına geldi. *Au Pere Tranquille* ⁵⁶ gibi çok uygunsuz bir ad taşıyordu burası. Akbar basamakları çıktı. Eğlence düşkünleri için henüz çok erken bir vakitti. Müzisyenler bile gelmemişti daha, ama odanın köşelerinden birinde oturan yaşlı bir adam⁵⁷, cin, viski ve romun karıştırılmasından oluşan, belli çevrelerde Nantucket Kokteyli adıyla bilinen içkiyi yudumlamaktaydı.

Altmış yaşlarındaydı, saç ve sakalı beyazdı. Elbisesi meslek sahibi insanların giyiniş tarzındaydı. Babacan ve hatta ataerkil bir tavır takınarak görünüşüne soyluluk verme çabası-

⁵⁶ *Au Pere Tranquille*- Huzurlu Baba.

⁵⁷ Crowley'in kendi Ay Çocuğu kitap suretinde notlarında "yaşlı adamı" (Dr. Balloch) Dr. Berridge olarak tanımlanmaktadır. Dr. Berridge Altın Şafak Hermetik Cemiyetinin üyelerinden biriydi. Crowley'e göre karısı ile birlikte "vampir uygulamalarının" müptelasıydı. Dr. Berridge'e göre Crowley eşcinseldi bu konuda da (Jones vs. The Looking Glass davasında, 1911) mahkemede Crowley aleyhinde ifade vermişti. Bakınız John Symonds'un *The Great Beast* (Aleister Crowley'in Hayatı).

daydı. Ancak, gözleri bir katilinki gibi solgun ve soğuk, bir hırsızinki gibi kurnaz ve kaçamak bakıyordu. Elleri, bir tür felçten dolayı sürekli olarak titriyordu ve beyaz eklemeleri damla hastalığına dair bir hikaye anlatıyordu. Kendine olan düşkünlüğü vücudunun şişmesine neden olmuştu, her yerinde sağlıklı yağlar vardı.

Ellerinin titreyişi, aklıyla aynı duyguları paylaşıyor gibi görünüyordu. Onu gören birisi, ölümcül bir korku içerisinde ya da kendisini tüketen bir endişenin kurbanı olduğunu söyleyebilirdi.

Türk içeri girince, beceriksizce ayağa kalktı ve sonra sandalyesine geri düştü. Yarıdan biraz daha fazla sarhoştı.

Akbar, adamın karşısındaki sandalyeyi aldı. "Yapamadık," dedi, işitme menzilinde kimse olmamasına rağmen, fısıltıyla. "Ah, Dr. Balloch, vah, Dr. Balloch! Anlamaya çalışın lütfen! İmkansızdı. Her türlü yolu denedik."

Doktorun sesi yumuşak bir nezakete sahipti. Lisanslı bir fizikçi olmasına karşın, uzun zaman önce yasal uygulamaları bırakmıştı, homeopati kisvesi altında, usule daha uygun çalışan pratisyen hekimler tarafından itibar görmeyen kurslar veriyordu.

Bir kedi sahteliğinde söylenen, bir okşayış gibi verilen yanıtı korkunçtu "Seni aptal eşek!" dedi. "Bunları S.R.M.D.'ye⁵⁸ anlatmam gerek, biliyorsun! Ne diyecek, ne yapacak acaba?"

"Sana yapamadığımızı söylüyorum. Orada, yapmayı düşündüğüm her şeyi berbat eden yaşlı bir adam vardı."

"Yaşlı bir adam mı?" Dr. Balloch hastalara muamele ederken kullandığı iki yüzlü sesini, öfkesi içinde bırakmak üzereydi. "Lanet olsun, hepsine lanet olsun!" Türk'ün üzerine abandı,

⁵⁸ S. Rhioghail Mo Dhream, 'İrkim Asildir' İskoç MacGregor aşiretin atasözü (motto). Samuel MacGregor Mathers bu mottoyu Altın Şafak Hermetik Cemiyetinde kullandığı lakaplardan biri olarak belirlemişti. Kendine de Glenstrae Kontu Macgregor (Count MacGregor of Glenstrae) diyordu, bundan dolayı Crowley'in eleştirilerine maruz kalmıştı.

sakalını yakaladı ve yavaş yavaş çekti. Bir müslümana yapılacak daha nezaketsiz bir aşağılama şekli yoktu, ama Akbar kızmadan kabullendi bunu. Yine de saldırı öylesine vahşiydi ki, Akbar'dan keskin bir acı çılgılığı koptu.

"Seni köpek! Seni Türk domuzu!" diye tısladı Balloch. "Neler olduğunu biliyor musun? S.R.M.D. bir gözcü - kendinden bir parça- gönderdi, bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, seni pislik parçası? Ve o geri dönmedi. Öldürülmüş olmalı, ama nasıl olduğunu bulamıyoruz ve şu an S.R.M.D. evde yarı ölü halde yatıyor. Seni domuz! Neden bir kere bile hikâyeyi anlatmak için gelmedin? Neyin yolunda gitmediğini şimdi anlıyorum."

"Adresini bilmediğimi biliyorsun," dedi Türk, ezik bir halde. "Lütfen... lütfen, bırak sakalımı!"

Balloch, bu tür söylentilerin en ufağının bile kendisine yönelmesi halinde sonraki on saniyede muhafızların onu paramparça edeceğini bile bile kendi Sultanının kanını almaktan bile çekinmeyecek, normal koşullarda cesur bir adam olan kurbanı - nı küçümseyerek serbest bıraktı. Ama Balloch dehşet ve işken-ceyle yönetilen Kara Loca'da onun üstü durumundaydı. Loca'nın ilk ilkesi üyelerini köleleştirmektir. Zorba Balloch, korkulan S.R.M.D.'nin en ufak bir bakışıyla inleyen bir köpeğe dönüşüyordu.

"Yaşlı adamın nasıl olduğunu anlat bana," dedi. "İsmini öğrendin mi?"

"Evet," dedi Akbar, "Öğrendim. Simon Iff."

Balloch bardağını yere çarptı. "Cehennem! Cehennem! Cehennem!" dedi, bir lanet gibi değil de bir dua gibi. "Dinle, duy bu yaratığı! Cahil, kör domuz! Onu yakalamıştın! Elinin altındaydı, cehennem olası, seni aptal, seni aptal!"

"Onun önemli biri olduğunu hissettim," dedi Akbar, "ancak böyle bir emir yoktu."

“Ve de beyin yoktu, beyin,” diye hırladı öteki. “Bana bak, eğer bir yüz pound verirsen sana Loca’ya nasıl girileceğini söylerim.”

“Doğru mu söylüyorsun?” diye bağırdı Akbar, bir anlığına tamamen kendi kendinin efendisi gibi davranarak, çünkü aşagılık korkuları ve ele geçirme arzusu, Loca’daki terfisini azap çektirilen aklının tiranı yapmak için birleşmişlerdi. “Yemin eder misin?”

Balloch yüzünü çirkinleştirdi. “Siyah, dişi domuzun memesi üzerine! Yapacağım.”

Bütün kemikleri heyecandan titriyen Akbar Paşa cebinden bir çek defteri çıkardı, boş yeri, istenilen miktarı yazarak doldurdu.

Balloch çeki hırsıyla kaptı. “Parana degecek,” dedi. “Şu İff denilen adam, pis tarikatlarının ikinci derecedeki adamı, belki de birincidir. Bazen onun bütün lanetliler arasındaki en güçlü adam olduğunu düşünüyoruz. Şu aptal Grey onun çömezi. Şimdi Gözcünün nasıl yok edildiğini biliyorum. Of! S.R.M.D. bunu birilerine ödetecek! Dinle bayım, bu yaşlı canavarın kellesini ve Grey’inkini bir tabağın üzerine getirip koy! Ve istediğin herhangi bir mevkiyi elde et! Ve bu yalan değil, lanet olsun! Yahu,” artan bir hiddetle devam etti, “her şey aslında bizim dümenimiz. Monet-Knott bizden biri. Onu Lavinia King’e şantaj yapmak için kullanıyoruz, bütün bunlar için çok uygun biri o ukala! O İtalyan hatunu Üstad Grey’in iyi koku alan burnunun ucuna sürüklemesini sağladık! Ve şimdi de Simon İff’i getirdiler demek. Ah, bu kadarı çok fazla! İzlerini de kaybettik. Saat ondan bire kadar Abbey’lerinde güvendeler bu gece. Hadi şimdi toz ol! Yo, beni burada bekle, sana emirleri getireceğim. Ve gittiğimde, şu senden biraz daha fazla akıllı olan oğlunu da getir buraya. Bir şekilde Grey’i takip etmeliyiz ve Simon İff etraftayken astral gözcüler işi kıvıramazlar.”

Balloch ayağa kalktı, sırtındaki paltosunun düğmelerini ilikledi, uzun bir silindir şapka taktı ve astına bir kelime bile söylemeden çekip gitti.

Türk onun peşine düşme cesaretine sahip olabilmek için kulaklarını bile verirdi. S.R.M.D.'nin kişiliğinin ve nerede oturduğunun gizemi en karanlık gizlerle örtülüydü. Akbar, bu adam hakkında en belirsiz düşüncelere sahipti. Korkunç bir güç ve bilginin biçimlenmemiş bir idealiydi bu adam, bir tîr insan şekline bürünmüş şeyta'n ve kötülüğün başarılı bir cisimleşmesiydi. "Gözcü" olayı bile Akbar'ın gözünde şefin prestijini alçaltmamıştı, bu bariz bir 'kaza' idi. S.R.M.D. bir devriye göndermişti ve koca bir tümen tarafından adeta pusuya düşürülmüştü. Bu nedenle, bu önemsiz "üzücü olay" ihmal edilebilir ölçüde normaldi.

Akbar, S.R.M.D.'nin kendi içinde sonsuz yücelikte bir Varlık olduğundan başka bir şey düşünmüyordu. Kara Loca üyelerinin bunun için ödediği bedeli falan da düşündüğü yoktu. Gerçek şu ki, Loca'nın gizliliği arttıkça, içinde bulunanların gücü ve bilgisi de muazzam şekilde artıyordu. Ancak, bu tür bir ilerleme, Beyaz Kardeşlik'in durumundaki gibi genel bir gelişmenin işareti değildir. Gerçekte bu, hızla büyüyen, ama onu üzerinde taşıyıp besleyen kişinin zararına olarak ve uzun vadede de hem o kişiyi hem de kendisini yok eden, kanser türü bir gelişmedir. Süreç yavaş işleyebilir, bir dizi enkarnasyon halinde yayılabilir, ama yeterince kesindir. Kanserın analojisi buna yakındır, çünkü insan, akıbetini bilir, sürekli bir azap içinde acı çeker. Bu duruma bir de, sadece felaket yeterince ilerlemeye teşvik edilebilirse bütün bedenin kurtulacağına dair korkunç bir hayal eklenir. Böylece hasta korku dolu gelişmeyi kucaklar, sahip olduğu en sevgili şey olarak üzerine titrer onun, gücündeki bütün araçlarla onu canlandırır. Yine de her zaman için, kalbinde, bunun ölümün yolu olduğuna dair acı veren bir kesinlik besler.

Balloch, S.R.M.D.'yi iyi biliyordu, onu yıllardır tanıyordu. Onun yerini almayı ümit ediyor ve ondan aşırı biçimde ve kalleşçe korkarken, olabilecek en cehennemî biçimde de nefret ediyordu. Kara Loca'nın Yolu'nun doğası ile ilgili olarak herhangi bir yanlışlık içinde değildi. Henüz elinde işlenmiş bir suç bulunmayan, yabancı durumundaki Akbar Paşa, Sultan'ın hizmetinde çalışan zengin ve onurlu bir memurdu. Balloch ise, yaşlı bakirelerin korkularıyla hayat bulan, morfin sağlamaktan bir skandalın kanıtlarının ört bas edilmesine kadar, aptal insanlara sunduğu şüpheli ve hatta suç sayılabilecek hizmetlerle ve bu uğraşlarıyla birlikte yürüttüğü yarı örtülü şantajlarından elde ettiği mahsüllerle geçinen kötü şöhretli bir doktordu. Ama, S.R.M.D ile kıyaslanınca saygınlığın ta kendisiydi.

Kendisini Glenlyon'lu Kont MacGregor olarak adlandıran bu kişi, gerçekte Douglas isminde, soyu İskoç ovalarına dayanan Hampshire'lı bir adamdı. İyi bir eğitim almış, iyi bir alim olmuş ve büyü konusunda şaşırtıcı bir zevk ve yetenek geliştirmişti. Bir süre bu yolda devam etmiş, daha sonra yanlış yolu seçerek düşüşe geçmişti. Güçleri belli bir sınıra ulaşmıştı, ama sadece bayağı amaçlar için kullanılıyordu bunlar. Kara Loca'yı her zamankinden daha katı biçimde oluşturmuş, baskın çıkan bir hainlik ve binbir türlü dalavere ile senyörlerini yönetimden uzaklaştırmış ve bütün silahı kendi zevkine göre tavda döverek şekillendirmeye başlamıştı. Derken önüne çok çetin bir engel çıkmıştı.⁵⁹

Cyril Grey, henüz yirmi yaşlarındayken, kendi halinde bir majisyen olarak, Loca'ya girmişti, çünkü Loca, akıl ve erdem için çalıştıkları bahanesiyle masum insanları çekmeye uğraşıyordu. Bu sahtekarlığı fark eden Cyril geri çekilmemiş, Loca'nın oyununu oynamış ve kendisini Douglas'ın sağ kolu haline ge-

⁵⁹ Crowley'in, Altın Şafak Hermetik Cemiyetinin başı MacGregor Mathers ile şiddetli tartışmaları olmuştu. Sonunda Crowley 1910 yılında Altın Şafak sırlarını altı ayda bir çıkardığı Equinox dergisinde yayınlayınca, Mathers ona dava açtı. Mathers 1918 yılında öldü. Bu metin Crowley'in eski şefine karşı son iftirasıdır.

tırmıştı. Bunu başardığında, bir kibrit çakıp cephaneliğe atmış oldu.

Loca her zaman nefretle kaynıyordu. Teozofistler bu örnekten kendilerine dersler çıkarmış olabilirlerdi ve Cyril'in araya girmesi sonucu locanın bütün yapısı dağılma göstermişti. Douglas eski prestijinin ve bununla birlikte gelirlerinin de azaldığını görüyordu. Büyü sanatındaki düşüşüne eşlik eden içki düşkünlüğü, artık, her şeyi soğuran bir vahşete dönüşmüştü. Loca'sını asla önceki biçimiyle yeniden inşa edemedi ama bilgiye ve güce susamış olanlar ve o çürümeye devam ettikçe sürekli artan bir şekilde ele geçirmeye devam ettiği kişiler, halkın kanını donduran bir soyguncunun ya da katilin şöhretini kıskanan genç bir sokak kabadayısı gibi, nefret ederek ve kıskanarak, ona tutundular.

Balloch, kafasında bu sapkın duyguların pıhtıları ile Paris'in en aşağılık caddelerinden biri olan Rue Quincampoix'ya yaklaştı ve Douglas'ın geçici olarak kaldığı indenden içeri girdi.

S.R.M.D. kirli ve yırtık bir kanepenin üzerinde yatıyordu, yüzü ölüm kadar beyazdı. Hâlâ saldırgan ve kibirli halinin izlerini taşıyan benekli ve mor burnu yüzüne renk veren tek şeydi. Çünkü gözleri doktorunkilerden bile daha solgundu. Elinde, diriliğini yeniden kazanmanın yollarını aradığı bir şişe ham viski vardı.

"Sana biraz viski getirdim," dedi bir işin yolunu yapmayı iyi bilen Balloch.

"Oraya bırak. Biraz paran var mı?"

Balloch yalan söylemeye cesaret edemedi. S.R.M.D., karşındaki tek kelime bile etmeden gerçeği anlamıştı.

"Yalnızca bir çek. Yarısını, yarın çeki bozdurduğumda alırsın."

"Buraya öğlen gel.

Bütün varlığındaki belirgin düşüşe rağmen S.R.M.D. hâlâ önemli birisiydi. O bir enkazdı, ama kesinlikle büyük bir şeyin enkazıydı. Yönetme alışkanlığı yoktu yalnızca, aynı zamanda

görgülü bir tarzı da vardı. Mutlu günlerinde çok yüksek mevkilere sahip kişilerle arkadaşlık etmişti. Rus Polis Bürosunun Üçüncü Bölümü'nün onu bir keresinde bir iş için kullandığı söyleniyordu.

"Kontes evde mi?" diye sordu Balloch, nazik görünerek.

"Bulvarda. Gecenin bu vakti nerde olmalıydı ki?"

Bu insan müsvettesinin, Sorbonne'daki ünlü bir profesörün⁶⁰ kız kardeşi, genç, güzel, yetenekli ve büyüleyici bir kadın olan karısına karşı davranışları, aleyhine yapılan en rezil suçlamaların nedeniydi. Kızı, şu an olduğu gibi, ıslak ve her tarafı çamur içinde bir sokak kadını durumuna düşürmek adama büyük bir keyif veriyordu.

Douglas'ın, parasıyla ne yaptığını kimse bilmezdi. Loca'nın bu paraya katkısı çoktu. Şantajlar ve karısının birikimleri de hazinesine katkı sağlıyordu. Büyük olasılıkla bir düzine başka gelir kaynağı da vardı. Yine de kendini cimrilikten kurtaramamıştı ve her zaman para ihtiyacı içindeydi. Bu uyduruk bir ihtiyaç da değildi çünkü bazen bu yüzden, viskiyi azalttığı bile oluyordu.

Diğerlerinin aklından neler geçtiği konusundaki bilgisi anlaşılmasız boyuttaydı. Balloch'u tek bir hareketinden okudu.

"Grey asla 'Gözcü'ye vurmaz," dedi, "bu onun tarzı değil, peki kimdi?"

"Simon Iff."

"Bunu anlamalıydım."

Balloch, S.R.M.D.'in Iff'den korkmasına ve iğrenmesine karşın, aklını büyük oranda meşgul edenin Cyril Grey olduğunu anladı. Genç majisyenden, korkunç bir gazez duyarak nefret ediyordu. Delikanlılık çağında, ellerinde açılan yarayı asla unutmayacaktı. Aynı zamanda, sevecen bir davranıştan, bir aşağılamaya kadar hiçbir şeyi affetmeyecekti. Kini yüzünden bütünü kötüleştirmişti.

⁶⁰ Henri Bergson.

"Montmartre'daki evlerine gideceklerdir," diye devam etti Douglas, ses tonundaki mutlak bir kesinlikle. "Abdül Bey ve adamlarını, çıkışları gözetlemek için kullanmalıyız. Grey'in ne yapacağınıysa, sanki daha önceden bana söylemiş kadar iyi biliyorum, lanet olası balayı için ılık bir yerlere kaçacak. Sen ve Akbar, Lyon Garını gözetleyeceksiniz. Bana bak! Şansımız bir parça yaver giderse bu oyunu bitiririz. Artık bıktım. Beni iyi anla!"

Douglas kalktı. İçmiş olduğu viski başını ya da ayaklarını etkilemekte güçsüz kalmıştı. Boyanmış garip heykellerin bulunduğu bir masaya doğru gitti. Bir fincan altlığı aldı, içine viski döktü ve tabağın ortasına madeni beş frank koydu. Ardından, garip hareketler yapmaya ve kulakları tırmalayan ve anlamsız görünen, uzunca, büyümlü sözler söylemeye başladı. Son olarak, tabaktaki viskiyi tutuşturdu. Neredeyse tamamen yandığında, üfleyerek ateşi söndürdü. Parayı aldı, koyu kırmızı ipekten bir parça kumaşa sardı ve öğrencisine verdi.

"Grey trene binince makiniste git, bunu ona ver ve dikkatli kullanmasını söyle. Adamın nasıl görüldüğünü anlat bana, yapabilirsen adını da öğren. Sağlığına içmek istediğini söyle. Sonra taksiye atlayıp doğruca buraya gel."

Balloch başını salladı. Yapılması amaçlanan büyü türü onun için yeterince tanıdıktı. Bozuk parayı aldı ve uzaklaştı.

Tranquil tabelasının yanında, Baba Akbar, oğlu Abdül Bey'le onu bekliyordu. Bu ikinci kişi, Paris'teki Türk Gizli Servisi'nde görevliydi ve kendi büyüsel terfisini hazırlayacak kolaylıkları kullanmakta tereddüt etmezdi. Bütün kaynaklarıyla sürekli olarak Balloch'un hizmetindeydi. Şu an S.R.M.D. onu bizzat kullanıyorken, Abdül onun yanında bulunmaktan gurur ve zevk duyuyordu.

Balloch emirlerini verdi. Bir saat sonra, Lisa'nın, o zaman için bile çetin bir sınav geçirdiği, ev ajanlarla çevrilmiş olacaktı. Paris'in bütün büyük terminallerine yeni adamlar yerleştirilecekti, çünkü Abdül Bey her şeyi eksiksiz yapmak istiyordu.

İşini şansa bırakmayacaktı. Douglas'a olan fanatik bağlılığı yüzünden, şefin okült hesaplamalarında bir hata olma ihtimaline karşı bir tedbir olarak, bu yolu düşünüyordu. Bu eylemi aynı zamanda onun gayretini de kanıtlayacaktı. Ayrıca, Cyril kasten yanlış bir iz de bırakabilirdi, kesinlikle bu türde bir oyun oynayacaktı.

Balloch ve Akbar Paşa her an telefonu yanıtlamaya hazır olarak Lyon Garını karşıdan gören bir restoranda geçici olarak konuşlanmışlardı. "Yanında," dedi Abdül, "adamlarıma göstermek için bu kişilerin fotoğrafları var mı?"

Balloch fotoğrafları verdi.

"Bu Grey denen adamı bir yerlerde gördüm," diye konuştu genç Türk, gelişi güzel bir şekilde. Hemen sonra, ani ve korkunç bir biçimde haykırdı. Lisa'nın resmine bakınca, önceki yıl bir dansta hayran kaldığı ve o günden beridir görmeye can attığı, o bilinmeyen kadını tanıdı. "S.R.M.D.'ye söyleyin," diye kükredi, "bu iş benim için bir ölüm kalım meselesi, ama kızdan bir anı istemeyi düşünüyorum."

"İstedğin herhangi bir şeyi alabilirsin," dedi Balloch, "tabii, eğer Bay Cyril Grey'in faaliyetlerine bir son verirsen."

Abdül Bey tek kelime daha söylemeden aceleyle çıktı. Balloch ve Paşa sözleşilen randevuya gittiler. Geceyi ve ertesi günü nöbetleşe içerek ve uyuyarak geçirdiler. Sonraki akşam sekiz buçuk civarında telefon çaldı. Douglas'ın yargısı doğru çıkmıştı, aşıklar Lyon Garına varmışlardı.

Balloch ve öğrencisi eyleme geçme çağrısının dürtüklemesiyle, tazelenmiş ve gayretli bir biçimde hayatın içine doğru aktılar.

Majisyenin görüntüsünü saptamak, uzun boyu ve koluna taktığı sevimli bayan dolayısıyla kolaydı. Beklerlerken diğer yolculardan farklı görünmeleri kondüktörün insani yanına dokunmuştu. Roma'ya gidiş biletleri var ve yükleri yok! Klasik bir "aşığıyla kaçma olayı" olduğu son derece açıktı!

Bu kibar adam romantik bir sempatiyle, kızgın bir baba veya çileden çıkmış bir koca olduğu düşünülen Balloch'un geçişine engel olmaya karar vermişti. Ancak, İngiliz'in davranış tarzı adamı etkisiz kıldı, ayrıca adamın bileti de Dijon'aydı.

Doktor kendisini olabilecek en iyi şekilde gizleyerek, kudurmuş gibi trenin ön kısmına doğru yürüdü. Orda, ürkek bir yaşlı adamın kılığına bürünerek, elinde büyülenmiş "arabatekeri" ile birlikte, sürücüye, mutlaka dikkatli kullanması konusunda ricada bulundu. Bu iyi insanın sağlığına içecekti mutlaka, isim neydi? Oh! Marcel Dufour.⁶¹ "Kazanla ilgili...bu çok müna-sip!" diyerek güldü cana yakın yolcu, görünüşte güvenliğine dair korkularından kurtularak.

Ancak, adam trene binmedi. Fırlayıp istasyondan dışarı çıktı ve bir taksiden içeri daldı, Douglas'a, çalışmanın başarıldığına dair temiz bir sicil ile döneceği için fazlasıyla sevinçliydi.

Türk'e ne düşündüğü konusunda herhangi bir şey söylemedi.

Ama Akbar Paşa'nın kendi düşündüğü bir şeyler vardı zaten. Balloch, Dijon için bir bilet almıştı, o da bir tane alacaktı. Oraya gidecek, çünkü yanlısını telafi edecekti. Simon Iff, ona arka çıkmak için orada olmadığı zamanlarda Grey denen küstah genç adamdan en ufak bir korkusu yoktu. Yapması zor olacaktı, ama vagonu aydınlatan görevliye rüşvet vermesi bile gerekse Lisa'nın kanından bir damla olsun ele geçirmeliydi. Daha sonra da... kimbilir? Grey'i öldürmek için bile bir fırsat doğabilirdi. Trene binmeden önce en son ana kadar bekledi.

Moret-les-Sablons'da tren duracak, bu zaman içinde yataklar yapılacaktı. Harekete geçmek için çok fazla zamanı vardı, eğer gerekirse Roma'ya da devam edecekti.

Cyril Grey, Simon Iff'in etkisinden uzakken bir kere daha alaycı, esrarengiz adam oluvermişti. Üzerinde -golf pantolonu-

⁶¹ Burada Fransızca bir kelime oyunu var. *Dufour* Fransızca'da kazana ait, kazanla ilgili, kazanla ilgilenen kişi anlamlarını taşıyor. Balloch'un onaylaması bu yüzden.

bir seyahat elbisesi vardı, ama hâlâ, bir diplomatmış gibi aşırı tumturaklı tavırlar takınıyordu.

“Bu vagonların döşemeleri iğrenç,” dedi Lisa’ya, iğrenmiş gibi bir bakışla. Aniden perona uzak olan kapıyı açtı ve kadını kaldırarak tren yolu hattı boyunca taşıdı, oradan da hemen yandaki Rayda duran trenin kapalı bir kompartımanına götürdü onu.

“Böyle, ayışıklı ayaz bir gece,” dedi, büyük siyah bir pipoyu cebinden çıkarıp doldururken, “(bizim gibi romantik aşıklara) Moret’de yapılacak bir inişin, Barbizon’a doğru, ormanın içinden geçilerek yapılacak bir yürüyüşün, bir gün ya da dengi bir zamanda benzer bir rotayla Moret’ye geri dönüşün ve Napoli’ye yapacağımız yolculuğun ne kadar yerinde olduğunu gösteriyor. Napoli’yi gör ve öl!” diye ekledi düşünceye dalarak, “kesinlikle üstün nitelikli bir program.”

Lisa yarından sonraki günün Cuma olması nedeniyle yalnızca, seyahatlerine Seine nehri üzerinden yüzerek başlamaları konusunda gelecek bir öneriyi dikkate değer bulacaktı. Bu yüzden herhangi bir itirazda bulunmadı. Ama, Moret’ye katarla daha hızlı ulaşabilirdik demekten de kendini alamadı.

“Küçüğüm!” diye yanıtladı adam, “ünlü Latin şair Quintus Horatius Flaccus manevi yükselişimiz ve çıkarlarımız için ‘*Festina lente*’⁶² demiştir. Bu epigram ünlü bir İspanyol yazar tarafından *manana* olarak tercüme edilmiştir. Dante, muhteşem yapıtında gerçeğe kendi tanıklığını ekleyerek, *Domani* der, ki bu da yarın anlamına gelir. Aynı zamanda, benim kişisel olarak saygı duyduğum Arap bir filozof der ki (Sir Richard Francis Burton’ın iddiasına güvenecek olursak ki, güvenmememiz için hiç bir neden yok) ‘İnançlarını, hazineni ve yolculuklarını gizli

⁶² *Festina Lente*, Augustus Ceaser’ın en gözde söylemlerinden biridir. *Yavaşça acele etmek*, olarak tercüme edilebilir. Cümleyi etkileyici kılan içindeki paradoks. *Manana*, İspanyolca’da *yarın* ya da *belirsiz gelecek* anlamlarını taşır.

tut!’ Benim yaptığım da bu. Senin hayal ettiğinden,” gizemli bir şekilde sonuçlandırdı, “çok daha fazla!”

Dr Balloch etrafına neşe saçan bir biçimde Quincampoix Sokağı’na döndüğü zaman, onlar hâlâ (Fransızların gösterişli bir biçimde tren olarak tasvir ettikleri) kendi yerel cenazelerinin başlamasını bekliyorlardı.

Douglas onu içeri almak için tetikteydi. Haberlerin iletilmesi yalnızca bir saniye sürdü.

“Marcel Dufour!” diye bağırdı S.R.M.D. “Görev başındayken içemediği için onun yerine biz içeceğiz.”

Özenle iki viski şişesi açtı, büyümlü fincan altlığındaki bayat ispirotoy içecekleri şeylerin içine karıştırdı ve Balloch’a masasına katılmasını teklif etti.

“Sağlığına, Marcel Dufour!” diye bağırdı Douglas. “dikkatli kullanacağına dair endişelerim var!” Balloch ile birlikte -her dakika içtikleri koca yudumlarla -iki şişeyi de durmaksızın boşaltmaya başladılar, yine de bu malzemenin onlara pek bir etkisi olmadı. Ancak, işler motorun başındaki adam için çok daha başka türlüydü.

Paris’i daha yeni geride bırakmıştı ki, trenin kazanı ile ilgili olarak kaygılanmaya başladı ve ateşçisine buharı en üst seviyede tutmasını söyledi. Melun’dan trenin hızını azaltarak geçmesi gerekiyordu. O ise trenin hızını arttırdı. Fontainebleau’daki işaretçi, tüm uyarılara karşın istasyonu normal zamanından sekiz dakika önce kudurmuş gibi geçen treni görünce şaşkınlığa uğradı. Sürücünün bir süre sonra makine dairesinden atılan, ama kırık bir bacakla kaçmayı başaran ateşçi ile boğuştuğunu gördü.

“Arkadaşım birden bire çıldırdı,” diye açıklıyordu yaralı adam sonradan. “Yaşlı bir beyefendinin ona verdiği beş franklık parayı aldı ve şeytanın, eğer Dijon’a iki saatte giderse kendisine bir beşlik için daha söz verdiğine yemin etti. (Ve, biliyorsunuz, o sadece bir beşlik, ne korku ama!)”

İşaretlerin tehlike durumunu gösterdiğini görünce korkusu arttı ve manivelaya asıldı. Daha sonra zavallı çıldırmış Dufour onu trenden atmıştı.

Nöbetçi yolun bu kısmında daha yeniydi ve kuşkusuz bu yüzden, herhangi bir girişimde bulunmaktan korktu. Oysa, frenleri kullanabilirdi, hatta Melun'da bile.

Bir saat sonra Cyril Grey ve Lisa ve bütün yol arkadaşları Fontainebleau'da trenden dışarı çıkarıldılar. Paris-Roma katarı Moret'de korkunç bir kaza geçirmişti. Yol bütün gece kapalı kalacaktı.

"Bu talihsiz olay," dedi Cyril, sanki bir tiyatrodaki programın değiştiğini duymuş gibi, "niyetlendiğimiz yürüyüşün uzunluğuna ve -izninle ekleyeyim- romantizmine hissedilir derecede etki edecektir."

Üç saatten fazla bir zamanda Moret'ye ulaştıktan sonra, katarın anlaşılmaz bir biçimde, ağır bir yük katarı ile birbirine girdiğini gördüler. Tren kavisin olduğu yerde raydan çıkmış ve daha yavaş giden trene çarpmıştı. Cyril Grey'in üzerinde hâlâ bir şaşkınlık vardı. Cebinden, polis kordonundaki görevli memurun, çocuk Samuel'in kendisine bağışlanan kehanet yeteneğini alıştı gibi aldığı çeşitli kağıtlar çıkardı. Memur, gururla emirlere uyarak onlara yolu açtı.

Majisyenin aradığını bulmasından önce çok uzağa gitmeleri gerekmedi. Yukarıya kalkmış kompartımanın yıkıntıları arasında merhum Akbar Paşa'dan geriye kalanlar duruyordu.

"Bunun nasıl olduğunu merak ediyorum," dedi. "Yine de mezar taşın için bir önerim var: 'az öğrenmek tehlikelidir.' Lisa, sanırım Barbizon'daki yürüyüşümüze başlamadan önce Cheval Blanc'da akşam yemeği yesek iyi olacak. Orası uzun bir yoldur, özellikle de geceleyin. Ve bu şeyin romantizmi uğruna, Fontainebleau'dan sakınmak için batıya tüymek isteyeceğiz."

Lisa akşam yemeğini Cheval Blanc'da ya da herhangi bir lokantada yemeyi umursamıyordu. Beraber olduğu insanın

düşmanlarının dengi olamayacak kadar güçlü, akıllı ve öngörülü bir adam olduğunu biliyordu.

Polis kordonunu geride bırakmışlardı ki, görevli memurlardan birisiyle konuşmak için durdu. "Ölenler arasında: Bay ve Bayan Cyril Grey. İngiliz vatandaşı. Çiçek yok. Bakanlık hizmetinde çalışıyor."

Memur bu yalanın resmi olarak kayıtlara geçeceğine söz verdi. Adamın bu emre uyması şaşırtıcıydı. Lisa, aşığının birden fazla türde silahla kendisini savunma zahmetine girdiğini anlıyordu.

Lisa adamın koluna bastırdı ve zekasını takdir ettiğini mırıldandı.

"Bu Douglas'ı iki dakikalığına bile kandırmaz, eğer kuşkulandığım gibi *Baskervilles tazısı*⁶³ gibi atik bir hale gelirse, ancak o zaman, benim bunu deneyecek kadar ahmak olduğumu düşünüp eğlenmekle biraz zaman kaybedebilir ve bu her zaman için kazançtır."

Lisa doğru şeyi söylemek için eline geçen en iyi fırsatın yanlışı seçmek olup olmayacağını merak etmeye başlamıştı. Adamın bakış açısı, her zaman için kadının sokağının köşesini dönüyordu!

⁶³ Arthur Conan Doyle'un yarattığı ünlü dedektif Sherlock Holmes'ün maceralarından biri. Crowley kitapta geçen Bahçedeki Şey epizodunu da büyük olasılıkla bu hikayeden esinlenerek yaratmış.

X.

KELEBEK AĞINI DOKUMAK İÇİN İPEĞİ NASIL TOPARLADILAR

CYRIL GREY, Long Rocher'ın tepesinden Güneş Tanrı, Kınatlı Böcek, Khepra'ya geceyarısı yakarısını ve Barbizon kıyısını yukarıdan gören yükselteler üzerinden de Güneş Tanrı, Şahin, Ra'ya sabah yakarısını yaptı.

Oradan, Horoz sanki kendisiymiş gibi, Stevenson'un onlarla geçirdiği günlerin anısına, Long John Silver'in⁶⁴ ahlaklılığını taklit ederek onun küllerini onurlandıran, Handaki insanları uyandırdı.

Kahvaltı siparişi almak için hazırlanmışlardı, ancak Paris'le yapılacak uzun mesafeli telefon görüşmesi isteği onlara yersiz ve Cumhuriyet'in dengesini bozmaya yönelik bir girişim gibi geldi. Kendilerine, yoksa Dreyfus davası⁶⁵ geri mi geliyor, diye sordular. Yine de, Cyril saat yediden önce telefonunu etmiş ve Simon İff de gerekli bilgileri almıştı. Zafer haberini almak için gece yarısına kadar bekleyen Douglas, zafer kutlamalarından hemen sonra daldığı uykusundan uyanmadan çok önce İff, en hızlı otomobili ile aşıkları ormandaki, kararlaştırılan bir noktadan, Croix du Grand Maitre'den almış, hızla Dijon'a götürmüş ve Marsilya'ya gitmek üzere trene bindirmişti. Ora-

⁶⁴ Robert Louis Stevenson'un(Edinburg 1850-1894) *Define Adası* adlı kitabındaki ünlü korsan tiplemesi.

⁶⁵ Dreyfus davası, 1894 ile 1914 arasında Fransa'yı karıştıran siyasi skandal. Fransız Milli Savunma Bakanlığı Haber Alma servisi'nin Yahudi Subay Dreyfus'u kağıt sepetinde bulunan çok gizli belgeler yüzünden haksız yere suçlaması yüzünden patlak vermiştir.

dan gemiye binmişler ve herhangi bir macera yaşamadan deniz yoluyla Napoli'ye ulaşmışlardı.

Düşman, şu veya bu şekilde, tamamen yollarının dışına atılmıştı. İndiklerinde sabahın erken saatleriydi. Saat üçte, içlerinde ani bir din duygusunun hakim olmasına yol açan yerel tanrıları, Müzeyi, Virgilius'un lahtını ve aynı zamanda Michaelsen adındaki kitapçı ve kutsal put satıcısını ziyaret etmişlerdi. Saat dörtte sahil boyunca el ele, yeni evlerine doğru yola koyuldular.

Bir saatlik yürüyüş onları, zarif taş işçiliği olan, dar ve Posillippo'nun doruğuna doğru dikey ve sarp biçimde devam eden yüksek duvarların arasındaki uzun bir merdivenin ayağına getirdi. Buradan, ev kümelerinin ortasındaki eski kilise görülebiliyordu. Cyril kilisenin iki-üç yüz metre kuzeyindeki bir evi gösterdi. Yamaçtaki en etkileyici evdi bu.

Aslında çok geniş değildi, ama Güney ve hatta Orta Avrupa'daki, çetin zirvelere yapılmış şu her yanı görebilen eski şatoların oyuncak bir taklidi gibi inşa edilmişti. Kısacası, masalardaki bir şato gibiydi. Aşağıdan bakıldığında, uzaktaki bir şeyin boyunun kısa görünmesine bağlı olarak, nesneler sanki dik bir yokuşa inşa edilmiş gibi görünüyordular, Lhassa'daki Potala gibi, bu yalnızca bahçeyi taraçalara bölen duvar dizilerinin birleşiyormuş görünmelerinin etkisiydi.

"Kelebek Ağı burası mı?" diye bağırdı Lisa, ellerini keyifle birbirine vurarak.

"Ağ," dedi adam fikir ayrılığına düşerek, "burası."

Bir kez daha Lisa güvensizlik benzeri bir duygunun sancısını hissetti. Adamın en basit şeyleri bile söyleyişindeki muzip tavır, kadına sanki bunlar ondan saklanan ikinci bir anlam taşıyormuş gibi rahatsızlık veriyordu. Adam yolculuk sırasında garip biçimde sessizdi ve kadının ona en çok ihtiyaç duyduğu evrelerde bile ondan uzak durmuştu. Bu elbette ki deneyin gerekli bir koşuluymuştu, ama yine de kadının mutluluğunu rahatsız etmeye meyilliydi. Yapmış oldukları konuşmalar ya, adamın

deyişle, *Altı Basit Derste Maji* veya *Gözyaşı Ökmeden Maji*⁶⁶ gibi tamamen eğiticiydi ya da aşıkların geleneksel -kadın onun bunları küçümsediğini hissediyordu- gevezelikleriydi. Gözlerinin tıpkı yıldızlar gibi olduğunu söyleyecekti ve kadın da adamın aslında “Bu mankafalıya ne söylenebilir ki?” demek istediğini düşünecekti. Doğa bile onda bir şekilde küçümseme hissi uyandırıyor gibiydi. Bir gece tasların üzerine eğilip köpükleri seyrederek kendinden geçtiği şiirsel bir trans halinde olduğu dikkatini çekmişti kadının. Adam uzun bir süre hareketsiz kaldı, göğsü hızla inip kalkıyor, dudakları tutkuyla titriyordu, daha sonra kadına döndü ve soğukkanlılıkla: “Bu bir diş macununu ya da bir traş köpüğünün tanıtımında kullanılsa iyi olmaz mı?” Tüm bu sahneyi kadının hevesini uyandırıp daha sonra onu tekrar komik duruma düşürmenin eğlencesini tatmak için oynuyordu. Ertesi sabah masanın üzerinde, kaleme alınmış bir sone, öylesine duygusal, öylesine derin ve cevher değerinde bir şiir buldu ki, adamın çalışmalarını okumasına izin verdiği birkaç kişinin neden onu Milton benzeri olarak düşündüğünü anladı. Kadın uğruna tarumar olduğu vahşi *anti-climax*’ının⁶⁷ yarattığı bu trans halinde onun şiirdeki her satırı tek tek düşündüğüne şüphe duyulamayacağı için, kadının mutluluk dolu gülümsemeleri çok yerindeydi.

Kadın, şiir hakkında ona sorular sormuştu.

“Bazı insanların,” demişti çok ciddi durarak, “bir tek beyinleri vardır. Bazılarının da iki. Benim iki tane.” dedi ve bir dakika sonra da ekledi, “Ah, unuttum. Bazılarının da hiç yoktur.”

⁶⁶ *Magick in Six Easy Lessons (Altı Basit Derste Maji)* Crowley’e ait bir başka kitaptır. Yaşamının sonlarına doğru, Crowley, Cemiyetinin, lakabı Soror (kız kardeş) Fiat lod olan bayan bir üyesine bir dizi mektup yazdı. Günümüzde kitap şeklinde basılan bu eserin adı da *Magick Without Tears (Gözyaşı Dökmeden Maji)*’dır.

⁶⁷ *Anti-climax*, ciddi, önemli, yüce, güzel veya heyecan verici bir durum, söz vs.den sonra ani olarak adi, önemsiz veya gülünç durum veya söze geçiş veya düşüş. Crowley, kitap boyunca Cyril Grey’in bu özelliğini vurguluyor.

Kadın küçük düşürölmek istememişti. "İki beynim var demekle ne kastediyorsun?"

"Gerçekten de var. Öyle görünüyor. Herhangi bir şeyi kavramak için, onu en uç noktalarına kadar ele almak zorundayımdır. Hem yüce olanı ve hem de saçma olanı bir kerede görürüm. Nasıl, tek bir ucu olan bir sopa düşünemezsem, birini bir diğlerinden ayrı olarak da hayal edemem. Böylelikle, salıncakta sallanmaya başlayan bir çocuk gibi, öbürünün dengesini bozmak için tek bir bakış açısı kullanırım. Bir fikri onun zıttıyla tanımlayamadığım zaman mutlu olamam. Yalın ve çirkin bir fikir olduğu için, cinayet fikrini ele alırım. Orda durup beklemem. Bu cinayeti çoğaltırım ve milyon kez şiddetlendiririm, ardından bir milyon kez daha. Aniden fikirlerden bir tanesi, evrenin bir anda yok edildiğı, Şiva'nın Gözünün Açılması ile ilgili yüce bir fikre çıkıverir. Sonra yine geriye doğru sallanırım ve kahramanın tam vaktinde gelerek Şiva'yı bir kloroformla bayılttığını, böylelikle Amerikalı güzel varisi ile evlenebileceğini düşünüp her şeyi komik hale getiririm.

"Bu şekilde bir saat dönüşünü tamamlayana kadar, bir fikir edinmişim gibi hissetmem. Eğer traş köpüğü hakkında konuşmayı sürdürmeme izin vermiş olsaydın, onu yeniden sevimli bir şey haline sokmam ve her zaman için iki çelişkili aşmanın da mutlak özdeşliğini algılamam gerekecekti."

Ancak, "Ağ burası!" sözü bir bilmece mi, konusuna gelindiğı her an, hâlâ kadının anlayışı dışındaydı. Binlerce şey ifade ediyor olabilirdi ve (bütün histerikliğine ve romantizmine karşın) onun gibi pozitif ve bayağı yaratılışta bir kadın için kuşku işkence demekti. Aşk her zaman için bu tipteki kadınlara azap verir. Aşıklarının kilit altında olmasını isterler. Aşkın kendisi, daha gerçek bir meta, bir kimsenin para ile satın alabileceğı ve bir kasada ya da buz sandığında saklayabileceğı bir şey olmalıdır.

Aşkın diğeri hizmetçileri olan kuşku ve kıskançlık da hayal gücünün çocuklarıdır. Ancak, insanlar hayal gücü kelimesini,

nomut şeylerden soyut fikirlerin yaratılması anlamına gelecek şekilde yanlış kullanıyorlar. Bu, gerçekte olanın tam tersidir. Hayal gücü, düşünceleri görünür kılar ve varlıkların biçime bürünmesini sağlar. Kısacası bu, Paul'ün söylediği "inanç" a çok benzer. Doğru hayaller Doğrunun imgelerini sağladığında, doğru bir aşkımız ve doğru tanrılarımız olur. Yanlış hayaller yanlış imgeler sağladığında vahşetin, suçun, sefaletin bütün şekillerinin eşlik ettiği idoller, *Molok*, *Yehova*, *Jaganath* ve benzerleri gelir.

Lisa sonu gelmez gibi görünen merdivenden çıkarken çok büyük ayrıcalıklar edinmiş olduğunu düşünüyordu. Hayat adı verilen kaplana sonuna kadar direnmekte tereddüt etmemişti. Simon Iff, dürtülerine göre hareket ettiği konusunda onu uyarılmıştı. Ama -hepsinden çok- hayata karşı dürüst olması için teşvik etmişti onu aslında. Kadın bir kere daha silahlarını bırakmayacağına dair yemin etti. İçinde bulunduğu karanlık ruh hali onu terketmişti. Döndü ve aşağılarda kalan denizin yüzeyine baktı. Erimiş bir görkemin içi boş küresi güneş, Akdeniz'in pusu içinde titreyerek asılı duruyordu ve Lisa bir an için, ruhun kusursuz huzuruna sokuldu. Doğa ile sonsuz bir savaşa girmek yerine, bir oldu onunla.

Cyril ise dağdan yöne döndü yüzünü tekrar. Kadın, onun akşam tapımını evin terasından yapmak istediğini biliyordu.

Sonunda dar geçitten kilisenin arkasındaki ara sokağa çıktılar. Burası, eski ve ihmal edilmiş, tepenin zirvesi boyunca devam eden ve otomobil yolundan uzak bir sokaktı. Yüzyılların unuttuğu bir yerdi. Lisa buranın sakinliğin sığınağı olduğunu farkına vardı ve bir anlamda bu gerçeğe içerledi. Çünkü onun çok renkli doğası, sürekli canlandırılmak istiyordu. Eğer bir kimse ona uyacak bir terimi patolojinin bir başka branşı ile analoji kurarak yapılandırmayı başarabilirse, onun bir heyecan-düşkünü olduğunu söyleyecekti.

Aşıklar sola, köyün olduğu yöne döndüler. Birkaç dakika içinde yol açıldı ve önlerindeki villayı gördüler. Tepeden keskin

bir boğazla ayrılan bir kaya desteğinin üzerinde duruyordu. Boğazın üzerinden bir uçtan diğerine uzanan bir taş köprü, yoldan eve doğru dikçe yükselen, uçan bir kemer geçiyordu. Bu görüntü, neredeyse, evin büyük girişinden çıkan donmuş bir şelale etkisi yaratıyordu.

Cyril, Lisa'ya köprüyü geçerken öncülük etti. Bu evde, arkalarında bıraktıkları Paris'teki evde olduğu gibi hizmet edilmiyordu. Burada ziyaretçiler, her zaman için, ne beklenir ne de istenirdi. Evin sakinleri, işleri haricinde yerlerini nadiren terk ederlerdi.

Bu yüzden, çağrılarına yanıt almaları biraz zaman aldı. Cyril'in demirden bir ipi çekiştiren eli, boğazı yukarıdan gören küçük bir kuledeki tehlike çanına benzeyen, büyük bir çanı derin ve ağırbaşlı bir biçimde sallamıştı. Çanın son yankılanışı da sustuğu zaman kapıdaki küçük bir gözetleme penceresi geriye doğru kaydı. Cyril sol elini kaldırdı ve mühürlü yüzüğünü gösterdi. Kapı aniden, dönerek açıldı. Siyahlar giymiş, elli küsur yaşlarında, büyük bir kılıcı bulunan ve Paris'teki Öğrenim Evindeki koruyucu kardeşe benzeyen bir adam, selam vererek önlerinde durdu.

"Ne istersen onu yap, Kanunun hepsi budur. Ben eve giriyorum."

Cyril Grey bu sözleri söyledikten sonra evin sahibiymiş gibi bir tavır takındı. "Beni Clara kardeşe götür." Adam döndü ve mavi mermerlerle döşeli bir tараçaya açılan uzun bir koridor boyunca önlerinden gitti. Daire şeklindeki bir çeşmenin ortasında Venus Callipyge'nin siyah mermerden bir kopyası vardı. Korkuluklar satirlerin, faunların ve nymphâlâ'ların heykelleriyle dekore edilmişti.

Onları karşılamaya gelen kadının bu eski toplulukla kesin bir akrabalığı vardı. Kırk yaşlarında, gürbüz ve dayanıklıydı. Ev dışında geçen hayatı yüzünden teni koyulaşmış, yüzü çiçek hastalığı nedeniyle biraz çukurlaşmıştı. Gözleri koyu renk, haşin ve dobraydı. Genel görünümü ve davranışları bağlılığının

ölçüsünü ve kararlılığını dışa vuruyordu. Simon İff'in yokluğunda evi yöneten oydu.

Kadın ve Cyril Grey'in, içerdği katı resmiyet açıklanamaz biçimde olabilecek en içten kibarlığı açığa vuran ilk selamlaşmalarını, aralarında geçen kısa, günlük konuşmalar izledi. Kadına, evin bütün denetimini devam ettirmesini, yalnızca, şimdiye kadar geçerli olan kuralları, buraya gerçekleştirmek üzere gelmiş bulunduğu belirli bir maji deneyinin gereklerine göre değiştirmesini dilediğini açıkladı. Clara kardeş olabilecek en hafif şekilde başını sallayarak onayladı. Daha sonra sesini yükseltti ve Güneş'in akşam tapımı için diğerlerini bir araya topladı.

Cyril bu tapımı lider edasıyla sergilemişti. Görev tamamlanmıştı, artık yeni erkek ve kız kardeşleri ile tanışmakta özgürdü.

Clara kardeşe, her ikisi de açık kahverengi, yumuşak tüyleri ve dolgun, kırmızı yumuşak dudaklarıyla, hatta bir kimse'nin daha çok bebeksi olarak niteleyeceği fidan gibi narin yapılı iki genç kadın yardım ediyorlardı. Sayıları beş olan erkekler uzakta, ayakta bekliyordu. İlk sırada otuz beş yaşlarında, iriyarı, boğa kadar güçlü, fiziksel kuvvet gerektiren işler yapmaktan kasları demir gibi olan Onofrio kardeş geliyordu. Yanında, otuz yaşlarında iki adam ve arkasında on altı yaşlarında iki delikanlı duruyordu.

Hepsi de kendilerini -dışarıdaki dünyanın da o zamana kadar farkında olduğu gibi- insanlığın fiziksel hastalıklarının iyileştirilmesine adanmışlardı. Erkekler doktor ya da öğrenci, kadınlar hemşireydi. Buna karşın Clara kardeş, Avrupa'daki herhangi bir meslektaş kadar iyi cerrahlık yapabilme özelliği ile bütün bu insanların içlerinde en göz alıcı kişiydi.

Ancak, herhangi bir hastanın burada misafir edilmesi, evin kurallarına ters düşüyordu. Burayla bağlantısı bulunan özel hastane yamacın gerisinde, yaklaşık üç yüz yarda uzaktaydı.

Lisa, disiplinin ilk önem verilen şey olduğu bir çevrede bulunduğunu ilk bakışta algıladı.

Herkes, çocukluğundan beri, sanki Prusyalı bir çavuş'un gözetimi altındaymış gibi hareket ediyordu. Herkes sorumlulukları ezelden beri aklındaymış gibi görünüyordu. Bu davranış şekli Clara ve Onofrio'nun üzerinde doğal duruyordu. Diğerlerinin üzerindeyse daha yeni özümsemişti düşüncesini uyandırıyor. Ama herhangi bir dış zorlama olduğuna dair herhangi bir kanıt yoktu, delikanlıların en genç olanları bile kendilerini ciddiye almaktan gurur duyuyordu.

Havada hafif bir ayaz vardı. Cyril, Lisa'yı içeri götürdü. Ağırlandıkları için özel olarak bir dizi oda hazırlanmıştı, ama Lisa odaların tamamıyla kadınsal zevk ve ihtiyaçlara göre düzenlenmiş olduğunu görmekten hoşnut olmadı. Bütün odaları tek renklerin -beyaz, mavi ve gümüş rengi- hakim olduğu bir düzen sarmıştı. Duvar kağıtları, halılar, tavanlar, hepsi de bu renklerdeydi ve başka renk yoktu.

Resimler ve heykeller -başka bir tanrıçaya değil- Artemis'e aitti. Dairedeki nesneler hilal şeklindeydi ve görünürdeki tek maden gümüştü. Hilal şeklinin amaca hizmet edemediği yerlerde, yüzeyler dokuz köşeli yıldız şeklinde oyulmuştu.

Masanın üzerinde sadece üç tane kitap duruyordu. Keats'in Endymion'ları, Swinburne'ün Atalanta Kalydon'da adlı kitabı ve bir başka kitap. Küçük bir kitap rafındaysa pek çok başka ciltler vardı. Lisa, her birinin ayı tanımladığını, telkin ettiğini, az veya çok, doğrudan ay tarafından ilham alınarak yazıldığını anladı sonradan. Gümüş bir kaptan yanan tütsünün içinde de ağırlıklı olarak kâfuru eczası bulunuyordu. Varolan her şey, kızın aklını dünyanın uydusuna yöneltmesi için tasarlanmış ya da seçilmişti. Daha sonradan, bu planın, diyetini de içine alacak şekilde yayılmış olduğunu fark etti. Yalnızca, ya kendine özgü nitelikleri ya da geleneksel olarak Artemis için kutsal kabul edilmelerinden dolayı, geçmişte yaşamış bilge

kişiler tarafından, doğası itibarıyla lunar olarak sınıflandırılan besinleri yemeliydi.

Deneyin başlangıcından sonra, bu çembere hiçbir erkeğin girmemesi gerekiyordu.

Kadın, Cyril'in, en başından beri, ondaki kusursuz uysallığı öngörmüş olduğunu kavrayarak biraz ürktü. Ağır bir gü-lümsemeyle bu konudan bahsetti ve kadına tuzağa düşürecek-leri 'kelebek' türü için neden Ay'ı seçtiğini açıklamaya başladı.

"Ay senin burç sisteminde en güçlü etkiyi taşıyor," dedi. "Kendi burcu olan Yengeç'te, gökyüzünün ortasında duruyor. Güneş ve Merkür özellikle iyi sayılmayan bir şekilde Ay'a dik açı yaparak yükseliyorlar. Bu bazı sorunlar getirebilir. Ancak, Neptün altmış derecelik, Jupiter ve Venus ise yüzyirmi derecelik bir açıdalar. Böyle bir durum için beklenebilecek neredeyse en iyi horoskop bu! En kötü tehlike, Ay ile Uranüs'ün birleşmeleri; rahat olamayacak kadar birbirlerine yakınlar. Benim doğumum da seninkiyle uyum içinde, çünkü (Tanrı biliyor ya!) yükselenimdeki Uranüs bu etkiyi bozsa da, yaradılış itibarıyla ben *Solar*⁶⁸ bir etki taşıyorum. Böylece seni tamamlıyorum. Ama seni etkilememem ya da seninle çok fazla arkadaşlık etmemem gerekli. Evin geri kalanından büyüsel anlamda ayrı olan şu ilerideki, kare şeklindeki kuleye gidip orada erkeklerle uyuyacağım. Hepimiz, sürekli olarak ayın etkisini çağırmaya ve diğer, istenmeyen etkileri dışarıda tutmaya uğraşacağız. Clara kardeş bu özel türdeki uğraşta muazzam bir yeteneğe sahiptir. Tam yirmi yıl boyunca bu konu üzerine özel bir çalışma yaptı. Geçen on yıl içinde çok gerekmedikçe asla hiçbir erkekle konuşmadı. Öğrencileri de benzer bir karar aldılar. Burada kendine güvenmemeyi veya güçsüzlük ve kararsızlık korkusunu beraberinde getiren yeminler söz konusu değildir. Tarikatımızın kadınları herhangi bir dış baskıya gerek duyulmadan kendi

⁶⁸ *Solar* etki, güneşsel ya da başka bir söyleyişle eril etki. *Lunar* etki ise Aya ait yani dişil etkiyi ifade eder.

iradelerini kendileri idam ederler. Sen de git ve aynı şeyi yap!" Birden bire sert ve kasvetli bir hal almıştı ve kadın, onun öfkesinin ya da küçümseyişinin ne kadar korkunç olabileceğini hissetti.

Şafak bütün parlaklığıyla söktü ve Lisa -ilk kez olmasa da- en zindelik verici etkinin Öğrenim Evleri'ne özgü adetlerden doğduğunu fark etti. Şafak sökmeden kalkmak, bedeni ve aklı-sanki yeni doğmuşlar gibi saflaştırmak niyetiyle törensel bir arınma gerçekleştirmek, ardından, güneş görülebilecek kadar yükseldiğinde tapınmanın sevinçli patlayışı: bu, Gün'ün gerçek bir Açılışı idi. Yıllar, hissettirmeden kadının elinden kayıp gitti. Kadın, hem düşüncelerinde hem de yaptıklarında bir bakire gibi olmuştu.

İşlemin başlaması için düşünülen yeni ay zamanının gelmesine yaklaşık bir hafta vardı, bu bir hafta Cyril Grey için oldukça meşgul geçti. Aşırı bir düşkünlük duymaya başladığı Onofrio kardeş ile birlikte, nasıl savunma yapacakları konusunda evin her köşesini denetledi. Burası zaten bir tür kaleydi. Taraçalar, en kusursuz örneğinin Fort William tarafından Kalküta'da uygulandığı söylenen askeri çalışmanın eski usül modeli düşünüülerek, köşeli ya da yuvarlaklaştırılmış surlarla kuşatılmıştı.

Ancak, majisyenlerin düşündüğü savunma değişik bir düzen içeriyordu. Sorun, mekânın tamamını, hiçbir şekilde etkilanmeyen büyüsel bir çember içine dahil olacak şekilde, dönüştürmektir. Burası -elbette ki- yıllardır korunmuştu, ama şu an varolan tehlikelere göre değil. Bu koruma, Douglas'ın gözcüsüyle aynı türden olan şeyleri, kötü ve cahil varlıkları dışarı bırakmakta şimdiye dek yeterli olmuştu. Şimdi ise aşılması çok daha zor bir sorun vardı ortada, içeri girmek için imparatorluğa ait bir yetki ile kuşanmış bir ruhu yaklaştırmaktan nasıl vazgeçeceklerdi. *Demon'lar*, *elemental'ler* ve *entelijans'lar* teoriye göre gerçek Varlıkların yalnızca küçük birer parçasıydı. İçlerinde maddenin özü bulunmayan üç-boyutlu şeyler, yansımalarıydı.

Başka bir biçimde, bunlar sıfatlardı, adlar değil. Ancak, insan ruhu bütünsel bir gerçekliktir. "Her erkek ve her kadın birer yıldızdır."

Böyle bir tanenin madde dünyasının içine akma talebini geri püskürtmek ciddi bir güçlüktü ve aynı zamanda yabana atılmayacak bir sorumluluk içeriyordu. Yine de Cyril'in başlıca umudu, oradan geçen ruhların anlayışlı olacakları ve kendilerini uygunsuz bir eşleşme içine girmeye zorlamayı ya da uygunsuz bir toprağa ekmeyi denemeyecekleriydi. Her zaman için, ruh, seçtiği embriyonun kalıtım ve çevresinin, arzu edilen oluşuma izin vermeyecek kadar düşmanca olduğunu fark ettiğinde enkarnasyonun birden bire duracağına inanmıştı o. Bundan sonra ruh, amacının boşa çıkmasının, ölü doğumun ya da insan ruhu tarafından terk edilen embriyonun, bir Vampir veya İncil'in "dilsiz ruh" olarak adlandırdığı bir başka şeyin obsesyonuna açık hale geldiği yerde, bir canavar veya idiot üretilmesinin fiziksel sonucunu düşünerek geri çekilecekti.

Cyril Grey, insan ideale değişmez bir bağlılıkta ısrar ederek, tıpkı bir kurt sürüsünün varlığının bir koyunu ürkütüp kaçırması gibi, diğer bütün ruh tiplerini savuşturmayı umuyordu. Ayrıca, bir tür deniz feneri gibi hizmet verecek etkili güçleri limanına çekeceğine güveniyordu. Boşlukta yüzen arzuladığı Ay-ruhunu, insan düşünceleri üzerindeki operatörlerin büyüsel güçlerinin yoğunlaşmasının şiddeti yüzünden onun algılamakta nadiren başarısız olduğu, sempatik entelijans'ların korosuna doğru coşku içinde güdülenirken hayal ediyordu.

İşlemin başlamasından iki gün önce, adamın eline Paris'ten bir telgraf ulaştı. Kuşkulandığı gibi saldırının ardında Balloch ve Douglas'ın olduğunu, Grey'in Napoli'de olduğunu bilindiğini ve Kara Loca'nın üç üyesinin İtalya'ya gelmek üzere Paris'i terk ettiklerini açıklıyordu.

Haberleri Lisa'ya iletmenin pek de hoş olmayacağını düşündü.

Genel uyarılarını tekrarlamakla yetindi.

“Çocuğum!” dedi, “artık büyük deneyimiz için hazırsın. Pazartesi, Yeni Ay’ın ilk gününde, ‘kendini adama’ yemini edeceksin ve geçici olarak feragat ettiğimiz ilişkilerimize kaldığımız yerden devam edebileceğiz. Şimdi sana biri dışında her şekilde korunduğunu söylemeliyim. Zayıf nokta şu: yakışsız düşünceleri aklından tamamıyla çıkaramayız. Bunu yapmak senin işin. Biz koşulları, olabilecek en uygun hale getirmek için elimizden gelenin en iyisini yaptık. Ama mücadelenin acı verici olabileceği konusunda seni uyarıyorum. Kendi aklının olasılıklarını, hile yapma konusundaki verimliliğini, ölümcül şekilde yanlış işleyen mantığını, gün gibi aşikâr olması gereken gerçeklere gözlerini kör etmedeki gücünü -evet, gözünün önündeki şeylere karşı bile- görerek, şaşıracaksın. Akli dengenin kaybetmen için seni sersemletmeye çalışacak her türlü hile ihtimal dahilinde. Öylesine şaşırmış ve öylesine kör olacaksın ki, sadece bir tek güvenilir koruyucun olacak, o da, her ne olursa olsun yeminine harfi harfine sadık kalmaktır.

“Bunu yaparsan kısa bir süre sonra aklın berraklaşacak, sana saldıranların ne boş hayaletler olduğunu anlayacaksın. Ama eğer başarısız olursan, varolan tek ölçütün de gitmiş olacak, sular girdap gibi çevrende dönecekler ve seni deliliğin uçurumuna taşıyıp götürecekler. Her şeyden önce, asla yeminin ruhu ile söyledikleri arasında ayırım yapma! Şeytanın en büyük aldatmacası, seni kelimelerin düz anlamlarını çarpıtarak ayartmaktır. Bu nedenle içgüdülerin, aklın, sağduyun ve zekân, bunların tümü, seni bir takım görevlerini asıl anlamlarından başka şekilde yorumlaman için kışkırtırsa, bunu sakın yapma!”

“Ne kastettiğini anlamıyorum.”

“İşte sana bir örnek: Alkole dokunmayacağına yemin ettiğini varsayalım. Şeytan bir hastalıkla ve alkol içeren bir ilaçla geliverir. Şüphesiz, yemininin ‘tıbbi şeyleri’ içermediğini söylemen konusunda seni yüreklendirecektir. Ya da tenini kolon-

yayla ovmayı düşünürsün. Oysa elbette ki 'dokunmak'⁶⁹, 'içmek' anlamına gelir."

"Her şeyi aptal gibi harfiyen yerine getirmeliyim, öyle mi?"

"Evet, büyüsel bir zorlama altında bulunduğu bir durumda akıl, yargıda bulunmaya uygun olmayan bir hale gelir. Bu, Mavisakal'ın hikâyesi'dir. Yapman gereken onu biraz değiştirmek, böylelikle ölümcül odanın içindekiler yalnızca kadının hayalinde varolur, ka'dın görebileceğini düşündüğü şeyi aynı zamanda görmüş olduğunu düşünerek kendisini heyecanlandırmıştır. Bu yüzden tetikte ol!"

Eski Ay'ın son gününde ana plan hakkında kadına bazı fikirler verdi.

Öncelikle de balayı hakkında. İşlemin hayati önemi bulunan amacını vurgulamaya ihtiyaç duyulduğuna dair bir kanıt ortaya çıkana dek normal ilişkileri sürmeliydi. O andan itibaren dua törenleri haricinde Cyril ile ilgili hiçbir şey görmeyecekti. Bütün diğer ilişkilerden vazgeçilmeliydi. Aşık, Ermişe dönüşecekti. Majisyen, enkarnasyonun olası anını doğumdan yaklaşık altı ay önce olarak hesaplamıştı. Ruhun embriyonun içine girdiği kesinleştğinde Ermiş, yaşlı erkek kardeşe dönüşecekti.

Tehlikeli olan ise, ara süreçti. Yalnızca büyüsel güçlüklerden dolayı değil, Lisa hem şiddetli bir gerginlik içinde olacak hem de aşığının aktif ilgisinden soyutlanacaktı. Cyril ise ruhunun kadının havasını etkilemesine izin vermektense, bu tehlikelere göğüs germenin en iyi yol olacağını düşünüyordu, çünkü onun *Solar* kişiliği büyük olasılıkla, yakalamayı istedikleri 'kelebeği' uzaklaştırabilirdi. Gerçekte, adamın insan olarak kişiliği, kadının yakın çevresinden bertaraf edilmesi gerekli

⁶⁹ Yazar, burada yine sözcük oyununa başvuruyor. *Touch* kelimesinin en bilinen anlamı dokunmak fiilidir. Ama diğer pek çok anlamı arasında içki içmek anlamı da bulunur. Cümlede şeytanın bu çift anlamlılıktan yararlanarak bir kişiyi baştan çıkarmasına örnek verilmiş.

şeylerden biriydi. Ay duasına uygun kıyafetlerini giymiş, söyledikleri ve hareketleri tamamen çalışmasına yoğunlaşmış olarak, Artemis'in Rahibi kılığında Cyril Grey kimliğini tamamen yok ettiği büyüsel yanı haricinde, kadın onun hakkında hiçbir şey bilmemeliydi. "Senin tapınağın, senin kehanetin, senin solgun ağızlı kahinin rüyası sıcaklığın."⁷⁰

-

⁷⁰ John Keats'in (1795–1821) *Ode to Psyche* (Psyche'ye Od) adlı şiirinden bir alıntı. Şiirdeki orijinal dize aşağıdaki gibi:
Thy shrine, thy grove, thy oracle, thy heat
Of pale-mouth'd prophet dreaming
(Senin tapınağın, senin korun, senin kehanetin,
senin solgun ağızlı kahinin rüyası sıcaklığın)

XI.

BALAYINA VE BÜYÜ ÜZERİNE BİRKAÇ SÖZLE BİRLİKTE BALAYINDA GEÇEN OLAYLARA DAİR. AHLAKİ DÜŞÜNCELERLE TAPINANLAR GENÇLER İÇİN YARARLIDIR

VİLLANIN çok taraçalı bahçesine zeytin, demirhindi, portakal ve servi ekilmişti. Ama taraçaların, aşağı bakılınca yamacın içinden geçen patikalardan birinin tepeden görülebildiği, hilal şeklindeki en alçak duvarı olanında, beyaz mermerle döşeli parke taşları vardı. Çıplak kayadan bir pınar çıkıyor ve dairemsi bir havzaya dökülüyordu. Buradan ufak akarsular fışkırıyor ve kalın dilimler arasındaki dar olukların içinden taraçayı suluyordu. Bu bahçe nilüferler için kutsaldı ve Cyril Grey, Lisa'nın kendini Artemis'e adama sahnesi için, uygun simgeselliği dolayısıyla, burayı seçmişti. Üçgen şeklinde gümüşten bir sunak hazırlamıştı ve Clara kardeş ve öğrencileri, dualarını etmek için gece vakti üç kez buraya geliyorlardı. Ay ritüeli, gün ışığının olduğu zamanlarda asla yapılamazdı.

Pazartesi akşamı, doğan güneşe yapılan tapınmadan sonra, Clara kardeş Lisa'yı yanına çağırdı ve onu bu bahçeye çıkardı.

Yanındaki hizmetçilerle birlikte onu soydular ve kutsal pınarın sularıyla tepeden tırnağa yıkadılar. Ardından, Clara kardeş, ona ritüelin kurallarına uyacağına, seçilen kişi dışında hiçbir erkekle konuşmacağına, çemberin koruyuculuğundan ayrılmayacağına, dışarıdaki ve inisiye olmamış dünya ile iletişim kurmayacağına, diğer taraftan, kendini tümüyle Ay'a yapılacak duaya adayacağına dair yemin ettirdi.

Daha sonra, özel olarak hazırlanmış ve kutsanmış bir elbise giydirdi. Bu elbise tarikattakilerin elbiseleri ile aynı biçimde

değildi. Soluk mavi renkte, ince gümüşten bir kumaşla kaplı, bol ve resmi bir elbiseydi. Ay'ın aynı gizli mühürleri bu elbisenin kenarlarına da 'beceriyle işlenmişti. Elbise narindi, ama hacmi büyüktü ve giyen kişinin sırtında, sanki o kişi ayışığının sisiyle sarılmış gibi bir etki bırakıyordu.

Durgun ve gizemli bir dinsel şarkı söylenirken, Clara kardeş sesini yükseltti ve yardımcıları mandolinleriyle onun sesine eşlik ettiler. Coşkuyu ve deliliği, manevi temizliği, uzak ve akıl erdirilemeyen şeylerin deliliğini anlatan bir şarkıydı bu. Kadın şarkıya son verirken Lisa'yı elinden tuttu ve yeni bir isim verdi ona. Aytaşına oyulan, parmağına takacağı yüzüğün üzerine yazılan, mistik bir ad: *Iliel*. Ay'ın sayısı ile olan ilgisi yüzünden seçilmişti, çünkü harflerinin toplamı Ay'ın kutsal rakamı 9'un karesi olan 81'in İbranice karşılığıydı. Başka nedenler de bu ismin seçilmesine yardım etmişti. 'L' harfi İbranice'de kadının doğduğu Terazi burcuna denk düşer ve etrafında iki harf vardır: I, ki bu harf, kadının, geçmişte yaşamış bilge kişilerin bu hiyeroglif sakladığı, yaradılışın ve iffetin gücü ile kuşatıldığını göstermek içindir.

Sondaki "EL", kadının yeni varlığının ilahiliğini belirtiyordu. Bu kelime İbranicede Tanrı anlamına gelir ve bu gibi düşüncelerin meleksi bir doğaya sahip kişilerde tezahür ettiğini ima etmek için bilgiler tarafından farklı kökenlerle ilişkilendirilir.

Bu bilgi Lisa'ya önceden verilmişti ve törensel olarak kendisine bahşedildiği şu anda, kadın onun yüce anlamıyla derinden etkileniyordu. Cyril Grey'e olan tutkusu kaba ve ateşli, neredeyse edepsiz bir hale gelmişti. Adam bu durumu, kutsallıktan sonraki açlık, korkunç bir arzu, eksiksiz bir saflık olarak tercüme etmişti. Ne Rhea Silvia, ne Semele, ne de bir başka ölümlü bakire daha görkemli bir kaderin kendilerine miras kalması ve iffetliliğin sonsuzca yüceltilişini hissetmek için böylesine ateşli bir istek duymuştu. Cyril'in düşüncesi bile, bir leke gibi kadının üzerinden düşüyordu. Adam, onun için yalnızca

olması gerekli bir kötülük haline gelmişti. O anda, insan olmanın engellerinden kurtulabilir ve esrimeli ruh halinde Clara kardeşe katılabilir, fantezilerin serbest olduğu bakire meditasyonunda, şahane, adanmış dişi durumuna intikal edebilirdi. Yalnızca yüce görevinin bilgisi, kadını bunun acı tadına alıştıırıyordu. Bu derin düşüncelerinden Clara kardeşin sesiyle uyandırıldı.

"Ey, Iliel! Ey, Iliel! Ey, Iliel! Deniz üzerinde bir bulut var."

İki kız mandolinlerinin müziğiyle eşlik ettiler.

"Karanlık artıyor. Korkuyorum," diye bağırdı Clara kardeş.

Kızlar seslerini titreterek söylediler.

"Kutsal koruda tek başımızayız. Ey, Artemis, yakınımızda ol, bizi bütün kötülüklerden koru!"

"Bizi bütün kötülüklerden koru!" diye tekrarladı iki çocuk.

"Bulutta bir şekil var, karanlıkta bir kıpırtı var, kutsal koruda bir yabancı var!"

Kızlar, tiz sesleriyle, "Artemis! Artemis! Artemis!" diye bağırdı, müzik aletlerinin sesi ateşli ve heyecan doluydu.

O sırada yukarı taraçada beklemekte olan erkeklerden büyük bir feryat koptu. Tek kelimesi hariç hiçbir şey anlaşılamayan alçaltıcı bir korkunun çılgılığıydı bu. Bu kelime "Pan!" dı. Keçi postundan kaba bir giysi giymiş olan Cyril Grey'in en yukarıdaki taraçadan ortalarına atlamasıyla, çılgık atarak sağa sola kaçıştılar. Hemen sonra genç adam, bahçeden aşağıya sıçrayıp kızların çömelerek mırıldandıkları küçük taraçayı üstten gören korkuluğa ulaştı.

Ortalarına sıçradı. Clara kardeş ve müritleri irktilmiş deniz kuşları gibi bağırışarak uzaklaştılar. Adam Iliel'i göğsüne bastırdı, sonra sırtına attı ve zafer kazanmış bir halde eve doğru uzun adımlarla yürüdü.

Üstad tarafından düzenlenen bu büyü ayini, Artemis'in Pan tarafından yakalanma efsanesinin dramatik bir temsili ya

da anma töreniydi. Kuşkusuz, bütün dramatik gösterimler buna benzer ritlerden geliştirilmiştir. Bunu yapmaktaki amaç bir kimseyi, yardıma çağırmayı arzu ettiğı tanrılarla -eylemler aracılığıyla- düşünce de özdeşleştirmekti.

Bir hikâyeyi törensel olarak sunma fikri, ritüelin öncülü olabilir ve Tanrılar yalnızca, bir ulusa kendi adını veren kahramanların yüceltilmesi ya da soyut fikirlerin kişileştirilmesi olabilir, ama eninde sonunda hepsi de aynıdır. İnsanın dehasının ilahi olduğunu kabul edersek, "Hangisi araba ve hangisi at?" sorusu sanki birisi bunu otomobil için sormuş kadar önemsizleşir.

Kasım'ın ortasından Noel'den önceki haftaya kadar süren bir aylık zaman balayıydı. Ancak, hayvansal arzu, nadiren ikinci derece bir yardımcıdan daha fazlası oluyordu. Cyril ve Lisa'nın insani aşkı, kendi tezahürünün ardında gizlenen maneviyatın ve insan türünün aşkının omurgası ile, düşünülemez yüksekliklere ulaşmıştı. Üstelik, her şey ona uyduruluyor, hiçbir şey onu azaltamıyordu. Aşıklar bir saatliğine bile birbirlerini gözden kaybetmiyordu. Dünyevi aşıkların asla düşünemeycekleri bir biçimde ve yoğunlukla aşklarının doyumuna ve iradesine sahip olmuşlardı. Uyku bile onlar için sadece esrime anlarının üzerine örtülmüş çok renkli bir peçe gibiydi. Rüyalarında, daha mavi bir gökyüzü altında, kendileri ile Capri adası arasında uzanan denizden daha hoş bir ezgi ile gülen denizler üzerinde, kendi bahçelerinden daha fazla hoşnutluk uyandıran bahçeler boyunca ve İmparatorluğun saraylarına sonsuzca getirilmiş bayırların üzerinde hâlâ birbirlerini kovalıyor ve birbirlerine kavuşuyorlardı.

Dört hafta boyunca, Clara kardeşin Cyril'e bir telegraf getirdiğı günün haricinde, dışarıdan tek bir sözcük bile işitmemişlerdi. Telgraf imzasızdı, mesajı kısa ve sertti. "İlk defa Augustos civarında" bütün açıklama buydu. "Gün daha güzel olduğunda, serüven de daha güzel geçer!" diye bağırdı Cyril neşeyle. Iliel ona sorular sordu. "Yalnızca maji!" diye yanıtladı.

Kadın, konunun kendisiyle ilgili olmadığını sezdiği için ardına düşmedi ve bu mikroskobik kesintiye yol açtığı için bile pişmanlık duydu.

Ama eğer Iliel dışarıda olan bitenin bilgisinden korunabilseyse bu kılıcın gücü sayesinde oluyordu. Kara Loca boş durmamıştı, garnizondan sorumlu olan Onofrio kardeş de bu işlerle meşgul olmuştu. Manevraları başarılı olmuş ve düşman, "Kardeşlik" ile maddi bir bağlantı sağlayacak tek bir gözetleme yeri bile edinmemişti.

Maji'nin, nedenlerin ve sonuçların aynı düzlemde yattığı bir kuralıydı bu. Hoşlanmadığınız birini korkutmak için bir hayalet göndermeyi başarabilirsiniz, ama hayaletten bir sopa kullanmasını ya da bir cep mendili çalmasını beklememelisiniz. Aynı zamanda, pek çok pratik maji maddi düzlemde başlar ve diğer düzlemlerde imgeler yaratmaya girişir. Böylelikle, bir ruhu çağırmak için, ilk önce onun tezahürü için gerekli olan nesneleri elde edersiniz ve bu nesnelerden, ruh ile aynı doğaya sahip daha esrarengiz biçimler yaratırsınız.

Kelebek Ağı da tamamıyla, aynı bilgilerle çalıştırılıyordu. Majiye, ahlak, sanata ya da bilime dahil olduğundan daha fazla dahil olmaz. Bu sorun yalnızca, etkiler insanın ahlaki doğasında tepki oluşturdıkları zaman ortaya çıkar. Venus de Medici heykeli ne iyidir ne de kötü, yalnızca güzeldir, ama bu heykelin bir Antony Comstock ya da Harry Thaw'ın düşünceleri üzerinde yarattığı tepki, bu gibi kişilerin düşünce yapıları yüzünden felaketle sonuçlanabilir. Bir kimse bir cinayetin ayrıntılarını telefonda kararlaştırabilir ama bu yüzden kimse telefonu suçlamamalıdır.

Majinin kanunları diğer fiziksel bilimlerdekilerle yakından bağlantılıdır. Bir yüzyıl ya da buna yakın bir zaman önce, insanlar maddenin, termal konduktivite, elektrik direnci, X-ışınına karşı saydamlık, spektroskopik tepkime ve daha okült olan diğer bir düzine önemli özelliğinden habersizdi. Maji, temelinde, halk tarafından hâlâ bilinmeyen belirli fiziksel güç-

lerle ilgilenir. Ancak, bu güçler radyoaktivite, ağırlık, katılık gibi özellikler kadar maddesel -eğer onları böyle adlandırabilirseniz, çünkü bütün şeyler son kertede spiritüeldir- ve gerçek-tirler. Bunları tanımlama ve ölçmedeki zorluk temelde, yaşamla ilişkilerinin esrarengizliğinde yatar. Yaşayan proto-plazma, ölü protoplazma ile, yaşam olayı dışında bütün şartlarda özdeştir. Kütle, maddi bir cevhere ilahi bir özellik bahşedilmesi amacıyla icra edilen bir büyü törenidir. Ancak, kutsanmış bir mayasız ekmek ile kutsanmamış mayasız ekmek arasında herhangi bir maddi ayırım yoktur. Buna rağmen, iletişim kuran kişinin ruhsal tepkisinde muazzam bir farklılık olur. Uyguladığı başlıca Kutsal Ayinin, tılsım büyüündeki sonsuz sayıda olası deneylerden yalnızca bir tanesi olduğunun farkına varan Kilise, asla bu Sanatın gerçekliğini inkar etmedi, ama bu sanatları icra edenleri kendisine rakip olarak gördü. Üzerinde durduğu dalı kesmeye cesaret edemedi.

Öte yandan, törensel kutsamanın etkilerinin inkâr edilmesinin imkansız olduğunu anlayan Septik, bunun nedenini "inanç"a bağlamaya mecbur kalır ve alaycı bir tavırla "İnanç"ın gerçek mucize olduğunu söyler. Bunun üzerine Kilise gülümseyerek bu düşünceye katılır. Ama tartışmanın tarafları arasında dengeyi sağlayan ve Doğanın birliğinde ısrar eden majisyen, bütün güçlerin, kökeninde tek olduğunu ileri sürer. "Mucize"ye inanır ama bunun Leiden Şişesi'ni elektrikle yüklemek ile tamamen aynı türde bir mucize olduğu fikrini korur. Bunu test etmek için manevi bir gösterge (endikatör), diğerini test etmek için elektrikli bir endikatör kullanmanız gerekir. Bir terazi ya da test tüpü her ikisindeki değişimi de göstermeyecektir.

Kara Loca Kelebek Ağı'ndaki en zayıf ipliğin Lisa'nın eğitimsiz aklı olduğunu çok iyi biliyordu. Ama bu akılla iletişim kursalar bile, etrafına tutkulu bir aşk saçan, esrimesinin akkor halindeki coşkulu kıvılcımı, ona doğrudan saldırmaları için fazla aktif durumdaydı.

Şu an için, izlemekten ve eninde sonunda geleceğini bildikleri -gelmesi gerekli- tepkiyi beklemekten hoşnuttular. Eros her zaman için Anteros'u arkasında bulur. Ateşini, Dostluğun yakıtıyla besleyecek anlayışa sahip olmadıkça -er ya da geç- birileri onun yerini alacaktır. Bu ara dönem, beden aracılığıyla akıl üzerinde çalışmak için en iyi fırsattı. Iliel'in bir damla kanını sağlayabilmiş olsalar, o da, Paris-Roma katarının talihsiz sürücüsü gibi kolay bir av olabilirdi.

Ama Clara kardeş, Iliel'in tırnağının bile dikkatle düzenlenmiş büyüsel bir yıkıma uğramayacağı şekilde bunun icabına bakmasını bildi. Onofrio kardeş de bahçede geceleri de duracak bir devriye tertip etmişti, böylece çemberde fiziksel bir gedik verilmemiş olacaktı.

Kara Loca'nın misyonunun üzerine yüklendiği kişi, kalın kafalı ve bilmediği konularda bilgiçlik taslayan, hayal gücünden ya da gerçek büyüsel algıdan yoksun Arthwait⁷¹ idi. Kara büyücülerin çoğu gibi, içki içme alışkanlığı vardı. Aşırı kendini beğenmişliği başkalarına zarar verme yeteneğini sınırlıyordu. Cyril Grey'den herhangi başka birinden ettiği kadar nefret ediyordu, çünkü editörlüğünü Jack Flynn'in yaptığı ünlü edebiyat eleştirisi dergisi *Emerald Tablet*'te⁷², kitaplarını en sert ironik üslubuyla eleştiren bu parlak ruh olmuştu. Grey, özel bir zahmete girerek, Arthwait'in, hakkında derin bilgi sahibi olmakla övündüğü dilleri bilmediğini gülünç biçimde gösteren, çeviri-deki temel hatalara işaret etmişti. Douglas tarafından konulduğu görevin adamı değildi aslında. Kendini beğenmişliği her zaman yolunda engel teşkil ediyordu. Yaşamak için savaşıyor bir adam her an kendini takdir etmek için ısrarla duruyorsa bu adam aptalın tekidir. Douglas, insanlara çoğunlukla çekici gelen, zekayı tersine çevirmenin garip bazı dolaylı nedenlerinden

⁷¹ Arthur Edward Waite. Altın Şafak Hermetik Cemiyetinin bir üyesi olan mistik, ezoterik ve majikal konularda ünlü bir araştırmacı yazar.

⁷² Zümrüt Kitabeleri. Hermes Trismegistus (Üç Kez Yüce Hermes)'a addedilen bir eser.

biri yüzünden seçmişti onu: zararsız olduğu için zarar vermesi için istenmişti. Demokrasiler de yöneticilerini çoğunlukla böyle seçer. Kudretli bir kimse cumhuriyeti devirebilecek güçtedir. Ama, cumhuriyet, görünüşe göre, kudretli bir düşman tarafından devrilmeyi tercih eder.

Ama Douglas, adamı güçlü bir yürütme organı ile destekliyordu.

Abdül Bey hiç büyü bilmezdi ve hiç de bilmeyecekti, ama Lisa için çaresiz bir tutku ve Balloch'un telkiniyle babasının ölümünden sorumlu tuttuğu Grey'e karşı da bağnazca bir nefret duyuyordu. Hemen hemen sınırsız sosyal ve mali kaynaklara sahipti. Görevin dışarıdaki bölümü için ondan daha iyisi olamazdı.

Üçüncü komisyon üyesi, işin beyniydi. Kendi yönteminde, kara büyüde oldukça yetenekli bir adamdı. Gates⁷³ adında, sıksa, kadavraya benzeyen, uzun boyu ve sırtında alimlere özgü kamburuyla Protestan bir İrlandalıydı bu kişi. Ara sıra dehaya yaklaşan anlık önsezisi ile gerçekten orijinal bir yeteneğe sahipti. Zekası keskin ve iyi olmasına karşın, karmaşa içerisindeydi. Yaradılış olarak mertlikten yoksundu. Saçları uzun, düz ve dağınıktı. Dişlerinin bakımı ihmal edilmişti ve bir yabancıya bile itici gelecek kadar belirgin biçimde, kirli gezme alışkanlığı vardı.

Ama içinde herhangi bir kötülük yoktu. Kara Loca'da daha önce herhangi bir işi olmamıştı. Korkunç derecede lanetli bir adammış gibi yapmak romantik fantezilerinden biriydi. Yine de bu işi yeterince ciddiye alıyordu ve Loca'daki terfisini sağlayacak -ne kadar hunharca olursa olsun- herhangi bir planda, Douglas'a hizmet etmeye hazırdı. Yalnızca akıl-karışıklığı yüzünden orada bulunuyordu. Kendi kibirini tatmin etmenin dışında bir amacı oldukça, yaptığı -bilgi ve güç kazanmak- kendi içinde masumdu. Onu kendi niyetlerini gizlemek için

⁷³ William Butler Yeats, ünlü bir şair ve Altın Şafak Hermetik Cemiyeti üyesi.

kullanan Douglas tarafından enayi yerine konuyordu, çünkü Gates, İngiltere'deki bazı çevrelerde hatırı sayılır bir üne sahipti.

Douglas, hile yapmanın inceliklerini içeren bu iş için seçmişti onu. Kurbanlarından ne nefret ediyor ne de onları seviyordu, onların yaptıklarını herhangi bir tutku ya da önyargı olmaksızın yorumlayabilirdi. Douglas'ın en çok istediği de işte bu yorumdu. Douglas, Napoli'ye gitmek üzere ayrılmadan önce -eşine az rastlanır bir ayrıcalıkla- onu görmüş ve isteklerini aşağıdaki gibi açıklamıştı.

Kısmen, başarılı bir saldırı gerçekleştirebilme şansı, kısmen de Grey'i meşgul etmesi ve olasılıkla ana saldırının oradan kaynaklandığına inanmasına yol açması için, ebleh Arthwait büyüsel saldırının klasik yöntemlerini bilgiçe kullanmaya çalışmalıydı. Bu sırada Gates, gizlice, Grey'in amacının gerçekte ne olduğunu sezmeye kendisini adamalıydı. Bu bilgi çok gerekliydi. Douglas bunun muazzam bir şey olması gerektiğini biliyordu, çünkü Cyril'in çağırmaya uğraştığı güçler faaliyet alanı açısından kozmikti. Bunu yalnızca kendi sezgilerine dayanarak anlamamıştı, aynı zamanda Simon İff'in olaya karışması gerçeğinden de bu sonucu çıkarmıştı. Yaşlı üstadın Dünya Savaşından daha ufak bir şey için parmağını bile kımılatmayacağını biliyordu. Douglas, böylelikle, Grey'in amacını başarısızlığa uğrattırsa, bu işin kendi zaferi ile sonuçlanacağı yargısına varıyordu. Bu güçler, kendilerini çağıran kişinin başına üşüşerek, onu binlerce parçaya ayıracaklardı. "Gözcü"sünün yok edilmesinden dolayı hâlâ bitkin olan Douglas özellikle bu konudan emindi!

Arthwait her şeyde grubun sözde başkanı olmalıydı ve Abdül Bey, gücünün altında bulunan her yolla, onu şiddetle desteklemesi için teşvik edilmeliydi. Ancak, eğer gerekirse Gates, Arthwait'i engelleyebilir ve Türk'ün bağlılığını güven altına almak için -olayın gizliliğine bağlı kalarak- ona,

Douglas'ın hemen oracıkta, gerektiği şekilde yazdığı ve eline tutuşturduğu kartı gösterebilirdi.

XV. Louis, elçileri üzerinde bu tür bir ihanet oyunu oynamıştı, ama Douglas tarih konusunda iyi değildi ve bu gibi deneylerin nasıl sonuçlandığı hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Hatta görünüşe göre gospelde söylenen: "Şeytan da kendisine karşı ayrılık ederse, onun ülkesi nasıl durur?"⁷⁴ sözlerini ciddiye almıyordu.

Bu dahiyane planın, kendisine Simon İff tarafından telkin edildiğini hâlâ yeterince fark edememişti! Yine de bu doğrudu: yaşlı mistiğin Cyril Grey'in hakkını teslim etmekte aynı fikirde olduğu karşı saldırının başlangıcıydı bu. Çeyrek saatlik bir çalışmaydı. Tao'nun yolu en emin yol olduğu gibi aynı zamanda en kolay olanıydı.

Simon'un yapmış olduğu buydu. Bütün basit devinimler tek-noktalıdır ve düşmanları atalettir, bu yüzden, kılıcı yapan kişi kılıcının tek bir kenarını keskinleştirir. Okçu, okunun ucunu tek bir noktaya doğru biler. Domdom kurşununuz nikel ucun yaptığı gibi delmez ve delmenin gücü, kurşun içeride ilerleyip durmadan önce, yumuşak noktalara ulaşacağı kadar büyük olmayacaksa onu kullanmak harcınız değildir. Bu mekanik ilkesi, majiye de kusursuz biçimde uygulanabilir. Bu yüzden, ne zaman büyüsel bir saldırıya direnmek için bir gereklilik doğar, en iyi yöntem, düşmanınızın gücünü bölmektir.

Douglas, daha şimdiden oyununda bir piyon kaybetmişti, Akbar Paşa, üstünün yaptığı plandan ayrı ve uyumsuz, kendine ait bir düşünceyle, kendi yokoluşuna sürüklenmişti. Kusur bütün Kara Büyülerin doğasında vardır, çünkü bu sanatın kendisi bile Evrensel İrade'ye karşı girişilen bir şeydir. Eğer ihmal edilebilecek kadar ufak olmasaydı, tıpkı bomba atan bir anarşistin nüfusun üçte birine varan bir bölümünü yok etmekte başarılı olması gibi, Evreni yok edebilirdi.

⁷⁴ Luka 11:18

Simon, o esnada, Douglas'ın, düşmanlarının elebaşı olduğunu bilmiyordu, ama onunla olabilecek en yakın büyüsel temas içerisindeydi. Çünkü bahçedeki "Şey"i soğurmuş, kendi içine emmişti ve bu "Şey" Douglas'ın bir parçasıydı.

Böylece "Şey"i tamamıyla özümsemeye başlamıştı. Onun sonsuza kadar kendisinin bir parçası olması gerektiğinden emindi. Yöntemi her zamanki kadar basitti. Aklının içinde evreni ayrıntılarıyla inceledi ve kendisini bütün zıtlıkları daha yüksek bir Birlik içerisinde uzlaştıracak şekilde hazırladı. Spektrumun renkleri -beyaz ışığı oluşturan parçalar- gibi kaba şeylerden başlayarak, aklına gelen her şeyi, madde ve devinim, varlık ve biçim gibi soyutlamalara ulaşana kadar çözümledi. Uyguladığı yöntemle kendisini, bu temel çatışmaları bile birleştiren yüce düşünceleri kavramaya muktedir bir akıl durumuna yükseltti. Hepsi bu.

Hâlâ şu "gözcü" ile büyüsel temasta olan Douglas, onun, başka bir majisyen tarafından, adeta yavaş yavaş sindirildiğini hissedebiliyordu. Bu, bütün kara büyücülerin kaderinin, olması beklenen sonuydu, "Ben"liği varoluşun kendisi ile sürekli hale gelene kadar kendini tekrar tekrar sevilene vermekle büyüyen aşkın yoksunluğu yüzünden parçalara ayrılmak. "Her kim ki canını sever onu zayeder."⁷⁵ cümlesi bu duruma uygun görünen kutsal bir cümledir.

O an için, inzivaya çekilerek kendisini koruyan Douglas, yolu göremeyecek kadar kördü; temelinde, evrenin geri kalanıyla bir olduğunu inkar etmenin yer aldığı tekrarlanmış eylemlerin sonucu olarak edinilmiş bir körlük. Böyle düşünerek, çaresizce "gözcü"sünün özümsemesine karşı savaştı. "O benim, senin değil!" diyordu, öfkeyle. Simon İff'in gerçekleştirdiği tüm bu çeşitlilikte, gerçek "birlik"in değişmez ve süregelen olumlanmasına karşı, Douglas dualitenin olumlanmasını koyu-

⁷⁵ Yuhanna 12:25

yordu. Sonuçta akı, zıtlaşan şeylerin, birbirlerine üstünlük sağlamaya çalışan güçlerin tutkusu ile alevlenmişti. Uygulamalı kararlara gelindiğinde güçlerini bölüyordu ve bilerek, işbirliği ve sadakatin ilk ve son olarak düşünülmesi gerektiği yerlerde kıskançlık ve nefreti yaratıyordu.

Yine de, Simon İff büyü değil Aşk kullanmıştı.

XII.

KARDEŞ ONOFRIO'YA, CESARETİNE VE YİĞİTLİĞİNE VE BUNUN ÜZERİNE KARA LOCA'NIN BAŞINA GELEN FELAKETLERE DAİR

PAPAZLAR, belli tipte insanlardır. İtalyan din adamları üç bin yıl içerisinde kendi kişiliklerini ancak kostümlerindeki ufak tefek değişiklikler kadar değiştirmişlerdir.

Kardeş Onofrio'nun babası özgür düşünen, kilise karşıtı bir Mason topluluğundandı. Başka türlü olsaydı oğlu kesinlikle bir piskopos olurdu. İnancı ne olursa olsun bu tip adamlar kursosuz birer pagandır. Sağlam, esrarengiz ve spiritüeldirler, ama bedenlerini de boşlamazlar. Bayağı ile üstün nitelikli olanı aynı biçimde kullanmak konusunda da çok ustadırlar. Onda, bozulmayan sağlığı ile kendi haklılığının bilincinde olmasının birleşerek ona verdiği büyük cesaret vardı ve cesaretinin, sapkınlığa yardım etmediği noktada, kurnazlığı onun yerini alıyordu.

Edwin Arthwait gibi aptal bir çokbilmiş, bu türde bir adam için çok zayıf bir rakipti.

Onofrio kardeş, majiyi başarıyla uygularken, bir anda dikkatinin başka bir yöne kayması ile kişnemeye benzer bir kahkaha atarak bütün teoriden bir anda vazgeçmeye -ve aynı zamanda bu davranışını da majinin bir dalı olarak saymaya- hazırды. Bu, Cyril Grey'in kusursuzluk derecesine erıştirdiğı çifte beyin-gelişimi çalışmalarının başlangıcıydı.

Arthwait ise kendi egoizmine zincirlenmişti. Kendisini, Henry James'e yapmacıklı ve modası geçmiş -ya da Osrik'çe⁷⁶-

⁷⁶ *Ossian* veya *Oisin*. İskoçyalı efsanevi kahraman ve şair (III. Yüzyıl). Burada onun, şiirlerinde kullandığı dil kastediliyor.

ve bir başmeleğin ağzından konuşuyormuş gibi haddini bilmez görünen bir dil ile spiritüel bilimin babası ve dedesi olarak ilan ederken, on dördüncü yüzyılın *Grimoire*’larını⁷⁷ yazan sahtekarların ve inekleri büyülemeyi ya da komşularının balık tutmasını önlemeyi isteyen cahil köylülere efsunlar ve hokkabazlıklar satan seyyar satıcılar gibi tamamen önemsiz yazarların kölesi durumundaydı. Arthwait bu gibi çalışmaların akılsızlığını göstermek için bir kitap yayınlamıştı, ama iş uygulamaya gelince tek kılavuzu bunlar oluyordu. Özelde *Grand Grimoire*’dan⁷⁸ daha az tehlikeli gördüğü *Kara Piliç*’e⁷⁹ ya da Papaz Honorius’a atfedilen sahte yazılara daha fazla itimat ediyordu. Şeytanı çağırmak istiyordu, ancak, gelebileceği korkusuyla oldukça da ürküyordu. Kimse saçma sapan büyü kitaplarının uygulamalı *Grimoire*’larını takip etme konusunda ondan daha bilgili bir sofu olamazdı.

Bu kişi, Napoli’de bulunan villadaki balayı sırasında, çoğunlukla, Galeria Vittoria’da kiralamış olduğu dairenin koltuğunda otururken fark edilebilirdi. Kentsoylu tarzda kesilmiş bir redingot giyiyor olacaktı, çünkü “profesyonel biri” imiş izlenimi bırakacak ve yarattığı hava akıllarda kalacaktı. Meslektaşlarının kendisine danışmak için oraya gelmeleri, görüşünüşe göre, kanunun daha ağır konuları üzerine ortaya atılacak esaslı kuramlardan korkmasına neden olacaktı.

İngiliz dilini yalnızca, çaba harcayarak konuşabiliyordu. Dikkatindeki en ufak bir gevşeme onu, hiçbirini anladığı dillerden olmayan Latince, Grekçe ya da İbranice’ye götürecekti. Kelimelerin seyyar satıcısıydı o. Akli ise değersiz ve tutarsız ortaçağ düşüncesinin eskici dükkanıydı.

⁷⁷ *Grimoire*, büyü reçetesi anlamına gelir. Büyüler bu reçetelere bakılarak hazırlanırdı.

⁷⁸ *Grand Grimoire*, kara büyü’nün en tanınmış ve ahlaki zorlayan büyü reçetelerinden biridir. 1800’lerin başlarında kaleme alındığı sanılmaktadır.

⁷⁹ *Kara Piliç* (*Black Puller*), büyü reçetelerinden biri. 18. yüzyıl sonlarında Roma’da yazıldığı sanılmaktadır. Tılsım, muska ve mücevher yapımı hakkında bilgiler içerir.

Çetin bir mücadeleden sonra, "nutuk atmaya" başlayacaktı. Asla 'konuşmuyordu', 'sayıklıyordu' yalnızca.

İlk resmi toplantı Napoli'ye gelişlerinden yaklaşık bir hafta sonra gerçekleşti.

"Büyü San'atındaki alim atalarım," diye başladı, Gates ve Abdül'e yönelerek, "Hermetic Arcanum'un hürmete şayan ve arketipsel doktorları tarafından, kutsal ayinler yoluyla, bildik ithaflar hususunda burada isimleri *-juxta nos-* Danaos uğruna(Clermont Harodim'in arşivlerindeki, ilgili *cowan*'lara kasten bir imada bulunmalıyım, çünkü bu yazılı değildir) gizli tutulması gerekli olan Onlar'ın, muazzam biçimde bir araya gelen psiko-mentaliteleri vasıtası ile bizim sofistike *Tebunah*'ımıza, sapkın ve dinden dönen, Grey denilen adamın, kendi muhalif hiyerarşisinin Mars tepesindeki yörüngesini ve devranını karşılaması gerekli bir vade telkin edilmiştir. Bütün şu habercilerin herhangi bir tasdiki olmayan salahiyetlerini tahrip ediyorum, clam populo, belki de, zincirlenmiş hakiki vukuatlar silsilesi dahilinde lakin ben yargıç tarafından verilen hariç, bu -adları bile söylenemeyen, *quod reverentissime proloquor!*- Şeytanların, kabiliyetleri ve kaniatsal hegemonyaları vasıtası ile, eserin, Kara Birlik'in *-in via sua propria-* Şövalyeleri ve bu karanlık *Neaapolitanensis* korusunu, barbarın kargısının, yakındaki -ya da hayır, ilerideki!- güçlü alazına karşı duran *retiarial ludibry* gibi karşı karşıya getirmesi daha ala olmuştur. Doktrindeki Değerli Atalar ve muhterem kişiler, *salutatio in summo imperio -per totam orbem-* Orcus'un ve Phlegethon'un *supranominal* Sungusunda, *sufficit!*"

Türk diplomat dokuz dil konuşabiliyordu, ama bunu değil. Arthwait'i yıllardır tanıyan Gates, görünüşte korkunç olan bu uyarıların Grey'in herhangi bir zamanda, genel ilkelere uyularak, öldürülmesi gerektiği, ama özellikle liderleri tarafından bu işle görevlendirilmiş olmalarının çok daha iyi olduğu anlamına geldiğini açıkladı.

Böylelikle resmen başlayan toplantı uzun süre devam etti. Nasıl başka türlü olabilirdi ki? Arthwait yaradılış itibarıyla düşünme ve konuşmada yavaştı. Gerçek bir belagata ısınması biraz zaman alıyordu ve sonrasında, sözü çok fazla uzatıyor ve kendini kelime ve cümlelerin arasında öylesine kaybediyordu ki, dinleyicilerine herhangi bir düşünce aktarmadan -ya da sadece tek bir düşünce aktararak- saatlerce konuşuyordu.

Durum hakkındaki konuşmasının sonucu olarak pazardan sağlanan besinlerin büyü kullanarak ev halkını zehirlemesi için girişimde bulunulmasına karar verildi. Lezzetli deniz hayvanlarından, Napoli’de çok popüler olan ‘kum midyesi’ temel malzeme olarak seçilmişti. Arthwait’in açıkladığı gibi “çünkü bunlar ayrıcalıkları ve farklılıkları ile Yekl Klippoth olmalıydı.”

Böylece bu yumuşakçaların içine, bunları aralarında paylaşanların bir çeşit hummaya ve Martial(Marsa ait ç.n.) olarak sınıflandırılan bütün akut hastalıklara yakalanabileceği umuduyla ‘Bartzabele tanıklık edenler’in Mars ruhu çağrılabilirdi.’⁸⁰

Onofrio kardeşin, adet edindiği üzere, eve giren bütün yiyecekleri mutfağa ulaşmadan önce saflaştırarak ve kutsayarak tedbir alması, bu plan için büyük talihsizlikti. Üstelik bu tür bir girişimi önceden tahmin ederek her şeyin, özellikle bu gibi esrarengiz etkilere karşı hassaslık duyacak şekilde yetiştirmiş olduğu yardımcılarından biri tarafından psikometrik olarak test edilmesini sağlıyordu.

Sonuç olarak, kabuklu deniz ürününün Martial akım ile yüklenmiş olduğu fark edilmişti. Onofrio’nun yüzünde bir gülümseme belirdi ve Bartzabel’in bile “önünde her gün titrediği,” Mars’ın ilahi güçlerini çağırmaya girişti. Böylelikle kendisini Gargantua’nınkilere benzer bir ziyafette masaya oturmuş, gönderilenleri tek başına yiyen, yüksek-güçte bir savaş motoruna dönüştürdü. Sonuç, talihsiz Arthwait’in kırk sekiz saat

⁸⁰ Bartzabel, Mars’ın ruhlarından biri.

boyunca yatağında acı içinde kıvranmasına neden olan şiddetli ve tedavisi zor bir kolik'e yakalanmasıydı.

Gates bu işte yer almamıştı. Bunun ne kadar tehlikeli ve dönüp dolaşıp, uygulayan ihtiyatsız kişiye geri gelmeye uygun olduğunu biliyordu. Bunun yerine, gerçekten yararlı olabilecek bazı çalışmalar yapmıştı. Kulesi, Kelebek Ağı'nı tepeden gören, Posilippo yakınındaki köy kilisesine gitmiş ve papazı, bir sanatçı olduğu bahanesiyle, kuleye sürekli olarak gelip gitmesi konusunda izin vermesi için ikna etmişti. Gerçekte de suluboya resimler yapma konusunda amatörce bir yeteneği vardı: bazı insanlar bu yeteneğinin, onun şiir dizelerinden daha güçlü olduğunu bile düşünüyordu. On gün boyunca aşırı bir dikkatle Kelebek Ağı'nı seyretmiş ve saat saat, orada yaşayanların rutin eylemlerini yazmıştı. Bahçede yaptıkları hiçbir şey adamın gözünden kaçmamıştı ve (şansa bakın ki) bu kişilerin uğraşlarının önemli bir bölümü evin dışında gerçekleşiyordu. Oradaki en önemli insanların, görünüşe göre, maji falan yapmadıklarını, yalnızca -umursamaz aşıklar olarak- Güneye kaçışlarının ilk meyvelerinin tadını çıkardıkları gerçeğini tümüyle göz ardı ediyordu.

Ama Douglas, zekasının bütün kıvraklığıyla, daha ilk rapordan beri, olan biteni anladı. Aynı zamanda, Gates'in zekasını ve yeteneğini de fark etmiş ve onu olabildiğince çabuk kullanıp yok etme konusunu da bir kenara not almıştı.

Cyril Grey'in gözle görülür niyetinin ne olduğunu sezmeksizin, bu 'balayı'nın görüldüğü kadar sade olmadığı konusunda yerinde bir sonuca vardı. Aslında durumun böyle olduğunu avcunun içi gibi biliyordu. Aşıkları iki misli fazla gözetlemesi ve hareketlerinde belirgin bir değişiklik olursa derhal haber vermesi için Gates'e telgraf çekti.

O sırada, Edwin Arthwait "Kara Piliç" ile meşguldü. Kapının önündeki basamağa bir pentagramın çizildiği şaşmaz bir yöntem vardır. Oradan geçen ilk kişi, kendisini delirtecek ve hatta öldürecek güçte bir şoka maruz kalır. Bir majisyen doğal

olarak, kapısının önünde bu tür bir büyü olup olmadığından şüphelenecekti, bu yüzden Arthwait, zekice bir yola başvurarak, pentagramı güçlükle görülebilen Arap zamkıyla boyamayı tasarladı. Böylece, gece yarısı uygun araç gereçlerle kuşanmış olarak Kelebek Ağı'na geldi ve bir mum-lambasının ışığında çalışmaya koyuldu. Pentagramı, üzerine basılmadan köprüden karşıya geçilmesinin imkansız olacağı kadar geniş tutmaya özen gösteriyordu. Kendine ilham veren görevinin içine gömülmüş halde, son çizgiyi de yerli yerine çizene kadar, kendisinin pentagram ile villanın arasında sıkıştığına dikkat etmemişti. Korku içinde çömeldi ve en az bir saat böyle kaldı. Daha sonra, günün ışımasıyla fark edileceği düşüncesi ürkmesine neden oldu. Kendisini hareket etmeye zorladı ve dikkatlice sokularak köprünün korkuluğuna doğru kaçabileceğini düşündü. Ancak, dağcı değildi, dengesini kaybetti ve güçlü bir sarsılma ile kurtulacak kadar şanslı olarak, boğazın içine düştü. Napoli'ye dönüş yolunda topallayarak giderken ise buz gibi bir yağmura yakalandı ve yatağına, bir hafta orada kalmasına neden olacak soğuk algınlığını önlemek için çok geç kalmış halde ulaştığında kızgınlığının bir yansıması ile, oradaki pentagramının temizlenmesi gerektiğini söyleyip durdu.

Azmi olmasaydı, modern çok bilmişlerin en verimlilerinden biri olarak bilinmesi mümkün olmazdı. Edebi yöntemi bir 'tank'a benzetilebilirdi. Kıvrak değildi, her yöne dönemiyordu, topçu saldırısına maruz kalıyordu, ama yine de ilerliyordu. British Museum'un Kataloğu kadar kapsamlı ve neredeyse onun kadar yaygındı. Ancak düzenlenmiş değildi. Böylesi bir adam ne iki ne de kırk iki başarısızlıkla caydırılmamalıydı. Gerçekte, Gates'in, yüzüne karşı açık açık söylediği eleştirileri dışında, bunları başarı olarak bile sayıyordu.

Üçüncü deneyi için, ona sahip olan kişinin aşktaki çekiciliğini arttıran, "Mucizeler Yaratan Yılan"ı seçti. Bu yönleme başvurulmasının nedeni, Abdül'ün, yöreye özgü bir davranış tarzıyla, elinde gitar, kadının Aya adanmış olduğu taraçanın al-

tında belirip Lisa'ya kur yapmasına karşın, onun üzerinde herhangi bir etki bırakamamış olmasıydı. Kadını orada yalnızken yakaladı ve onu ismiyle çağırdı. Kadın, onu anında tanıdı. İlk kez karşılaştıkları baloda onu çok çekici bulmuş ve Cyril'i görene kadar, fırsatı kaçırdığı için sürekli olarak pişmanlık duymuştu. Bu engel olunmuş arzusunun anısı, kadının aklına gelerek heyecanlandırdı onu, ama Cyril'e olan tutkusunun en ateşli dönemindeydi. Böyleyken bile, yine de biraz tereddüt içinde kaldı. Abdül'ü gelecekte ortaya çıkacak durumlar için, adeta, buz içinde saklayabilirdi. Böyle bir davranış onun için nefes almak kadar içgüdüsel. Ama yükümlülükleri aklının bir köşesinde hâlâ tazeydi. Dış dünyayla iletişim kurmayacağına dair yemin ettirilmişti. Adamı görmezden geldi, döndü ve bir tek harekette bile bulunmadan bahçeyi terk etti. Adam ise ona karşı karanlık bir öfkeyle dolu olarak Napoli'ye döndü. Bu yüzden "Mucizeler Yaratan Yılan" tam onun zevkine göre bir işlemdi. Gates, saldırı şeklinin umut verici olduğunu düşünüyordu. Lisa'nın ya da herhangi bir kadının erdeminden tamamıyla şüphe duyuyordu ve tecrübelerinin sınırları içinde kendi görüşünü kanıtlanabilir kılacak kadar yeterli bir süre kadınlarla birlikte yaşamıştı. Abdül'e yeniden denemesini söyledi. Güzel, öyleyse bırak da büyü yardım etsin!

"Mucizeler Yaratan Yılan"a sahip olmak için Grimoire'ın deyişiyle, "pazarlık etmeden- (bu arada) kitabın hangi sınıfa mensup kişiler için ve kişiler tarafından yazıldığını da gösteriyordu- bir yumurta satın alınması gerekiyordu." Yumurta geceyarısı mezarlığa gömülmeli ve her sabah güneş doğarken brendi ile sulanmalıdır. Dokuzuncu günde bir ruh ortaya çıkar ve size niyetinizi sorar. "Ben bitkimi suluyorum," diye yanıt verirsiniz. Bu, sonraki üç gün boyunca sürer. Takip eden gece yarısı yumurta çıkarılır ve içinde horoz başlı bir yılan olduğu görülür. Bu sevimli hayvan Ambrosiel adına yanıt vermektedir. Onu göğsünüzde taşıyın, o zaman dileğiniz mutlaka gerçekleşecektir.

Arthwait bu planı dikkatli bir şekilde tekrarladı ve büyü­ lü sözleri ve törenleri kusursuz biçimde gerçekleştirerek, herhangi bir aksilik çıkmadan üçüncü güne ulaştı. Bu noktaya vardıkları­ nda bir ruh -mezarlığın koruyucu ruhu- göründü ve yanıtları­ ndan tatmin olmayarak adamı, meczup bir gezgin şeklinde polis karakoluna götürdü. Öte dünya ile daha az ilgisi olan bir karanlık ilimler üstadı, polis memuruna rüşvet vermiş olabilir­ di, Arthwait'in ise kendine verdiği kişisel önem bir kez daha yoluna çıkıyordu. Durumunu daha da anlaşılmaz hale getirdi. En sonunda ondan mesul olmayı öneren ve İngiltere Konsolosu'nu adamın serbest bırakılması için nüfuz kullanmaya ikna eden Gates oldu.

Yukon'dan, Basutoland'dan Tonga'ya ve Moğolistan'a ka­ dar büyü sanatında çalışan pek çok işçinin yaptığı gibi, Arthwait de başarısızlıklarını rakiplerinin daha üstün gelen hilelerine ve lanetlerine ithaf ediyordu.

Gates garnizon ile büyüsel bir bağlantı yaratmak konu­ sunda çok daha ciddi bir girişimde bulunmak için zevklerini çeşitlendirmişti. Kulesinden, tepenin yamacında pek çok güver­ cin olduğunu gözlemişti. Kulenin üstüne mısır taneleri atarak bunları evcilleştirmeye başladı. Üç gün içerisinde elinden yem yer hale geldiler. Daha sonra, onu tanımaları ve gittiği her yere gelmeleri konusunda onları eğitti. Bir hafta sonra, tek bir devri­ ye haricinde bahçenin tümüyle terk edildiği bir anı yakaladı ve hububatları duvarın üzerinden bahçeye attı. Güvercinler oraya toplandılar ve yemlendiler. Olaylar devriye gezen majisyenin şüphelenmeyeceği şekilde geliyordu. Majisyen, evin olumlu etkisinin bahçelerini çekici hale getirdiğinin farkındaydı. Bura­ daki çiçekler her yerdekinden daha parlak açıyor ve Doğanın bütün gezginleri burayı kendi barınakları gibi görüyordu. Evin sakinlerinin masumiyetini ve iyiniyetlerini içgüdüsel olarak hissediyorlar ve bu konuksever taraçalara üşüşüyorlardı.

Gates yola devam etti, güvercinler onun bir sonraki atışını izlediler. İlk köşenin etrafına mısır erzağından geriye kalanları

küçük bir yığın halinde yere koydu, güvercinler şüphelenmeden yaklaştılar ve adam yarım düzine kadarının üzerine bir ağ fırlattı.

Bu kazanılan çok önemli bir puandı, çünkü Kara Loca, etrafı duvarlarla çevrili, korunaklı bir bölgeden gelmiş olan canlı varlıkları ele geçiriyordu. Evdekilere sempatik büyü araçları ile saldırmak kolay olacaktı. Şanslarına, kuşlardan ikisi erkekti. Ancak, genel doğası itibarıyla Venüs'ün kuşu olan güvercinin garnizonun en az erkeksi özellik gösteren kişileriyle özdeşleştirilmesinin denenmesine karar verildi, yani dört kadın ve iki delikanlı. Kuşların boyunlarına kurdeler bağlandı, üzerlerine hedeflenen kurbanların adları yazılmıştı. Büyüsel törenler, artık deneye gerçekten ilgi gösteren Gates'in liderliğinde yapıldı.

Özdeşleşmenin yeterli olduğunu düşündüğünde, kuşların dillerinin üzerine kırmızı biber yerleştirdi ve çabası bir sonraki sabah Clara kardeşin öfke dolu bir hareketle kızlardan birinin üzerine yürüdüğünü görmesiyle ödüllendirildi. Çok cılız da olsa, uzaktan kadının sesindeki öfkeli tonları duyabiliyordu.

Onofrio kardeş de aynı şeyi gözlemlemekte gecikmemişti ve çemberinde bir gedik açılmış olduğunu sezdi birden. Derhal Clara kardeşe gitti ve hiçbir inisiyenin görmezden gelmeye cesaret edemeyeceği bir tür otorite işaretiyle, onu, dikkatini kendisine vermeye zorladı.

"Kardeş," dedi çok kibarca, "sen zaten erkeklerle konuşmuyorsun, öyleyse tatsızlık çıkması için ne gibi bir neden olabilir?"

Kadın onu hâlâ kızgın olarak yanıtladı. "Evin altı üstüne gelmiş," dedi. "İliel bir egzamalı gibi, hemen uyarılıyor, kolayca öfkeleniyor, delikanlılarının ikisi de sabah gördükleri herkese karşı suratlarını tahkir edici şekillere sokmuşlar ve kızlarsa büsbütün küstah.

"Çemberin savunulması görevi gibi bu da benim bir meselem."

Clara kardeş keskin bir feryat kopardı. Olayı bu şekilde düşünmek aklına gelmiyordu.

“Eğer yedi gün boyunca,” diye devam etti Onofrio kardeş, “günbatımından geceye kadar sessizlik kuralının mecbur kılınmasını uygun görürsen, sana minnettar olacağım. Elbette ki yakarılar hariç. Ben delikanlıları uyarırım, sen de Iliel ve kızlarla ilgili sorunu hallet.”

“İstediğin yapılmış olacak.”

Onofrio kardeş kendi özel majilerini gerçekleştirdiği odaya gitti. Ciddi bir saldırı yapılmış olduğunu anlıyordu. Bu durum üzerine baktığı fal onu aydınlatmakta başarısız oldu. En gözde sistemi, hiyeroglif şeklinde yirmi iki koz kartından oluşan, gizemli Tarot kartlarıydı. Çoğunlukla, bunları kullanarak her türlü bilinmeyen sorunu keşfedebiliyordu. Bu seferki girişimindeyse yanıtların tekdüzeliği karşısında kafası karışmıştı.

Kağıtları kullandığı her seferinde tek bir sembole, “Yıkılan Kule” olarak adlandırılan ve ünlü Babil efsanesine göndermede bulunan on altı numaralı koz kağıdına geri dönüyorlardı.

“Biliyorum,” diye mırıldandı, sürekli aynı kartın çıkmasına sinirlenerek, bu özel hiyerogif ile sembolize edilenin “Mars, olduğunu biliyorum.” Ancak bundan çok daha fazlasını istedim. ‘Sorun nedir?’ ‘Kimden kaynaklanıyor?’ ‘Sorun nerede?’ ‘Ne yapmalıyım?’ diye sordum. Ve bütün soruları aynı kart yanıtladı!”

Ertesi gün Gates kuşların dillerinin büzülmüş olduğunu gördü ve saldırı şeklinin karşıdakiler tarafından fark edildiğini ve tedbir alındığını sezdi. Güvercinlere eter ruhu vererek, başladığı işe devam etti.

Sonuç evin içinde çok ani hissedildi. Etkilenen altı kişi güçlü bir boğulma hissinin eşlik ettiği zehirlenme ve baş dönmesi belirtileri gösteriyorlardı. Clara kardeş diğerlerinden daha az sorun yaşadı ve semptomların büyüsel nedenlerini fark etti. Aceleyle Onofrio kardeşe koştu. Adam yeni bir saldırının hazırlanmakta olduğunu derhal anladı ve daha önceden kararlaştır-

tırılmış bulunan, kare biçimli kuledeki, bir tür gizli çember ya da gizli sığınak olan, özel olarak kutsanmış odaya çekilme işaretini verdi. Birkaç dakika içinde kurbanlar bu odada toplandılar ve semptomları anında azalmaya başladı.

Onofrio kardeş, iki delikanlıdan, boğulmak üzere olana barınağa ulaşması için yardım ederken bir an için bir parlaklık gördü. Kule ilişti gözüne ve kafasında Tarot'un belki de gerçek bir kuleye gönderme yaptığına dair bir fikir uyandı. Kilisenin kulesi hakkında yargıya varması için bir adımlık yol gitmesi yeterliydi ve koşarak bahçeye girerken, majisyenlerin evini ayan beyan gözetlemekle meşgul olan bir adamın orada durduğunu gördü. Onofrio kardeşin çabuk önsezisi hangi yolu izleyeceği konusunda hemen karar vermesini sağladı.

Söz konusu Tarot kozu, insanların üzerinden düşerken görüldüğü, bir yıldırımın isabet ettiği bir kuleyi temsil eder.

Neşe içinde güldü, en gözde fal yöntemi, olabilecek en üstün şekilde haklı çıkmıştı. Dört sorusunun da aslında tek bir yanıtı vardı.

W. S. Gilbert⁸¹ "kanlı bir eylem ve ateş ve alevler, James için et ve içki gibidir" diyerek bizi bilgilendirir. Kendisini Mars'ın düzlemine yaklaşırken bulmak da Onofrio kardeşe anne sütü gibi geliyordu.

Çünkü en güçlü Martial⁸² tipti kendisi. Yükselen burcu Mars'ın "gece evi" olan Akrep iken ve Mars gezegeni Uranüs ile gökyüzünün ortasında Aslan burcunda birleşirken, Güneş 120 derecelik bir açıyla yükselirken ve Jupiter, büyü gibi gizli şeyleri yöneten altıncı evden 120 derecelik ek bir açı yaparak

⁸¹ William Schwenck Gilbert (1836 - 1911) İngiliz yazar ve şair. Bu dize yazarın Pasha Bailey Ben adlı şiirinden alınmış.

⁸² Martial, Grek tanrısı Ares'in Roma'daki karşılığı olan Savaş Tanrısı Mars'ın adından, İngilizce'ye de savaşçı olarak geçmiş kelime. Aynı zamanda Martial, Mars'a ait, anlamını da taşır.

Satürn ile birleşirken doğmuştu. Mars'ın bin yılda bir yapacağı, korkunç bir kombinasyondur bu.

Aynı zamanda, tarikatın Mars konusunda uzmanlaşmış bulunan, "Büyük Üstad" derecesine ulaşmıştı. Arthwait ve arkadaşları farkında olmadan, onunla en güçlü olduğu yerde çarpışmaya gelmişlerdi.

Mars'ı çağırmak, doğanın martial olarak sınıflandırdığımız düzeniyle bağlantı kurmaktır. Atı için verilen hapları yanlışlıkla yutarak aniden içinde beliren çok güçlü bir sancıdan dolayı acı çeken bir adamın bir keresinde doktora gelişi hatırlanabilir. Bunun nasıl olduğu sorulduğunda, hapları bir tüp yardımıyla atın boğazından içeri üflemeğe çalıştığını, ancak atın kendisinden önce davrandığını söyler adam.

Bu, kuşkusuz, bütün büyüsel deneylerdeki tehliktir ve böyle bir maceraya kalkışan her insanın her zaman için taze kalan görkemini oluşturur, çünkü yüzleşmek için, çıplak ve yeni doğmuş olarak, girdiği kapıların ardındaki kötü niyetli düşmanlarının kimler olduğunu bilmez. Bizim sefil türümüzün varoluşu için tek özür, zekanın varlığında değil, bu ustaca cesaretle ve ruhun imparatorluğunu yaymak için duyulan bu ihtirasta yatar. Majisyenlerin, Douglas gibi, en karanlığı, ya da Artwait gibi, en aptalı bile çamurun içindeki altın külçelerini toplamak için, iyi koku alan burnunu yere dayayarak ilerleyen burjuvadan daha yüksek türde varlıklardır.

Onofrio kardeş, çan kulesinde tünemiş duran Gates'i gördüğü zaman, yalnızca, bir şimşek ışığı bekleyen Martial sembolü tam olarak fark etti. Gates, bayağı etkilere duyarlı sıradan bir insan olmadığından öyle bir durum için gerekli olan gök gürültülü bir sağanak üretmesine gerek yoktu adamın. Hayır, Onofrio kardeş, kilise kulesi ile Tarot'un Yıkılan Kule kartı arasında, doğanın maddesel güçlerine -bu da ne demekse- sanki "madde"nin kendisi "doğa"nın kendisi kadar kapsamlı değilmiş gibi, ama İngiliz dili bunun gibi bubi tuzaklarıyla doludur-başvurmadan nasıl benzeştirme yapabileceğini biliyordu.

Laboratuvarına gitti, XVI no.lu Tarot kartını aldı ve sunağın üzerine bıraktı. Sehpanın üzerinde bir ateş yaktı ve demirden kabın içinde hazır bulunan ejderha kanı tütsüsünü tutuşturdu. Daha sonra Mars'ın ışıldayan dört pentagramıyla dikenli, çelik tacını başına giydi ve ellerine, ağır kabzası ile birleştiği yerde 5 inçten daha az olmayan genişliği yukarı doğru gittikçe incelen iki uçlu bıçağıyla, kendi boyu kadar uzun kılıcı aldı.

Mars'ın, eskiden yaşamış insanların ateşli savaş nağmelerini içeren korkunç büyü şarkılarını, tahtları fırtınaların üzerinde yükselen kudretli tanrılara edilen duaları -"Ve oklarını salıp onları dağıttı, Çok şimşekler de salıp onları bozgun etti."⁸³- söyleyen Onofrio kardeş, Yılanın savaş dansını, Mars'ı çağıran dansı yapmaya koyuldu. İlk önce, sunağın yanında kapalı halde çöreklenmişti, sürekli olarak kendi etrafında dönerek, bacaklarının ise karmaşık spiral kavisler çizdiği derece derece genişleyen yayılma hareketleri yapıyordu. Odanın kapısına ulaşacağı sırada, "Yılan"ın gerilerek kendi boyuna ulaşmasını sağladı ve sürekli kendi etrafında evrilerek, tıraşaya çıktı.

Gates hâlâ çan kulesindeki nöbet yerindeydi, gitmek üzere hazırlanmıştı, ama evin rutin olayları içindeki bu yeni belirti onu olduğu yere mıhladı. Bu, Douglas'ın tam da bilmeye ihtiyaç duyduğu şeydi! Sonsuz bir istek ve dikkatle üstadın kıvrılışlarını izleyerek kulenin korkuluğuna dayandı.

Onofrio kardeş tıraşaya çıktığı zaman, eylemsizlik noktasına gelene kadar, sadece kendi etrafında dönmeyi sürdürerek spiral şeklindeki yayılmalarını azaltıp, peşi sıra gelen "Yılan"ını çöreklendirmeye girişti.

Sonra çalışmasının ikinci bölümü olan Kılıç Dansı'na başladı.

Ayaklarının bir pentagram çizecek şekilde hareket etmelerini sağladı ve -tıpkı bir kimsenin, buharlı motor regülatörünün, basınç ve hız yükseğe çıktıkça ağırlığının uçup gittiğini görece-

⁸³ Mezmurlar 18:14

gi gibi- adımları hızlandıkça Kılıcın, bedeninden bağımsız hareket etmesine izin verdi.

Gates bu görüntüyle büyülenmişti. Gün ışığında, çeliğinin her parlayışından çevreye ışıklar saçılan bu kırmızı figür, neredeyse kendi yoğunluğu içinde sersemletici, muhteşem bir görüntüydü.

Üstad daha hızlı döndükçe, kılıcı, ışıktan bir giysi gibi çevresinde salınıyordu ve sesi fırtınanın ihtişamını takınmış gibi her seferinde daha yüksek ve daha ateşliydi.

Gates onu ağız açık seyrediyor, bu insandan çok şey öğreniyordu. Dünyanın bir örtü altında gizlenen ilk enerjisini, uzayın kör boşluğunda parlayan yıldızların büyütlü çınlayışlarını ve aceleyle kaçışmalarını algılamaya başlıyordu. Ve Onofrio kardeş aniden durdu, sesi herhangi bir kelimeden çok daha korkunç bir sessizlik içinde çınladı. Uzun kılıcı suskundu - ürkütücü biçimde suskundu- ölümcül ışık yayan bir ok gibi kuledaki noktaya doğru uzandı.

Gates, dansın nesnesinin başından beri kendisi olduğunun birden bire farkına vardı ve başı fırıldak gibi dönmeye başladı. Dönen ışıklar mı onu hipnotize etmişti? Düşünemiyordu, gözleri karardı. Gayri ihtiyari, korkuluğa tutundu, ama korkuluğun üzerinden kayarak baş aşağı düştü ve yüz feet aşağıdaki zemine çarptı.

Onofrio kardeş tараçada, zamanın başından bu yana, zafer kazanan askerleri karşılayanların gösterdiği sevgiden doğan memnuniyetin ipuçlarını -gizliden gizliye- içinde taşıyan zafer şarkıları ile Mars'ın spirallerini defetme işine başlamıştı.

XIII.

BÜYÜK DENEYİN İLERLEYİŞİNE, SON KEZ PARIS'TE GÖRÜLEN, SAĞLIKLARINDAN ENDİŞE EDİLMESİ GEREKEN DOSTLARIMIZI UNUTMADIĞIMIZA DAİR.

HAZİRAN başlarında Cyril Grey, Lord Antony Bowling'den bir mektup aldı. "Benim iyi Grey'im," diye başlıyordu mektup, "Yeni Yıl kararlarından dönmen için sana cesaret versin! Benim kendi planım her türlü erdeme tövbe etmektir, böylelikle başarısız olsam bile zafer kazanırım!

"Morningside, Bilimdeki Yeni Keşfi ile Amerika'ya gitti. Bu yeni buluş her türlü suçun nefes alma ile ilgili olduğunu söylüyor. İstatistikler (a) mahkumların bu iğrenç alışkanlık yüzünden suç işlediğini(b) tımarhanelerimizde kalanların hepsinin de bu özelliğe sahip bulunduğunu gösteriyor.

"Öte yandan ne suç ne de delilik, nefes almayı alışkanlık haline getirmeyen birine karşı kanıtlanmış değil. Senin de gördüğün gibi dava kapanmış. Morningside daha da ileri gitti ve nefes almanın, uyuşturucu alışkanlığının akrabası olduğunu söyledi. Tiryakiler üzerinde sayısız deneyler yaptı ve bu alışkanlıkları bastırmanın, morfin ve kokaini bunların kölesi olmuş kişilerin bedeninden temizledikten sonra ortaya çıkandan daha keskin bir zihinsel ve fiziksel acıya neden olduğunu buldu. Kongre'nin bu pis alışkanlığı hak ettiği gibi cezalandıracağı konusunda çok az kuşku duyulabilir ve Harrison Kanununun uyguladığı ilaçlar arasında 'temiz hava'ya da yer verilecektir. İnsanların doğal besini olan 'sıcak hava'ya da elbette ki izin verilecektir.

"Geçen gün Cybele kardeşi gördüm. İskoçya'daki arkadaşlarının ziyaretine gitmek üzere Londra'dan geçiyordu. Kor-

kunç kaderimi biraz olsun teskin etmek için akşam yemeğini birlikte yemeyi teklif ettim ve beraberken, Wooloo adında bir ruh tarafından kontrol edilen, sekiz tane ikinci kişiliği olan, kalemlerin duvarlara yapışmasını sağlayan yeni oyuncağım Roger Blunt adında bir gençle eğlenceli bir seans geçirdik. Bunun bir kandırmaca olması ya da yüzeysel bir gerilim yaratması ya da içinde her ikisinden de birazcık bulunması mümkün değil. Eğer öyleyse çok ama çok haince!

“Mahathera Phang pek görünmüyordu, muhtemelen Doğruluk Yasası’nın lehine Güneşin yörüngesindeki eğriliği düzeltmek için Ekvator’a gitmiştir. Üzgünüm, bu adama inanıyorum aslında, bende olmayan bir şeylere sahip olduğunu biliyorum ve bu her ne ise, onu istiyorum. Bununla birlikte, Simon bana karşı iyiydi, ama Olay hakkında -bir papaz katılığında, inanmak için çok fazla mucize gördüğünü söyleyerek konuşmayacak. Benim yaşadığım olay hakkında yani, o yalnızca inandırıcı olanlardan söz ediyor. Kanaatlerinin kapsamı konusundaki güçlük de bu yüzden.

“Umarım şeytanla iyi vakit geçiriyorsunuzdur, mavi gökyüzünüzü kıskanıyorum. Londra’nın çevresi sisle kaplı ve güzel günlerde bile Savaş Bakanlığı’na gitmem gerekiyor. Bu lanetli ve işe yaramaz heriflerin nerede olduğunu bilmeleri ne acı değil mi? Maji konusunda tereddütlerim var, ama Balloch’u tanıyorum, o Londra’daki en çürük yumurtadır. Anladığım kadarıyla bu işin arkasında o var. Seni suçlayan bazı şantaj makaleleri⁸⁴ ortaya çıktı yine. Morningside’in da söyleyeceği gibi endişelenseniz iyi olur. Bir çılgınlık ve çaresizlik anında, sizi ölümsüzleştirmesi için yeni bir Mathew Arnold⁸⁵ ortaya

⁸⁴ Crowley burada kendisine basın(John Bull ve Looking Glass) tarafından yapılan saldırıları kastediyor. Bunları ve başkalarını okumak için Bkz. P.R. Stephensen’in Aleister Crowley Efsanesi (*The Legend of Aleister Crowley*, 1929).

⁸⁵ Mathew Arnold (1822-1888). İngiliz şair, bilim adamı ve eleştirmen.

çıkarma umuduyla Vezüv'e atlamadan önce bir fırsatını bulup beni görmeye gelin."

"Bütün iyi dileklerimle!"
Antony BOWLING.

Simon İff'ten de kısa bir not vardı. "Her şeyin iyi olduğunu umarım. Saldırgan düşmana verilen zararın söylentileri Paris'e ulaştı bile. Şimdi siz kendiniz hakkında endişe duysanız iyi olur. Yapacak daha önemli işler var. Ağustos başlarında yanınıza yaşlı bir adam gelebilir, kalın çerçeveli gözlükleriyle bu adamın arkadaşın olduğunu fark edebilirsin."

SIMON IFF

Simon mektuplarda kendisinden "ben" diye söz etmezdi, adet yerini bulsun diye zamir kullanırdı.

Kara Topluluktakiler karargahlarından olup biteni duymuşlardı. Gates'in yerine, trenin hızının elverdiği süratle Kara Loca'da daha üst düzeyde bulunan biri getirilecekti.

Bu kişi, tanınmış bir doktor ve çağının en ünlü medyumunu olan Victor Vesquit'di⁸⁶. İçinde -cesetlere karşı duyduğu olağandışı sapkınlıktan başka- pek fazla kötülük yoktu. Hampden Road'daki evi yalnızca spiritüalistlerin randevulaştığı bir yer değil, aynı zamanda Kayıp Mumyalar için de bir yuvaydı. Bütün büyüsel işlemlerini -onun da doğru biçimde anladığı gibi, neredeyse bütün majinin özünü oluşturan- cansız maddelere hayat verme işi için, son zamanlarda yaşam belirtisi göstermiş malzemeleri seçmenin en iyi yol olduğuna inanarak, ölü bedenler ya da aynı bedenın ölü parçalarına dayandırıyordu.

Buradan çıkarılan doğal sonuç, en iyi bedenlerin, hastalıktan ya da çürüme sonucu ölenlerden çok, şiddetli bir ölümle

⁸⁶ Dr. W. Wynn Westcott. Altın Şafak Hermetik Cemiyetinin esas kurucularından biri.

karşılaşanlar olmasıydı. Bu düşünceyi, bütün cesetler içinde en iyilerinin -bu son noktada Cyril Grey, düşünceyi savunan biriyle, en hayat dolu insanların soğukkanlılıkla cinayet işlemeyecek kadar yaşama ilkesine saygı duyduğunu söyleyerek fikir ayrılığına düşse de- yaşam güçlerinin çok fazla olduğu varsayılan idam edilmiş katillere ait olması düşüncesi takip ediyordu.

Bununla birlikte, Dr.Vesquit Londra'nın en çok cinayet işlenen bölgesinde sorgu yargıcı olarak görev yapıyordu ve okültizm sempatizanları arasında onunla ilgili garip söylentiler dolaşıyordu.

Kariyeri iki skandal nedeniyle neredeyse yıkıma uğramıştı. Kötü şöhretli Diana Vaughan, denilmişti, bu adamın metresidir ve Palladistlerin⁸⁷ ürkütücü mezhebine girmesinde kadına suç ortaklığı yapmıştır.

Söylenti fazla yayılmamıştı ve Vesquit'in rahatsız olmasına gerek yoktu, ama yine de tetikteydi ve kendisi sonsuza kadar üzerinde kalacak bütün bu şüpheli bakışlardan temizleyecek bir kitap yazma işiyle. Arthwait'i görevlendirmek gibi talihsiz bir fikre sahipti.

İkinci sorun Douglas ile aralarındaki ufak çekişmeydi. Vesquit Kara Loca'da senyördü ve Douglas, Hampden Road'da yürütülen medyumluk uygulamalarını son derece tehlikeli bir biçimde ifşa eden, Vesquit'in ismi ve adresi iliştilmiş, Loca ile ilgili bazı belgeleri bir fayton takside "dikkatsizce" bırakarak, onu alt etmişti.

Dürüst arabacı, bunu bir görev sayarak belgeleri Scotland Yard'a teslim etmişti. Polis bunları sorgu yargıçlarından daha üst düzey yetkililere göndermiş ve Vesquit, belgeleriyle birlikte

⁸⁷ Bakınız A.E. Waite Fransa'da Şeytana Tapma (Devil Worship in France, 1896)

bu gibi şeyleri tümüyle bırakmasını söyleyen bir bildirim almıştı.⁸⁸

Loca'nın şefi olmak, cesetlerin cennetinde sonsuza dek kalmaktan daha önemsiz görünüyordu ona. Bu yüzden iktidardan vazgeçti ve Douglas, durmadan, olup biteni ortaya dökeneği tehdidiyle, onu adi bir kuklaya dönüştürerek kendi üstünlüğünü arttırdı.

Douglas, Gates'in ölümünü öğrendikten hemen sonra Arthwait'e adli soruşturmayı ertelemesi, 'böylece İngiltere'deki akrabaları ölüye refakat edebilirler ve ölü bedeni alabilirler' idi, Vesquit'e de bu işle ilgilenmesi için telgraf çekti. Bu durumda sorgu yargıcının herhangi bir tehlike hissetmesine gerek yoktu; mesleği vicdanından sonra gelirdi.

Douglas Paris'te büyük bir sevinçle karşıladı onu, çünkü Gates'ten kurtulduğu için üzgün değildi. Öte yandan, Douglas'ın da, üstün olmanın verdiği acımasız mizah duygusuyla, söylediği gibi o manevi açıdan, idam edilmiş bir suçluydu, savaşta, üzerine akım gönderildiği sırada öldüğü için Vesquit'in en çok ihtiyaç duyduğu ceset türü olmalıydı, Grey ve arkadaşlarıyla gerçek bir büyüsel ilişki kurduğu sırada, onlar tarafından öldürüldüğünden, büyüsel bir bağlantı oluşturmak için idealdi.

Vesquit'in görevi, eğer mümkünse, Gates'ten, neler olduğunu öğrenmekti ve işinde bu denli uzman olan bir medyum sonuçtan korku duymazdı. Aynı zamanda, geri kalan parçalardan Gates'in yarı-maddesel bir hayaletini yaratmalı ve onu, bu talihsiz büyücüyü öldürmekle ilişkisi bulunan kişiye göndermeliydi.

Napoli'ye vardığında, Kara Loca'nın yoluna herhangi bir güçlük çıkmadı. Yetkililer resmi ölüm kararını kaza olarak a-

⁸⁸ Vesquit (Dr. W. Wynn Westcott) Doğu Londra'nın bir Adli Tıp Doktoruydu. Yetkililer onun adli tıp uzmanı olarak görevinin bir majikal örgüte uygun olmadığını bildir-mesi üzerinde Altın Şafak Cemiyetinden ayrılmıştı.

çıkılmaktan ve ceseti şevk içindeki Vesquit'e teslim etmekten memnundular.

Neyse ki, Gates, bir anı defteri, o güne dek benimsenen çok çeşitli usullerin çala kalem yazıldığı bir günlük bırakmıştı. Böylece Vesquit'in, kendisini bir mevsim süresince meşgul edebilecek, Arthwait'ten bilgi alma görevini ifa etmesi gerekmeyecekti. Bu notları okuyan yaşlı medyum düşmanları konusunda dikkatli olması gerektiği sonucuna varmıştı. Gates güvercin meselesini başlarda çok iyi yürütmüştü, izlediği yol meslektaşlarının bilgiçe aptallıkları ile kıyaslanamazdı, ama verilen karşılığın etkisi gerçekten de ölümcül olmuştu. Gates grubun durugörüsüydü. İşlemlerinin sonuçlarını yeterince belirgin olarak ölçebiliyordu, ama haliyle, en son eylem hakkında hiçbir not bırakmamıştı ve ne Arthwait'in ne de Abdül Bey'in elinden bir şey gelmemişti. Arthwait, gösterişli kibri imdadına yetişene ve ona adi bir yardımcı tarafından köstek olunursa, bu türde kazaların beklenmesi gerektiğini gösterene kadar, çok fazla korkmuştu.

Vesquit, savaş için usulüne uygun şekilde hazırlanılmasına ve bunu bir başarıya dönüştürmek için hiçbir sorunun göz ardı edilmemesi gerektiğine karar verdi. Cesetlere olan sevgisi kendisinin de onlardan biri olmayı isteyeceği kadar ileri gitmemişti.

İçinde gerçekten de güçlü bir adamı oluşturan şeyler vardı ve Douglas'ın da itelemesiyle, ruhla ve sebatla hareket etmeye muktedirdi. Aynı zamanda, otorite kurabilme özelliği de vardı. Arthwait'i *Grimoire* üzerinde çalışma işine vermişti, çünkü bu kadar önemli bir işlemde birileri herkesin savaş aletini hazırlamak zorundaydı.

Bir kimse, satın alınmasına izin verilen büyülü bıçakla işe başlayarak, fındık ağacından bir büyü sopası hazırlar, bir kazdan tüy koparır vs. Düşünce, bu iş için düzenlenen uzun bir dizi eylem ile, işlemi gerçekleştirmek için gerekli iradeyi onaylamaktır. Büyülü bıçağı kullanarak kutsanmış bir hayvanı öldü-

rüp ondan parşömen elde etmek ve benzer şekillerde hazırlanmış aletlerle deriyi hazır duruma getirmek de arzu edilebilir bir şeydir. Bir kimse, örneğin derinin üzerine gerildiği tahta çivileri önce yontup, ardından kutsayabilirdi. Bununla birlikte, böyle durumlarda Arthwait'in elinin altında pek çok "işlenmemiş parşömen"i, siyah akbaba tüyleri ve yakılan insan kemikleri ve karbonlaştırılmış ürünlerin, mumları insan yağlarından hazırlanan büyü, siyah fenerin isiyle karıştırılarak hazırlanan mürekkebi vardı.

Ancak, herhangi bir büyük işlemin Grimoire'unda yazanlar iyice düşünülmeli ve reçete öyle hazırlanmalıdır. Eni konu düşünülmüş kurallara göre hareket edilmeli ve çalışmanın amacı da sürekli olarak akılda tutulmalıdır. Bütün bunlar yapıldığında bile, *Grimoire* zorlukla uygulamaya konur, çünkü yukarıda gösterilen şekilde kopyalanması ve her türlü uygun düzene ile aydınlatılması gerekir. Bu, Arthwait için ideal bir işti. Niteliksiz bir Latinceyle, bozuk bir Grek-Kıptice içinde debeleşip duruyordu. Cümleleri öylesine karışık hale getiriyordu ki George Meredith, Thomas Carlyle ve Henry James'in çalışmalarının hepsi birbirine karıştırılsa, onun çalışmalarıyla kıyaslanınca üç harfli bir kelime gibi kalırdı.

Gerçekte onun Grimoire'ı amacı için çok uygundu, çünkü cehennemin hiyerarşisi, anlaşılmaz imgelerden ve her türlü karışıklık ve gizlilikten hoşlanırdı. Bu zahmetli eser *Kötü Sentaks'ın*⁸⁹ Baş Şeytanının, bulunduğu inin en uzak köşesinden sürüklenip getirilmesini öngörüyordu.

Çünkü Arthwait anlaşılamayabilir olma olasılığı ile konuşamazdı. Bir cümleyi gerektiği gibi karman çorman hale getirmek için dikkatlice düşünülmeli, gözden geçirmeli ve değiştirmeliydi. Yeni cümleler konmalıydı. Konuda gerçekleşebilecek

⁸⁹ *Kötü Sentaks'ın* Baş Şeytanı ile Arthwait'in grimoire'ları daha da karmaşıklştırmak için yaptıkları kastedilmektedir. Burada kötü sentaksı yaratan baş şeytan aslında Arthwait'in kendisi.

ani değişiklikler de dahil edilmeliydi. Fiiller beklenmedik yerel kullanımlarla değiştirilmeliydi. Kısa kelimeler acımasız ellerle kesilip çıkarılmalıydı. Arkaizm, şekerleme gibi karışımın üzerine serpilmeliydi. Ölümlü insanın şeyleri açıksözlülükle söyleme eğiliminin metinde nerde olduğu bulunmalı ve tersine çevrilerle bozguna uğratılmalıydı. Ve bu etraflı incelemeye rağmen hâlâ bir anlam parıltısı kalmışsa, belli başlı bütün fiillerin, ölü bir dilde yapılan açıklamaları ile yer değiştirilmesi ile bu durum ortadan kaldırılmalıydı.

Bunun bir anda başarılmaması gereklidir. Birbiriyle bağlantısız saçmalıklar yazmak yeterli değildir. Yazarın aklının dolambaçlı yollarına alışık olan biri için cümleyi unsurlarına ayırmak ve anlamı değil de -çünkü anlam yoktur- başından beri acı çektiği zihinsel sisi yeniden yaratmak mümkün olmalıdır. Bir illüstrasyon da ilave edilmelidir.

Pneumatics

(ruhlar)

Tabernacular

(yaşayan)

Homotopic

(bu)

Ru-volvolimperipunct

(daire)

factote

(hareket)

overplus

(ve)

Omnient

(tüm)

Subinfractically

(aşağıda)

hermeneutical

(büyü)

supriorientalize

(yükselmek)

kinematodrastrically

(yakında)

phenomenize!

(görünmek) ⁹⁰

Daha önceki üslubunun güzel bir örneği olan, çünkü kimse herhangi bir sanatın doruğuna bir günde ulaşamaz, bu iske-

⁹⁰ Grimoire'ları daha da karmaşık hale getirmek için Arthwait tarafından kullanılan bazı sözcükler.

let üzerine, paragrafın temelindeki tutarlılığı gerçek izlerin artık fark edilemeyeceği ölçüde seyreltene kadar her kelimeye ayrıntılar ekleyip, parantezlerin de ustaca işin içine sokulmasıyla, bir üstyapı oluşturacaktı. Okuyucuları üzerindeki etkisi, ilminin evrenselliği ile onları tesir altında bırakmak olmalıydı.

Arthwait böylelikle kötülüğün yolunun dışında kalırken, Vesquit ve Abdül daha az zahmetli hazırlıklar için işe giriştiler. Büyü yapılacak alanın dört noktası için dört tane kedi gerekiyordu ve bir cesetten daha' az değerli olmayacak bir keçinin katledilmesi isteniyordu. Vesquit, bedeninin İngiltere'ye gönderilmesi gerektiğini bildirerek bir tabut içindeki yapay bir cesedi gemiye bindirdi, Gates'i de, onun için pek de konforlu olmayan buzların içinde sakladı.

Abdül -pek de hoşlanmadıkları şekilde- Arthwait'in çalışma odasına kilitlenen ve Vesquit tarafından çok yataklı yerel hastanelerden kolaylıkla elde edilebilen insan leşleriyle beslenecek kedileri sağlamakta güçlük çekmemişti.

Keçi ise daha önemli bir sorundu. Sıradan bir keçi işlerini görmezdi, belirli özellikleri olması gerekiyordu.⁹¹ Abdül, Napoli'deki en alt sınıfa mensup kabadayılarla, "bu üniformayı ilk giydiği zamanlarda" geleceğini umduğu tehlikelerden daha adi ve çirkinlerine yol açan bir takım entrikalar çevirdikten sonra aramalarında başarılı olmuştu. Keçi için, hiç değilse geçici olarak bu durum çok eğlenceliydi. Bulunması gereken yarasanın bir kadının kanı ile beslenmesi gerekiyordu, bu iş de kolayca ayarlandı. Baş parmağıyla yardımcı olmayı öneren cesur bir köylü kıızıydı bu, bunu bir ödül karşılığında yapıyordu. İntihar eden birinin tabutundan alınacak çiviler ve anne ya da babasını öldürmüş birisinin kafatası elbette ki hiç sorun değildi, çünkü Vesquit yanında bu araçlar olmadan asla seyahate çıkmazdı.

⁹¹ Crowley'in (keçi konusundaki) yorumu: "Grimoire'ler şunu söyler: cum quo puella concubuerit" (Latince: "bir kadınla çiftleşen").

Düzenlenmesi gereken daha pek çok ayrıntı vardı. İşlem için uygun bir yerin düşünülmesi çok fazla zihinsel emek harcanmasına neden oldu. Genelde son günlerde yapılan bir savaşın vuku bulduğu yer arzu edilmektedir ve ne kadar çok adam öldürülmüşse bu yer o kadar daha caziptir (1917 yılından sonra, Verdun çevresinde, sayıları bir hayli artan kara büyücülerin gitmek isteyecekleri yerler olmalıdır). Ancak, Grimoire'lar başka koşullar altında ve başka usullerde yazılmışlardı. Bugünlerde eğer bir kimse keçi ve kedilerden arttırdığı kişisel eşyalarını oralardan geçen birisinin son günlerde gömülen bir intihar vakasının ya da ayinle öldürülen bir vampirin mezardan çıkarılmasına yardım edeceği umuduyla bir dört yol ağzına sererse, rahatsız edilme riski vardır. Böyle bir durumda on dördüncü yüzyılın köylüsü çılgılığı basarak kaçar, yirminci yüzyılın motorsiklet sürücüsü ise neler olup bittiğini gözlemlemek için durur ya da muhtemelen motorunu üzerinize sürer. Bu yüzden, sizin mülkünüz içerisinde üzerinde savaş gerçekleşmiş özel bir alan olmadıkça, bir kimsenin medyumluk için Marne'nin felakete uğramış bölgelerinden daha ücra yerler seçmesi cesaret meselesidir. Artık, kavşaklar intihar vakalarının ve vampirlerin eski mutlu günlerde olduğu gibi bolca toprağa ekildiği yerler değil. Modern soysuzlaşmanın bu noktalarını sağlam bir şekilde ve eni konu düşünen Vesquit, tehlikeye girmeye ve sözü geçen yerlerin, üzerinde en çok fikirbirliğine varılan, ikamesi olarak kutsallığından arındırılmış bir şapeli kullanmaya karar verdi. Yanına şapel iliştirilmiş bir villa kiralamak ve burayı kutsallığından arındırmak Vesquit'in yeteneğindeki bir adam için oldukça kolaydı.

Bu düşüncesi için Abdül Bey aracılığıyla usulüne uygun şekilde hazırlık yaptı.

Bu genç adamın akıllı, yaşlı yargıcın hazırlıklarından etkileneceğine zorlanıyordu. Abdül, modern bir okulda yetiştirilmişti ve bir çoğumuz gibi batıl inançlara gülebiliyordu, ama İslam'da

inancın kalıtımının izleri vardır ve genç adam Vesquit'in büyü-
şünü bozmaya yetecek kadar septik değildi.

Tüm bu delice törenlerin mantık dışı olduğunu bir med-
yumdan başka kimse daha iyi bilemezdi. Ancak, gezegendeki
her şey için son kertede aynı mantık dışılık geçerlidir. Şeylerin
rastlantısal bağlantıları için herhangi bir neden yoktur ve ola-
maz, çünkü bizim "neden" kelimesini kullanmamız bile bir
rastlantısal bağlantı düşüncesini içerir. Ancak, bu temel zor-
luktan sakınsak bile, Hume rastlantısal bağlantıların yalnızca
ispatlanamaz değil, aynı zamanda düşünülemez olduğunu
söyler ve hâlâ sığ sulardayken, bir kimse neden suyun dağdan
aşağı doğru akması gerektiğine ya da şekerin ağızda tatlı bir
lezzet bıraktığına gerçek bir neden söyleyemez. Bu basit so-
runları açıklama girişimleri her zaman için alimce bir parlaklığa
doğru ilerler ve daha ileri bir çözümlemede, her şeyin mantık
dışı ve düşünülemez olduğu uzak bir kaleye doğru inzivaya
çekilir.

Bir adamın kafasını keserseniz adam ölür. Neden? Çünkü
bu onu öldürür. Asıl yanıt gerçekten de budur. Anatomiye ya
da fizyolojiye yapılacak bilgelik dolu geziler, yalnızca sorunun
kendisinden kaçır. Kalbin, yaşamsal bir organ olduğunu söy-
lemek onun neden yaşam için gerekli bir organ olduğunu a-
çıklamaz. Buna rağmen, şimdiye kadar yapılan, sorgulayan her
akla oynanan oyun, tam da budur. Neden karanlıkta göremiyo-
rum? Çünkü ışık görmek için gereklidir. Bu konudan çomak ve
koni hücreleri ve optik merkezler ve göz billuru ve mercekler
ve vibrasyonu ele alacak şekilde söz etmenin karmaşıklığı
Edwin Arthwait'in can çekişen İngilizcesinin konuyu ele alış
biçiminden çok da farklı değildir.

Bilgi gerçekten de deneyim ile sınırlanmıştır. Doğanın ka-
nunları, Kant'ın söylediği gibi, aklımızın kanunları ve
Huxley'in söylediği gibi, gözlemlenen olayların genelleştirilme-
sidir.

Öyleyse törensel büyüye karşı, bir davula vurarak bir fırtına yaratmaya çalışmak "saçma" dır, demek herhangi bir kanıt olamaz. Bir deney yaptığınızı, işe yaramadığını gördüğünüzü ve bu yüzden, gerçekleşmesinin "olanaksız" olduğunu kavradığınızı söylemeniz de adil olmayacaktır. Aynı şekilde boya ve tuval satın alıp, bir Rembrandt gibi resim yapamadığınızda, bu ressama ait olduğu söylenen resimlerin çok farklı bir yolla yapıldığının aşikar olduğunu da iddia edebilirsiniz.

Bir anne ya da baba katilinin kafatasının neden ölü bir insanı ayaklandırmaya yardım ettiğini, tıpkı termometredeki cıvanın neden yükselip alçaldığını da anlamadığınız gibi -her ne kadar üzerinde iyice düşünüp anlamış gibi yapsanız da-anlayamazsınız. Ve nasıl ki Kreisler gibi keman çalamazsanız, bir kafatası yardımıyla ölü bir adamı da ayaklandıramazdınız. Yine de böyle bir durumda alçakgönüllükle, keman çalmayı öğrenebileceğinizi düşündüğünüzü sözlerinize ekleyebilirsiniz.

Bu, eğitilmiş bir majisyene özgü bir savunma değildir. Özet olarak, tamamen bilgisiz olduğunuz konular hakkında yargıda bulunmamanız tavsiyesi anlamına gelir ve Thomas Henry Huxley'in Denemeler'inde daha açık ve sevimli bir dille açıklanmış halde bulunabilir.

Tüm bu düşüncelere yabancı olmayan Dr. Victor Vesquit, zihni bunların işe yarayıp yaramayacağına dair en ufak bir kuşku ile meşgul olmadan, tuhaf hazırlıklarına devam ediyordu.

İşe yaradıklarını görmüştü ve bilimin diğer dallarındaki bilgileri ne olursa olsun, ölümlerle konuşma konusunda uzman olmayan kişilerin kanaatlerini, sopayı ne kadar sallarsa sallasın, olasılıkla golf topuna vuramayacağı kendisine en yüksek bilimsel kesinlikle ispatlandığında Harry Vardon'un yaptığı -ve mekanik açıdan kusurlu, topu tutan bir parçayı sopanın ucuna taktığı- gibi umursamayacaktı.

Aynı zamanda şu da söylenmelidir ki bunun karşıtı da aynı ölçüde güçlüdür. Herhangi bir şeyi yaparken kullandığımız,

yüzümüze gözümüze bulaştırmadığımız bir yöntem henüz bulunamamıştır.

Bu yüzden, İranlı bir şairin söylediği gibi: “‘Nasıl’ sorusuna sahip olan ‘neden’ sorusuna aldırış etmez.”

Önceden kurulmuş olan, (Arthwaith’in “antilan-thanetical douleskeiarchy” olarak adlandırdığı) gizli servis, Kelebek Ağı’ndaki insanların rutin yaşantılarında bütünsel bir değişiklik olduğunu rapor ettiğinde Dr. Vesquit’nin yönteminin ön hazırlıkları başlangıç aşamasındaydı. Ocak ayının yedisinde Iliel her halükarda çalışmanın ilk noktasına ulaşıldığını söyledi, şu an için gerekli olan, durumun gerçek dönüm noktasına, Kelebeğin yakalanmasına yoğunlaşmaktı.

Evin sakinleri bu duruma uygun olarak yeniden örgütlenmişlerdi. Cyril Grey kendini Iliel’in eşliğinden tamamen geri çekip buradaki, Dünya Üstü Kilise Militanına katılırken⁹², Iliel de, kadınların oluşturduğu üçgenin içindeki bir nokta olarak Clara kardeşin doğrudan bakımı altına girmişti. Kadın, yöneldikleri odak olarak onların yakarılarında rol alırken, yüzleri sürekli olarak dışarı dönük, tek işleri üç kadını ve hazinelerinin güvenliğini sağlamak olan erkekler, büyük kalenin güvenliğini gözlemekle meşguldü.

Edwin Arthwait’in dikkatine sunulan bu olaylar, onu gülümsetti. Ezici bir başarı elde ederek -yardımcılarının beceriksizliği yüzünden meydana gelen- daha önceki başarısızlıklardan kurtulmuştu.

Çünkü doğadaki gözlemlenen değişim belli ki, yaptığı büyüünün bir sonucuydu! Vesquit’in oraya gelişinden kısa bir süre sonra en son işlemini, üç tane çivinin bir evin odalarından birinin kapısına çakıldıkları zaman orada kalan kişilerin karı-koca mutluluğunun zevkini tatmaktan mahrum olacağı şekilde ef-

⁹² Kilise Militanı terimi, Dünya üzerindeki Hristiyan kilisesini, düşmanlarına karşı bitmeyen bir savaş durumunda bulunmasını ve bu yüzden gökyüzündeki zafer kazanmış kiliseden farklı tutulmasını anlatmak için kullanılan bir terimdir. Bundan böyle Cyril’in sıkı bir ibadet ve inziva içerisine gireceğini belirtmek için kullanılmış.

sunlanması işini tamamlamıştı. Ve tüm şatafatıyla parlayan sonuç şimdi önünde duruyordu. Değil birer sevgili, arkadaşlarmış gibi davranmaktan bile vazgeçmişlerdi. İşin aslı, Onofrio kardeş çivileri fark etmiş ve büyü akımını onu gönderene geri yollamak için uygun tedbirleri almıştı. Durum, bu münasebetle "İskoç'lu herifi paçalarından mıhlayıvermek" gibiydi!

Arthwait düşmanının kötü niyetine tamamıyla duyumsuz olarak, beklenen zaferinin zevki içerisindeydi. Vesquit'ten önce davranarak zafer kazanmayı kafasına koymuştu. Hem neden böyle bir şöhreti bir başkasıyla paylaşması gereksindi ki? Düşmanını iş üstünde yakalamıştı, onları derhal takip etse iyi olacaktı. Vesquit'in yavaş işleyen yöntemleri, onlara yalnızca kendilerine gelmeleri için zaman kazandırırdı.

Bu nedenle tehlikeli olsa bile cesaret isteyen Kedi Beşiği yöntemini uygulamayı kafasına koydu. Kalıntıları, spiritüellikle uzaktan yakından ilgisi bulunmayan çocuklar için bile tanıdık olan bu büyü yöntemi, özellikle, örneğin Güney Denizi adalarındakiler gibi geçimini temelde balıkçılıkla sağlayan halklar arasında oldukça yaygındı. Pek çok çapraşık ve güzel modeller düzenlenmiştir ve seyahat eden kişi, Dr. W. W. R. Ball'un bu konu üzerine olan inceleme yazısını dikkatle okuyarak bunların bir kısmını paylaşabilir. Şu yetenekli matematikçi, yine de, bağışlanamaz biçimde konunun büyüsel yanını ihmal etmektedir.⁹³

Teori, görünüşe göre, yakalanması en zor nesnelerin, kuşlar, kelebekler ve balıkların bir ağ aracılığıyla tutulabilecekleri üzerine kuruludur. Buna bağlı olarak, yakalanması ne kadar zor olursa olsun bir kimsenin babasının hayaleti ya da düşmanının ruhu gibi herhangi bir şeyin, elbette ki o kimsenin uygulamayı düşündüğü özel oyuna göre uyarlanan, bir ağ yardımı ile benzer yöntemlerle yakalanabileceği öne sürülüyordu.

⁹³ W. W. R. Ball'un *Mathematical Recreations and Essays* adlı kitabından.

Arthwait bu gibi şeylere aşınaydı ve bir ipliği ya da tercihen kedi bağırsağını kurbanlarının iç organlarıyla özdeşleştirmenin kolay olabileceği geldi aklına. İplikleri, örneğin Çoklu Yıldız veya Baykuş ya da Yıldırım Zikzakı gibi düğümleme yöntemleriyle düğümlemekte herhangi bir zorluk yaşanmayacaktı ve bu yöntemler kullanılarak saldırılan majisyenler karın zarlarının içindeki organları bu düğümlere benzer şekilde yeniden düzenlenmiş olarak bulacaklardı.

Büyünün muhatabı olan kişilere rahatsız edici gelen başlangıç niteliğindeki çeşitli egzersizlerden sonra, Arthwait, hepsinden daha büyük bir işleme, yani çok büyük bir karmaşıklık-tan sonra ani bir dolama ile, bir rüya gibi çözülen, bağırsağı "Az Bulunur Hint Yerelması" modelinde bağlama işine girişmeyi önerdi. Sempatetik olarak bu şekilde muamele gören insanlar, kesinlikle Moab Kralı Eglon'dan ya da İskaryot Yuhanna'dan daha az sefil bir biçimde yok olmayacaklardı.

Bu işlemin avantajı son derece basit ve hesaplı olmasındaydı. Eğer işe yararsa, içeride, mükemmellik ve korkunçluk gibi arzu edilen Tötonik özelliklerden hiçbirini bırakmıyordu.

Ya özdeşleştirmede yaşanan bir güçlükten ya da başka türlü bir şeyden dolayı, Arthwait'in planının işlediğini hissetmeye başlaması biraz zaman aldı. Bütün bu işlemlerle ilgili sorun hedefteki kişilerle doğrudan bir bağlantının yokluğu-ydu. Büyü akımları dairenin içine girmeden önce, her seferinde Onofrio kardeşin kişiliğinde cisimleşen savunma kalkanlarına çarpıyordu. Ne zaman ki Arthwait'in çabaları sonuçlarını göstermeye başlıyordu, bu ilk önce gürbüz savaşçı tarafından fark ediliyordu. Durumu göz önünde bulundurarak, gözlemlenen olayın ya Doğaya ya da Maji'ye uygun olarak yapıldığını ve her iki durumda da çarenin güçlere direnç göstermekte değil, övgüye değer bir davranışla, işlemelerine izin vermekte yattığını savunuyordu. Buna uygun olarak "Eğer bu doğa ise *beni* iyi edebilir ve eğer bu büyü ise *onu* iyi edebilir!" yorumunu da

ekleyerek eczacılar tarafından Hydrarg Subchlor⁹⁴ olarak bilinen bir ilaçtan yüksek dozda aldı.

Bu olay Arthwait -düşmanın bağırsaklarını çıkarmak olan- en son işlemine ulaştığı anda gerçekleşti.

O gece her ikisi de olayların meydana gelmesine sebebiyet verme konusunda başarılıydı. Bir sonraki sabah Arthwait güvenli bir şekilde kentin Quarantine Hastanesine kapatıldı ve gazeteler bir Asya Kolerası durumundan şüphelenildiğini yazdı.

Beş gün içerisinde semptomlarda azalma görüldü. Durumun bulaşıcı olmadığı açıklandı ve tarümar olan büyücünün solgun gölgesi uğraştığı Grimoire'un daha bildik atmosferinde yeniden canlandı.

''

⁹⁴ Civa ile Klorür'ün karıştırılmasından oluşan bir tür zehir.

XIV.

**AYIN OKÜLT KARAKTERİ ÜZERİNE BİLGİLENDİRİCİ
BİR SÖYLEM, ÜÇ BÖLÜMDEN OLUŞAN DOĞASINA,
DÖRT BÖLÜMDEN OLUŞAN EVRELERİNE VE
SEKİZ-VE-YİRMİ EVLERİNE DAİR, BÜYÜK DENEY'DEN
ÖNCE OLAN OLAYLARIN, ÖZELLİKLE DE ILIEL'İN
VİZYONUNUN BİR AÇIKLAMASI İLE BİRLİKTE.**

Bilgelikleri, bunlar üzerinde çalışmalar yapmamış, sadece, hiç kimseyi kandıramayan modern bilimi anlıyormuş görünmekten memnun olanlar tarafından küçümsenen Eski insanlar, 'en son keşiflerin' Aristoteles'in hayallerine ya da Heraklitos'un bazı öğretilerine denk olduğunu gözlemleseler gülümserdi. Amerika'nın daha ücra köşelerindeki, tek bir 'yararsız' bilgi bile vermeyerek ziraat ve madencilik öğreten önemsiz üniversiteler, Londra ya da Berlin'deki laboratuarlara alınmayan kibirli küçük profesörlerle doludur. Bu insanların en büyük tutkusu tereciye tere satma sanatında bir devrim yaratmış olan mükemmel keşiflerinin tam bir açıklamasının yer alacağı, bir Pazar ekinin resimli röportajını elde etmektir. Charles Darwin gibi eski kafalılara karşı tuhaf bir şekilde katıdırlar. Cahillikleri onları her hafta ilerleme hakkında naralar atan demokrasi pohpohçularının saçma sözlerine inanmaya götürür ve altı aydan daha fazla bir geçmişi olmayan şeyler onlara gündem dışı görünür. Bunun, kendilerinin de 'gerçek' dediği şeyler gibi, yalnızca, sonradan görmelerin yüksek sesle söylenmiş 'gerçek'i olduğunu bilmezler.

Eski ve modern bilim arasındaki temel farklılık yalnızca teori alanında değildir. Sir William Thomson bir Pisagor ya da Raymond Lully kadar metafiziktir ve Lucretius, Ernst Haeckel ya da Buchner kadar materyalisttir.

Ama biz onların sahip olmadığı doğru ölçüm araçları tasarladık ve bunun sonucu olarak sınıflandırma yöntemlerimiz niteliksel olmaktan çok nicelikselidir. Ortaya çıkan sonuç, bizim açımızdan, onların biliminin büyük bir kısmını anlamsız kılmaktadır. Artık, 'dört unsur' ya da 'üç etken ilke', kükürt, civa, ve tuz derken tam olarak ne kastettiklerini bilmiyoruz. Bazı gelenekler, dini bir kitaptan başka bir kitaba sahip olmanın sapkınlık sayıldığı zamanlarda yapılan zulümler yüzünden, kendilerini gizlemiş ve eski öğretileri kulaktan kulağa fısıldayarak yaymış olan bazı bilge kişilerin oluşturduğu topluluklar tarafından korunmuşlardır.

On dokuzuncu yüzyıl, eski kilise örgütünün tiranlığının büyük bir kısmının alt edilişini gördü ve yirminci yüzyılın başlarında, bilginin açık hale getirilmesinin, bir kez daha mümkün olduğu anlaşıldı. Bilge kişiler bir araya toplandı, güvenilir ve gerekli edebi yeteneğe sahip bir öğrenci keşfettiler. Onun aracılığıyla eski bilgiler gözden geçirildi ve güven altına alındı. En sonunda, bu bilgi (şimdi bile bulunması neredeyse imkansızdır, böyle olması talep edilmişti) *The Equinox*⁹⁵ adlı bir tür süreli ansiklopedide yayınlandı.

Antikite ilimlerinde, pek çok sınıflandırma gezegenlere dayalıdır. Doğalarında sıcak ve ateşli olan, aslanlar ve biber ve humma, Güneş veya Jüpiter ya da Mars ile, atik ve esrarengiz şeyler Merkür ile, soğuk ve ağır şeyler Satürn ile vb. sınıflandırılmıştır.

Yine de pek çok gezegenin ilkesi çeşitli oranlarda hemen her şeyin içinde yer alır. Bu oranlar daha eşit biçimde dengelendikçe ve birleştirildikçe, her şey, gerektiği gibi daha bütünsel oldukça, ilahi kusursuzlukla bir örnek olmaya daha fazla yakınlaşmış oluyordu. İnsanın kendisi, küçük bir evren, Yara-

⁹⁵ Crowley'in burada bahsettiği, edebi yeteneğe sahip öğrenci kendisidir. *The Equinox* ise Crowley'in yılda iki kez okült faaliyetler hakkında çıkardığı yayındır. A.: A.:nın (Gümüş Yıldız Cemiyetinin) yayın organı olarak tanımlanmıştı. 1909 ve 1913 yılları arasında 10 sayı basılmıştı. Son bir sürüm 1919 yılında Detroit'te basılmıştı.

tıcı'nın bir görüntüsü, mikrokosmos olarak adlandırılıyordu. İçinde, bütün gezegenlerin ve elementlerin bir yeri vardı ve Zodyakın Burçları bile onun doğasında temsil ediliyordu. Koçun enerjisi baştaydı, boğa omuzlarına dayanma gücü veriyor, aslan, yüreğindeki cesareti ve mizacının ateşliliğini temsil ediyordu, sıçramasına yardım eden dizleri, oğlak burcundaydı, hepsi güzellik ve uyum içinde çalışır, güzellik ve uyum içinde bölümlere ayrılır ve ayrılırdı.

Bu garip dilde, Ay, aılcı durumdaki belli başlı bütün şeyleri belirtirdi, çünkü ayışığı güneş ışığının yansımasıdır sadece. Bu nedenle "lunar" neredeyse "dişil" ile eş anlamlıdır. Kadın değişir, hepsi erkeğin etkisine dayalıdır. Evrelerine göre, bir zaman bereketliyken, bir zaman çoraktır. İlerlediği yolun her gününde Zodyakın belli bir bölümünün içinden geçer ve o evredeki, ya da onların deyişiyle, evdeki etkisi, kendisi dışındaki yıldızların varsayılan doğalarına göre belirlenir. İliel'in gündelik rutin davranışları ayın her sıfatı ile uyum gösterecek şekilde düzenleniyordu.

Ayrıntıdaki bu önemsiz şeylerin dışında Ay'ın üç bölümden oluşan yüce bir karakteri vardır. İlkin, Grek söylenişiyile Artemis ya da Roma mitolojisindeki Diana, Güneş'in kardeşi ve parıldayan Bakire Tanrıça'dır. İkinci olarak, insana ışığı ve saflığı getiren ve onun hayvansal ruhunu sonsuz benliğine zincirleyen, Isis-initiatriks ve Persephone ya da Proserpina'dır, çifte doğası olan bir ruhtur, efendisi tarafından ikram edilen narı yediğinde, annesi onu yukarıya tamamiyle geri getiremediğinden yarı dünyada yarı Hades'te yaşar. Ve üçüncü olarak Hekate'dir, cehennemin temsil ettiği "her şey"dir. Kısır, çirkin ve kötü niyetlidir, ölümün ve cadılığın kraliçesidir.

Bütün bu mizaçlar kadında birleşmiştir. İyi ve ışık saçan bir varlık olarak Artemis'in doğruluğundan şüphe edilmez. Hekate, anne olma umutları bütününüyle geçmişte kalmış, ruhu, mutlu ölümlülere duyduğu kıskançlık ve nefretle kararmış bir kocakarıdır. Yaşamın bolluğu içindeki kadın, Demeter'in Hades

yılın yarısında onu dünyaya göndermeyi kabul edene kadar mısır vermemeleri için uğruna tarlaları lanetlediği yüce Persephone'dur. Bu nedenle eski insanların "ay"ı, bugün Mitras rahibinin boğayı öldürdüğü zamanki kadar sağlam, gerçek bir psikolojik anlama sahiptir. O, ruhtur ama gerçek ruhun sonsuz ve ölmeyen güneşi değil, onun bir yansıması ve değişime ve kedere ve evrenin bütün güçlerinin oyununa tabi ve "rehinden kurtuluşu" kozmik problemin çözümü olan hayvan ruhudur. Çünkü o, yılan'ın başını ezecek olan kadının tohumudur ve bu olay, anneliğe hak kazanan her kadın tarafından sembolik olarak tekrarlanır.

Diğerleri, kutsal ve ilahi bir ritüelin rahibeleri olarak, Artemis'e karşı iffetli kalmış olabilirler, ama bu istisna ile birlikte, kararlaştırılan amaca ulaşmakta başarısız olmak onları ayın karanlık yüzüne, lanetli Hekate'nın soğuk ve kısır evine getirir.

Daha ileride, bu düşünce alanlarının ne kadar geniş olabileceği, kadın formülünün-etkinin doğasına, sonrasında kadına işleyip işlemediğine göre- çoğunlukla, bir saniye içinde uç noktaların birinden diğerine sıçrayarak dokunacak denli duyarlı olduğu görülecektir.

Bir keresinde, Cyril Grey "Kadınlara Oy Hakkı" için düzenlenen bir mitingde şöyle söylemişti:

"Kadının ruhu yoktur, sadece cinsiyeti vardır, ahlakı yoktur, ruh halleri vardır. Aklı, kalabalıklar tarafından yönetilir. Bu yüzden o -ve yalnızca o- oy kullanmalıdır."

Islıklamalar arasında yerine oturmuş ve sonraki yirmi dört saat içerisinde on dört evlenme teklifi almıştı.

Büyük Deney'in ikinci aşaması başladığından beri Iliel tam anlamıyla Ay'ın Ruhu olmuştu. Cyril onunla birlikteyken, onu yansıtıyor, ona tutunuyor, İsis'in hem kardeşi hem de eşi olan Osiris ile ilişkisindeki gibi, onunla bir oluyordu. Aklının her düşüncesi onunkiyle uyum içindeydi, herhangi bir içsel huzursuzluk olasılığı yoktu.

Ama şimdi, aniden dayanağından koparılıp alınmıştı. Erkeğiyle konuşamıyordu bile ve Deneyin merkezindeki tek kişi pozisyonunda olduğunun farkına varıyordu.

Bilimsel bir akla sahip olmadığını, Bilinmeyene duyduğu şiddetli arzusun yalnızca aşkla tatmin edildiğini ve basit bir kulübede bile daha mutlu olacağını anlıyordu. Bu ilk tepkinin hiçbir zaman için çok fazla dile getirilmemesi, Clara kardeşin kişiliği ve yakarılarının gücü hakkında pek çok şey anlatmaktadır. Artemis rahibesi onu neredeyse bir aşığın şiddetiyle kavırıyor ve çarçabuk, hülyaların durgun esrikliğine götürüveriyordu. Kendi coşkunu kızıya naklediyor ve kızın aklını rüyalarla, kalyonunun görkemli meçhul denizlerde baharatın ve tatlılığın keşfedilmemiş ülkelerine, Eldorado'ya ve Ütopya'ya ve Tanrı'nın Şehri'ne doğru yelken açacağı ateşli fantezilerle meşgul tutuyordu.

Ayın doğuş saati, her zaman, bu gök cismine adanan bir taraçanın üzerinde yapılan yakarı ile kutsanırdı. Iliel birkaç dakika önce kalkıyor ve banyo yapıyor, üzerine giysilerini geçiriyor ve üstünde dokuz adet çok güzel aytaşı bulunan hilal biçimli tacı başına yerleştiriyordu. Bunu yaparken ona sırayla, daha genç olan kızlar yardım ediyorlardı. Hazır olduğunda ise oradaki diğer kızın yanına gidiyor ve hep beraber Clara kardeşin yakarılara başlamaya hazır olduğu taraçaya doğru ilerliyorlardı.

Elbette ki, törenin doğasına bağlı olarak, yerini her gün bir saat daha geç alıyordu ve ilk başta Iliel kendini ritüele uydurmakta zorluk çekti. Ayın batışı ise, kadının, sonrasında doğru- dan yatağına çekildiği ikinci bir törene şahitlik ediyordu. İşlemin genel teorisinin bir kısmı, kadını -görüleceği üzere 24 saat- ten fazla, 25 saat kadar süren- günün büyük bir bölümünde, gizlenmiş ve yatağında boylu boyunca uzanmış tutmaktı.

Yavaşça söylenen şarkılarla ve müzikle ya da cinsel istek uyandıran ağır tempolu şiirlerin resitali ile uykuya duyduğu doğal isteksizliğin hakından geliniyor ve kadın, varoluşunun

enfes tembelliğinin keyfini çıkarmaya ve bütün gece yatağında dönüp durmaksızın uyumaya başlıyordu. Neredeyse yalnızca süt, krem ve ince kesilmiş, ılık peynir, yanında çavdardan yapılmış ay çöreği, yanında yumurtanın beyazı ve şeker kamışından elde edilen şeker ile yaşıyordu. Et olarak yediği tek şey, dişi avcı Artemis için kutsal sayılan geyik eti idi. Bunun yanında belli bazı kabuklu deniz ürünlerine ve yumuşak ve sulu sebze ve meyvelerin tamamına izin veriliyordu.

Korkunç bir hızla kilo alıyordu. Diri kasları ve kararmış, mimikleri çabucak değişen yüzü ile Ekim'in ateşli, hareketli, aceleci kızı Şubat'ın başına kadar, solgun, ağır, yavaş ve olaylara karşı ruhsuz davranan birine dönüşmüştü.

Ay'ın, onu diriltten ilk vizyonu ile cesaretlendiğinde Şubatın henüz başlarıydı. Doğal olarak, en başından beri uykusu sık sık bu düşünce tarafından yoklanıyordu. Sürüp giden kökleşmiş törenlerin varlığı düşünülünce, bu durumun başka türlü olması zaten çok zordu. Yatışından sonra, her seferinde, üç kadın, bir saat boyunca durmaksızın, *Epelthon*, *Epelthon*, *Artemis*⁹⁶ kutsal cümlesini içeren bir şarkı söylüyordu ve diğerleri uyurken uyanık kalan bir tanesi şarkıya devam ediyordu. Her biri üç saatte bir değişerek aynı şeyi yapıyorlardı. Kelimeler, şarkı biçiminde söylenmekten çok, yarı Grek yarı İtalyan olan, Midilli'li soylu bir ailede dünyaya gelen Clara kardeşe genç kızlığında adanın bazı kadınlarının bir takım gizemlerine vakıf olmak için inisiye olurken, onlardan miras kalan eski bir dini şarkının mırıltısına dönüşüyordu. Bu nakaratın, tarihin yüce şarkıcıları tarafından hiç değiştirilmeden gelmiş olduğunu iddia ediyorlardı. Makamdaki iniş çıkışlar uyku vericiydi ama yine de şarkının içinde güneşinkine benzer şiddetli ısı yayan bir akım ve denizinkine benzer fısıltılı bir ağlayış vardı.

⁹⁶ İşte buradayım, buradayım Artemis.

Böylelikle Iliel'in rüyaları her zaman için ay hakkında oluyordu. Eğer gözcü, kızın yüzünde, üzerinde rahatsız edici etkiler olduğuna dair bir sorun görürse, kulağının içine yavaşça fısıldayacak ve onun düşüncelerini arzu edilen sonsuz bir sakinliğe geri getirecekti.

Çünkü Cyril Grey bu işlemi tasarlarken Luna kadar hassas bir sembol seçmenin içerdiği tehlikeleri görmezden gelmemişti. Kadının iyi ve kötü yanları arasında evrenin bütünü duruyordu. Satürn gibi nispeten basit ve belirgin bir gezegende, durum böyle değildir. Kesinlik gösteren gezegenleri denetlemek daha kolaydır. Eğer bir kez Mars'ı, sözüm ona, ilerlerken görürseniz, onu Queensberry⁹⁷ kurallarına uydurmak oldukça kolaydır, ama ay öyle edilgendir ki, en hafif bir yeni etki bile onu tamamıyla yerinden edebilir.

Kuşkusuz, havuz sakinleştikçe sıçrattığı su daha fazla olur! Bu yüzden ay ruhlarının en kutsalı ve en yücesini Iliel'in üzerine çekmek için, hiçbir tedbir bu kadar iyi, hiçbir gayret bu kadar yoğun olamazdı.

Değişen rutin yaşantıdan yaklaşık bir ay sonra gelen kışkırtıcı vizyon, yoğun sevinç ve cesaret vericiydi.

Güneş battıktan bir saat sonraydı. Gece olduğunda, hava tuhaf şekilde ılıktı ve denizden gelen yumuşak bir esinti hissediliyordu. Olabilecek her zamanda, bakışlarının ve arzularının yörüngeye sabitlenmiş olarak ayışığı içinde kalması, Iliel'in görevinin bir parçasıydı. Bu tür gözlemlerin gerçekleşmesini kolaylaştırmak amacıyla, odasından, daire şeklinde, camdan bir kubbesi bulunan küçük bir kuleye giden merdivenler vardı. Ama bahçe aklını başından alıyordu bu gece. *Nox erat et caelo fulgebat Luna sereno inter minora sidera*. Ay, batmadan önce iki saat kadar Capri adası üzerinde asılı kaldı. Iliel taraçada, çeş-

⁹⁷ Amatör Atletizm Kulübünün bir üyesi olan John Graham Chambers'in Queensberry'in Sekizinci Markizi John Sholto Douglas'ın himayesinde 1865'te yazdığı ve 1867'te yayımlanan amatör boks kurallarıdır. Crowley Mars'ın bu kurallara uyacağını söylemekle, gezegenin erkeksi yönünü vurguluyor.

menin havuzunun yakınında gece nöbetini tutuyordu. Ay görülmez olduğunda, onun yerine, her zaman ya denize ya da durgun suya bakacaktı, çünkü bunların etkisi ayın etkisi ile büyük benzerlik gösteriyordu.

Bir şey-ne olduğunu asla bilmiyordu-kadının bakışlarını aydan alarak suya yöneltti. Öyle bir yerde duruyordu ki, havuzdaki yansıma, mermerin en kenarında suyun taraçayı dolaşan küçük derelere aktığı yerde beliriyordu. Su kenara ulaştığında utangaç bir öpücük gibi ürkek bir hareket meydana geliyordu.

Ayın titreyen yansıması, Iliel'in gözlerine harekete geçen yaşam gücü gibi göründü.

Bir sonraki düşünce ise tam bir gizemdi. Gece nöbetini gerçekleştirmesi kendisine hatırlatılmış gibi, gözlerini yukarı diktiğini ve ayın artık gökyüzünde olmadığını gördüğünü söylüyordu. Gerçekte, baktığı yerde gökyüzü de yoktu. Duvarları fantastik bir şekilde -onun parlak boyaların güçlü etkisinden kaynaklandığını açıkladığı- mora çalan mavi, solgun bir ışıkla parıldayan sarkıtlarla kaplı bir mağaradaydı. Tekrar aşağı baktı, havuz gitmişti. Ayaklarının dibinde, gümüşten bir tasması olan, kar beyazı, genç bir alageyik vardı. Tasmanın üzerindeki gravürü okumak için istek duydu ve şu kelimeleri seçebildi:

Siderum regina bicornis audi,
Luna, puellas.⁹⁸

Iliel hiç Latince bilmiyordu. Ama bu kelimeler yalnızca Latince değil, aynı zamanda Horace Latincesiydi ve kesinlikle Büyük Deney'in doğasına uygundular. "Luna"yı duymuştu ve "regina"yı ve "puellas"ın ve hatta "siderum"un bile ne olduğunu tahmin edebilirdi, ancak bunlar yalnızca yazının küçük bir bölümüydü ve geri kalanı Carmen Saeculare'dan yapılan bir

⁹⁸ Geceydi ve ay yıldızlarla birlikte huzurlu gökte parlıyordu.

alıntıydı. Yine de, her zaman için bunları biliyormuş gibi, belki de doğuştan içindelermiş gibi, aklında duruyorlardı. Yüksek sesle tekrar etti:

"Siderum regina bicornis audi,
Luna, puellas."

"Dinle ey Ay, ey, yıldızların iki boynuzlu kraliçesi,
Dinle bakireleri!"

O an için, elbette ki, kelimelerin anlamı hakkında herhangi bir fikri yoktu.

Yazıyı okuduktan sonra geyiğe nazikçe vurdu. Kafasını yukarı kaldırıncaya, yanı başında, tünik giymiş, omzunda bir yay ve sadakla, bir çocuğun durduğunu fark etti.

Ancak görüntü bir anda geçip gitti. Zihinsel durumunu yokluyormuş gibi elini alnının üzerine koyup bekledi, çünkü hafif bir şaşkınlık duygusuna kapılmıştı. Hayır uyanıktı, altında durduğu kutsal meşeyi tanımıştı. Rahibesi olduğu tapınağın kapısından sadece birkaç adım uzaktaydı. Şimdi kusursuz biçimde hatırlıyordu: Haberciye boynuzu çalmasını söylemek için gelmişti. Ve o an habercinin dağlara özgü müziği selamladı onu.

Fakat bu da neydi? Çağrıya cevap olarak ormandaki her ağaçtan, çimenlerin her yaprağından, her taşın altından küçük yaratıklar geliyordu. Solgun ve yarı saydamdılar, yumurta biçimindeki (yassılaştırmış) kafaları, ince, kibrit benzeri gövde, kol ve bacaklarıyla orantısız şekilde geniş ve yılan benzeri kuyrukları kafataslarının alt kısımlarına bağlıydı. Ayakları üzerinde olağanüstü hafif ve hareketliydi ve kuyrukları sürekli olarak kırbaç gibi savruluyordu. İlk bakışta, bütün bunların yarattığı etki gülünçtü. Bir kimse, gördüklerinin ayağa kalkmış iribaşlar olduğunu söyleyebilirdi.

Ancak daha dikkatle yapılan bir gözlem, kadının kahkahasını durdurdu. Yaratıklardan her birinin bir tek gözü vardı ve bu göz korkunç bir güç ve enerjiyi dışavuruyordu. Bütün olası şeylerin okült ve deruni bilgisinin, bu ateşli iradelerin ardında yaşadığının kavranmasıyla etki bir kat daha arttı. Başlarının duruşunda aslansı olduğu kadar yılansı bir şeyler, azılı varlıklarının süreğenliğine uyacak şekilde olağandışı bir gurur ve cesaret vardı.

Yine de bu garip varlıkların davranışlarında hiçbir amaç yokmuş gibi görünüyordu. Hummalı faaliyetleri anlaşılmazdı. Fiziksel egzersizler yapıyormuş gibi görünüyorlardı, ama yine de bundan daha fazlası vardı. Bir an için, saldırmak üzere bir araya toplanmış bu çok sayıdaki birliğin liderlerini ayırt edebileceğini hayal etti kadın.

Sonra dikkati dağıldı. Ayaklarının dibinden bir kuğu havalandı ve ormana doğru kanat çırpı. Uzun zamandır orada olmalıydı, çünkü kadının sandaletli ayaklarının arasına bir yumurta bırakmıştı. Birden bire korkunç bir açlık hissetti. Tapınağa gidecek ve kahvaltı için yumurtayı yiyecekti. Onu yerinden kaldırdığı anda rüyasındaki geyiğin gerdanlığında olduğu gibi, üzerine Latince bir cümle yazılı olduğunu gördü. Yüksek sesle okudu: kelimeler tamamen tanıdıktı. Constantine'in çalışmasındaki "In hoc signo vinces." kelimeleriydi. "Bu işaret ile yenmelisin." Ancak gözleri kulaklarının duyduklarını yalanlıyordu, çünkü "signo" kelimesi "Cygno" olarak da yazılabilirdi! Böyle olunca cümle bir sözcük oyununa dönüşüyordu, "Bu kuğuyu yenmelisin." O an anlamadı ama daha sonra, gördüklerini Clara kardeşe bildirmek için geldiğinde, doğru hecelediğinden emindi.

Sonrasında, bu yumurtanın büyük bir hazine olduğu ve bunu gelenlerin hepsine karşı korumasının görevi olduğu belirdi aklında. Aynı anda ormanın yaratıklarının -onlara, içgüdüsel olarak, "meşenin oğulları" diyordu- kendisine yaklaştığını gördü.

Dövüşmek ya da kaçmak için hazırlandı. Ancak, korkutucu biçimde çatırdayarak, kadını saran ışıyla, her yöne doğru yayılan -rüyaların garip dilinde, meşe ile özdeş tutulan- bir şimşek çaktı ve yıldırımın çarpışı meşenin düşüşüydü. Yıldırım yere çaldı onu. Gözlerinin önündeki dünya söndü ve yıldızlardan fışkıran bir gökkuşağıma dönüştü. Bulduğu için mutlu olduğu hazinesine doğru hızla koşarlarken "meşenin oğulları"nın zafer çığlıklarını duyuyordu. "Mitos ho Theos!"⁹⁹- Clara kardeş ya anlamını bilmiyordu ya da söylemeyecekti- diye bağıyorlardı.

Kadının içinde yüzdüğü yanar döner galaksi gittikçe gözden kayboldu. Artık, bir ormanda değil de garip bir kentte olduğunun farkına vardı. Pek çok ırktan ve renkten erkekleri ve kadınlarıyla kalabalık bir kentti burası. Hemen önünde, yaşlı bir adamın girişinde oturduğu oldukça fakir ve kirli, küçük bir ev vardı. Adamın yanında kapıya dayanmış uzun bir asa duruyordu. Ayaklarında bir fener; bu bir fener miydi? Daha çok bir fenerin tersi gibiydi, çünkü günışığında bile yanıyordu ve çevreye karanlığın ışınlarını saçıyordu. Yaşlı adam gri renkli bir çaput giymişti. Uzun hırpani saç ve sakalına uzun zamandır berber eli değmemişti. Sağ kolu büsbütün çıplaktı ve koluna, yakut ve safirlerle pırıldayan üçlü bir taç takmış, altın rengi ve yeşil desenleri olan bir yılan dolanmıştı. Yaşlı adam yılanı kullanarak kare şeklindeki büyük bir tableti oyuyordu.

Onu bir süre izledi kadın. Adam işini bitirince, âsa, lamba ve tableti yanına alarak sahile gitti. Bir süre sahil boyunca ilerledi ve sonunda bir mağaraya geldi. İliel mağaranın en karanlık köşesine kadar takip etti onu ve orada yatmakta olan bir ceset gördü. Bu ceset, garip biçimde, katipin bedeniydi. Bir an için, kadına adamın iki tane bedeni varmış ve birini daima güvenli olması için gömüyormuş gibi geldi. Yaşlı katip tableti ölü adamın üzerine bıraktı ve alelacele mağaradan dışarı çıktı.

⁹⁹ Tanrı Mitos

Iliel tablette ne yazdığını okumak için orada kaldı.

Sonradan Cyril Grey tarafından çevrilen bu yazının buradaki orijinalini vermenin gereği yok:

“Sözünü söyle Görkemin ve Vahşetin!

Yalansız, doğru, yanlışsız, kesin

Ve cevheri ile Gerçeğin. Bilirim ki

Yukarıda ne varsa aşağıdaki gibi,

Aşağıda ne varsa yukarıdaki gibi,

Aşk, kullanmak için Yeganeşeyin Thaumaturgy’sini.

Bir taneden, bir tek tefekkür ile, hepsinin türediği gibi

Bir taneden doğdu, yer değişerek hepsi.

Güneş babası oldu, Ay taşıdı, bu eşsiz Evreni;

Hava arabası ve Toprak ise sultanası.

İşte burada her tılsımın kökeni

Bütün dünyadaki, dünya başladığından beri.

İşte her ruhun pınarı ve kaynağı.

Bırakın toprağa dökülsün! Tamdır Onun kudreti

Şimdi nazikçe, incelikle, Sanatının elbirliği ettiği

Bulmak için Toprağı ve Ateşi birbirinden ayıran şeyi.

Bak işte! Yükseliyor ve alçalıyor, telaşsız

Ve çabuk, yeryüzü ve gökyüzünün çizgisinde sonsuz;

Böylece Aşkın kudretini iki misli alır,

Aşağıda bulunan güçler yukarıdakilerle birleşir,

Öyleyse dünyanın görkemi senin olacak

Ve karanlık senin EN YÜCE tapınağının önünden akacak.

Bu bütün erklerin en güçlüsüdür; baskın çıkan

Anlaşılmaza ve onu boyunduruğuna alan;

kara cehalete nüfuz eden

Ve onu iyileştiren; böylece getirir her şeyi kaderi olana,

Kusurusuzluğa: çünkü her şey yaratılmıştır bununla.

Mucizenin şaşırtıcılığı! Büyünün Biçimi!

Tüm şeyler, bir tek şifreye uyarlanır, içine alan her şeyi!

Bütün bilgeliklerin üç bölümü olduğunu söyleyebilirim,

Üç kere büyük Hermes ve en büyük olansa, benim ismim.
Ne yazdıysam bir tek Güneş hakkında,
Onun çalışması, öğrenildi ve cesaretle denendi
ve ifa edildi burada.”

Bu gizemli ve antik kehanette, Simon İff’in de sonradan bu düşünceye katıldığı gibi, bunu paylaşmayı hak edenlere evrenin gizi açıklanıyordu.

İliel yazarlardan tek bir kelime bile anlayamadı, ama tabletin değerli bir şey olması gerektiğini düşündü ve onu alıp giysisinin içine saklayarak mağaradan dışarı çıktı. Daha sonra, sahilin değişim geçirdiğini gördü: üzerinde asılı duran kent tanıdığı Posilippo kentiydi ve sağ tarafta, biraz uzakta Vezüv Dağı’nı görebiliyordu. Kendisi ile yol arasındaki dik yokuşu göğüslemek için döndüğünde, göremediği bir şeyin önünü kestiğini fark etti. Bu şeyin siyah, buz kadar soğuk olduğuna ve tabletini ondan almaya çalıştığına dair yalın bir duyguya kapıldı. Hissettiği ilk şey, keskin bir nefret duygusu ve iğrenmeydi, ama bu şey her neyse, kızın ona yardım etmeyi isteyeceği kadar kötü durumdaydı. Sonra, her yanını saran bir sıcaklık duyumsadı. Abdül Bey’in kolları etrafına dolanmıştı ve yüzü yüzüne bakıyordu. Telaş içinde tabletini düşürdü kadın, binlerce kilometre ve binlerce yıl ötede bir yerlerdeki balo salonuna geri dönmüştü. Daha sonra, Capri üzerindeki batmaya yakın Ay’ı gördü. Taraçada, yerde oturuyordu, tamamen uyanıktı ama saçındaki gümüş hilal, önünde mermerin üzerinde duruyordu.

Clara kardeş, hemen yanında, dizlerinin üzerine çökmüştü ve kadının çiziktirdiği şeylerin şifresini çözmeye uğraşıyordu.

“Tabletin üzerindeki yazılar bunlar,” dedi İliel, sanki Clara kardeş bu konu hakkında her şeyi biliyormuş gibi, “hani yaşlı adamın mağaraya sakladığı var ya.”

Kadının uzuvlarını uykuya yatırıp dinlendirme zamanıydı. Hizmetçilerinin tekdüze şarkısı ılık havada kur yaparak

dolanırken, Cyril Grey ve Onofrio kardeş bu yazı üzerinde çalışıyorlardı.

Neredeyse gün ağarana dek durmaksızın çalıştılar. Bir başka villada ise başka bir uğraş doruk noktasına ulaşıyordu. Arthwait Grimoire'ı bitirmişti. Zamanlaması iyiydi, çünkü ölümlerle iletişim kurmanın yüce işlemi, gerektiği şekilde, ayın küçülmeye başladığının ikinci günü yapılmalıydı ve büyücülerin, malzeme sağlamak için değil de, kendilerinin yapması gerekli zorlu hazırlıklar için dokuz günleri vardı.

Köpek leşi ve tuzsuz ve mayasız pişirilmiş siyah ekmek yemeleri gerekiyordu, bunun yanında, mayalanmamış üzüm suyu içmeliydiler – bunlar kara büyü sanatının en aşağılık karışımlarıydı, çünkü ilahi mutluluğun reddini ve Tanrı'nın anlamsız bir şey olduğunun tasdik edilmesini içeriyorlardı. Alınması gerekli pek çok önlem de vardı. Etraflarında ölü bedenlerin atmosferi yaratılmalıydı. Kadınlara bakmaktan kesinlikle kaçınmaları gerekiyordu. Giyimlerinin bir saat için bile olsa değiştirilmemesi gerekiyordu ve bu giysilerin yapısı ölümlerin gömülme giysileri ile aynı olmalıydı, bu amaçla, kirlenmemiş cesetlerden mezar kıyafetleri çalarak bunları Gömme Hizmetinin aşağılayıcı biçimde taklit edilmesi eşliğinde üstlerine sımsıkı sarmaları gerekiyordu.

İbrani mezarlığına yapılan bir ziyaret onlara gerekli giysilerin elde edilmesini sağladı ve Arthwait'in "mahkumiyet için dirilme"¹⁰⁰ üzerine olan kafiyeli sözleri her akılda, planlanan ayının korkunç etkisine uygun olarak korku verici bir izlenim bırakmıştı.

¹⁰⁰ Yuhanna 5:28-29 'Buna şaşmayın çünkü saat geliyor; o saatte kabirlerde olanların hepsi onun sesini işitecekler. İyilik işleyenler hayat kıyametine kötülük işleyenler hüküm kıyametine çıkacaklardır.' İncil'e göre iki tür diriliş vardır. Bunlardan ilki iyilik yapanlar için hayata dönme, ikincisi ise kötülük işleyenler için lanetlenmedir. Yazar, medyumların yaptığı işlem ile ilgili olarak İncil'de yapılan ayrıma göndermede bulunuyor.

Paris'te ise, Douglas bir viski şişesinin ağzını masanın kenarında kırarak, konuğu Cremers adındaki Amerikalı kadının masasına içmekteydi.

Bu kadının dik başlı bir tavırla çömeliyor oturan, kirli siyah elbiseler içindeki vücudu, etek giymiş olmasa bir erkeğinki gibiydi. Bu vücudun üzerinde olağandışı bir büyüklükte ve olağandışı şekli olan bir kafa duruyordu, çünkü kafatasının arkası tamamen düzdü ve sol ön lobu sağdakinden çok daha fazla gelişmişti. Bir kimse bu kafatasının kasten vurulup bu hale getirilmiş olduğunu düşünebilirdi, çünkü tuhaf olayları seven doğa bile asimetriyi nadiren böyle bir noktaya vardırdı.

Böyle bir teori üzerine tahmin yürütmek boş bir işten daha fazlası olacaktı, çünkü kadın nefret edilen bir çocuktan ve annesi doğumundan önce ona karşı her türlü şiddeti uygulamıştı.

Yüz, buruşturulmuş sarı ve sert bir parşomendi ve kirli beyaz renkteki, kısa ve kalın saçlarıyla çevrelenmişti. Yüzünün ifadesi en yüksek hinlik ve yeteneğin onun aç gözlü içgüdülerinin yönetiminde olduğunu gösteriyordu. Ancak sefaleti, bu meziyetlerinin ona yardım ettiğinin göstergesi olamazdı ve aslında, bu ilkel nitelikler hayal kırıklıklarının sonuçları içinde yutulmuşlardı, çünkü gözlerinde diğer herhangi bir insanın mutluluğunu kendisine yapılmış büyük bir ayıp ve hakaret sayan, bencil bir kıskançlıktan doğmuş, tüm şeylere duyulan nefretin acı bir hezeyanı vardı. Aklındaki her düşünce -Tanrıya karşı, insana karşı, aşka karşı ya da güzelliğe, hayatın kendisine karşı- bir lanetti. Cadıyı yakan kişiyle cadının kendisinin bir karışımıydı. Huysuzluğundan, cinsel bozulma ve sapkınlığına kadar Püritanizm'in enkarne olmuş bir ruhuydu.

Douglas kırılmış şişeyi ağzına götürdü ve viskiyi kafasına daktı. Ardından şişeyi ziyaretçisine uzattı. Kadın "astral bedeni kötü etkilediğini" söyleyerek şişeyi reddetti ve bunun yerine, evsahibinden içkinin parasını kendisine ödemesini istedi. Douglas delirmiş gibi -biraz bezgin, delirmiş biri gibi- güldü, çünkü kendi cehenneminin zemini yerine kadının cennetinin

tavanına düşüşü nispeten daha zararsız olsa bile, içinde daha önceki durumunun anısı vardı.

Ancak, kocakarından bir çıkarı vardı ve ona küçümseyerek bir frank fırlattı. Kadın parayı ararken aptal bir böcek gibi yerde emekledi, çünkü para köşeye doğru yuvarlanmıştı ve gümüş parayı elde etmenin heyecanı ile, takındığı erkeksi tavırları unutarak parayı naylon çorabının içine soktu.

XV.

DR. VESQUIT VE ARKADAŞLARINA, ÖLÜLERLE KONUŞMA İŞİNİN NASIL GİTTİĞİNE VE CYRIL GREY VE ONOFRIO KARDEŞ'İN SAVAŞ MECLİSİNE VE CYRİL GREY'İN BÜYÜ SANATI ÜZERİNE BELLİ GÖRÜŞLERİNE DAİR.

NAPOLİ kışı, yerini güneşli ve ılık günlere bırakmıştı. Birkaç gece nazik ve zarar vermeden süren hafif bir soğuk dışında, ayaz ne çatık kaşlı ne de sert olmuştu. Gün be gün güneş sakin havayı ateşlemiş ve yaşam tepelerin üzerinde aşkla dans etmişti.

Ancak, dolunaylı gecesinde Ay, çevresindeki kırmızımsı su buharı ile, öfkenin örtüsüne sarınmış gibi, sarımtırak kahverengi renkte ve karanlıktı. Fırtına ile, İtalya'nın dağlık omurgasını bir baştan bir başa, haydut şeytanlar kalabalığı ovanın köylülerine saldırıyormuş gibi, geçtiği yollar boyunca yırtan rüzgar yüzünden bir sonraki şafak griye büründü. Kelebek Ağı, Posilippo'nun doruğu sayesinde fırtınanın öfkesinden korunmuştu, ama evin içinde keskin bir soğuk vardı ve Iliel hizmetçilerine mangalın içini fındık, beyaz sandal ağacı ve huş ağacı odunlarıyla doldurmalarını söyledi.

Dağ sırtının karşısında Dr.Vesquit'in kış için almış olduğu villa, patlamanın duygusuz çılgınlığına maruz kalıyordu. Adam da mangalı doldurdu, ama servi odunu ve bitüminli kömürle.

Gün ilerledikçe fırtınanın şiddeti arttı. Öğleden bir saat kadar sonra villanın penceresine doğru fırlayan kopmuş bir zeytin dalı camları kırıldığında, doktor bile işlemin güvenliği konusunda endişelenmeye başladı.

Ancak kısa bir süre sonra fırtınanın hızı hafifledi. Gazap dolu bulutları izleyen hafif bulutlara -bir kimse bunun, Mikhail'in Şeytan'ın önünden uçuşu olduğunu söyleyebilirdi-benzeyen, topraktaki su buharının içinden gökyüzü görülebilir oldu.

Şiddetini sürdürmesine karşın, fırtınanın kalbi, doluyla karışık yağan yağmurun yarattığı selle birlikte tükenmişti. Tepenin yamacına doğru neredeyse yatay şekilde iki saat kadar daha ilerledi. Daha sonra, kımıldamadan durarak ve dikleşerek, tıpkı buzlu bir çavlan gibi, sel şeklinde aşağı düştü.

Posilippo'nın yamaçları, köpüren sularla gürledi. Bahçeler kirlerinden arındı. Duvarlar, engel olmaya çalıştıkları dalgaların sertliği karşısında yıkıldı ve Napoli'nin daha aşağısında bulunan caddelerdeki sular insan boyuna ulaştı.

Medyumların çalışmalarına başlayacakları saat güneşin batış saatiydi. O anda, son bir şiddetli patlamanın ardından, yağmur tümüyle kesildi. Gecenin karanlığı, siyah ve yoğun olmasına karşın, Gates'in cesedi kadar sakindi.

Şapelde, yerde bulunan mermerin bir parçası kırılmıştı, çünkü çorak ayaklarla çıplak toprağa dokunulması ve onun güçlerinin volkanik katmanlarından doğrudan yukarıya çekilmesi arzu ediliyordu.

Bu ham toprak Maremma bataklıklarından getirilen çamurla lekelenmiş ve bunun üzerine, kalın bir tabaka oluşturana dek, kükürt serpilmişti. Bu kükürtlü bölgede, iki uçlu asa kullanılarak büyülü bir daire çizilmiş ve bu yolla yapılan yivler kömür tozuyla doldurulmuştu.

Bu gerçek bir daire değildi. Kutsallığın ve kusursuzluğun hiçbir figürü bu lanetlenmiş ayine dahil olamazdı. Bu daire, çember ve üçgenin bir karışımı olan, eski moda bir anahtar deliği şeklinde yapılmıştı.

Dairenin merkezine, başı kuzeye gelecek şekilde, Gates'in bedeni yatırıldı. Arthwait bir elinde Grimoire, diğerinde inceltilmiş parafin mumu tozu ile bir kenarda duruyordu. Karşı

ırafta, keçiyi tasmaından tutan ve Vesquit'in törenin başlıca büyüel silahı olarak kullanması gerekli orağı taşıyan Abdül Bey vardı.

Doktor, daireye en son girecekti. Yanındaki sepetin içinde dört kara kedi vardı ve dairenin etrafındaki dokuz tane küçük mumu yaktığında, dört kediye dört ayrı taraftan siyah demir oklar sapladı. Onları öldürmemeye dikkat etti. Acılarının, istenmeyen bir takım ruhları korkutması önemliydi.

Her şey hazırđı, medyumlar dizleri üzerine çöktüler, çünkü bu aşağılayıcı duruş, insan ırkının düşmanlarına sevimli geliyordu.

İnsanın, onu hayvanların en yalnızı yapacak şekilde dik yürümesini sağlayan güçler, onun, elde ettiğı bağımsızlığı teslim etmeyi redderek bu ayrıcalık için Onlara teşekkür edişini görmeyi severler.

Dr. Vesquit'in töreninin ana planı basitti. Şeytanlardan birinin ruhunu keçinin içine girmeye ikna etmek ve ruh hayvanın bedenine girdiğı anda, hayvanı Gates'in başucunda öldürerek cesede korkunç bir tür izdivaçla şeytani güçler bahşetmekti.

Amaç böylelikle, yaygın ve cahilce söylenişiyile ispiritizma ya da "spiritüalizm" in amacıyla özdeşti, ancak Dr. Vesquit sonuçlar elde etmeye ve aldatılmamaya kararlı, ciddi bir öğrenciydi. Dolayısıyla yöntemleri, şu ortalık ya da salon medyumlarından daha etkiliydi.

Arthwait, Grimoire'ı açtı ve büyüüyü uygulamaya koyuldu. Reçetede ki davranış kalıplarının karışıklığını ve karmaşıklığını yeniden uygulamak imkansız ve iç erdiği konunun iğrençliğini göstermek, arzu edilmeyen bir şey olacaktı. Işığın karşıtı olanlardan her biri, kendi özel ayinleri yapılarak birer birer çağrıldı. Doğanın öldürmekten, saldırmaktan, yağma etmekten haz duyan gaddarlığın kişisel bir iktidarı olduğı varsayılan zamanlarda, insanoğlunun şafağının korkutucu tanrıları olanlar en gizli adları ile çağrıldılar ve yaptıkları aşağılık eylemler yadedildi.

Arthwait'in anlaşılmaz üslubunun kisvesine bürünmüş bile olsa, böylesi bir gösteri, efsunu yapan kişinin tonlama yeteneği ve Vesquit'in bir tür dilsiz gösteriye dönüşen cehennem müziğine, uyumsuz sesler çıkaran cehennemi notalar dizisine başından sonuna kadar eşlik eden hareketleri ile, anlamın çarpıcı hale geldiği bir korku resitaliydi. Hareketleri ile çocukların nasıl ateşe atıldığını veya ayılara fırlatıldığını ya da kanlı altarlarda nasıl kurban olarak sunulduklarını; barışçıl ulusların, erkekleri öldürülerek veya sakat bırakılarak ve köleleştirilerek, kadınları doğranarak, bakireleri kaçırılarak kendi şeytanları adına savaşılan vahşi kabileler tarafından nasıl yok edildiklerini; mucizelerin, toprağın sapkın rahipleri yutmak için açılması, güneşin katliamın saatlerini uzatmak için gökyüzünde hareket-siz durması ile kötülerin güçlerine nasıl tanıklık ettiğini anlatıyordu.¹⁰¹

Kısacası bu, bitmez tükenmez bir ihanetin ve cinayetin ve intikamın resitaliydi. İğrençliklerin bu kaydında acıma ya da iyi niyet, ortak bir terbiye ya da insaniyet düşüncesine dair herhangi bir yanlış nota çalınmıyordu ve bu gösteri, insanlık tarihinin en dehşet verici canavarlığında, bütün bu gırtlak kesme yarışı sırasında zaman zaman daha soylu bir aklın pırıltılarını gösteren bir insanın, iblisin kana susamışlığına sunulmak üzere son bir kez işkence ve ölüm için seçildiği anda doruk noktasına ulaşıyordu.

Bir tür cehennemî kahkahayla, ruhlara yapılan ikinci bir çağrı, resitali devam ettirdi. Nasıl ki, şeytan kurbanının cesedini hayata döndürmüş ve kendisini insan biçiminde gizleyerek onun insanlığı ile dalga geçmiş ve insanlığını kutsal olmaktan çıkarmıştı, o zamandan bu yana iki yüzlülüğün giysisi altında saltanatını sürdürdü ve imparatorluğunu genişletti.¹⁰² Bundan böyle, açıkça iblis'in adına işlenen suçlar, kendilerini kurbanın

¹⁰¹ Crowley'in yorumu: 'Kitab-ı Mukaddes (Eski Ahit bölümü) okuyordu'

¹⁰² Şimdi de İncil (Yeni Ahit) okuyordu.

ruhîbi olarak adlandıran kişiler tarafından, utanç ve korkunun yeni düzeni ile yürütülmeliydi.

Bu araştırma ile törenin ilk bölümü sonuçlandı. İblisin esrarlı atmosferi adeta dairenin içine getirilmişti. İkinci bölümde şeytanın keçi ile özdeşleştirilmesi gerekiyordu. Üçüncü bölümde ikisi ilk kez birleştirilecekti ve keçi, öldüğünde, büyücünün hayaleti ile temasa geçip insanlaşmış olarak dünyaya gelerek bundan çok uzun çağlar önceki diğer kurbanla gerçekleşen mucizeyi tekrarlamalıydı!

Bu ritüeli ayrıntılarıyla anlatmak hoş görülebilir bir şey değildir. Uygulanamayacak kadar etkilidir. Merhamet dolu ve üzerinde yabaniliğin yalnızca birkaç lekesi bulunan temiz bir dinde yetiştirilen Türk, sendeledi ve bayılacak gibi oldu. Yalnızca, Lisa'ya olan -ruhunda fırtınalar estiren- aşkı onu dairenin çevresinde tutuyordu.

Aslında hepsinin başı hızla dönüyordu. Eliphas Levi'nin dediği gibi, kötülük törenleri gerçek bir entelektüel zehirdir. En az haşhaşın yaptığı kadar kesin olarak halisünasyonun ve deliliğin güçlerini çağırır. Ve kim *delirium*'un hayaletlerine 'gerçek değil' demeye cesaret edebilir? Bunlar bir insanı öldürmeye, bir hayatı yıkmaya, bir ruhu her türlü suça itmeye yetecek kadar gerçektirler ve bu tür bir ağırlığı olan, işe yarar 'gerçek maddesel' şeyler pek fazla yoktur.

Hayaletler medyumlara göründü. Hiç birinin aklında gerçek ve kötü niyetli varlıklarla ilişki kurduklarına dair en ufak bir kuşku yoktu.

İşkence edilen kedilerin korkunç bağırışları, keçinin zafer dolu meleyişleri ve Arthwait'in, büyü reçetesinin sözlerini dile getirirkenki genizden gelen tekdüze ses tonu birbirine karışıyordu. Çok sayıdaki sürüngen şeyin, biçimsiz canavarların, evrimin ölü yollarındaki düşüklerin, üzerinde yaşayamayacakları gerekçesiyle dünya tarafından dışkı olarak atılan yaratıkların oluşturduğu sümüksü madde yüzünden, hava onlara sanki kalınlaşmış ve yağlanmış gibi geldi. Keçi, hayaletlerin

bilincindeymiş, kendini bu bölgelerin şeytan kralı olarak algılıyormuş gibi görünüyordu, çünkü Vesquit'in el hareketleri ilk birlikte öylesine öfke ve gururla sığıyordu ki, Abdül Bey onu zaptetmek için bütün gücünü kullanmaya mecbur kaldı. Bu bütün medyumlar tarafından başarının bir işareti olarak kabul edildi ve Vesquit son bir jest yapınca, Arthwait sayfayı çevirdi ve Abdül büyük bıçağı hayvanın can evine batırdı.

Mezar kıyafetlerine kan sığırayınca üç büyücünün de kalbi hızla çarpmaya başladı. Kötü şekilde terliyorlardı. Arthwait'in abartılı homurtusundan, sadece acı içindeki kedilerin korkunç şekilde yükselen ulumalarının duyulduğu sessizliğe doğru olan ani değişiklik -psikolojik mi yoksa büyüsel miydi?- ölümcül bir korkuya düşürmüştü onları. Ya da ilk kez, nasıl bir alamete bindiklerini mi fark etmişlerdi?

Cesedin hareket ettiğini mi sandılar? Gates'in şeytanın verdiği güçle uyandığını ve onları boğduğunu mu sandılar? Aşırı terliyorlar ve terleri kanla karışıyordu. Öldürülen keçinin kokusu berbattı ve üstüne üstlük Gates'in bedeni de bozulmaya başlamıştı. Mumlardan birinin düşmesiyle tutuşan toprakta, ara ara yanan kükürtle birlikte, cehennemin kötü kokusu ölümün kokusuna ekleniyordu. Abdül Bey birden bire kötü şekilde hastalandı. En sonunda dayanamadı, ani bir hareketle cesetlerin üzerine yığıldı. Vesquit onu yakaladığı gibi geri çekti ve ona kendine gelmesini sağlayan şiddetli bir uyarıcı ilaç verdi.

Arthwait, ruh çağırmanın son bölümüne başlıyordu. Bunu bir dil olarak adlandırmak zordu. Bir maymunlar topluluğunun anlaşılmayan konuşmaları, vahşi insanların bağırıışları ve lanetlenmiş ruhların mırıldanıışları gibiydi.

O sırada Vesquit de görevinin son aşamasına gelmişti. Keçinin kafasını bıçağıyla kopardı ve öbür bedeninin karın kısmında açılmış olan oyuğun içine yerleştirdi. Kedilerin müstehcen bağırıışları meslektaşının manyakça ulumalarına karışırken, keçinin geri kalan parçalarını Gates'in ağzına sokuşturuyordu.

Sonra, hiçbirinin beklemediği bir şey oldu. Abdül Bey kendini leşlerin üzerine attı ve dişleriyle etleri parçalara ayırmaya ve kanı yalayarak içmeye başladı. Arthwait Türk'ün delirdiğini düşünüp dehşetle çığlık attı: ancak, Vesquit gerçeği anladı. Abdül gruptakiler içinde en duyarlı ve en az gelişmiş kişiydi. Gates'in -şeytan tarafından ilham edilen- ruhu onun içinde tezahür edecekti.

Bu manzara birkaç dakika kadar sürdü ve ardından, Türk, dik bir şekilde oturdu. Yüzü, aldığı aşırı zevki dışavuruyordu. Bir ruhun acılarından kurtuluşuydu kendisini gösteren. Fazla zamanı olmadığını biliyor olsa gerekti, çünkü hummalı bir enerjiyle hızlı hızlı ve gayet ciddi konuşuyordu. Söyledikleri etkili ve inandırıcıydı. Vesquit'in, şimdiye kadar bulduğu her şeyden daha üstün bir bilginin huzurunda bulunduklarına dair hiçbir kuşkusu yoktu.

Söylenenleri bu amaç için hazırlanan tabletlerin üzerine yazdı. "Onlar Güneş'e karşı Ay üzerinde çalışıyorlar."

"Hekate sana yardım için gelecek. İçlerinden saldır, dışarıdan değil."

"Yaşlı bir kadın ve genç bir adam zafer getiriyorlar."

"Bütün güçler hizmetinizde, ama onlar daha güçlü. İhanet seni koruyabilir."

"Doğrudan hücumu bırak, çünkü şimdi bile kendi ölümünü çağırdın. Acele et! Bağlantıyı kopar. Kendini bir süre gizle. Böyleyken bile ölüme yakınsın. Acele et! Oraya bak, kim vurmak için hazır bekliyor!"

Ses alçaldı. Bu Vesquit için iyiydi, böylece soğukkanlılığını koruyabildi. Medyumlar omuzlarının üzerinden etrafa baktılar. Doğu yönünde yumurta biçiminde mavi bir duman vardı. Ortasında, iki timsahın üzerinde duran Onofrio kardeşin, dudaklarının üzerindeki parmağı ile gülümseyen bir görüntüsü duruyordu. Vesquit, kontrolünde bulunan güçlerin herhangi birinden bin kez daha kudretli bir güçle temas halinde olduğunu anladı. Abdül Bey aracılığıyla söylenen emre derhal uydu.

“Yemin ederim,” diye bağırdı, sağ elini havaya kaldırarak, “Yemin ederim ki size hiçbir şekilde acı çektirmeye niyetimiz yok.” Bunun yalan olduğunu ve bu nedenle başına vurmak için hazırlanan darbeyi önlemeye çalışmanın yararsız olduğunu bilerek için için heyecanlandı. Söylemenin yeni bir şeklini aradı. “Yemin ederim ki savunmanızı delip geçmenin yollarını aramayacağız.” Bunun kapı komutanını tatmin edeceğini ve içerdense saldırmak konusunda kendisinin niyetlendiği şeyi yapmasına olanak sağlayacağını düşündü. Abdül Bey, zorlukla nefes alarak Ak Loca ile aralarındaki bağlantının kopmasının-yapılacak daha fazla bir şey yoktu- iyi olduğunu söyledi. “Ama şimdi kendi darbemiz bizi toprağa çalacak.” dedi ve bir ölü gibi toprağa yığıldı. Diğer bir anda Arthwait, gerçekten de her şeye gücünün yettiğine inandığı iblisi, son bir kez çağırmak için haykırdığında, sitrikninden zehirlenen ya da tetanozdan ölen bir adam gibi spazmik çırpınışlar içine girdi. Beraberindekilerin kaderinden dolayı ürken Vesquit, korku ve dehşet içinde Onofrio kardeşin görüntüsüne baktı. Çocukça gülümsemesini sürdürüyordu ve Vesquit kollarını ona doğru uzattı. “Merhamet edin!” diye bağırdı, “lütfen efendim, merhamet edin!”

Arthwait cesetlerin üzerinde, iki büklüm, ciğerlerinden siyah, köpüklü bir kan gelir halde acı içinde kıvranıyordu.

Ve yaşlı adam yanlış yolu tuttuğu için hayatının bir ahmaklık olduğunu anlıyordu.

Onofrio kardeş hâlâ gülümsüyordu. “Aman, efendim!” diye bağırdı Vesquit, ayağa kalkarak, “keşke ölseydim.”

İnsanlığın formülü, ölümün gönüllü kabulüdür. Ve erkeğin içindeki aşk, gönüllü ölümün doğasından olduğu ve bundan ötürü dinsel bir tören olduğu için seven kişi kendini öldürür, bu nedenle de hayatını sürdürebileceği halde kendisini öldüren kişi bir aşığa dönüşür. Vesquit kollarını, kendi ölümüyle yaşam veren¹⁰³ O’nun, ya da o yaşamın ya da o ölümün

¹⁰³ Phallus (Erkeklik organı)

aracının, dünyanın kuruluşundan beri, dünyayı rehinden kurtaran kişi olarak tayin edilen Kutsal Kişi'nin sembolü olan haç şeklinde açtı.

Sanki orada, bütün inisiye olmuş bilgilerin şu en gizli Kelamının -öylesine gizli ve öylesine basitti ki pazar yerinde bağır- ra bağır söylelenebilirdi, ancak hiç kimse duymazdı- aydınlığı bir anda üzerine vurmuş gibiydi. En azından, zayıflığını ve uysallığını ellerinde tutan kötü insanlar tarafından suç ortağı yapılan yaşlı bir aptal olduğunun farkına vardı. Ve ölümün onu kurtarabileceğini anladı.

Onofrio kardeş hâlâ gülümsüyordu.

"Büyü akımını geri çağırıyorum!" diye bağırdı Vesquit yüksek sesle. Ve böylece, adaleti kendini kurban edişi ile birleştirerek, erdemli bir şekilde öldü.

Onofrio Kardeş'in imgesi yavaş yavaş gözden kayboldu.

Ölülerle konuşmanın yüce işlemi hiçliğe dönüşmüştü.

Yine de yazılanlar duruyordu ve yaklaşık bir gün sonra, Abdül Bey kendine geldiğinde, gözlerine takılan ilk şey bu olmuştu. Onu, hiç düşünmeden, kefeninin içine koydu. Ardından, tökezledi ve meslektaşlarına bakındı. Ayaklarının dibinde yaşlı sorgu yargıcı ölü yatıyordu. Çırpınışları komaya yakın bir takatsizlikle son bulan Arthwait ise başı leşe dayanmış, kanlı bir hamur haline gelene kadar çiğnenen dili ağzından dışarı sarkmış halde yatıyordu.

Türk onu şapelden villaya taşıdı. Yüksek yerlerdeki bağlantıları, Vesquit'in ölümünü doğrulatmak ve kısa aralıklarla bir çırpınmadan diğerine geçen Arthwait'i tedavi ettirmek için kendi halinde bir doktor sağlamasına yardım etti. Tehlikenin dışında sayılabilmesi için daha yaklaşık bir ay vardı, ondan bir hafta sonra ise tamamen bağımsızdı. Durumu Douglas'ın önüne sermek için apar topar Paris'e gittiler, çünkü Arthwait bile işteki bazı unsurların tatmin edici olmadığını, onları kendi yüksek başarı standartlarının oldukça uzağına düştüğünü gösteren

olaylar olmalarından başka şekilde göremeyeceğini onaylamak zorunda kaldı.

Medyumların serüvenlerini takip eden gün, neşeli ve parlak ışıkları ile doğdu. Dünya, tazeliğini soluyarak yeniden kurulandı. Iliel'in taraçasında durduğu duvarlı bahçenin üzerinde hafif bir pus vardı.

Gün doğumu dalgaları uyandırırken Ay, okyanusun üzerinde geniş ve solgun biçimde yüzüyordu ve nöbeti bitmek üzere olan Iliel gününü sona erdirecek olan tören için hazırlandı.

Kadın, hizmetçilerinin kendisine uyguladığı bakım için ayrıldıktan hemen sonra, Cyril Grey, Onofrio kardeşe birlikte bahçeye indi. Kolları, tarikatta yapılageldiği üzere, göğüsleri üzerinde çaprazlanmıştı. Onofrio kardeşin kırmızı giysisi Cyril kardeşin açık yeşil ipekten giysisiyle mükemmel bir kontrast oluşturuyordu.

İtalyanın gözlerinde daha genç ancak daha yetenekli, neredeyse dostluktan daha fazla bir insan sevgisiyle özdeşleşmiş bu adam için tutkulu bir saygı vardı. Bu sevginin içinde, çıkarını düşünmeyenlerin ve uyumadan çalışanların, yalnızca, eşi bulunmaz bir yüreğe sahip olanların bağlılığı vardı. Cyril kardeşin kendisinden daha iyi bir yaradılıştan olduğunu anlıyordu. Öylesine esrarengiz öylesine yamandı ki, bir insandan çok ateşin içindeki bir alev olmalıydı. Çünkü Cyril'in gardını yokladığını düşündüğü her konuşmasında, hamle yapmaya kalkıştığı anda, adamın kılıcının bir dokunuşuyla kaybetmiş olduğunun farkına varıyordu. Ancak, idolü hakkında daha fazla şey öğrenmek için sürekli bir gayretle yanıp tutuşuyordu. Bu sabah genç adam onu fısıltıyla, yavaşça, gülümseyerek, parmağı taraçayı göstererek uyandırmıştı: "Hadi Maliye Bakanının bizi duyamayacağı o yere gidelim." Böylece Güneş'in sabah yakarısından ve günlük meditasyon egzersizlerinden sonra kalktılar ve zambaklı havuza geldiler.

Cyril kardeş en havalı ruh halindeydi.

“Surtout, pas de zele”¹⁰⁴ lafını kimin söylediğini hatırlıyor musun?” diye başladı. “Her kim söylemişse söylemiş, şimdi ben söylüyorum. Onofrio Kardeş, büyük kardeş, güçlü kardeş, zeki kardeş, bu işe yaramaz. Sen zaten çok iyisini yapıyorsun. Eğer kıt anlayışına yardım edecekse bir Rus Generali olduğunu düşün. Çok fazla zafer kazanmanın her zaman keklik yemek kadar kötü olduğunu anladığın sürece ne düşündüğünün bir önemi yok. Sen yalnızca, sana resmi olarak Cumhuriyetin şükranlarını arz edeceğim, bu harika hisarı savunmakla kalmadın. Elimi öpebilirsin. Aynı zamanda, bozguna uğrayan düşmanın peşine düştün, onların en güçlü alaylarını yok ettin ve dün geceden sonra korkarım, hepsi birden, saldırmayı bırakacaklar. Durum acınılacak gibi.”

“Ama, ölüm-akımını onlar kendileri çağırdı,” diye itirazda bulundu Onofrio kardeş. “Onların, zavallı, yaşlı Vesquit’i çağıracaklarını ve şu ya da bu şekilde kesinlikle bir şeylerin olacağı çok korkunç bir operasyon hazırladıklarını nasıl söyleyebilirdim?”

“Ama Gates adındaki genç adamla da kibar bir bağlantı kurmakta başarısız oldun!”

“Biliyorum. Bir Tarot falının bile söylediklerine kapılmaya müsaitim, ama o da, büyüsel bir cinayet işlemeye kalkışmıştı. Şeyler kendi düzlemlerinde olmadıkları sürece işe yaramazlar.¹⁰⁵ Her kim ki kılıç tutar, kılıçla helak olacaktır.”

“Haklı olduğunu söylemeliyim, ama korkarım ki avı ürküttün. Ben Douglas’ı ve Balloch’u burada istiyordum, daha sonra da bu öldürme makinelerini parçalara ayırmanın sırası gelecekti.”

“Bunu bana söylemiş olmalıydın.”

“Ah, keşke bilseydim!”

¹⁰⁴ ‘Özel bir çabaya gerek yok.’

¹⁰⁵ Matta:26-52. Ayetin aslı şöyle: ‘O zaman İsa ona dedi: Kılıcını yine yerine koy, çünkü kılıç tutanların hepsi kılıçla helak olacaktır.’

Onofrio kardeş vahşi bir hareket yaptı. Bir kez daha atlatılıyordu.

"Senin emeklerinin ne kadar elverişli ve nihai olduğunu ancak şimdi fark ediyorum. Artık, güçten düşürücü huzur ve Capua lüksü içinde kendi kendimizi yiyip bitireceğiz. Heyhat! Hannibal'in ve Napolyon'un kaderini düşün. Her zaman aynı hikâye, çok fazla zafer!"

Onofrio kardeş şaşkınlık içinde, olduğu yerde sıçradı. "Huzur! Lüks!" diye bağırdı. "Büyük Deneyimiz'e ne oldu?"

"Kaldı mı?" diyerek baktı Cyril, ruhsuzca.

"Bu kriz yalnızca bir ay için değil mi?"

"Bir yılda on iki ay var."

Onofrio kardeş öfkeyle kalktı. Kendisiyle bu şekilde oyun oynanmasından nefret ediyordu. Eğer varsa bile, bu şakada herhangi bir anlam ya da yapılan kabalık için geçerli herhangi bir mazeret göremiyordu.

"Otur, otur!" dedi dalgınca. "Krizin bir ay sürmeyeceğini kendin söylüyorsun. Okyanus beş kıtayı ne de güzel kuşatıyor, etrafında çocukları olan bir anne gibi. Herakles sütunlarını geçip batıya doğru yelken açmak isterdim ve körfezin fırtınalı alanlarına doğru ve..! Ama....bu olamaz! Burada, aslen, önemli görevimiz tarafından alıkonuyoruz. İnsanlar kendi hayatlarını mı biçimlendirecek yoksa kaderin oyuncakları olarak mı kalacaklar, bunun kararının verildiği Nihai Savaş için seçilmiş savaşçılarız biz. Bizler Büyük Deney'in öncüleriyiz. Silahlara, Onofrio kardeş! Sebat et! Cesur ol! Kriz bizim üzerimizdeyse, bu yalnızca bir ay sürecektir, o kadar! Bana ya kalkanınla ya da onun üzerinde geri dönersin! Dulce et decorum est pro patria mori."

"Ah! Şimdi seni anlıyorum!" diye bağırdı Onofrio ılımlıca, Cyril'i İtalyan adetleri gereği, düşünmeden yapılan bir kucaklama hareketi ile sıkarak.

"O senin mükemmelliğin," dedi zekice. "Bunu takdir ediyorum."

Onofrio kardeş tekrar kımıldanmaya başladı.

"Aklımın bir köşesinde," dedi, "senin Büyük Deney'in başarısız olacağını bildiğini ve bunu umursadığını düşünüyorum!"

"İngiliz diplomatın patavatsızlığı arzulu, kurnaz ve zeki İtalyan'ın esrarengizliğinin dengi olamaz."

"Kahretsin! Sana gerçek ya da doğru gelen bir şey var mı?"

"Şarap, ruhlar ve purolar."

"Asla ciddi olma'yacaksın. Hayati şeyler hakkında bile şakalar yapıyorsun ve en ciddi konuları bile hayal gücünün en cüzi şeylerine çeviriyorsun. Babanın kemiklerinden davul sopası bile yaparsın sen ve kendine bir kadın aradığında da bir karahindiba tohumunu üfleyiverirsin!"

"Sense babanı rahatsız etme korkusuyla müziksiz yaşar ve pudra ponponu kokan bir eş seçersin kendine."

"Ah, bunu nasıl yapabiliyorsun?"

Cyril kardeş başını salladı.

"Kendimi daha özenli açıklamalıyım," dedi. "İlk önce dünyadaki en ciddi şeyin ne olduğunu sorayım sana."

"Din."

"Kesinlikle. Peki, din nedir? Ruhun ilahi bir esrime içinde kendini tüketmesi. Peki aşksız hayat nedir ve kahkahasız aşk ne? Diğer bir deyişle, din bir şakadır. Dionysos'un bir ruhu vardır ve Pan'ın bir ruhu vardır, ama onlar kahkahanın ikiz evreleridir. Din bir şakadır. Peki, dünyadaki en saçma şey nedir?"

"Kadın."

"Yine doğru. Ve bu yüzden kadın kahkaha okyanusundaki tek ciddi adadır. Biz avlanıp, balık tutarken ve dövüşürken ve başka şekillerde sefamızı sürerken, o tarlalarda zor şartlarda çalışır, yemek pişirir ve çocuk doğurur. Bu yüzden en ciddi kelimeler şaka yollu söylenenlerdir ve şakalar ciddidir. İşte, kardeşim, benim eğlendirici ve parıltılar saçan konuşmamın anahtarı bu."

"Ancak..."

"Ne söyleyeceğini biliyorum. Bunu tekrardan tersine çevirebilirsin. Fikir tamamıyla budur. Sen tersini söylemeye devam ettikçe her seferinde, giderek daha gülünç ve daha ciddi bir hal alır ve onu takip edemeceğin duruma gelinceye kadar büyük bir hızla devinir de devinir ve beynin fırlıdak gibi dönmeye başlar, sonunda, Mutlağın Özünü oluşturan şu Spiral Güç haline geliverirsin. Öyleyse bu, kusursuzlukların doruğuna, Bilge kişinin taşına, Gerçek Bilgeliğe ve Kusursuz Mutluluğa ulaşmanın sade ve kolay bir yoludur."

"Seni dinlemek," diye yanıtladı Onofrio kardeş, kılıcını hafifçe savurarak, "işte bu etkide bir şey yaratıyor!"

"Öyleyse 'Herşeyi Yaradana' beni varetmişti için övgülerini bildir, hadi şimdi orucumuzu bozalım!"

Yemekhanede Cyril Grey'i bir telgraf bekliyordu. Telgrafı dikkatle okudu, imha etti ve çekici bir parlaklık yayan gözleri ile Onofrio kardeşe bakarken, uzunca bir kahkaha atmamak için gösterişli bir biçimde kendini tuttu. Yüzü git gide ciddileşti ve uzun uzadıya düşündükten sonra konuştu. "Seni bilgilendirmek zorunda kaldığım için derin bir esef duyuyorum," dedi en sonunda, "durumun gerekleri senden şekeri uzatmanı rica ederek bir an önce harekete geçmenin sorumluluğunu bana yüklemek için birleşti."

Onofrio kardeş asık suratlı bir incelikle riayet etti. "Kutsal Kitap ne der?" diye sordu Cyril, aynı meşum tavırla. "Ornithi gluku; şekerin birazı kuş için!"

XVI.

KELEBEK AĞI'NIN YAYILIŞINA, VARLIĞIN FARKLI TÜRLERİYLE İLGİLİ ÇOK HOŞ BİR SÖYLEME VE BAYAN İLIEL'İN DURUMUNA VE İSTEKLERİNE VE UYANDIĞINDA GÖRDÜĞÜ İKİNCİ VİZYONA DAİR

Villanın üzerinde büyük bir huzur kuluçkaya yatmıştı. Her gün doğan güneş, gücü bir araya topladı ve batı rüzgarı küçük bir kuşun, kulağına baharın geldiğini fısıldadığını söylüyordu çiçeklere.

Büyüsel duaların sonuçları maddenin örtüsünün altından, erken açan çiğdemler gibi görülmeye başladı. Evin ve bahçenin gevşek ve romantik bir havası vardı. Bir yabancıнын bu havayı hissedememesine olanak yoktu. Yine de, bu hava içinde, majisyenlerin özlemlerinin yoğunlaşması olan, etkin ancak ürkek bir saflık da vardı.

Fiziksel işaretler de aynı şekilde yanlış anlaşılamayacak ölçüde belirgindi. Geceleyin, duvarlarla çevrili bu yerden, çıplak gözle görülebilen soluk mavi bir aydınlık yayılıyordu ve bahçede oturan birine, eğer böyle bir bahçede, yapılması gerektiği gibi sakin ve duyarlı kalabilirse, ok gibi fırlayan parıltılar, yıldızların parlak ışıkları, çiçekten çiçeğe ya da ağaçtan taş konuyormuş gibi görünecekti. Doğru duyabilen ve ılımlı bir kulağa ise zaman zaman çok uzaktaki bir müziğin belirsiz parçaları çalınabilirdi. Bunun yanında, serin ve cinsel istek uyandıran ve iffetli ve zarif ve tembel şeylerin, şu kendilerini rüyalarla tatmin eden yumuşak tropik aşkların telkinine benzer kokular da vardı havada.

Bütün bu olaylar kendilerine özgü nitelikteydi. Gerçeği anlatsak ve bir açıklama bulsak iyi olacak.

Bu görünüm ve sesler yeterince belirgin olarak kendilerini açığa vurur, ama bütün dikkat onlara yöneldiği anda ortadan kaybolurlar. Herhangi bir şekilde denetlenemezler ve bu durum, sığ düşünürler tarafından onların gerçekliğine karşı bir kanıt olarak kullanılıyordu. Şimdi de kanıtlanacağı gibi bu konu, ele almak için fazlasıyla saçma ve gereksizdir.

Duyularımızın alanı oldukça sınırlıdır. Duyuya ilişkin araçlarımız çok fazla şeyden yalnızca çok azına başvurarak çalışır. Her çocuk spektrumun ne kadar dar olduğunu ve müzikal tonların sıralanışının nasıl sınırlandırıldığını bilir. Kendisine bunun ne anlama gelebileceğinin anlaşılması konusunda yeterince alıştırmaya yaptırılmamış ve algının öteki biçimlerine ilişkin gerçekler eşit biçimde vurgulanarak anlatılmamıştır. Özellikle, Bay H. G. Wells tarafından yazılan *The New Accelerator* ¹⁰⁶adlı takdire değer hikâyeye rağmen, zayıflatılmış etkinin ne anlama geldiğini öğrenmemiştir.

Şeylerin görüntüsü, onların hızlarına dayalıdır. Örneğin, hareket halindeki dört yapraklı bir elektirikli yelpaze, yarı saydam ve parlayan ince bir zar tabakası gibi görünür. Aynı şekilde, bir kimse otomobil tekerleğinin bir sinematograf içinde geriye döndüğünü görebilir ve belirli uzaklıklarda, bir topun patlama sesi ateş emri verilmeden önce duyulabilir. Fizik bu tür paradokslarla doludur. Şu an için, zaman-dünyaları bizimkinden tamamıyla farklı olan canlı varlıkları, sadece, yetersiz bir ortak alan içinde temas ederek tanımaktayız. Bir sinek saniyede bir yardadan düşük bir hızdaki hareketi algılayamayacağı kadar hızlı hareket eden bir dünyada yaşar, böylece, bir insan vurma itkisinden kendini alıkoyabilirse elini sineğin üzerine rahatlıkla koyabilir. Öyleyse, bu sineğe, dönen yelpaze çok farklı görünecek, dört yaprağı da birbirinden ayırt edebilecektir.

¹⁰⁶ Yeryüzüne mihlanmak

Böylelikle, duyumları bizimkinden farklı bir alanda olan "gerçek maddesel" varlıklar bulunduğuna dair doğrudan bir kanıt elde etmiş oluruz.

Aynı zamanda, bu alanın toplamının neredeyse anlaşılmaz ölçüde büyük olduğuna inanmak için nedenlerimiz var. Bu yalnızca mikroskop ve teleskopun -bunlar yalnızca bizim duyum alanlarımızın önemsiz uzantılarıdır- dünyalarının sorunu değildir. Şimdi maddenin bir molekülünün delice dönmekte olan bir evren, elektronları boyutlarına oranla boşluktaki yıldızlar kadar geniş aralıklarla birbirinden ayrılmış, gökyüzündekiyle kıyaslanabilecek bir kozmos olduğunu düşünüyoruz. Öyleyse evrenimiz ölçülemez genişliği içinde yapı olarak, kesinlikle tek bir hidrojen molekülüne benzerdir ve onun da yalnızca daha geniş bir bütünün molekülü olduğunu varsayabiliriz. Aynı zamanda, elektron adını verdiğimiz şeyin de bir evren olduğunu varsayabiliriz ve bu şekilde sonsuza dek sürüp gider. Bu akıl yürütme, elektronun moleküle olan oranı ile güneşin kosmosa olan oranının aynı olduğu basit gerçeğiyle desteklenir, her iki durumdaki orantı 1'e 10,000,000,000,000,000,000,000'dur.

Çapı bir inçin 1/8'i olan, bir su damlasının dünyanın ölçüleri oranında büyütüldüğünü farzedin. Her feet küpünde, molekülü bir golf topu kadar ya da biraz daha büyük olan, yaklaşık 30 molekül olacaktır.

Yine de, zihnimizi meşgul eden nokta iddiamızla ilişkili olduğu sürece daha basittir. İddiamız ise şu: bu şeylerin 'aldatmaca' olması söz konusu değildir. Elektronlar hayaletler kadar anlaşılmazdır. Yalnızca, muazzam bir zincirleme-kıyas sayesinde onlardan haberdar olabiliriz. Hayaletlere dair kanıtlar doğadaki herhangi başka bir olay için olduğu kadar güçlüdür ve varlıklarına karşı ileri sürülen tek iddia, çünkü nezaket-siz kahkahalar iddia sayılamaz, onları yakalamayıştır. Ama tıpkı bir kimsenin, dünyasının koşullarına uyarak bir sineği

yakalayabileceği gibi, aynı kimse, koşullarına uyum sağlayarak bir hayaleti de pekala yakalayabilir.

Bütün şeylerin, her biri farklı bir dizilimde ve herbiri bir "gezegen"e karşılık gelen on farklı türde vibrasyondan oluştuğu düşüncesi büyüsel hipotezlerden biridir. Kendi duyularımız da benzer şekilde yapılandırılmıştır ve sadece bir araya getirildiklerinde bunu akla kaydeder. Bu nedenle, diğer unsurlardan arındırılmış "lunar" bir varlık, algılanamaz olacaktır. Ve eğer bir kimse, kendisindeki lunar niteliği öne çıkararak, benzer varlıkları algılama gücünü elde etmeye başladıysa, bu kişi -tıpkı durum için gözlendiği gibi- ilk başta onları belirsiz ve yakalanamaz olarak algılayacaktır.

Böylelikle, biz, majisyenlerin olaylarını, her bakımdan-kendi bedenlerimizi kabul ettiğimiz anlamda -'gerçek' olarak kabul etmenin haklılığını kanıtlamış oluyoruz. Konu üzerindeki bütün şüphe de, bu olayların gerekli araçlar kullanılarak, iradeye bağlı olarak üretilebileceği, bütün majisyenlerin de tanık olduğu, gerçeğinin dikkate alınmasıyla ortadan kaldırılmış oluyor.

Bunların "labaratuvar ortamında" gösterilmesinin mümkün olması gerektiği yanıtı bir eleştiri olamaz, çünkü laboratuvar koşulları bu olayların üretimine uymamaktadır. Hem bir kimse, elektrik, duyularımızın herhangi biriyle doğrudan algılanamıyor diye ya da nihai doğası bilinmiyor ya da elektrikle uğraşan kişi usa aykırı ve haince bir biçimde, elektrik tellerini yalıtma huyu yüzünden sizin "test koşullarınız"a uyum göstermeyi kabul etmiyor diye elektriksel olayların gerçekliğinden kuşku lanmaya kalkmaz.

Sorunun Iliel'i ilgilendiren kısmına gelince, işlemin sonucu artık neredeyse çok belirgindi. Simon İff, her şeyin gereğinden fazla yapıldığını düşünebilirdi.

Çünkü kadın çok fazla şişmanlamıştı. Derisi aşırı beyaz ve solgundu. Gözleri, göz kapaklarının sürekli aşağı sarkması yüzünden, neredeyse kapalıydı. Yaşama alışkanlığı bütünüyle

tensel ve ruhsuz bir hale gelmişti. Uzandığı yerden kalktığında, yürüyüş yapmak yerine, herhangi bir iş yapmadan, boş boş dolanıyordu. Öylesine bezgindi ki beslenmesine bile önem vermiyordu. Yine de normal yeme alışkanlığının beş veya altı katı fazla yiyecek tüketiyordu. Her zaman yarı uykuluydu. Ay Taraçasında onun için kano şeklinde bir beşik hazırlanmıştı ve uyanık olduğu saatlerin çoğunu burada süt içerek ve melek otuyla çeşnilendirilmiş kaymakları hapur hupur yiyerek geçiriyordu. Ruhu, aya doğru tamamıyla çekiliyormuş görünüyordu. Bedenini, bir sungu gibi, ona sunuyordu.

Ocağın yeni ayından hemen önce, Abdül Bey, Napoli'den ayrılmadan, son bir kez, taptığı Lisa'sını görmeye karar verdi. Onu kolayca buldu ve geçirdiği fiziksel değişimlerinden dolayı hayrete düştü. Bu değişimler, adamın tutkusunu ölçülemez derecede arttırdı, çünkü kadın bu haliyle, Türk aşığın idealindeki kadına dönüşmüştü. Adamın Ay Taraçasının altını çevreleyen dar geçitin ötesindeki duvarın üzerindeki varlığından zar zor haberdar olmuş gibi görünüyordu kadın, gerçekte ise onun bağlılığını tembel bir açlıkla, bir sünger gibi emiyordu. Çünkü etkinliği ve direnci sıfıra düşmüştü. Herhangi bir etkiyi, en üst düzeyde hissederek, ancak karşılık veremedi yansıtabiliyordu. Adam, kadının kendisini geri çeviremeyeceğini, yine de ona doğru hiçbir adım atmadığını anladı. Devriyenin tuttuğu nöbete lanet okudu. Yardım almalıydı ve Napoli'den sürüklenip gitmek ona acı verse de, Douglas olmadan, elinden bundan fazlasının gelmeyeceğini biliyordu.

Ocak'ın yeni ayından itibaren, Artemis yakarları sürekli hale gelmişti. Onofrio kardeş ve iki güvenilir yardımcısı, zaman ve enerjilerini arzu edilen düşünceler dışındakileri uzaklaştırmaya adanmışlardı. Delikanlılar Clara kardeş ve onun bakireleri ile, dördünün ayın dört evresini temsil edeceği, özenle hazırlanmış bir törene katılmışlardı. Bu tören her gün üç kez sergileniyordu, ama aradaki zamanlar da tamamen doluydu. Yirmi beş saatin tamamı boyunca teşhircilerden biri ya da bir diğeri

sihirli sözlerle, müzikle ve danslarla büyü dualarını sürdürüyordu. Lunar dünyanın yakınlığı ve törene katılanların doğalarının bu gümüşsü titreşimleri değerlendirme kudreti günden güne arttıkça, her geçen gün, her zamankinden daha çarpıcı ve süregelen yeni bir olaya şahitlik ediyordu.

Cyril Grey tek başına aktif bir rol oynamıyordu. O, *Solar* gücü, kendine boyun eğen bütün yörüngelerin en son enerji yaratımını temsil ediyordu. Sistemi harekete geçirdiği zaman çalışması tamamlanmış olacaktı. Ancak, Onofrio kardeş Mars gibi çok etkin bir gücü temsil ettiği için, Cyril kendisini İtalyanın yanına sessiz bir ortak, hiddetli tepkileri için tampon görevi görececek bir esneklik haline getirmişti. Böylelikle, Dairenin Korunması işindeki zahmetli bitkinliklere uygun bir ödül olan lütufkar kolaylığı sağlayarak savaşçının gölgesi haline geldi, çünkü istenmeyen etkileri uzaklaştırma işi için emek harcamak gün geçtikçe daha da zorlaşıyordu. Lunar gücün daire içindeki üstünlüğü yüksek bir gizilgüç yaratmıştı. Doğanın bütün diğer güçleri bu gizilgücün içine girmek ve dengeyi yeniden sağlamak istiyorlardı. Bu etki, suyla dolu bir küreyi denizin içine daldırma ve kürenin içindeki suyu yavaş yavaş boşaltma işinde görülen etkiyle aynıydı. Kürenin yüzeyindeki zorlama sürekli olarak artacaktı. Büyü Kanunlarının diğer doğal güçler ile çok benzer oldukları söylenebilir. Büyünün nicel değerlendirme yönteminden yoksun olması, hidrostatik ya da elektrik ile aynı seviyede görülmesini engeller. Niteliksel çalışma ise, takdire değer bir şekilde eşittir.

Ay ilk evresinden sonra solgundu. Geceyarısından sonra batışı güzeldi. Geceler henüz soğuktu, ama Iliel'in beşiği, içindeki deve postları -çünkü bunlar ay için kutsaldı- ile bulutlar ülkesine kurulan bir yuva gibiydi ve tilki kürkünden gümüş rengi bir yorgan ile sarmalanmıştı kadın. Böylelikle, açık havada rahatsız olmadan yatabiliyor ve görkemli bir şekilde gökyüzünün bir uçundan diğerine hareket eden tanrıçasına arzu duyabiliyordu.

Deney'in doruk noktasının gelip çatdığı bu anda, merakın coşkusu kadını tam anlamıyla kavırıyordu. Her şeyi ile, büyüsel plan için gerekli olan durumdaydı artık. Gelmesi gerekli mucize için sürekli bir özlem ve beklenti içindeydi.

Şimdi Dolunayın gecesiydi. Ay, günbatımından az sonra P'osilippo'nun doruğunda yükselmişti ve Iliel Taraçadaki beşinden sessiz bir tapınma şarkısıyla selamlıyordu onu.

Kadın, o gece her zamankinden daha gevşekti. Bedeni tümüyle ağırlaşmış gibi geliyordu ona. Afyon içicileri tarafından çok iyi bilinen, *cloué à tere*¹⁰⁷ dedikleri bir duygu yaşıyordu. Beden, sanki, kendi ağırlığıyla çaresizce, yine de, annesinin göğüslerine doğru sokulan yorgun yavrunun yaptığıyla aynı biçimde, dünyaya yapışıyor gibidir. Bu duyguda müthiş bir dermansızlıkla karışan müthiş bir isteklilik vardır. Bir haberci ve bir arkadaş olan ruhun, özgürlüğünün bir sureti olabilir bu. Kilisenin Gömme Hizmeti'nde, ruhun onu veren Tanrı'ya geri dönmesi fikriyle eşleştirilen "toprak toprağa, küller küllere," sözünü duyarız. Bu ruh durumu ile -kimsenin uyku demeyeceği, çünkü uyuyanın ruhu genellikle bayağı istekleriyle ya da bunların anısı ya da en son izlenimleriyle dünyaya bağlıdır- ölüm arasında, olsa olsa kardeşler arasındakiler kadar benzerlik vardır. Ancak, afyon içici ve aziz, göksel doğalarının bilincinde olarak dünyayı daha fazla önemsemezler ve hayal gücünün ya da inancın kanatları üzerinde, varlığın en yüksek doruklarını ararlar.

Iliel bu ya da buna benzer bir durumda buldu kendisini. Ve -afyon içici derecesine de gelmesiyle- bedensel dinlenme süreci derece derece tamamlandı. Dünya dünya ile bir bütündü ve artık kadının daha gerçek olan benliğine sorun çıkarmıyor ya da ona engel olmuyordu.

¹⁰⁷ İskandinav Mitolojisinde, savaş sırasında kılıcı ile ölen askerleri *Walhallu*'ya taşıyan bakire kızlar.

Kesin olarak bilincine vardı ki, o beşiğin içinde miskince yatan, kansız yüzünün üzerine Ayın parıltısının düştüğü bu beden, kendisi değildi. Yo, kadın, daha ziyade bütün büyü çemberinin mavi sisiydi ve düşünceleri, gümüşsü ateş böcekleri gibi sağa sola fırlayan, parıltılı çiy tanesi ruhlarıydı. Ve sanki onlar da kendisinin birer parçasıymış gibi, Clara kardeşi ve uşaklarını ve hizmetçilerini yıldız imgesi altında görüyordu. Çünkü her biri, en ilahi faaliyetlerle titreyen, yine de hepsi birden gök mavisini yörüngelerinde göksel biçimde kıvrılan, ışıklarının bıraktığı kuyruklu yıldızların kuyruğuna benzer iz kadını müziksel bir hareketle sarmalayan, ihtişamın ışık saçan dünyalarıydılar.

Kadının küresine ateşten sınırlar çizen çemberin alevleri, gecenin içinde uzakta, hiç bitmeyen hareket içindeki kızıl ışığın çatallı kılıçlarını tutuşturuyor, güçleri duruşlarından belli olan yılanlar kadının bahçe kapılarını korumak için her yöne yayılıyorlardı. Onofrio kardeş ve komutanlarının biçimlerini, Clara kardeş ve ona eşik edenlerle aynı biçimde, ama şiddetli ve boyun eğmez bir ısıyla parlarken, üzerindeki bu parlaklığı etrafı saran karanlığa yayarken görüyordu. Orada, beşikte yatan işe yaramaz cesedin, bir keresinde güneşin tacını gösterdikleri, rasathaneye yapmış olduğu ziyaret hatırlatıldı ona.

Daha sonra içgüdüsel olarak Cyril Grey'e bakındı. Ancak, onunla ilgili tek bulabildiği Onofrio kardeşin küresinin etrafını saran yeşil-örtülü ışıktı ve bunun yalnızca, adamın kişiliğinin bir bölümünün önemsiz bir yansıması olduğunu anladı. Adamın kendisini ise bulamıyordu. Her şeyin merkezinde, diğerlerinin etrafında dönüp durduğu eksen olmalıydı o. Ama hiçbir şey hissedemiyordu kadın. Sezgileri ona tüm çelişkilerin ötesindeki ikna edici bir sesle adamın orada olmadığını söylüyordu.

Adamın o kısmını bile yeteneği sayesinde gördüğünü doğrulamak için kendi kendisiyle tartışmaya girişti. Ancak, baktığı zaman gördüğü delinip geçilmesi mümkün olmayan bir örtüy-

ldü sadece. Kelebeğin henüz Ağın içinde olmadığını bildi ve anladı, bunu kabullendi de. Ama aşığının onu kendisinden yoksun bırakışında, anlar içindeki o anda, korkunun gizemi öylesine ürperticiydi ki, kadın bir anlığına kendi varlığından bile şüphe etti. Ayın ölü bir ruh olduğunu düşündü ve öyle mi acaba diye kendisine sordu ve sordu...

Adamı bulmaya, peşinden bütün evreni dolaşmaya çabayacaktı. Ama herhangi bir çaba göstermeye gücü yoktu. Yeniden, izlenimlerin ona arıların çiçeğe geldiği gibi, bilinçli bir tepki yaratmaksızın geldiği, alıcı evresi içine gömüldü.

Bedensel gözlerinin açılması bundan sonra oldu. Eylem, onu kendi bedenine geri çekti, ama maddi evren onu yalnızca bir saniyeliğine tuttu. Ay'ı gördü, ortasında çok ufak, ama sonsuz aydınlıkta bir şekil vardı. Biçim, dişi bir avcının hızıyla ona doğru yaklaştı, Ay'ı sakladı ondan ve kadın, gümüş sandaletleri, parlak yayı ve ışıktan sadağı ile Artemis'i algıladı. Ardı sıra, av hayvanları geliyordu sıçrayarak. Kadın, hayvanların istekli ulumalarını duyabileceğini düşündü.

Gökyüzüyle yeryüzü arasında tanrıça duruyordu ve gözleri güçlü bir hazla parlayarak tanrıçanın etrafına bakındı kadın. Artemis, hamailini omzuna astı ve borusunu dudaklarına götürdü.

Bu çağrı, gökyüzünün bütün genişliği boyunca çınladı ve itaat içindeki yıldızlar acele ile tahtlarından fırlayarak geldiler ve sahibelerinin önünde saygıyla eğildiler. Yiğitçe bir av partisiydi bu. Kadın bunların şimdi yıldız değil de birer ruh olduklarını algılıyordu. Simon İff bir keresinde ona "Her erkek ve her kadın birer yıldızdır." dememiş miydi? Tam bunun farkına vardığı anda Artemis'in de onların önünde saygıyla, hatta korkulu bir temkinlilikle eğildiğini gördü. Bu, zevk için yapılan bir kovalamaca değildi. Zafer kazanan kişi aynı zamanda avın kendisi olacaktı. Her ruh, tam bir kahramanlıkla mühürlenmişti. Avın, Odin'in dokuz rüzgarlı gece boyunca kendi kargısı böğrüne saplanmış olarak boşlukta asılı kalması gibi, kendi

kendine olması teklif edilmişti. Bunun ne gibi bir yararı olabileceğini anlayamamıştı kadın, ancak yeterince açıktı ki her enkarnasyon eylemi bir çarmıha gerilmedir. Bu ruhların birer avcı olduğunu düşünerek yanıldığını fark etti ve o anda, sanki dişi avcı kendisiymiş gibi göründü ona. Bir anlığına, manyetizmasının gücüyle gemileri kendine çeken, civatalarını yerinden fırlatan, kerestelerini gevşeten böylelikle onları kıyıya vurmuş sahipsiz şeylere dönüştüren masalsı mıknatıstaşı kayasını gördü. Bu yalnızca kısa bir görüntüydü, çünkü ruhlar ona doğru yaklaşıyorlardı şimdi. Aralarındaki farklılıkları, diğerlerine baskın çıkan tek renkli ışınlarıyla ayırt edebiliyordu. Yaklaştıklarında, yalnızca, doğası itibarıyla 'lunar' özellikte olanların bahçenin içine girebildiklerini anladı. Diğerleri geriye kaçıldılar. Kadına, sanki bu, onlar için reddedilmesi gereken yeni bir şeymiş gibi, hayretler içinde titriyorlarmış göründü.

Artık, Artemis ile birlikte Ay Taraçasında duruyor, beşiği içinde yatan Lisa la Giuriffa'nın bedenini seyrediyordu. Bedenin aslında, en az beşiğin kendisi kadar ölü bir şey olduğunu anlıyordu, gerçek değildi. Simon İff'in ilk görüşmelerinde açıklamış olduğu gibi, "maddesel" şeylerin hiçbirisi gerçek değildi, anlamdan yoksun kabuklar, geometrik soyutlamalardı hepsi. Ama bu beden bir tek bakımdan diğer içi boş kabuklardan farklıydı, en hayret verici elektriksel olayın odağıydı o. (Kadın, bunun elektriksel bir olay olduğunu aklına getirmiyordu.) Ö-nünde, titreşerek parıldayan akkor halinde bir koni duruyordu. Cismin yalnızca ucunu görebiliyordu, ancak, sezgisel olarak, tabanının güneşin içinde olduğunu biliyordu. Koninin çevresinde tuhaf figürler, ellerinde, oyuncaklar, evler, bebekler, gemiler, tarlalar ve ormanların heykellerini tutan, asma yaprakları ile örtünmüş dansçılar, üniformalı küçük askerler, perukları ve cüppeleri içindeki küçük avukatlar, günlük şeylerin sayısız çokluktaki kopyaları oynasmaktaydı. İliel ruhları koninin kızıl ışığına doğru gelirlerken seyretti. İnsan şekli alıyorlardı. Aralarında insan ırkının pek çok, yüce şahsiyetini görünce şaşırdı.

Bu vizyonun yer aldığı boşluk ile ilgili tuhaf bir özellik vardı: sayısız varlık tek seferde bütün boşluğu işgal edebiliyordu, yine de her biri, dikkat kendisine odaklandığında, geri kalanlardan farklılaşıyordu. Ancak bu, görüntülerin kaybolması ile ilgili bir sorun değildi, çünkü her ruh her zaman için eşit şekilde orada bulunuyordu.

Yüzlerin çoğu arasında oldukça az, etraflarında amaçsızca dönüp duran belirsiz sis tabakasından daha seyrek bir ilgi vardı. Yine de, bazıları daha fazla gelişmişti. Az ya da çok belirgin olan biçimler de, bunlar tarafından, orijinal kişilikleri için yardımcıları olarak formülleştirilmiş görünüyordular. Sıra, Ilieş'in tarihten hatırladığı bu türdeki insanlara geldiğinde, o kişinin çevresinde hali hazırda, o insanın doğası ve yaşam eğilimleri ile ilgili sembolik ve resimsel bir temsil oluyordu. Bir zamanlar Meksika İmparatorluğu yapmış mutsuz Maximilian'ı, kendisi için fazla şiddetli bir çevrede mücadele eden kırılğan bir şey olarak, görebiliyordu. Kendi ağı içine düşmüş bekliyordu ve hem bulunduğu yerde kalmaktan hem de koniye yaklaşma girişiminde bulunmaktan korkmuş görünüyordu.

Daha az tutuklaşmış, ama neredeyse aynı derecede korkunç bir kararsızlığın tuzağına düşmüş olan, karardan yoksun biri de, her seferinde heyecan verici bir kovalama faslıyla yularından tutulup yakalanması gereken beyaz atı sürekli olarak boşluğun içindeki koniye doğru hamle yapan General Boulanger'ydı.

Onun hemen yanındaki kibar, kadınımsı figür çok renkli bir müziğin parıldayan dalgalarının merkeziydi¹⁰⁸, ama bir kimse bunların kızıdan çıkmadığını, onun içinden geçerek yayıldığını görebilirdi. Onun önünde, solgun yüzlü, kısa boylu, ışık yayma özelliğı kızinkine çok benzeyen bir adam¹⁰⁹ duruyordu,

¹⁰⁸ Sand

¹⁰⁹ Chopin

ama yaydığı ışıklar daha soğuk, daha donuk, daha az belirgin ve enerjikti.

Şimdi hepsi birden, en muammalı figüre yol veriyorlardı¹¹⁰. Önemsiz bir yüz ve önemsiz bir biçimdi bu, ancak, sıfatları bütün gökyüzünü dolduruyordu. Küresinin içinde, Iliel'in içgüdüsel olarak sıtmalı olarak adlandırdığı bir sis vardı ve kadın, orada bataklıkların içinden hızla akıp giden çamurlu, muazzam bir ırmak olduğu görüntüsüne değil de, izlenimine kapıldı. Daha sonra, adamın beyninden güvercin benzeri hayaletler çıktığını gördü. Bunlar ne Kızılderili ne de İsrailliydi, yine de tavırlarına her ikisine de ait bir şeyler vardı. Bu küçük adamın kafasından duman gibi yayılıyorlardı. Elinde bir kitap vardı ve kitabı başının yukarısında tutuyordu. Kitap, yüzü olağandışı şekilde katı, güzellikten uzak ancak yayvan elleriyle hayatın bereketini, çocukları, mısırı ve altını dağıtan meleksi bir figür tarafından korunuyordu. Bütün bu şeylerin ardında büyük bir halk yığını vardı ve onların etrafında sürgünün, ölümün ve her türlü zulmün ve zafer kazanmış düşmanların korkunç kahkahasının sembolik biçimleri duruyordu. Bütün bunlar, onu yaratan küçük adamın üzerinde büyük bir ağırlık yaratıyormuş gibi görünüyordu. Iliel, adamın bu bilgilerin unutulmaması adına bir enkarnasyon aradığını düşündü. Yine de gözlerindeki ışık öylesine saf, öylesine asil ve çekiciydi ki, yeniden doğmuş olarak yanlışlarını onarma fırsatını yakalayabilmesi mümkün olabilirdi.

Kadının dikkati henüz daha asil ve hâlâ daha fantastik duran bir biçime yöneldi. Kralsı bir figürdü bu¹¹¹ ve gözleri neredeyse delilikle karışmış bir esriklik içinde parıldıyordu. Yaratımları, kadının son gördükleri gibi, anlaşılmaz ve gerçek dışıydı. Duru bir teknik ressamlıktan yoksundular. Ancak, bunu aşırılıkları ve parlaklıklarıyla telafi ediyorlardı. Rüyaların deb-

¹¹⁰ Joseph Smith

¹¹¹ Bavyeralı Ludwig II

İkbeli bir oyunuydu bu. Yine de İliel bunun sadece bir rüya olduğunu anlayabiliyordu.

Grubun en son kişisi olarak onurlu, melankolik ve tatlı bir kadın geldi¹¹². Yüzü soylu ve akıllıydı. Boğazının etrafında kırmızı bir çizgi vardı ve gözleri onurla doluydu. Kandan çıkan dumanlar, etrafında dönerek yükseliyordu. Ardından, daha büyük bir topluluk, kendi cakasını satmaya başladı.

Bu büyük grup içinde yalnızca insanlar değil, onların küreleri de belirgindi ve ışık yayıyorlardı, çünkü artık burada, hayal gücünün varolan temalar üzerine oynadığı türevsel oyunları değil, doğrudan, yaratılış vardı. İlk gelen, “dağlanmış ve kan lekeli alnı” ile erkeksi, herkülvari, şiddetli ama üzerinde hummalı bir üzüntü taşıyan kudretli bir figürdü¹¹³. Sular seller gibi hışımla fışkırarak ve gürleyerek geldi. Çevresinde en az kendisi kadar gerçek erkekler ve kadınlardan oluşan, kalabalık bir insan topluluğu vardı. Ve (İliel’in müzik olarak algıladığı) dalgalar adamın etrafında fırtınalı bir deniz olup yükseldiler. Şimşekler vardı ve yıldırımlar ve harabeler!

Onun ardından ondan pek de farklı olmayan, ancak daha az hiddetli bir başkası geldi. Müzik yerine ışığın gül renkli, uyumlu yumuşak ışınlarını taşıyordu ve kolları kalbinin üzerinde kavuşmuştu. Başıyla selam verdi. Davranışını dinsel bir tören olarak gördüğü açıktı.

Ardından, tam bir şiddet ve aşırı kibarlık içindeki bir adamın garip paradoksu geldi.¹¹⁴ Kendisi ile savaşa girmiş bir adamın! Öfkeli esrimesinde boşluğu binlerce parlak ve etkin hayaletle doldurdu. Diğerlerinininkilerden daha gerçektiler, çünkü adam bunları sürekli olarak kendi kanıyla besliyordu. Amansız bir yırtıcılık ve azametli bir deha, korkunç bir zalimlik ve anlaşılmaz bir adillik, güzellik ve delilik ve kutsallık ve sevgi

¹¹² Marie Antoinette

¹¹³ Byron

¹¹⁴ Tolstoy

dolu bir incelik. Bütün bunlar sevinç içinde ve hayatın bereketine duydukları tutkuyla haykırarak adamı takip ediyorlardı.

Hemen yakınına her şeyiyle, ateşli, vahşi, mistik en üst düzeyde melankolik bir müziği çağrıştıran birisi geldi¹¹⁵. Müziğinin dalgaları uçsuz bucaksız ormandaki çamların ve donmuş bozkırların dalgalanmaları gibiydi, kendi yüzü ise merhamet ile yan yana duran sakin bir ihtişamla doluydu.

Onun ardından kaşlarını çatarak heyecanlı, maymun gibi bir cüce geldi¹¹⁶. Kafilesinde bütün iklimlerin insanları, yumuşak başlı Hintliler, ateşli Malezyalılar ve Pahtalar ve Sikh'ler, gururlu Normanlar, mütevazı Saksonlar ve pek çok zayıf kadın figürü bulunuyordu. Bunlar, diye düşündü Iliel, en az şu diğer adamlar kadar çok kendilerine güveniyorlar. Ve adam, kendi grubu içerisinde olmasına karşın, oldukça gergin duruyordu.

Şimdi olağanüstü bir insan geliyordu – neredeyse bir tanrı, diye düşündü kadın.¹¹⁷ Çünkü etrafında, kendilerini, sürekli olarak birinden diğerine geçen, itibar ve görkem bakımından durmadan artan en sevimli yaşam formlarında inşa eden kemik yığınları vardı. Onun geniş alınında, kadın, Şeylerin Birliği'nin bilgisini ve bu gözlerde o bilginin ihsan ettiği tarif edilemez sevinci okudu. Yine de bunlar ölümün kendisi kadar oburdular. Adamın devasa gücünün her gramının yeni bir şeylere ulaşmak için gayret edişini görebiliyordu kadın.

Ve şimdi müziğin oğullarından bir başkası geliyordu.¹¹⁸ Ancak bu adamın yaydığı dalgalar, kıvrılıp duran ve ürkütücü yılanlar gibi ateşli kıvılcımlardı. Iliel'e sanki bütün gökyüzü bu sancılarla parçalara ayrılmış gibi göründü. Dalga dalgayla savaşıyordu ve adam bu taburları yeni bir gazaba doğru ileriye sürerken, onun içinden çıkan, ateşten taze kılıçlar tarafından

¹¹⁵ Çaykovski

¹¹⁶ Kipling

¹¹⁷ Huxley

¹¹⁸ Strauss

yutuluyordu bu savaş. Ayrıca, bu dalgalar muazzam ve trajik ılgırlarla doluyordu. İliel, Electra'yı ve Herodias'ın kızı Salome'yi tanıyabileceğini düşündü.

Bir sonrakinde, gümüşten trompetler taşıyan meleklerin arasında, çok yüksek alnı ve altın parıltılar saçan gözleri olan birisi geldi.¹¹⁹Onun içinde, bütün gökyüzü uyumlu müzikle sallanıyor ve Venüs'ün okyanusun köpüğünden doğması gibi dalgaların arasında soluk şekiller oluşuyordu. İliel'in görmüş olduğu pek çoğundaki gibi, onların da cisimleri yoktu. İnsan olmak için fazla büyük ve fazla tanrısal oldılar. "Yarısı bir kadın, yarısı bir tanrı tarafından yapıldı" diyemeyeceğiniz tek bir kişi bile yoktu. Muazzam ve trajik, saf ışığın kanatları ve sandaletleri ile ateşli olan bu soluk şekiller onu kuşatıyor ve ona kur yapıyorlardı.

Bu topluluğun son kişisi olarak -burada vizyonların yalnızca bir kaçı kaydedilmiştir- onların en yücesi geldi.¹²⁰Yüzü nezaketsiz ve öfkeliydi ama yüzünün üstüne gözlerinin görkemli yüzünden bir örtü ve ağzının üstüne, fırtınası insanların duyma gücünü yok etmesin diye, tıpkı bir bulut gibi, kalın bir şal konulmuştu. Bu adam öylesine muazzamdı ki boyu gökyüzünün bir ucundan diğerine uzanıyordu ve etrafında dolanan yaratıklarının tümü -insandan çok daha yüce- tanrısal oldılar. Yine de, insandılar, ancak öylesine ataerkil ve öylesine şiddetliydi ki neredeyse İliel'i eziyorlardı. Adama bakmaya cesaret edemiyordu kadın. Her şeyi doğal boyutundan bin kez daha büyük hale getirme yeteneğine sahipti o. Söylediği bir tek kelimeyi duydu, bir hayvanı çağırırkenki önemsiz sesini: "Kaplan, kaplan!". Gökyüzü labirentinde birden ortaya çıkan canavar öylesine engindi ki pençeleri bir yıldızdan diğerine uzanıyordu. Adam bu olup bitene gülümsedi ve önünde, yeni tomurcuklanan çiçekler gibi, milyonlarca bebek çiçek açtı. İliel'in yakınına

¹¹⁹ Swinburne

¹²⁰ Blake

geldiğinde hızlandı. Büyük Deney'in doğasını tamamıyla anlamış görünüyordu.

Ancak, ölümsüzlerin görkemli grupları içindeki her bir ruh koniye değdikçe, hızla hareket eden bir pervaneye fırlatılan saçma tanesi gibi, büyük bir süratle dönerek uzaklaşıyordu. Kadın, en sonunda bunun nedenini anladı.

Koninin ucu gümüş bir zırh ile korunuyordu. Bu tabaka öylesine beyazdı ve şiddetli bir ateşle öylesine parıldıyordu ve titreşiminin nabızı öylesine güçlüydü ki, kadın onu koninin bir parçası olarak algılamıştı. Bunun, çemberin bir formülü olması gerektiğini düşünüyordu ve korkunç bir sızının ardından gelen öfke ile, bu cisim kullanılarak kaderi olabilecek şeyden bir Chopin'in ya da bir Paul Verlaine'in vesayetini kazanmaktan alıkonulması gerektiğini anladı.

Artemis'in yüzünde zaferin neşesi vardı. Ruhların en sonuncusu da karanlığın içinde hızla dönerek uzaklaştı. İnsanlık denemişti ve başarısız olmuştu. Denemek onun hakkı, başarısız olmak ise kaderiydi. Artık, kendilerinden istenilen dayanıklılığa layık olduklarını ispatlayan seçilmiş ruhların sırası geldi.

Taraçaya kalabalık lejyonlar halinde, gümüş silahlarını kuşanmış¹²¹ Valkiri cesaretiyle veya saçları alınlarına sıkıca bağlanmış, cüppeleri içindeki rahibeler gibi ya da dağınık saçları ve parlak gözleriyle, av için acele eden ormanlar kraliçesi gibi ya da ürkek ve kibar küçük çocuklar gibi geldiler.

Ama bu sıralar arasında belleri bükülmüş ve buruşmuş siyah, korkunç kocakarı biçimleri de vardı. Bunlar korku içinde, parlayan koninin vizyonundan kaçmak için acele ediyorlardı. Daha başka pek çok hayvan şekilleri de vardı, ama bunlar koniyi gördüklerinde, hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi, kayıtsızca dönüp gittiler. Yalnızca en fazla insan görünüşlü olanlar kaldı ve sanki bir tür şaşkınlık içindeymiş gibi göründüler. Sürekli olarak Artemis'ten koniye, koniden Artemis'e bakıp

¹²¹ Sefirot'larla özdeşleştirilen İbrani astrolojisinde Levanah, A y anlamına gelir.

duruyorlardı. Iliel ne düşündüklerini anlayabiliyordu. Bu çocukça bir şaşkınlıktı, "Ama anlamıyor musun? Burası çok tehlikeli bir yer. Bizi neden buraya getirdin? Koniye dokunmanın bizim kesin ölümümüz olduğunu elbette ki biliyorsun?"

Iliel anlıyordu. İnsan ruhları çok uzun zaman önce Aşkın ve Ölümün formülünü kabullenerek kendilerini mükemmel hale, kozmosun gerçek imgeleri haline getirmişlerdi. Büyük kurban ayinini tekrar tekrar yapmışlardı. Spritüel dünya savaşının gazileriydi onlar ve siperlere geri dönmekten başka hiçbir şey istemiyorlardı. Ötekiler ise kısmi ruhlardı. Henüz insanlığa ulaşamamışlardı. Bir kimsenin gelişmek için kendisini, ikisinin de ölümünün içinde, ikisinin birden dönüştürülmüş ve yüceltilmiş olarak, çürümezliğe bürünüp çürüyebilir olanı bir kez daha yaşayacağı, tek bir taneyi yaratacak bir başka varlıkla sindirmesi gerektiğini anlamamışlardı. Onlar için enkarnasyon ölümdü ve ölümün de yaşam demek olduğunu bilmiyorlardı. Büyük Macera için hazır değillerdi.

Bu nedenle Işığın parıldayan konisinin etrafında meraklanarak, kuşkulanarak, boyunlarını bükerek uzun zambaklar gibi duruyorlardı. En sonunda, hepsinden daha uzun boylu, yüzü daha üzgün ve hatları daha sevimli olan birisi çıkageldi. Giysileri, üzerindeki öteki renklerle uyum göstermesi için yapılmış gibi, lekelenmiş ve kirlenmişti. Artemis ani bir tikslenme hareketiyle geri çekildi.

Bakire tanrıça ilk kez konuştu.

"Senin ismin nedir?" diye bağırdı.

"Ben Sickles kabilesinden Malkah'ım."

"Ya suçun?"

"Bir ölümlüyü seviyorum."

Artemis bir kez daha geri çekildi.

"Sen de birini sevdin," dedi Malkah.

"Ben ölümlü aşıklarımı kendime çektim. Kendi hayatımı onlarınkiyle lekelemedim. Ben Pan'ın bakiresiyim!"

"Ben de bakireyim, çünkü sevdiğim öldü. O bir şairdi¹²² vı seni bütün kadınların üzerinde severdi, 'Kraliçe-Ay tahtında, etrafında içlerinden birinin -o erkeği seven ve onun ise Seni sevdiği!- ben olduğu yıldızlı perileri ile mutlu bir şekilde oturuyor. Ama onu kendimden haberdar bile etmeden, Mars'ın ve Kurt'un kentinde öldü. Şimdiye kadar burada kurbanı aramak için bulunuyordum. Levenah'ın¹²³ solgun güzelliğinden bıktım. Ölümüm pahasına onu arayacağım. Yaşamlarımızı reddediyorum. Kendimi adını söylemeye cesaret edemediğim Tanrı adına çarmıha geriyorum. Gidiyorum. Selam ve elveda!"

Terk edişini gösteren vahşi bir hareketle kolunu savurdu ve koninin yakınına geldi. Dürtüsünün gücünü kanıtlamak için, acele etmeyecekti. Göğsünü, bilerek Koninin üzerinde tuttu. Sonra bu durumdayken tek bir darbenin bile her şeyi bitirebileceğini düşünüp şiddetli bir haz duyarak, parıldayan sivri ucun üzerine kapandı.

Ilıel o an baygınlık geçirdi. Genç kıza korkunç bir şeyler olduğunu hissetti ve başı çılgınca dönmeye başladı. Ancak, bilincini kaybettiğinde bile hâlâ vizyonun son evresinin farkındaydı: öyle ki Malkah'ın kendini kurban edişi Ay'ın Amazon ordularının sıralarında bir boşluk yaratmıştı ve onların ve mavi dumanlarının bir girdap tarafından yukarı çekildiğini görüyordu. Çağrılan bütün güçler, Malkah ölüm acısı içinde maddeleşmenin o kaynağına sahip olur olmaz, kadın tarafından emildi. Kahramanca ve haddini bilmezce, çünkü insanı yapacak bütün nitelikler arasından yalnızca bir tanesi vardı onda ve bunu, geriye kalanlar için, kalıttından arta kalanlarla değiştirmesi gerekecekti. İnsan türü arasında, bilinçli ırk deneyiminden yoksun, hayatın kısmi bir görüntüsünün yol açabileceği her türlü hataya maruz kalmış bir varlık, bir yabancı olacaktı. Aslında, yüksek inisiyelerin verasetinden mahrum kalmış böylesi

¹²² Keats

¹²³ Schedbarshamoth Scharthathan, İbrani astrolojisinde ayın taşıdığı lunar ruh.

İbri için hastalıklı olacaktı! Onu dünyadan leke almamış olarak tutmak, Levanah'ın beyaz küresi içindeki kalıtımından gelen, üstünlükle kullandığı bu güçleri yararlı hale getirmek Cyril Grey'in işiydi!

Clara kardeş, Iliel'i çağırmaya geldiğinde hâlâ baygın olduğunu gördü. Onu odasına taşıdılar. Öğleyin tekrar bilincine kavuştu.

Cyril Grey, kadının yatağının hemen yanında oturuyordu. Onu lavanta rengine kibar bir günlük kıyafet içinde görmek kadını şaşırtmıştı.

"Gazeteleri okudun mu?" diye bağırdı sevinç içinde. "Napoli böcekbilimciler nadir rastlanan bir kelebek yakalamışlar, cinsi Schedbarshamoth Scharthathan¹²⁴, türü Malkah be-Tharshishim ve Ruachoth ha-Sche-halim!"¹²⁵

"Abuk sabuk konuşma, Cyril!" dedi tembelce, bu beklenmedik hayaletin bir rüya olup olmadığından emin olmayarak.

"Söylediklerimin kusursuz bir anlamı var, seni temin ederim çocuğum. İşler tıkırında gitti. Kelebeğimizi yakaladık!"

"Evet, evet," diye mırıldandı, "ama nasıl bildin?"

"Yahu, gözlerini kullan!" diye bağırdı. "Kullansana beyn.... duyu organlarını demek istedim! Bak!"

Adam pencereyi işaret etti ve Iliel, gözleriyle boş boş dışarı baktı.

Yanlışlık olamazdı. Bahçe gayet normaldi. Büyüsel gücün bütün izleri kaybolmuştu.

"Daha iyi gitmiş olamazdı," dedi. "Nereye gittiğimizi bilmiyoruz, ama doğru yolda olduğumuzu biliyoruz. Ve elimizde ne varsa, ona sahibiz."

Aniden aklı gördüğü vizyona geri gitti. "Dün gece nerdeydin, Cyril?"

¹²⁴ Schedbarshamoth Scharthathan, İbrani astrolojisinde ayın taşıdığı lunar ruh.

¹²⁵ Malkah be-Tharshishim ve-Ruachoth ha-Sche-halim, İbrani astrolojisinde ayın temsil ettiği zekayı(intelligence) ifade etmek için kullanılır.

Adam, yanıt vermeden önce bir an için kadına baktı.

"Her zaman olduğum yerdeydim," dedi yavaşça.

"Bütün evde ve bahçede seni aradım."

"Ah! Keşke babamın evinde arasaydın."

"Baban mı?"

"Albay Sir Grant Ponsonby Grey, K.C.M.G., K.C.S.I., G.C.I.E.¹²⁶ 1846'da Cork Kontluğuna bağlı Round Tower'da doğdu. Eğitimi Winchester ve Balliol, Kraliyet Topçu Okulu, 1868. Hindistan Siyaset Departmanı'nda çalıştı, 1873. 1880'de merhum Polis Memuru Rt. Hon. Lord Ashley Lovell'in biricik kızı Adelaide'le evlilik. Tek oğlu, Cyril St. John, bkz. İkametgahı, Round Tower, Cork Kontluğu; Bartland Barrows, Wilts, 93, Arlington Caddesi W. Kulüpler: Carlton, Athenaeum, Travellers', Hemlock, vs. Hobiler: Avlanma, iş gücü hakkında sohbet etme."

"Seni uslanmaz çocuk!"

Kadının elini aldı ve öptü.

"Artık seni biraz da olsa görebilirim, öyle değil mi?"

"Ah, şu andan itibaren son derece sade insanlarız. Yalnızca seni Douglas ve beraberindekilerin kötülüklerinden korumamız söz konusu. Evrende sık sık karşılaşılan olayları saf dışı bırakmaktan çok daha kolay bir iş bu! Bundan ayrı olarak, biz yalnızca neşeli bir arkadaş grubuyuz, sadece, ben seni diğer insanlardan biraz daha az görüyorum o kadar, doğal olarak."

"Doğal olarak!"

"Evet, doğal olarak. Bütün endişe ve rahatsızlıklardan korunman gerekiyor ve dünyada bir karın olmasından daha rahatsız edici ve endişelendirici bir şey varsa, o da bir kocan olmasıdır! Diğerleriyle, kavga edecek bir şeyin yok. Eğer bu kavga işini özellikle Onofrio kardeş üzerinde denersen, sana, yıldız-

¹²⁶ K.C.M.G. Hindistan Yıldızı En Yüksek Tarikatı-Şövalye Komutanı ünvanı
K.C.S.I. St. Michael ve St. George Tarikatları-Şövalye Komutanı ünvanı
G.C.I.E Hindistan İmparatorluğu Tarikatı-Şövalye ünvanı-Büyük Haç derecesi

rının çarpmış gibi düşüp öleceğin ya da felç kalacağın ölümcül ve düşmanca, iradi bir büyü akımı gönderiverir! Sonra klik, iş biter!”

Ilriel güldü. Sonra Clara kardeş garnizonun geri kalanıyla göründü, oğlanlar ve hizmetçiler kahvaltı malzemeleri yüklenmişlerdi, çünkü bayramın ve zaferin günüydü bugün.

Ancak, Ilriel, Onofrio ile el sıkışırken, hayretler içinde ondan nefret ettiğini fark etti.¹²⁷

/

¹²⁷ Crowley’in yorumuna göre Ilriel (Lisa) Kardeş Onofrio’nun Cyril’e karşı bağımlılığı yüzünden ondan nefret ediyordu.

XVII.

EDWIN ARTHWAIT'İN ŞEFİNE HAZIRLADIĞI RAPORA VE BUNUN ÜZERİNE KARA LOCA'NIN MÜZAKERELERİNE VE BİRLİKTE PLANLANMIŞ KOMPLOLARA DAİR, SİHİRBAZLIK ÜZERİNE BİR SÖYLEM İLE BİRLİKTE

"EXORDIUMATICALLY, deponent precateth otity orient exaudient, dole basilical's assumpt. Pragmatics, ex Ventro Genasiaco ad umbilicum puncts Apocalypticum, determinated logomachoepey's nodal kakoglyphyrotopical! Ergmoiraetic, apert parthenorhododactylical, colophonned thanatoskiankomorphic!"

128

Exordiumatically: ilkin

Deponent precateth: diliyorum

otity: dinlemek

exaudient: lehine

dole basilical's: krallığa özgü ihsan

assumpt: takınmak

Pregmatics: gerçekler, olgular

ex Ventro Genasiaco ad umbilicum Apocalypticum: Başından sonuna dek

128

Metnin orijinal halinde verilmesinin nedeni, Arthwait'in dilinin ne denli karmaşık olduğunu belirtmek içindir. Metin Türkçe'ye, bütün olarak çevrilmiş halde sunulsaydı bu özellik yeterince vurgulanamayacaktı. Crowley de aynı amaçla, yalnızca orijinal metni cümlelerine bölüp yanlarına İngilizce karşılıklarını yazmış. Kitaba sadık kalarak bu anlayışı bozmamaya gayret ettim. Paragrafın tamamının Türkçe'ye çevrilmiş hali aşağıdaki gibidir:

"İlkin, giderek sıkıntı yaratmaya müsait olan durumu, krallara özgü bir tavır takınarak dinlemenizi diliyorum. Başından sonuna dek gelişen olaylar, ilk önce talihli daha sonra ise kötü bir seyir aldı! Ölümcül çalışma bir genç kızın gül rengi parmakları gibi açıldı, ölüm gölgesi vadisi gibi birden bire kapandı."

determinate: belirtmek
logomachoepey's: benim hikâyemin
nodal puncts: sınırlar
genethliacally: ilk kez
benedict: talihli
eschatalogically: daha sonra
kakographytropical: kötü bir durumda
erg: çalışma
moiraetic: ölümcül
apert: açılan
parthenorhododactylal: bir genç kızın gül rengi par-
makları gibi
colophonad: kapanan
thanatoskiankomorphic: ölüm gölgesi vadisinin biçiminde

Douglas'ın oluşturduğu topluluğun şefinin sunduğu rapor bu çarpıcı cümlelerle başlıyordu. Raporun 488 sayfasını da alıntılarla usandırıcı bir iş olacaktı. Douglas'ın kendisi bile okumadı onu. Vesquit tarafından, Abdül Bey'in "ilham verilen" bedenine birkaç pratik soru sorularak hazırlanan bir kopya ona ihtiyaç duyduğu her şeyi anlatmıştı.

Kalabalık dağıldı, Arthwait ve ortağını, seferin yenilenmesi için hazır bulunmalarını emrederek gönderdi.

Douglas'ın pek çok tatsız tasavvuru vardı o anda. Cyril Grey'e olan nefreti başarısızlıklarla besleniyordu. Yardımcılarının, kendilerini aşan bir işle karşılaşmış oldukları ortadaydı. Bizzat kendisi eyleme geçecekti, yine de kendini açık bir savaşa maruz bırakmaktan korkuyordu. Şimdiye kadarki planı Londra'daki birkaç çakal gazeteciye rüşvet vererek ve onları kandırarak Grey'in üzerine saldırılarını sağlamaktı, ama onun iftira atılacak eylemlerle işi olmuyordu.

Bu duruma razı olmayacaktı. Dikkatle ve kararsızlıkla Vesquit'in çıkardığı kopyalar üzerinde çalıştı. Bu kehanetlerin ne kadarına güvenilmesi gerektiğini ve Vesquit'in nasıl öldüğünü anlamamıştı, çünkü bu konuda Arthwait bile sessiz kal-

mıştı. Danıştığı *demon*'lar ise belgenin doğruluğunu vurguluyorlardı, ama kalenin içeriden nasıl düşürülmesi gerektiğini açıklamakta başarısız oluyorlardı.

Grey'in uğraştığı işlemin doğası hakkında kafası yeterince berraktı. Lisa'nın oradaki zayıf nokta olduğunu anlıyordu, ama ona nasıl ulaşacağını bilmiyordu.

Sabahın erken saatlerine kadar bu tatsız ruh hali içinde kalmayı sürdürdü ve karısının yorgun argın tamamladığı sefalet dolu gece yürüyüşünden gelişle düşünceleri yarıda kesildi. İçeri girer girmez tek bir kelime bile söylemeden masanın üzerine iki frank bıraktı kadın.

"Hepsi bu mu?" diye hırladı Douglas. "Beşlikler alıyor olmalısın, artık bahar geliyor. Her ne kadar eskisi kadar güzel olmasan da."

Bu selamlamayı adi küfürlerden oluşan sarımsak garnitürleriyle süsledi. Bir başkasına karşı, hafif tertip bile olsa, nadiren küfür kullanırdı. Kibirli tavrını takındı, ama konuşmanın müstehcenliğinin, karısının ahlaksızlığına vurgu yaptığını biliyordu. Kadının kötü yollarla kazandığı paraya ihtiyacı yoktu onun. Viski satın almak için çok daha iyi araçları vardı, yine de kadını hiçbir profesyonel pezevenğin cesaret edemeyeceği şekilde sokaklara sürüyordu. İnce düşünülmüş bir zalimlikle, onu hâlâ sevdiğini sanması için, kadına asla vurmuyor ya da onu tekmelemiyordu. Onun için bir oyuncaktı kadın. İşkence etme tutkusu için alıştırma yaptığı bir araçtı. Kadın için ise o, sevdiği adamdı.

Acıklı bir biçimde, kendisinin de altında ıslandığı, bulvarlardan kafelere kadar bütün Paris'te yağmış olan soğuk yağmuru bahane etti ve konuşmasına eskisi kadar çekici olmamasının nedenini bildiren, kocasının, erkekliğin bir göstergesi olarak ya da annesinin, içinde hâlâ yaşamakta olan anısı dolayısıyla sahip olduğu büyük utanç yüzünden silahına davranmasını gerektiren, bir mazeret de ekledi.

Adam ise tabancasına sarılmak yerine, Dr. Balloch'un Paris'e dönmesiyle bütün bunları değiştireceğini söylemekle yetindi.

Yılın büyük bölümünde kadını sistemli olarak aşağılıyor ve küçük düşürüyor, doğru yoldan saptırarak kendi alçaklığı ile lekeliyordu onu. Buna rağmen, kadının içinde suça karşı hâlâ bir isyan hareketi vardı. Ancak tam nefretini belirten bir hareket yaptığı sırada Douglas gözlerinde yanan bir cehennem ateşiyle ayağa fırladı. "Buldum!" diye bağırdı, "önemsiz işlerine dön, seni kokuşmuş fahişe! Sadece bir süs olmadığın için yıldızlarına dua et, artık bir işe yarayacaksın."

Gün doğduğunda Douglas henüz yatağına dönmemişti, çünkü harika fikri beraberinde bir düşünce seli ve ayrıntılarla ilgili milyonlarca sorun getirmişti. Kadın köle gündüzki işinden dolayı zaten yarı giyinik haldeydi ve adam, uyumadan önce son bir viski getirtti ona.

Sonraki öğleden sonranın geç saatlerinde uyandı ve ağır işçiye çevirdiği Cremers'i, Balloch'a, gelmesini ve arkadaşı Butcher'ı kendisini görmek üzere getirmesini söyleyen bir telgraf çekmesi için gönderdi.

Douglas, daha önceden, Chicago'nun azıllılarından olan bu adamla görüşmeyi reddetmişti. Adam, Amerika'daki Rozekrusyen topluluğunu dolandırmış ve Douglas'ın, kendisine sayılamayacak kadar çok para üzerinde hakimiyet verebileceğini düşünmüştü. Ama Douglas faydalı bulmamıştı onu. Bunun yerine, *neopythes*¹²⁹ derecesindeki saygınlığını koruma-

¹²⁹ Tarikatın başlangıç niteliğindeki ilk derecesi.

Altın Şafak Cemiyetinin Kabala'daki Sefirotlar'a göre düzenlenmiş dereceleri:

Kether	10=1	Ipissimus
Chokmah	9=2	Magus
Binah	8=3	Magister Templi
Chesed	7=4	Adeptus Exemptus
Geburah	6=5	Adeptus Major
Tiphareth	5=6	Zelator Adeptus Minor
Netzach	4=7	Philosophus

sında ısrar etmişti. Bir kimse daha yüksek derecelerde yalnızca namussuzluk bulabilirdi. Bu, siyasetin belirgin noktalarından biriydi. Ama Douglas bu adamla ilgili küçük bir gerçeği hatırlamıştı şimdi. Bu, Harika Fikir'e öyle güzel uymuştu ki, adamın Paris'te bulunuyor olması ancak bir duanın karşılığında olabiliyordu.

Eğer kuşkulu bir durum varsa, Douglas'ı evinde ziyaret etmek nadir görülen bir ayrıcalıktı. Çok güvendiği insanlar dışında asla kimsenin kendisini ziyaret etmesine izin vermiyordu. Bulunduğu yerin meraklı bir düşese ilham kaynağı olması oldukça zordu. Paris'te iki ayrı tür görüşmeci için kullandığı iki farklı mekan daha vardı, çünkü Kara Loca'daki otoritesinin bilinmesinden dolayı gözü korkmuş olsa bile, kendisini kurtarabilmek için -özellikle de zengin ve mevki sahibi insanlarla- iyi bağlantılar kurmuştu. Çünkü astlarının çalmaya eğilimi vardı.

Bu mekanlardan birisi, Paris'in en iyi semtlerinden birinde bulunan korunaklı bir apartman dairesiydi. Burada, eski kafalı bir İskoç soylusu olarak biliniyordu. Dekorasyonlar zengin, ancak aşırı süslü değildi. Eski atalar bile fazla abartılmamıştı. Şeref köşesini Rob Roy'un¹³⁰ olduğu iddia edilen iki ağızlı bir İskoç kılıcı işgal ediyordu. İddialarından biri, bir periyle yaşadığı gizli bir aşkın sonucu olarak, İskoçyalı Piyade'nin onun atası olduğuydu. Bir başka iddiasında ise İskoçyalı IV. James olduğunu ileri sürüyordu, Flodden Field savaşında hayatta kalmış, bir üstad ve bir ölümsüz olmuştu. İmansız bir akla bu iki efsanede bağdaşmaz görünen her ne varsa -ve her ikisinin ihtimal dışılığı hakkında söylenecek bir şey olmasa da- bu efsa-

Hod	3=8	Practicus
Yesod	2=9	Theoricus
Malkuth	1=10	Zelator
	0=0	Neophyte

¹³⁰ Rob McGregor Roy (1671-1734) İskoç halk kahramanı. Hem bir asker ve işadamlı, hem bir gaspçı ve bir kanun kaçağıydı. Zamanının Robin Hood'u olarak görülüyordu.

neler, onun izinden gidenler arasındaki Teozofist grup tarafından iştahla yutuluyordu.

Bu apartman dairesi için, mevki ile etkilenebilen, her şeye kolayca inanan türde bir adamı işe almıştı ve hiç kimse ihtişamlılık rolünü bu yaşlı ahlaksızdan daha iyi oynayamazdı.

Öbür mekanı, iyi korunan bahçesi ile, bir münzevi hücresi modelindeki ufak bir kulübeydi. Paris'in en beklenmedik yerlerinde, bu gibi evlerden çok sayıda vardı.

Aslında, evi onun için bekleyen kadına bütün bunları hile ile kabul ettiriyordu. Burada, mutlak bir kutsallığın sade ve yaşlı adamı, yalnız münzevi, tek yiyeceği ezilmiş hububat ya da bakliyat, tek içeceği ise Adem Baba'nın susuzluğunu giderdiği ile aynı olan aziz keşişti. Bu çok kutsal meskenden uzun süre kaybolmasını, yer altının isteklerine boyun eğmek zorunda kaldığını hissettiği vecd halleri tarafından soğurulması olayı ile açıklıyordu. Elbette ki, bu yere sadece belli türdeki, Gerçeği bulmak adına yapılacak bir araştırma için gerekli olmadıklarını bilmelerine yetecek kadar mevki ve zenginliğe sahip olan ve sadelik ve azizlikten etkilenen şu daha azametli türdeki ziyaretçileri kabul edeceği zaman uğruyordu.

Kontun Bay Butcher'ı kabul ettiği yer, ilk söylenen adrestir. Adam, ilik yerlerinden birine -hak ettiği- Onur Madalyası'nı iliştirdiği, sade ve zarif bir çuha giymişti.

Bu ihtişamın huzurundayken Butcher'ın rahatı kaçmıştı, ama Douglas bir kimseyi, ona kendisi hakkında güzel kanaatler sunarak kendine bağlamayı bilirdi.

"Sizinle tanışmaktan şeref duydum, Bay Butcher," diye dostça başladı söze. "Sizden bir yerlere oturma sorununu üstlenmenizi rica edebilir miyim! Bu sandalye tam size layık," diye ekledi bir gülümsemeyle "bir zamanlar Büyük Frederick'in mülkiyetindeymiş."

Şenlik kıyafetleri içindeki İskoç av uşakları gibi giyinmiş olan uşak, puro ve viski servisi yaptı.

"Bu gerçekten de iyi bir viski, Kont! Yeniden alkol almaya başlayacaksam, bir kereye mahsus, bundan içerim, Dostum. Vuruş ortalamamı siz kollayın artık!" dedi Bay Butcher, bacaklarını masanın üzerine koyup iyice yerleşirken.

"Bu Argyll Dükünün özel deposundandır," diye yanıt verdi Douglas. "Ya siz, Bay Butcher? Yıllar önce bir Kont Butcher tanıyordum. Acaba onun akrabası mısınız?"

Bay Butcher söz atalarına gelince en muğlak fikirlere sahipti. Annesi bir çapraz sorgu sırasında baskılara dayanamayıp her şeyi itiraf etmişti.

"Hiçbir fikrim yok!" diye yanıt verdi, sigaranın arkasını ısıtırıp tükürerek. "Biz Rozekrusyenler, Yüzlerce Yıllık Kulübün Bilgisinin ve Long Green Taşı'nın peşindeyiz. Atalarımız konusunda, Illinois'de pek derin bir soyağacına sahip olmadığımız için üzölmeliyiz."

"Ama bu konular büyüde önemlidir," diye vurguladı Douglas. "Sapkınlık pek çok kişinin tercihi. Aslında sizin, örneğin bir Dorsetshire Butcher'larından ya da Butcherların Shropshire kolundan olduğunuzu duymak beni memnun ederdi. Her iki ailede de kazanç ikinci derecede önemliydi."

Konuşma burada av uşağı tarafından kesildi. "Affınızı diliyorum, efendim," dedi başıyla selam vererek, "fakat Hants Dükü Hazretleri aile şerefini ilgilendiren çok acil bir konuda yardımınızı istemek için kapıda bekliyorlar."

"Şu an meşgulüm," dedi Douglas. "Derdi neyse, yazarak ulaştırırsın!" Adam ciddi bir baş selamıyla çekildi.

"Bu rahatsızlık için özür dilemeliyim," diye devam etti Douglas. "Müşterilerin ısrarlı tutumu, giderek üzücü bir hal alıyor. Bu bizim cezalarımızdan biri. Sizin de benzer yollarla rahatsız edildiğinizi zannederim."

Butcher, J. P. Morgan'ın her zaman kendisinden borç para almaya çalışmasıyla övünebilirdi, yine de ev sahibine blöf yapmaya cesaret edemedi. Aynı zamanda, Douglas'ın bu, dik-

kati başka yöne çeken ve kazançlı eğlenceyle uğraştığından da şüphelenmedi.

“İş konusuna gelirsek,” diye devam etti Douglas, misafiri-
ni kısa bir an için süzerek ve düzenen

!

"Ah! 'Yaşlı Köpek Kerberos'u biliyorum. (71)Ish Kabibble¹³¹. Bana Çikago'da, Saint Lewis'de bir iş ayarla, cukkası sağlamsa, Cehennem Şirketi'nde bile olur. Beni anlıyor musun, Steve?"

"Başvurunuzda ısrar ettiğinizi söyleyecek kadar sizi anladım."

"Elbette. Adımı Andrew P. Satan olarak yazın."

"Adınızı 'Kapının Gözcüleri' yazısının önüne yerleştirmekten memnun olurum."

"Ne kadar hafifleyeyeceğim?"

"Hafiflemek? Söylediğinizi tam olarak anlayamadım."

"Tomar olarak. Mangizi bi yokla bakalım! Yani, bana kaçapatlar? Benim gibi kıt kanaat geçinen birine?"

"İnisiyasyon vergisi bin frank."

"Sanırım Childs'da yemezsem bu kadarını karşılayabilirim."

"Miktarı, Kraliyet Ödeneği Müfettişime havale ile göndereceksiniz. İşte adres burda. Şimdi, başlangıç niteliğindeki başvuru formunu imzalama iyiliğini gösterin."

Üzerindeki kabartmalı silah figürlerine ve adrese inanılacak olursa, Kaiser'den gelen bir mektup, hemen yanında Butcher'ın görmezden gelemediği, Başkan Poincaré'yi akşam yemeğine davet eden, üzerinde "teklifsizce, benim sevgili dostum," yazılı bir notun bulunduğu büroya (Douglas burayı XIV Louis'nin kütüphanesinin bir türevi gibi hazırlatmıştı) geçtiler. Başlangıç niteliğindeki başvuru formu müstesna derecede dinsel bir antlaşmanın yapılmasına hizmet edebilirdi. Ancak, Douglas kanla atılacak bir imzaya ihtiyaç duyan şarlatanlığı aşmıştı: Butcher antlaşmayı sıradan bir dolmakalemle imzaladı.

"Ve şimdi Bay Butcher," dedi Douglas, "sizden bana küçük bir hizmette bulunmanızı istiyorum."

¹³¹ Ish Kabibble, İngilizce'ye Yidce (Alman İbranicesi)'den geçmiş bir cümle kalıbı. Endişelensein iyi olur, anlamında kaygı belirtmek için kullanılır.

"Tüh be!" dedi Bay Butcher. "Ben de tam, O. Henry'nin on dokuz bölümlük Resimli bir baskısını almak üzere çıkıyordum."

Douglas Amerikalıların kitap acentalarından çingiraklı yılanlardan bile fazla ürktüklerini bilmiyordu, ama konuğunun makul herhangi bir öneriye rıza göstereceği sonucunu çıkardı.

"Aldığım bilgilere göre siz Roma Kilisesine bağlı bir Rahipsiniz ya da öleydiniz."

"Peter benim göbek adımdır," diye açıkladı Rozekrusyen, "dalgasına söylemiyorum."

"Ancak -bilimsel terimlerle ilgili sorunları bir kenara bırakırsak, eğer beni bağışlarsanız- siz Roman Kilisesi Rahibisiniz öyle değil mi?"

"Hı-hı: Bir zamanlar İtalyan bir Benedict Rahibinin yanında şansımı denemiştim. Ancak, bu üç kağıt kokan bir oyundu. Ben Missouri'denim. Dolandırıcı altın tüccarları! İnan bana, hepsi vurguncu! Olayı, Bumville'de üç gün kumar oynamak gibi görüyordum. Aptal herifler ipliğimi pazara çıkardılar, adamım. Boru değil!"

"Bazı skandalların sonucu olarak papazlıktan men edilmişsiniz?"

"İkinci iş olarak bir yatak sporları merkezi işletiyordum ve sanırım hız yapma konusunda iyi olduğum için lisansımı onayladılar."

"Piskoposunuz, bir takım mesleki faaliyetlerinizin yemini-nizle uyuşmadığı gerekçesiyle size gücenmiş?"

"Kelly'nin yaptığı gibi."

"Aa, Piskopos Kelly. Kanaatimce, fazlasıyla katı bir disiplin düşkünüdür. Ama siz hâlâ bir rahipsiniz öyle değil mi? Buyruklarınız da hâlâ geçerli? Tarafınızdan yapılacak bir vaftiz töreni ya da evlilik geçerli sayılır öyle değil mi?"

"Çantada keklik. Hallelujah Garantisi ve Güven Anonim Şirketi, St. Paul. Ofisleri James D. Athanasius Binasında."

"Öyleyse Bayım, sizden yarından sonra akşam saat dokuzda iki kişiyi vaftiz etmek üzere hazır bulunma iyiliğini göstermenizi rica edeceğim. Bu töreni, onları evlendireceğiniz bir başka tören izleyecek."

"Sözüm olsun!"

"İyi iş çıkaracağınıza güvenebilir miyim?"

"İki elim kanda olsa gelirim."

"Kendinizi durumun gereklerine göre hazırlayın Bay Butcher. Tam zamanında, ve kilise kostümü içerisinde hazır bulunmaya özen gösterin."

"Papaz şapkasını buzluktan çıkarayım o zaman."

Karşılıklı kibarlık gösterilerinden sonra yeni mürit oradan ayrıldı.

Aynı Londra akşamı, çok farklı bir konuşmaya daha tanıklık ediyordu.

Lord Antony Bowling, akşam yemeğinde Simon İff tarafından oyalanıyordu ve konuşmaları yaşlı mistiğin gözde konusuna geldi; Tao'nun Yolu.

"Medyumları kendi bölgelerinde vurmak hakkında söylüyor olduğun şeyin bakış açısından," dedi ev sahibi, "sana majideki bir paradoksu anlatayım. İncil'de, neredeyse arka arkaya gelen ayetlerle , ilkin, bir budalaya budalalığına uygun olarak yanıt vermeyi, ikinci kez, ona bu şekilde yanıt vermeme-yi anlatan bölümü hatırlıyor musun? Bu, bizim başka türlü cümleleştirdiğimiz bir gerçeğin Kutsal Kitap versiyonu. Bir düşmanı vurmanın iki yolu vardır, biri onu kendi bölgesinde vurmak, diğeri daha yüksek bir düzlüğe geri çekilmektir. Ya ateşe karşı ateşle ya da ateşe karşı suyla savaşabilirsin.

"Kabaca söylersek zor bir durumu her iki yolu da kullanarak çözen yasal majidir. Ya düzgün hale getir ya da daha yüksek bir yere çekil. Kara büyücü ya da benim onu adlandırmayı tercih ettiğim şekliyle efsuncu -çünkü maji kelimesi dinsizleştirilmemelidir- her zaman için, daha alçak alanlara doğru geri

çekilir. Madem öyle, bir bankacının kusursuz biçimde somut olan durumu ile bir analogi arayalım.

“Varsayalım ki bu beyefendi maaşını giderleri için yetersiz bulmaktadır. Artık, tasarruf yapabilir, yani bu miktarda paraya ihtiyaç duyulmayan bir yaşam şekline geri çekilebilir ya da kendini gece gündüz işine adar ve böylelikle maaşını yükseltir. Ama kendine saygısı olan bir adam için gidilecek üçüncü bir yol yoktur. Efsuncu türündeki adamlar ise para kazanmanın daha aşağı düzeylerine başvururlar. Kumar oynamakla başlar, parasını kaybeder, yine de zimmetine para geçirmenin adice yollarına yeltenirler, hatta belki son çare olarak sigortadan para almak için annesini öldürerek para aşırma girişiminde bile bulunurlar.

“Düzeyi alçaldıkça korkularının nasıl arttığına dikkat et. İlk önce, yalnızca alacaklıları konusunda rahatsızlık duyar. Bir sonraki aşamada, korkuları kumarbaz dostları tarafından daha da keskinleştirilir, ardından, polis, aklında korkunç bir hayal gibi beliriverir ve son olarak celladın acımasız biçimi onu tehdit etmeye başlar.”

“Tam Hogarth’lık¹³² bir durum,” dedi Lord Antony. “Bana, yalan söyleme alışkanlığının iyice bozulmaya uğrayarak nasıl anlaşılmaz bir aptallığa dönüştüğünü hatırlatıyor. Geçen hafta Savaş Bakanlığı’nda, belirli hayvan kürklerinin nasıl sağlanacağı sorunu ile ilgili bir davamız vardı. Bildiğin gibi fok çok güzel kürk verir. Üstünkörü bir bakışla aynı olmalarına karşın tavşan kürkü daha değersizdir. O halde, alışveriş yaparken, kulağa ucuz ve kötü gelen tavşan kürkü almak, görünüşe göre, uygunsuz olur, böylelikle Kâr ile Dindarlık birleştirilerek, tav-

¹³² İngilizce’de (to) Hogarth, yani Hogarth’lamak diye bir fiil yok. Yazar burada büyük ihtimalle tarihi bir kişiliğe, yani William Hogarth’a atıfta bulunuyor. William Hogarth(1697-1764) eserlerinde, yaşadığı çağın çılgınlıklarını yererek ve taşlamalarda bulunarak anlatan İngiliz bir ressam ve gravürcüdür. Crowley, burada Bowling ve Simon If’in ağzından Kara Loca’nın üyelerini karikatürize edişini Hogarth’ın adını da kullanarak pekiştiriyor.

ının Kutsal Kitap'taki dengi, adatavşanı kullanıldı. Adatavşanını yakaladığınız zaman kürkünü, foka benzeyene kadar tahrif etmeye girişirdiniz. Böylece elinizde boyanmış bir tavşan derisi olur ve bunu fok-adatavşanı olarak adlandırırsınız. Ancak, gerçeğin dar patikalarından hâlâ uzakta olan, başıboş dolanıp duran yan yollar vardır. Tavşanlara karşı artan talep fok-adatavşanı üzerindeki kârı düşürünce, daha ucuz bir ikame bulmak, istenilen bir şey haline geliverir. Eski Mısırlıların anıklıklarına aldırmaksızın, bu ikame, evlenmemiş yaşlı kızlarımızı teselli eden, aslan familyasının evcilleştirilmiş temsilinde bulunur. Derinin kılığını olabildiğince değiştirdikten sonra bu kez de adını değiştirdiler. Herhangi bir alıcının fok-adatavşanının fiyatını ödemesi ve gerçekten de onu aldığını düşünmesi sağlanmalıydı. Böylece 'kedi', 'ticari fok-adatavşanı' haline gelir ve birisi bütün bu hikâyeyi öğrenene kadar, hikâyenin türemesi ihtimali de yoktur. Artık, yalan, yalnızca, ismin yanlış kullanılması haline geliverir."

"Anglo-Saxon iki yüzlülüğünün genel bir durumu bu," diye karşılık verdi Simon İff. "Önceki gün, *Review* dergisi için daha ziyade, erdemlilik taslayan insanlar için- yazdığım bir makalede bununla ilgili eğlenceli bir örnek var. Küçük deneme yazım şöyle bitiyor: 'Böylece Bilim, bakire başını Majinin okşayışlarına sunuyor.' Editör, bakire kelimesinin müstehcen bir kelime olduğunu söyledi ve onu 'eldeğmemiş' kelimesiyle değiştirdi."

"Bana Grimthorpe Ambrose'daki bir stajyer papazı hatırlattın. 'Bacak' kelimesi uzun yıllardır çok da kullanışlı bir kelime sayılmaz. Bu kelime ile, kalkmak fiiline gönderme yapma gerekliliği belirdiğinde, bizim kibar ahmak kelimeyi 'uzuv' olarak değiştirmiş."

"Bizim papaz adayımızın hassas duyarlılığı uzuv demenin uygunsuzluğunu algıladı, çünkü herkes bunun bacak anlamına geldiğini biliyordu. Böylelikle, olup biteni Latin dilinin terbiyeli çapraşıklığıyla ört bas etti ve önceki gün yaşlı Bayan

Postlethwaite'i ziyaret ederken kol uzvunun sert bir biçimde zorlanmış olduğu ve sakatlandığı gerekçesiyle o öğleden sonra kriket oynamayı reddetti."

"Lanetli olanlar kazdıkları kuyuya düşerler," dedi İff. "Bu söz, bütünüyle maji sorununa uygulanabilir. Madeni paranın değerini düşürme sorunudur bu. Hintli çilecilere ve onların Avrupadaki, keşiş benzeri taklitçilerine büyük sempatim var. Spiritüel yetenekleri en üst düzeyde ve daha bayağı güçlerini, daha yüksek olanların gelişmesine adanmışlar. Elbette ki hatalar yapıldı, ilke çok ileriye götürüldü. Aşırı oruç tutarak, kendilerini kırbaçlayarak ve hatta bir yerlerini keserek daha aşağı güçlerine zarar verecek kadar aptaldılar. Bedenin düşman olduğuna dair yanlış bir düşünceye kapılmışlardı, oysa beden bir hizmetçidir, hatta kullanılabilir tek hizmetçidir. Ama düşünce doğruydü. Cürufu altınla değiştirmek istiyorlardı. Şimdiyse, sihirbaz, cürufa karşı altınını öneriyor, en yüksek güçlerini parayla ya da kıskançlığın ya da intikamın zevkleri ile değiştirmeye uğraşıyor. 'Christian Science' mezhebinden olan kişi en alt düzeyde bir sihirbazdır, çünkü dinin bütün zenginliğini kendine, bedensel sağlık edinme yollarına vakfeder. Bu da aynı zamanda oldukça aptalcadır, çünkü bu kişinin temel iddiası, bedenin bir yanılsama olduğudur!"

"Sıradan yaşamın, bu iki uç durumun ortalaması olduğunu düşünmekte haklı değil miyim, şöyle ki, soylu bir insan maddi zenginliğini bilimin ya da sanatın ilerlemesi veya bunun gibi yerinde ideallere ve yüce amaçlara adar, bayağı insan ise bütün kabiliyetlerini zenginlik biriktirmeye yoğunlaştırarak bunun tam zıddını yapmaz mı?"

"Kesinlikle. Bu, bir sanatçı ile bir burjuva ya da, tercihinize göre, bir beyefendi ile aşağılık bir herif arasındaki gerçek ayırmadır. Para ve paranın alabileceği şeyler değersizdir, çünkü herhangi bir yaratım değil, yalnızca, takas etme söz konusudur. Evler, araziler, altın, mücevherler, hattasanatın varolan yapıtları bile, bir elden diğerine geçebilir, sürekli olarak böyledir bu.

“...gör ki, ne sen ne de ben bir sone yazamayız ve sahip olduğumuz her neyse -sanatı takdir etmek belki- biz onu satın almadık. Tohumunu miras aldık ve alnımızın teriyle büyüttük onu. Paraya sahip oluşumuz bize yardım etti, ama yalnızca zaman, fırsat ve yolculuk araçlarını sağlamada. Her neyse, ilke açıktır. Bir kimse daha alçak olanı daha yüksek olana kurban etmelidir ve Greklerin öküzlerine yaptıkları gibi, bir kimse daha zayıf olanı şişmanlatmalı ve donatmalıdır, böylelikle o daha değerli bir sunu olur.”

“Peki diğer yöne gidersen ne olur?”

“Kurşun alaşımını altınla takas ettiğin zaman kendini yok-sullaştırırsın. Efsuncu, para için kendi ruhunu satar, parayı harcar ve satacak başka bir şeyi olmadığını görür. ‘Christian Science’ mezhebinden olanların hemen hiç birinin sağlıklarının iyi olmadığına dikkat ettin mi? Mutluluğun hayal ürünü bir ölçüsü için, spiritüel güçlerinden vazgeçtiler ve onların aptal müdahalesi olmaksızın bedeni gayet iyi destekleyen bu güçler kuvvetten düştüler ve yavaş yavaş harcandılar. Bu yozlaşmış zavallıların akıllarındaki ürkek ölüm korkusunu ve sefaleti kökünden sökecek büyük bir savaş için her gün dua ediyorum. Tıpkı ortaçağda ve hatta pagan zamanlarda olduğu gibi, iyi harcanmış bir yaşamın uygun ödülü ve doruk noktası o hayatı soylu nedenler için riske atmaktır. Sefalet ise en yüksek ve en mutlu akıllara -ve yalnızca onlara- layık ve tek başına onların kutsal ve takdis edilmiş bir bölgesi olmalıdır.

“Koyunumuza -efsuncumuza demek istemiştım- dönelim. Başlangıçta, onun aleyhinde bir durum yoktur, ama o, kılıcını altınla takas etmeyi seçer. Barbar, kılıcı alarak, tabii ki, onu yeniden altın ele geçirmek için kullanacaktır. Bir başka deyişle, şeytan, ruhu satın alarak bedeli yeniden elde eder, çünkü efsuncu zaten onu şeytan’ın hizmetine harcar. Bir sonraki aşama, sihiribazın suça başvurduğu, bütün insanlığa savaş ilan ettiği aşamadır. Amaçlarına ulaşmak için adi araçlar kullanır ve ödeyeceği bedel belki de kendi özgürlüğü olabilir. Sonunda, bütün

bunları tek bir hamle ile geri kazanmak için giriştiği nihai bir çaba esnasında hayatını kaybedebilir. Ben gençken ve daha az deneyim sahibiyken, efsuncularla pek çok mücadelem oldu ve Bay Efsuncunun, kanunları çiğnediği an her zaman için kavganın sonunu getirdi. Artık benimle değil insanlığın bütünleşmiş iradesiyle savaşıyordu ve mendirekler inşa ederken benimle savaşmak için vakti yoktu.

“Bu bana bir şey hatırlattı. Körfezde, kendi iç dünyasında şeytanların en kötülerini toplu halde barındıran genç bir dostumuz var. Onu bu kadar kendi başına bırakmakla acaba yanlış mı yaptım diye merak içindeyim. Ancak delikanlının bütün şan ve şöhretleri kazanmasını istedim. Onlardan hoşlanacak kadar genç.”

“Sanırım kimi kastettiğini biliyorum,” dedi Lord Antony, gülümseyerek; “ve çok fazla korkman gerektiğini sanmam. Kendine dikkat etme konusunda daha ehil bir insan görmedim.”

“Çünkü şu an, acilen icabına bakılması gereken bir tehlikenin içinde. Olabilecek en büyük riske maruz kaldı. Zafer onun oldu. Ama bu yalnızca ileri karakolların çarpışmasıydı, düşman şimdi atları, piyadeleri ve toplarıyla ortaya çıkıyor ve intikam tutkusuyla ve gözü dönmüş korkusuyla merkezdeki nefreti ateşlemek için geliyor. Ve ne yazık ki, delikanlı sefer planında bazı temel hatalar yaptı.”

“Ah, Napolyon da yaptı bunu. Jena, onun ortalığı batıran yanlış hesaplamalarının bir sonucudur. Austerlitz de belli bir ölçüde aynı kaderi paylaştı. Üzülme! Tıpkı, babamın en gözde boksörünün söylediği gibi, boyutları büyüdükçe düşüşleri de daha sert olur. Şeytani sümüklüböcekler gören bir bayanla seansım var. Benim adımları da şehitlerin arasına yazmayı unutma!”

XVIII.

AYIN KARANLIK YÜZÜ

BAHAR bütün elbiselerini bir araya topladı, ardından, Napoli Körfezinin üzerine genişçe yaydı onları. Onun gücü, Doğadaki en büyük güçtü, çünkü ince sedası yaratılışın davetini dile getiriyordu. Her şeyin Babası'nın ve O'nun sahip olduğu ruhun, üç katı bir özle nafakalandırdığı vekiliydi o.

Güney ülkelerinde, Ekinoks kendi kapılarını onun istilacı ordularına açmadan bile önce, bir kimse onun yakında olduğunu hissedebilirdi. Onun ışık-silahlı birlikleri kış mevsiminin gedik surlarına birikirlerdi ve haykırışları, kurtarmaya geldiği ruhların zindanlarında yankılanırdı.

Yine de ellerinde bir tek kılıçtan başka şey yoktu. Kılıç, ölen yılın, uzun sevinç ve acı döneminin ardından ulaştığı dengeye verdiği rahatsızlıktı ve bu yüzden, huzur içindeki ruha alarum ve toksin gibi kimyasal maddelerle gelirdi bahar. Iliel'inki gibi, doğal olarak, her türlü tepkiyi, çoğaltmak ve eyleme dönüştürmek için almaya uygun bir ruh, kendi doğasındaki kargaşaya çok benzeyen kozmik güçlere, bilincinde olmadan alışılmışın dışında bir hassaslık gösterir.

Lisa la Giuffria, en aylak ruh hallerindeyken, en küçük bir teşvik unsuru bile görse -bir saat içinde hazırlanması koşuluyla- Çin'e bile giderdi.

Bir yıl içinde bir düzine aşık edinebilir ya da onları bir kenara atabilir ve biri ona hercai olduğunu söylerse kendisine haksızlık edildiği gerekçesiyle kızar ve şaşırırdı. Samirniyetsiz değildi ama ani tepkilerinin tüm Benliğinin gerçek İradesi olduğuna bütün ruhu ile inanıyordu. Noel'den hemen önce, bir gece Savoy Hotel'inde Lavinia King'le birliktelerken, konuşma

dönüp dolaşıp o zaman Londra'da hüküm süren üzücü bir duruma geldi. Bütün ekibi apar topar aşağıya sürüklemiş, onları otelin elinde hazır bulunan gümüş paraların tamamı ile donatmış ve işsizleri kurtarmak için alelacele Nehrin Set duvarlarına göndermişti. O gece kadın, adeta, bir süper-Shaftsbury¹³³ kesilmişti. Fakirlik sorununu kökünden, dallarından ve yapraklarından tamamen çözmek için bir düzine planın formülünü hazırladı. Sonraki sabah terzisi, bir takım hesaplamalar içinde buldu onu.

Ama kendisine yeni moda bir kıyafet gösterildiğinde, kozmopolit tarzda bir giysi reformunun içine de aynı şevkle gömülmüştü.

Böyle birisi için, engel olunmuş dürtüler ruhun neredeyse enkaza dönüşmesine neden olur. Iliel kendi sınırlanmış eylemlerinin kısıtlamalarından dolayı açıkça sinirlenmeye başlıyordu. Anne olmamıştı ve içinde bulunduğu durumun fiziksel engelleri hepsinden daha fazla sinir bozucuydu çünkü çok alışılmadık şeylerdi bunlar.

Kelebek kovalamanın heyecanı, kadının kurallara uyumlu hale gelmesini sağlamış ve çevresini saran tuhaf koşullar, onun için kovalamacının daha da kolaylaşmasına katkıda bulunmuştu. Yeryüzü ile gökyüzü arasına uzatılan devasa köprünün temel taşı olması, kibirini pohpohluyordu. Kadının yeni koşulları, gerilimin rahatlıyor oluşu ise onun coşkulu halini alt üst etti. Deney sona ermişti, öyleyse sona ermesi gerekiyordu ve şimdi kadının önünde, herhangi bir uyarıcı olmadan normal insanların uğraşlarıyla geçirilerek katlanılması gereken sıkıntı dolu aylar vardı. Kendisinden istenildiğinde, hemen o an fedakarlık yapan, bir arkadaşına yardım etmek için kendini paralayan ama ne kadar önemli olursa olsun, bu amaç için her hafta

¹³³ Anthony Ashley Cooper (1801-1885), 7. Shaftesbury kontu. İngiltere'de, çalıştırılan çocukların haklar edinmesi ve bu hakların düzenlenmesi, kömür madenlerinde kadın ve çocukların çalıştırılmaması, fabrika reformu hareketi, fabrika işçilerinin eğitimi gibi konularda öncülük etmiştir.

bankadan cuzi miktarda bir çeki bozdurmaya muktedir olmayan insanlardandı.

Mart ve Nisan aylarında engel olunmuş dürtüler yumağı haline gelmişti kadın. Güvende olmak adına talep edilen, çemberin içinde kalmanın yegane gerekliliği onda nefret duygusu uyandırıyordu. Ancak, kendisi bilmesede, gardiyanlarının iradesinin boyunduruğu altında tutuluyordu.

Astrolojide, Ay'ın diğer anlamları yanında, kendini yeterli enerjiyle dışavuran herhangi bir bağımsız iradeye (neden olduğunu bilmeden) boyun eğen "sıradan insanlar" anlamı da vardır. Yumuşak başlı XVI. Louis'yi giyotine gönderen insanlar Napolyon için memnuniyetle öldüler. Gerçek bir demokrasinin imkansızlığı kalabalık psikolojisinin bu gerçeğine uygundur. İnsanları gruplandırıdığınız anda kişiliklerini kaybederler. Bir ulustaki en akıllı ve en güçlü insanlardan oluşan bir parlamentonun, sıralarını kıran ve divitlerini birbirlerine fırlatan okul çocukları topluluğu gibi davranmaları ihtimal dahilindedir. İşbirliğinin tek olasılığı, insanların bazen eşit haklar adına kurduğu disiplin ve otokraside yatar.

Iliel şu an için Ay'ın bir mikrokosmosuydu ve içerlediği şeyler, Clara kardeş veya öbürleri ya da önemsenmeyen herhangi bir kimse tarafından tam zamanında söylenen bir kelime ile coşkunluğa dönüşüyordu. Halk, uzun süreli acılar çeken dilsiz bir canavar, ağır yükler altında çömlen bir eşektir ve yalnızca dayanılmaz hastalığının tedavi edilmesine değil, kendisi bir darbe gerçekleştirmeden önce, liderliğe de ihtiyaç duyar. Iliel'in bütün dürtüleri amaçsız ve olumsuz şeyler, kesin bir plandan çok, kaçmak üzerine odaklanmış bir takım düşüncelerdi. Ateşten korkmaksızın veya oraya ulaştığında nasıl davranacağına dair herhangi bir fikri olmaksızın, kızgın tavanın dışına sıçramak istiyordu. Alternatif bir Geleceğe dair gündüz görülen bir düşün bile yoksunluğunu duyuyordu. Onunki, uyuşturucudan mahrum edilen bir morfin bağımlısının huzursuz zavallılığıydı.

Adeta dört rüzgarın karşılaştığı yerdi ve böyle bir yer içlepinin içsel araçlarından yoksun bir gemi için tehlikeliydi. Direği olmayan harap gemisini Cyril Grey'in yedeğine çekmişti ve aşkın onu adama bağlayan halatı, gıcırdayan kalaslarını zorluyordu kadının.

Bu son derece belirsiz duyguların ilk kanıtı kadının mantıksızlığında kendini gösterdi. Törenlerin katı disiplini altında kendini denetlediğini hissetmesi ya da dışa vurması için fazla iyi eğitilmiş, fazla soğurulmuş ve çağrılan güçlerin doğrudan etkisi altında fazla kalmıştı. Varolan durumunun yalnızca, insani hijenden oluşuyor olması, daha da hoşnutsuz olmasına yol açıyordu. Benzer bir durum demokrasilerde de gözlemlenirdi. Demokrasiler en çok, sindirildiklerinde ve zorbalık gördüklerinde mutlu olurlar.

Bir ya da iki kez Cyril'e öfke patlamalarıyla dolu bir ruh haliyle davrandı. Ancak, adam çok gençti, bu yüzden kızgın olmayı reddecek kadar düşüncesizdi ve kadının bütün davranışlarına göz yumuyordu. Bu tür davranışlar Lisa gibi kadınları aşağılar. Öfkeleri için için yanmaya devam eder. Bir vuruş ve bir okşayış, kadının erkek için olan tutkusunu üç kat arttıracaktır. "Eğer sana tapınanları Çin işkencesiyle cezalandırarak tatmin etmeyeceksen," diye sorabilirdi kadın, "Çinli bir tanrı olmanın yararı nedir o zaman?"

Ama kadının manevi kararsızlıklarının tezahür ettiği asıl yerler kaprisleriydi.

Bunlar, bir ölçüde onun fiziksel durumuna da uyuyordu kuşkusuz. Ama zihinsel baskı, iki dağ sırası arasında sıkışan bir buzul kütlesi gibi, normal olmayan bir yüksekliğe dek abartmıştı onları. Böyle bir dünya içinde, bir kimsenin, çevresinden daha sert bir malzemedен yapılmış olması gerekirdi. İliel'in herhangi bir eyleme karşı aşırı bir isteği falan yoktu. Refleksti o, bir etkiye karşı kendi iradesi sandığı basit bir tepkiydi. Bu nedenle, yaptığı sadece, etrafındaki sabırlı cemaat üzerine fanteziler yüklemektir. Bir gün garip bir giyime bürün-

me yanlısıyken, bir başka gün bir maske ya da örtü kullanmakta ısrar ediyordu, ama bunların hiç birinden gerçek anlamda zevk almıyordu. Cyril Grey, yılmadan onun isteklerini karşılamaya çalışıyordu. Deneyin ikinci evresinin, bütün iyi düşünülmüş sınırlamalarından ayrı tutulan iki yasağı vardı. Kadın, adamla aşırı derecede samimi olamaz ve herhangi bir şekilde dış dünya ile iletişim kuramazdı. Diğer bir deyişle, kale ve surlar dokunulmamış olarak kalmalıydı, bunların arasında kaprislerini yaşamak için geniş bir alanı vardı. Yine de hoşnut değildi kadın. Yalnızca bu iki şey aklından hiç çıkmıyordu. (Yılan, Cennetten kovulma hikayesine sonradan eklenen bir buluştur!) Bu kuralları çiğnemek için duyduğu bilinçsiz istek, onun, bu tarz bir katılığı böylesine somut şekilde uygulayan kişilerden, yani Cyril Grey ve Onofri kardeşten hoşlanmamasına yol açıyordu. Ve hummalı aklı bu farklı nesneleri ortak bir nefrette birleştirmeye başladı.

Bu durum, onların kusursuz ve gerekli samimiyetlerine duyulan delice kıskançlıkta kendini gösteriyordu. Bazen tarçalardan birinin duvarı üzerinde güneşlenirlerken, kadın aptalca bir hikâyeyle ateşli bir şekilde bahçeye gelirdi ve Onofrio kardeş rahatsızlığını, en azından bütünüyle, gizleyemezdi. Doğal olarak, kendisinden daha üstün olan üstadın yokluğunda, elinden gelen her şeyi yapmaya istekliydi. Kadınlara karşı yaradılış itibarıyla duyduğu, rahiplere özgü küçümseme bu olumlu tavırlar aracılığıyla dışavuruluyordu. Cyril'in takdire değer sabrı kadını daha çok çileden çıkarıyordu. "Benim sevgilim misin yoksa dedem mi?" diye bağırdı ona adamın her zamankinden daha kibar olduğu bir gecede.

Sorun orada kaldıkça, kadın için yeterince hasta edici hale gelmişti. Ama insan aklı garip bir araçtır. "Şeytan, işe yaramaz ellere bile yapacak bir fesatlık bulur," cümlesi, psikolojiyi anlatan enfes sözlerden biridir. Iliel'in aklını meşgul edecek hiçbir şeyi yoktu, çünkü düşünce akışını tek bir şey üzerinde yoğunlaştırıp diğer düşünceleri dışarıda bırakmak konusunda kendi-

sini hiçbir zaman eğitmemiştir. Dantel işi için duydukları tutku pek çok kadını caddelerden ve nehirlerden korumuştur. Ve bataklıkların üzerinde metan gazı oluşması ve *Will o' the Wisp*'in¹³⁴ köylüleri kendi balçıktan sonlarına doğru cezbetmesi gibi, boş bir akılda da aynı şekilde canavarlar yetişir. Kadın bir tür eziyet etme manyaklığının yol açtığı gerçek bir delilik yüzünden acı çekmeye başladı. Cyril ve Onofrio kardeşin ona karşı bir çeşit gizemli planla meşgul olduklarını düşünüyordu. Evdeki herkesin tıbbi bil g've eğitime sahip, bunun yanı sıra psikolojide uzmanlaşmış olması büyük şanstı, böylelikle onu tam anlamıyla nasıl tedavi edeceklerini biliyorlardı.

Yine de uzun vadede, bu fazla bilgi tehlikeli hale geliyordu. Aklın, deliliğin geçici olarak kendisine sunduğu-sınırlanmış belirli yönlerdeki- olağandışı güçleri, kadının tehlikeli bir zihinsel durumdaymış gibi görüldüğünü düşünmesine olanak veriyordu. Samimi bir dostlukla, işbirliği yapmak yerine durumu bir savaş olarak kabul ediyor, muhafızlarını kurnazlıkla yenmek için manevralar yapmaya girişiyordu. Herhangi bir delilik deneyimi veya aynı türde deneyimler yaşamış olan uyuşturucu-nevrozları kadının işinin iğrenç derecede kolay olduğunu bilirler. Pek çoğu, ellerinde yüzlerine tuttukları bir cep mendiliyle ve gözlerinden yaşlar akarak bir uzmana her şeyi itiraf edip kendisini viski alışkanlığından kurtarması için yalvarırken, sözü edilen viskinin yarım litreye yakınına sözü edilen mendilin altından gizlice soğuran kadınlardır.

Iliel'in tüm yaptığı, onların hoşlandıkları akıl durumlarını saptayıp, bu akıl durumlarının benzerini taklit etmektir. Doğadaki, özellikle de parladığı zamanlarda Ay'da görülen huzur dolu emilim, onları memnun ediyordu. Kadın ise, diğerlerinin onu böyle zamanlarda asla rahatsız etmediğini bilerek, bu du-

¹³⁴ Will'o'the wisp, yuvasını bataklıklarda ve çamurlu arazilerde kuran kötü niyetli bir varlık olarak temsil edilir. Geceleri bataklıklarda görülen hafif ışığa aldanmış insanları kendine çeker.

rumları lehine işleyerek, bu yolla sağladığı güvenle en korkunç düşüncelere kaptırıyordu kendini.

Aslında deliliğe ait düşüncelerdi bunlar. En zararsız akıl durumlarının, en doğru düşünce dizilerinin tehlikeli bir deliliğe eşlik etmesi garip bir gerçektir. Aralarındaki fark ise, bir delinin hayallerini sır gibi saklamasıdır. Lord Dunsany'nin hikâyeleri iyi bir kesici ve parlatıcı ustasının elinden çıkmış, "Mutlak Gerçeği ve Işığı Yaratan"ın yarı-tanrı oğlu olan bir hayalgücünün ışınlarıyla aydınlatılan kusursuz nesir mücevherleridir. Eğer o bunları kendine saklamış olsaydı, beynin tedavi edilemez bir lezyonunun semptomları olarak kalırlardı. Bir deli "bugünün Çarşamba olması" gibi Korkunç bir Sırrı gizleme gereği duyardı, belki de "şeytan kendisinden böyle yapmasını istemiştir!" "Ben O'yum, Gerçek olan!" sözleri, Mansur¹³⁵ adındaki yüce mistiğin övgüsüydü ve onlar gerçeği söyleyen her adamı taşladıkları gibi onu da taşladılar, eğer "Hişt, Ben Tanrıyım." demiş olsaydı, sıradan bir manyak olarak kalırdı.

Böylece Ilıel günün büyük bir çoğunluğunu beşiğinde geçirmeyi alışkanlık edindi kendine. Oradayken, aklının her türlü hastalıklı olasılığı düşünmesine izin veriyordu. Hareket etmeyi sürdüremeyeceği gerçeği sorunun daha da kötüye gitmesini sağladı. Fiziksel ya da zihinsel olsun, doğal bir dürtünün gelişiminin durmasına izin vermek korkunç bir hatadır. Eğer isterseniz, dışarı çıkartın ve işini bitirin onun ya da gereklerini yerine getirin ve sistemin dışına çıkarın onu ama orada kalmasına ve kokuşmasına izin vermeyin sakın. Örneğin normal seks içgüdüsünün bastırılması binlerce hastalığın başlıca sorumlusudur. Püriten ülkelerde bir kimse kaçınılmaz olarak seksin her türlü sapıklık ve dejenerasyon ile eşdeğer olduğu gibi hastalıklı düşüncelerle zihnini doldurur. Latin ülkelerinde bilinmeyen

¹³⁵ Crowley burada Hallac-ı Mansur'dan bahsediyor. Belki de İngilizce'ye çevrilirken yaşanan bir değişiklik yüzünden 'Enelhak' cümlesini 'Ben Tanrıyım' değil de 'Ben O'yum, gerçek olan' şeklinde söylüyor. Oysa Mansur 'Ben Tanrıyım' demişti.

aşırı içki içmenin ve uyuşturucu kullanmanın yarattığı bağımlılık, bir kimsenin Anglo-Sakson mizacındaki hayranlığını arttırır.

Iliel'in durgunlaşan aklı da bu nedenlerden ötürü dehşetli şeyler üretiyordu. Saatler saatleri izledikçe, felakete uğramış düşünceler alayı kaotik ruhunun gölgeli körfezleri boyunca geçip gidiyordu. Bazıları ayartıcı, bazıları tehdit edici olan bu gerçek hayaletler, onun için biçime bürünüyorlardı ama en korkunç ve zalim sembollerin bile üzerinde şiddetli bir büyüleyiciliği vardı. Alev saçan gözleri, durmadan hareket eden pençeleri ile fil kadar büyük bir yaratık, bir geyik böceği vardı. Bu görüntü kadını daha beter korkuttukça, gözlerini arzu dolu bakışlarla ona diyor, yaratığın çenesini onun böğrüne daldırdığını hayalinde canlandırdırıyordu. Şişmanlığı da onun için sapıkça, garip bir zevk kaynağıydı. En gözde hayallerinden biri, kendini, bir grup yamyamın ortasında, onları, bedeninden büyük parçalar koparıp bir kaptı haşlarken ya da bir kargının üzerinde kızartırken, kan ve yağlar ateşin üzerine damlarken ve tıslarken düşünmekti. Aklın delilikten doğan ya da soyaçekimsel bazı karmaşa durumlarında, bu hayalin her zaman bir aşk rüyası olduğu kabul edilir. Ve aklındaki bir düşünce alt-akışı sırasında, oy hakkı taraftarı kadınların erkekleri kendileri üzerinde şiddet uygulamaya zorlamasının nedenini anladı. Bu sadece, kız kaçırarak evlenmenin ırksal-hatırlanışı ile üzeri kaplanmış, bastırılan cinsel bir içgüdüydü.

Ancak böyle düşüncelerden bile daha tehlikeli olanlar, kadının, onlardan birinin verdiği bir ad altında gruplandırmayı öğrendiği çoğul fikirlerdi. Bu, bir kimsenin herhangi bir alfabede benzerini yazabileceği bir ad değildi. Bir kimsenin, nadiren de olsa, boğazını temizlemek için yaptığı, isteğe bağlı, özür niteliğinde, kısa süreli, hafif bir öksürüktü yalnızca. Kadının sadece bu küçük gürültüyü çıkartması gerekiyordu ve aniden

önünde belirli bir manzara açılıverirdi.¹³⁶ Az eğimli bir yokuşu saran beyaz bir patikanın dar şeridi üzerinde yürüyordu. Her iki yanında, taşların arasından çıkan seyrek çimenler ve çalılıklar bulunan geniş, pürüzlü taşlık yerler vardı. Yol iki dağın arasındaki bir geçite varıyordu. Dağ sırtının doruğuna yakın bir yerde ise her ikisi de dağın iki yanında bulunan, savunma amaçlıymış gibi duran iki kule vardı. Pencereleri olmayan, üzerinde yalnızca ok atmak için yarıklar bulunan bu kuleler bodur ve çirkin görünümlüydü ve içlerinde yerleşim olduğuna dair herhangi bir belirti yoktu. Yine de Iliel orada bir şeylerin yaşadığından emindi ve içerde oturan kişiyi ziyaret etmek için duyduğu tutkulu arzusunun bilincinceydi. Gittikçe küçülen Ay, patikanın üzerinde ıslıl ıslıl parlıyordu, ancak ışığının çok azı bu dar sınırların ötesine yayılıyordu. Taşlık bölgelerin üzerinde, görünüşe göre, çevreyi kolağan eden çakal ya da sırtlan türünde canavarlara ait gölgeler görebiliyordu, çünkü zaman zaman "daire şeklindeki, çevresi dağlarla çevrili alanda", yakınlarda bir kavga çıkacakmış gibi şiddetli hırıltılar ve bağırışmalarla birlikte, ulumalar ve gülmeler duyabiliyordu. Ama patikadan karşıya geçen herhangi bir şey olmadı ve kadın patika boyunca çok tuhaf bir aydınlık ve zevk duygusuyla yürüdü. Sık sık bu kulelere doğru gitmeye yeltendi, ama bunu yapmaktan sürekli olarak, Yaşlı Kadın tarafından vazgeçirildi.

Bu kişi, patikanın görkemli bir kaya parçası etrafından yaptığı keskin dönüşte, kayadaki bir yarıktan çıkarken göründü. İlk karşılaşmalarında, Yaşlı Kadın'ı, ona yardım edip edemeyeceğini sorarak selamlayan kendisi olmuştu, çünkü yerde oturan Yaşlı Kadın hummalı bir çalışma içindeydi.

"Yaptığın her ne ise," dedi, "sana yardımcı olabilir miyim?"

Yaşlı kadın acı acı baktı ve ateş yakmaya çalıştığını söyledi.

"Ama hiç sopan yok."

¹³⁶ Gördüğü manzara "Ay" adındaki Tarot kartında bulunur.

"Asla ateş yakmak için sopa kullanmayız biz-bu ülkede"
Son iki kelime bir şarkı gibi söylenmişti.

"Peki öyleyse ne yakıyorsun?"

(76)"Yuvarlak bir şey ve Yeşil bir şey ve Yetişkin bir şey-bu ülkede."¹³⁷

"Peki nasıl tutuşturuyorsun? Kibritin var mı veya sopaları birbirine mi sürtüyorsun ya da bir camın içinden geçen güneş ışınlarını mı kullanıyorsun?"

"Hişt! Ne fosfor vardır, ne de sopa, ne de güneş-bu ülkede."

"Öyleyse ateşi nasıl yakıyorsun?"

"Ateş yoktur-bu ülkede."

"Ama ateş yaktığını söyledin!"

"Ateş yakmayı deniyorum, canım. Biz her zaman deneriz ve asla başaramayız-bu ülkede."

"Peki ne zamandır deniyorsun?"

"Zaman diye bir şey yoktur-bu ülkede."

Illel bu tekrarlanıp duran reddedişlerden ve sonda tekrar edilen cümleden neredeyse hipnotize olmuştu. Bir oyun oynamaya başladı.

"Peki Yaşlı Bayan, yuvarlak bir şey buldum ve yeşil bir şey ve yetişkin bir şey ateşinizi yakmanız için. Eğer ne olduğunu bilerseniz onu size vereceğim."

Yaşlı kadın başını salladı. "Yuvarlak ve yeşil ve yetişkin hiçbir şey yoktur-bu ülkede."

"Ben sana söyleyeceğim: bu bir elma. Eğer istiyorsan, alabilirsin."

"Biz asla bir şey istemeyiz-bu ülkede."

¹³⁷ Yazar, aynı harfle başlayan sıfatları ve nesne isimlerini kullanarak Illel'in vizyonuna masalsı bir etki ve ritim vermiş. Aynı etkiyi ve ritmi Türkçe metinde de yakalamak için orijinal metnin anlamını bozmamaya çalışarak bazı değişiklikler yaptım. Örneğin, Yaşlı Kadının aradığı aslında kırmızı, yuvarlak ve olgun(red, round and ripe) bir şeydi. Bunun yerine yeşil, yetişkin ve yuvarlak yazdım. Metnin ilerleyen bölümünde buna benzer bir iki değişiklik daha var.

“Neyse devam ediyorum.”

“Devam etmek yoktur- bu ülkede.”

“Var ya işte. Şimdi aklımı kaçıracağım.”

“Bilir misin nasıl bir hazineye sahip olduğumuzu-bu ülkede?”

“Yo - nedir o?”

Yaşlı Kadın kayanın yarığından içeri daldı ve bir saniye sonra bir fok, bir fare kapanı ve bir fülüt ile geri geldi.

“Bir kırbaçla,” diye açıkladı, “ve bir kobra ve karabina ile başladım, çünkü çok korkunç tehlikeler vardır-bu ülkede.”

“Peki bunlar neye iyi geliyor?”

“Hiçbir şeye-bu ülkede. Ama ben bunları günün birinde birilerinin bir katır, bir kanun ve bir kanguru istediği noktaya ulaşabilmeyi umarak bir bukalemun ve bir balina ve bir balık-ağı ile değiştiriyorum ve bir kimse bunları yuvarlak ve yeşil ve yetişkin bir şeyle her zaman değiştirebilir-bu ülkede.

Iliel'in kendi kendine anlattığı, aslında çocuklara anlatılan bir tür masaldı, ancak anlatıcı kendi bilinçli aklından bağımsızdı, bu yüzden bir sonra neyin geleceğini bilmiyordu. Yaşlı Kadın gerçekten de önemli bir karakterdi. İkinci karşılaşmalarında Iliel'e hazinesinin nasıl kullanıldığını gösterdi. Foka fülüt çaldırdı ve fare kapanını kurdurdu ve bukalemun ve balinanın müziğin sesinden etkilenerek yüzüp geleceklerinden ve tam zamanında yakalanacaklarından emin olmasını sağladı. Ağa gelince, Yaşlı Kadın üç hazinesini Iliel'in başındaki saç-ağı ile değiş tokuş etti.

“Korkarım bu ağ bu şeyleri yakalamak için yeterince dayanıklı değil” dedi.

“Benim yalnızca bir mandalina ve bir mandolin ve bir mürekkep balığına ihtiyacım var ve bunların yakalanması yeterince kolaydır-bu ülkede.”

Yaşlı Kadın yavaş yavaş Iliel'in aklını çeliyordu ve bir gün, bir boa yılanı, bir banjo ve bir bostan yakalamak için unicorn'ları ve organları ve udları ile tuzak kuruyorlarken,

ansızın durdu ve aniden Iliel'e Mayıs günü arifesindeki Walpur-gis gecesinde yapılacak olan Şabat ayinine gelmeyi isteyip istemediğini sordu, "Oraya giden kestirme bir yol var, canım-bu ülkeden."

Iliel bu düşünceye hararetle karşı çıktı, çünkü kötü bir şeylerin kokusunu almıştı, ancak Yaşlı Kadın dedi ki:

"Elbette ki seni gizlemeliyiz. Bu senin Cyril ve Onofrio kardeş ile Clara kardeş tarafından tanınmamanı sağlar. Senin yaşadığını bilmek istemezler-bu ülkede."

"Gelmem," dedi Iliel, daha da kızmış olarak, "Buraya yalnızca etrafa bakınmak için geldim."

"Ah, canım," diye kendi kendine güldü Yaşlı Kadın, "ama bakınmak bir balina kadar iyidir-bu ülkede. Ve hatırlarsın ki balina Yunus Peygamberi gitmek istediği yere değil de başka birinin onu istediği yere götürmüştü. Ve bizim sahip olduğumuz balina türü de budur-bu ülkede."

"Onların Walpurgis gecesinde olacaklarını kesin biliyor musun?"

"Bir 'kesin', en az bir kaz kadar iyidir-bu ülkede. Ve bir kaz bir keçi isteyebileceğini bilmez ve keçi de kısırak isteyebileceğini bilmez. Ve bir kısırağın bilmediğini de bilmeye değmez-bu ülkede."

Iliel arkadaşlarına karşı karanlık bir öfke duydu. Onlarla beraber gelip gelmeyeceğini neden sormamışlardı? Ve o gün, berbat bir ruh hali içinde geri döndü oraya.

Bu "Yaşlı Kadın" macerası pek çoklarından yalnızca biriydi ama en canlı ve en tutarlı olanıydı. Aslında çok önemli sonuçlara yol açıyordu, çünkü Iliel Walpurgis gecesi yapılacak Şabat ayinine katılmayı kabul etti. Konu yolculuk yöntemine gelince Yaşlı Kadın çok gizemli davrandı. Iliel bu konuda sıradan bir yol izlenileceğini ummuştu, ancak Yaşlı Kadın dedi ki:

"Hiç keçi ve süpürge sapı yok-bu ülkede."

Kadının vizyonlarının çoğu sadece biçimsiz ve tutarsız korkulardı. Aptalca düşünceleri ve anlamsız dürtüleri genel-

likle omurgalılar için bütün yaşam olasılıkları içinde en iğrenç olan yapışkanlık gücüyle dolu biçimi bozulmuş hayvanların şekline bürünüyordu. Çünkü bu, omurgalıların olmasından kaçındığı gelişme çizgisini temsil eder ve bu yüzden yapışkanlık gücü onlar için dışkısal niteliktedir. Ancak, Iliel'in hastalığı için bu şeylerin büyüleyici yanı çok etkiliydi. Mürekkep balığının kendini yavaşça sıkarak bir salyangoz kadar siyah ve balçığımsı bir sümüğe dönüştürmesi ona doğal olmayan ve hastalıklı bir zevk veriyordu ve yine, mürekkep balığı damla damla akan dokunaçlarını, bu canavar, bir tarantulanın komik bir taklidine dönüşene kadar, yüzeyinde kirli bir köpük tabakası bulunan yağlı ve iğrenç bir motor yağı gibi fırlatırdı. Ardından yine, yerçekimine karşı verilen mücadelenin katıksız bezginliğindenmiş gibi, aniden düşecek ve kendini yavaşça, her şeyi duyu küresi içine emme gücü nedeniyle, hâlâ şiddetli şekilde canlı ve kişisel bir çürümüşlük havuzu gibi yayacaktı. Kadına çarpıcı gelen, bu gibi yaratıkların onu yerçekimine bir adım bile yaklaştıracak herhangi bir irade ya da güçten yoksun, zalim ve doymaz bir Arzunun, ihtirasın imgeleri olmalarıydı. Bu durumun çok korkunç bir işkence, hiçbir umut ışığı olmayan bir acı ve ölümdaki herhangi bir sorunu yavaşlatamayacak katıksız bir acizlik olduğunu anlıyordu ve bu şekillerin kendi zayıflığından doğduğunu da biliyordu. Yine de bu imgeleri aklında yok etmek için kendini gayrete getirene dek, ucubeliklerinden ve sefaletlerinden şeytanca bir haz duyuyor, onların, aslında kendisine ait olan kederlerinden zevk alıyor ve onları kendi kişiliğinin ve iradesinin özüyle besliyordu. İçinde bir kanser ya da kangren gibi büyüyen ruhsal bir nostalgie de la boue,¹³⁸ bedenin kendine karşı bir ihanetiydi bu. Tek çare en kısa zamanda kökünün kazınmasıydı. Çünkü eğer bir kez ten sağlamlık, örgütlenme ve uzmanlaşmış bir gelişime yönelik iradesini safdışı bırakırsa, biçimsiz bir çürümüşlüğe doğru olan bozulması,

¹³⁸ Çamur nostaljisi

dikleşen bir yokuşa doğru hızı gittikçe artan bir koşu haline gelir.

İnsanın yıldızlara tırmandığı ip ne kadar da incedir! Kendi boyun eğmez yükselişini kararlaştırırken ırkın, binlerce nesil boyu süren bilinçaltı iradesi nasıl da yoğunlaşmıştır! Tek bir özensizlik, bir tek yanlış adımla ayaklarının hâlâ suyunun içinde olduğu bataklığa devriliverir! Yozlaşma bütün insan olasılıklarının en ölümcül rahatlığıdır, çünkü kozmik atalet, şu, homojenliğe eğilimi olan evrenin tümünün baskısı, devamlı olarak insanın üzerindedir ve insan farklılaşma yolunda ne kadar ilerlerse, süreğen şekilde o da aynı ölçüde aceleci davranır. Evreni omuzlarının üzerinde taşıyan Atlas ve bu sonsuz yükü kendi üzerine alarak hummalı zahmetleriyle Olympos'u şimdi yeniden kazanması gereken, gerçekte ilahi olarak doğmuş, insan türü Herakles, bir masaldan daha fazlasıdır.

İlerleyişin her adımının bedeli çok büyüktür, hatta kendini feda eden sayısız çokluktaki yaşamlar kadar. Ve kendine inananmayan her insan yalnızca şeylerin toplamıyla savaş içinde değildir, aynı zamanda yoldaşları onu yok etmek, bireyliğini ve enerjisini ezmek ve onu hızla üreyen kitleleri içinde sindirmek için üzerine saldırırlar. Bu aslında Roma İmparatorluğu'nun Calvarium üzerine haçı diken gücüdür. Ancak, orada kendilerine ait tek kurtuluş umudunu bu demirden tiranlığı ezerek çıkartacak kadar kör olan bir Kayafa ve Herodes gibi insanlara ve aynı zamanda, bir kerede her şeyi terk eden ve İnsanlığın Oğlu'nu 'her şeyi bırakıp takip eden'ler¹³⁹ arasında bir haine gereksinim olmalıdır.

Ve kim insan türünün hiçbir neslinin "kurtarıcı"sız olmadığını görerek, zorunlu akibetinin ve yüzü bir çakmaktaşı gibi Kudüs'e doğru çevrilmiş, bu korkunç sonla karşılaşmaktaki

¹³⁹ Luka 18:28. 'Ve Petrus dedi: İşte, kendimizinkileri bıraktık, ve senin ardınca geldik.' ayetine gönderme yapılmış.

kararlılığının bilincinde olarak gerçek ilahiyatı insanlıktan esir-
geyebilir?

,

,

XIX.

BÜYÜK BÜYÜ AYINI

KARA LOCA tarafından planlanan operasyon hem teoride hem de pratikte basit ve mükemmeldi. Sempatetik büyüün, eğer bir kimse ile özdeşleştirilen bir bağ yoluyla, bağlantısı bulunan herhangi bir şeyi yok ederseniz bu insan da yok olur, temel ilkesine dayanıyordu. Douglas, kendi evinin konumu ile Cyril Grey'in evi arasındaki benzerlikten kendi lehine ustaca yararlanmıştı. Genç majisyene ve hatta Lisa'ya bile doğrudan saldırması gerekmiyordu. Hepsi içinden, varoluşu henüz yalnızca deneysel nitelikte olan en zayıf noktaya vurmayı tercih ediyordu. Bunun dışında bir şey yapmasına gerek yoktu. Çünkü eğer Cyril'in büyüünü hiçe çevirebilirse, kötü ruhları başından defeden o kişi, işleminin geri tepmesiyle kendi defetme ayini tarafından yok edilecekti. Gücün kanunları 'iyi' ya da 'kötü' hakkındaki insan önyargısını dikkate almaz. Eğer bir kimse bir lokomotif tarafından ezilirse, fiziksel anlamda, bu kişinin intihara teşebbüs etmesi ya da bir çocuğu kurtarıyor olması hiç sorun değildir. Sonuçtaki farklılık tamamıyla daha üst düzeyde yatmaktadır.

Sihirbazın öngörü eksikliğinin bir işareti, kendi sihirleri ile yetinmesidir ve eğer bu daha üst düzeydeki, spiritüel ve ahlaki sebepleri dikkate alan kanunun kendisine işlemesinden kaçabileceğini düşünürse, o daha da büyük bir aptaldır.

Aslında, kendini yükseltmekteki -aptalca biçimde böyle söylüyordu- başarısı daha iyi kısımlarını, herhangi bir yenilenme ve onarım olmaksızın, aşırı yorulmuş ve parçalara ayrılmış halde bırakacakken, Douglas sadece, kurbanının içindeki ölümsüz ve ilahi kişiliği tahkim etse, bunun sonucu olarak artmış bir

güç ve bilgelik ile karşılık vererek düşmanını bu gezegenden silebilirdi. Gerçek üstatlar bütün zenginliklerini ateşin el süremeyeceği bir şekle dönüştürerek (görünüşte) kendilerini yoksullaştırırken, o, bütün mallarını etrafında toplaması ve evini ateşe vermesi gerekli bir insan gibiydi.

Sihirbaz bu nedenle asla açıkça göremez. Sonunda, ahlaki bozulmaya müsait şeyler yığınının Doğanın yasalarına daha ağır basacağını umar, tıpkı bir hırsızın, Amerika'da yapıldığı gibi, eğer sadece yeterince çalabilirse hakimlerin ahlakını bozabileceğini ve yasama kuruluna rüşvet verebileceğini ileri sürmesi gibi. Ancak, doğanın kanunları insanlar tarafından yapılmamıştır ve insanlar tarafından bir kenara konulamaz. Onlar yapılmış değildir. Doğanın, 'kanun' kelimesinin genel anlamında kanunları bile yoktur. Sadece, doğada gözlenen olayların akıl ile uyum içerisinde genelleştirilmiş bir biçime indirgenen ifadeleridir bunlar, maddenin temel özelliklerinin formülleridir. Bunlardan kurtulmak veya bunları geçici olarak durdurmak ya da bunlara karşı koymak imkansızdır çünkü bunu yapmak için gereken çabanın kendisi bu kanunlarla uyum içindedir ve bedeli, bir süreliğine görülmez olmasına karşın, her hata kaynağından bağımsız olması nedeniyle bir kesinliğin mutlağı ile uyumludur. Hiçbir hile, hiçbir manipülasyon bir milyonuncu miligramında bile bir milyar ton suyun içindeki oksijen miktarını değiştiremez. Varolan hiçbir şey, bir karmaşıklıktan bir diğerine geçerken şeklini değiştirse de hiçbir zaman ne yok edilebilir ne çoğaltılabilir ne de azaltılabilir. Bu, aklımızdaki düşüncelerin yalnızca bir tanesini oluşturan bir karbon atomu için doğru ise, bütün düşündüklerimizin ardında duran şu çok daha basit insan ruhu için daha mı doğrudur? Bundan şüpheniz mi var? Yanıt gelir: Kim şüphe duyar?

Sihirbaz belki de bir süprüntü yığınının altın yapmayı deneyen biri gibi -en iyi ihtimalle- kendi karmaşıklıklarını kalıcı kılmayı deniyordur. Ama pek çok sihirbaz şeylerin bu kadar derinliğine inmez. Anın faydalarına göre ayarlanır onlar.

Douglas büyük olasılıkla nihai kaderi ile ilgili bir parmak şıkırdatılmasını¹⁴⁰ umursamazdı. Bu onun bilerek bunu düşünmekten sakınması ile ilgili olabilir, ama her nasıl olursa olsun, şu an için amansızca Cyril Grey'e olan nefretinin peşinden gidiyordu.

Sihirbazın, büyük operasyonlar -şeytani fişek gösterisi için hazırladığı 'havai fişekler'- için tahsis ettiği ve hazır tuttuğu bir yeri vardı. Burası Seine ve St. Germain bulvarı arasındaki bir caddede bulunan bir şarap mahzeniydi. Giriş, Douglas ve Balloch'un - bir kadınınmış gibi göstererek - aralarında sahip oldukları, ucuz fahişelerin kullandığı bir ev için nispeten saygındı. Evin aşağısında Paris'teki apaçilerin dans etmek ve topluma komplolar kurmak için bir araya geldikleri bir mahzen vardı. Efsane böyle söylüyordu ve sabitlenmiş süngüleri ve horozu çekilmiş revolverleri önlerindeki masada duran iki iri yapılı polis şenliklere nezaret ediyordu, çünkü gerçekte Douglas apaçilerin hiç para harcamadıklarını ve mahzeni Amerikalılar, Londra'lı yoksullar, Almanlar ve Paris'e heyecan bulmak üzere kısa bir gezinti için taşra köylerinden gelen köylü kuzenler için bir gösteri yeri olarak işletmenin daha çok para getireceğini fark etmişti. Bir manavdan daha tehlikeli olmayan herkes uzun bir yıl boyunca pek çok kez bu eşiği aşmıştı ve içerken, küfrederken, kan-kan olduğu söylenen bir dansı yaparken ve fırsat buldukça birbirlerine şişeler ve bıçaklar fırlatırken gördükleri apaçiler, zahmetlerinin karşılığı olarak "büyük şirket"lerin onlara ödediği kıt maaşa talim eden dürüst halktı.

Ama bu mahzenin altında polisin bile bilmediği, bir kere sinde ruhları depolamak için kullanılmış bir mezar vardı. Nehir seviyesinin altındaydı burası. Fareler, rutubet ve bayat alkol buraya bu tür yerlere özgü mutlu bir atmosfer veriyordu. Dünyada üzerinde sürekli polis denetimi bulunan kötü şöhretli bir evden daha fazla yasaların sonsuzca uygulandığı bir yer daha

¹⁴⁰ Parmak şıkırdatmak (*Snap of fingers*) İngilizce'de genellikle birisinin yüzüne karşı yapılan aşağılama hareketi olarak kabul edilir.

yoktur ve sihirbazın bir davet vermek için burayı seçmekteki kurnazlığı, rahatsızlıktan ve şüpheden tam anlamıyla azat edilerek ödüllendiriliyordu. Herhangi biri, günün ve gecenin herhangi bir saatinde her türlü gizlilik tedbiriyle, nöbetteki polisten alınacak bir kahkahadan daha fazlasına katlanmadan buraya girebilirdi.

Sihirbazın inine giriş, benzer şekilde, bariz yöntemlerle değil, kurnazca gizlenmişti.

Dans mahzeninden bir merdivenle ve yukarıdaki evin yatak odalarından birinden birkaç basamakla ulaşılan, "Troppman'ın sığınağı" olarak adlandırılan bir tür dolap rafı ile ilgili olarak, ünlü katilin bir keresinde üç gün kadar yatarak burada saklandığı söyleniyordu. Adamın el yazısı ve bazı kötü sözleri (yetenekli bir kabare şarkıcısının katkılarıyla) duvarların üzerinde teşhir ediliyordu. Bu nedenle herhangi bir ziyaretçinin yalnızca ortalama büyüklükteki bir adamı alacak kadar küçük olan bu odaya tırmanması çok doğal ve kuşku uyandırmayan bir şeydi. Ziyaretçinin yeniden görünmemesi de herhangi bir sürprize neden olmayacaktı. Çıkmak için diğer yolu kullanabilirdi, aslında doğal olarak böyle yapacaktı. Kendini yalnız bulduğu anda ise, eğer sırrı biliyorsa, zeminin bütünüyle alçalmasını sağlayan gizlenmiş bir manivelaya basabilirdi. Aşağı ulaşıldığında ise üç tane dik-açılı dönüşü bulunan, nihai savunma mekanına, dayanıklı bir oda için uygunmuş gibi duran düzgün bir kapıya çıkan -eğer gerek duyulursa birkaç dakika içinde suyla doldurulabilen- bir koridor bulunuyordu. Mahzene giden aynı derecede kurnazca düşünülmüş bir acil durum çıkışı da vardı. Burası Seine'in sularının altına açılan bir tür torpil-tüpü idi. Sıkıştırılmış hava-odası ile hazır hale getirilmişti. Kaçmak isteyen herhangi bir kimsenin yalnızca kalın şişe mantarından yapılmış bir kabuğun içine girmesi ve nehre atlaması gerekiyordu. En kötü yüzücülerin bile komşu iskeleye ulaşmaları kesindi. Ancak, bunun sırrını yalnızca Douglas ve bir başka kişi biliyordu.

Douglas'ın uyguladığı türdeki gibi esaslı bir sihirbazlığın en erken adımlarında, öğrenciden, suçu işleyeni insanların üstün tuttuğu duygulara, özellikle de aşka karşı katı ve duyarsız kılan ahlaki suçlara kendini alıştırarak insanlığını bozması ve sakatlaması isteniyordu. Kara Loca bütün üyelerini gaddarlık ve adiliğin düzenli uygulamaları içine dahil ederdi. Guy de Maupassant şimdiye kadar anlatılan en iğrenç hikayelerden ikisini kaleme aldı. Bunlardan biri, bir attan nefret eden bir çocuk, diğeri ise, onların merhametine bırakılan kör akrabalarına işkenceler yapan bir köylü ailesi hakkındadır. Bu yüce sanatçının elleriyle orada yazılmış olan böylesi bir iğrençlik benzerinin yapılmasına izin vermez. Saygı dolu bir anıştırma yeterlidir.

Bütün doğal dürtüleri bastırmanın, Kara Loca'nın sisteminin başlangıcı olduğunu söylemek yeterli olacaktır. Daha yüksek derecelerde öğrenci daha esrarengiz güçleri kendi çıkarı için kullanmaya başlar. Douglas'ın karısının aşkını, kadının kalbini yaralamak için kötüye kullanması, en iyi yargıçlar tarafından bir klasik olmaya uygun görülürdü.

Daha içteki daire, Douglas ve çevresindeki on dört adamı ve kendisi de ona karşı sorumlu olmasına rağmen Douglas'a bile gizemli görünen şu insan, "Annie"¹⁴¹ ya da "A.B." olarak bilinen kadın, bağların en korkuncu ile adama mühürlenmişlerdi. Kara Loca'da yeminler gereksizdir, ıskartaya çıkarılan ilk şeyin bunlar olması bir şereftir, bunların tek yararı aptalları korkutmaktır. Ama Ghaaghazel olarak bilinen on dörde katılmadan önce soğukkanlılıkla bir cinayet işlemek ve kanıtlarını Douglas'ın eline teslim etmek zorunluydu. Böylelikle sihirbazlıktaki her adım aynı zamanda kölelik yolundaki adımlardır. Bir başkasının eline, ne tür bir kazanç beklentisiyle olursa olsun, böyle bir güç veren o kişi, ters psikolojinin gizemlerinden birini oluşturur. Locadaki en yüksek derece Thaumiel-

¹⁴¹ Annie Besant (Teosofik Cemiyetin başkanlarından) ünlü Teosofik yazar.

Qeretiel¹⁴² olarak adlandırılıyordu ve sadece iki kişi bu seviyede idi: tek başlarına Loca'nın bütün sırlarına sahip olan "Annie" ve Douglas. Yalnızca onlar ve On dörtler mahzenin anahtarlarına ve birliğin sırlarına sahiptiler.

Yeni başlayanlar orada inisiye oluyorlardı ve onları içeri alma yöntemi memnun edici ve kurnazcaydı. Camlarının ardında çelik bir plaka bulunan sıradan bir çift motor gözlüğüyle gözleri körleştirilip bir araba içinde eve götürülüyorlardı.

Mahzen sürekli olarak ruh çağrılan bir yer olarak düzenlenmişti. Bu Vesquit'in Napoli'de kullandığı düzenden çok daha karmaşıktı, çünkü bu karmaşa içinde Loca'nın güvenliği yatıyordu. Zemin, On dörtlerin bile tam olarak anlamadığı sembollerle doluydu. Elde olmadan üzerlerinden geçilen bu sembollerden herhangi biri, bir hain için büyüsel bir tuzak olabilirdi ve On dörtlerden her biri aslında tam olarak böyleydi, daha üstün bir yere hak kazanmak için böyle olmaları gerekiyordu, bu Dinsizlerin Dinsizi yer aşağılayıcı korkularla korunuyordu.

Randevulaşılan saatte kendisini Kont'un apartman dairesinde hazır eden Bay Butcher, takması gerekli gözlükleri döşenmişti ve Sihirbazların jargonunda mahzenin karşılığı olan Beth Chol'a ya da Korku Evi'ne götürüldü.

Balloch, Cremers, Abdül Bey ve Douglas'ın karısı hali hazırda orda bekliyorlardı.

Prosedürün ilk kısmı, Bayan Douglas'ın kendi vaftiz töreninde edilen yeminleri resmi olarak reddetmesine, Hristiyanlıktan törensel bir biçimde ayrılışına ve dinini reddedişine dayanıyordu. Bu eylem Hristiyanlığa herhangi bir düşmanlık duyulmadan, kadının varlığının Lisa'nın kızlık adıyla yeniden vaftiz edilmesinin sağlanması için yapılıyordu. Daha sonra, İslamı reddetmesi ve Markiz la Giuffria'nın adıyla vaftiz edilmesi için Türk çağrıldı.

¹⁴² Kaba'da Klipot diye bilenen Karanlık Varlıklar hiyerarşiden bir Prens

Ardından, Amerikalı rahip onları kutsayarak Hristiyan dinine üye olarak kabul etmeye ve Kutsal Ayini uygulamaya girişti.

Son olarak, evlendiler. Kilisenin gizemlerine saygısızlık edildiği uzun ayinde, korku, prosedürün iş-benzeri sadeliğinde yatıyordu.

Bir kimse dindar bir Hristiyanın Hayırseverliğini, acı çeken bir ruhun isyanı ya da bir sefihin yarı çıldırmış histerisi söz konusu olduğu zaman, Kara Ayin yapmak için bahaneler bulurken hayal edebilir. Aydınlanmayı izleyen bir tövbeyi ve inayeti tasavvur edebilir. Ama bu en kutsal ayinlerin soğukkanlılıkla kötüye kullanılması, bunların aklı başında bütün insanların gözünde cinayetle eşanlamalı olan bir suça başlangıç oluşturacak şekilde rastgele kullanılması, Özgür düşünen birine ve hatta bir Pagana bile affedilmemesi gereken bir iğrençlik olarak görünmelidir.

Douglas, her şeyin yolunda gitmesi için hiçbir zahmetten kaçınmamıştı. Balloch ve Cremers her iki "çocuk"a da kefil olmuş ve Douglas'ın bizzat kendisi, üzerinde haklarının bulunduğu karısını evlenmesi için Türk'e vermişti.

Kutsallığa saygısızlığın dört dörtlük olabilmesi için vahşi biçimde gerçekçi bir temasa ihtiyaç vardı. Bu da ihmal edilmemişti.

Bu sefil ve suç içeren saçmalıktan Douglas'ın aldığı hazzın çoğu karısının acı çekmesinden dolayıcıydı. Fıskıran her pislik zerresinde kadının kalbi yeniden burkuluyordu. Üstelik bütün bunların, hepsinden daha korkunç, şeytanca bir eylemin başlangıcı olduğundan haberi yoktu kadının.

Görevleri biten Bay Butcher, Cremers ve Abdül Bey mahzenden dışarı çıkartılmışlardı. Balloch, gelirinin çoğunu sağladığı operasyonu sergilemek için içerde kaldı.

Ama henüz daha gizli türde pek çok sihir işleminin tamamlanması gerekiyordu. Şimdiye kadar kendisini şahit olduğu törenlerin ciddiyetsiz değil de gerçek şeyler olduğuna, karı-

smm gerçekten Lisa, Abdül'ün gerçekten de Marki olduğuna inanmaya zorlayarak, çalışma üzerinde güçlü bir zihinsel yoğunlaşma ile yetinen Douglas, şimdi çalışmanın kalbi ve beyni olarak öne çıkıyordu. Asıl -bütün sanatın dönüm noktası olan- güçlük, Cyril Grey'i işin içine sokmayı başarmaktaydı ve adamın imzasının bir numunesinin kullanılmasıyla bu güçlüğün üstesinden gelinecekti. Ancak, şu an kurbanın Hekate'ye ya da onun İbrani eşiti olan, çocukların yok edicisi Nahema'ya adanması gerekiyordu, çünkü o da ayın görünümlerinden biriydi ve Lisa bu gökcismine evlat olarak verildiği için, onun temsilcisinin de benzer bir büyü töreninden geçmesi gerekiyordu.

Douglas'ın ruh çağırma sanatında derin bir yeteneği vardı. Akıllı, maddi ve pratik bir düzenden ve güvenilmez inceliklerden oluşuyordu. Daha az özenli veya daha iyi-niyetli bir sihirbazın daha farklı bir düzeyde çalışıyor olabileceği bir zaman içerisinde,o, bir ruhu görülebilir şekilde meydana çıkmaya zorlamak için gereken büyük zahmete mutlulukla katlanıyordu. Sanatında öyle ilerlemişti ki benzer sahnelere uzun süre meskenlik etmiş, şu an sahibi olduğu gibi bir mekanın içinde yarım saate yakın bir sürede, istenilen herhangi bir demon'un görülebilir bir imgesini çağırabiliyordu, çünkü mekânın yaptığı çağırışımın, olasılıkla aklın yoğunlaşmasına yardım ettiği için, büyük önemi vardı. Görünüşe göre, bir King College Şapelinde, Cambridge'de kendinizi dindar ya da "Doğu"sunun Batısı'nda olması, koruyucu azizini temsil eden heykelin Jupiter heykelinin bir uyarlaması olması ve tüm mimarisinin, oranın asıl adının Temporal Power olduğuna şahitlik ettiğini vurgulaması ile Roma'daki St. Peter Katedralinde de kendinizi derin bir septik ya da Pagan'dan farklı hissetmeniz zor değildir. Gotik tarz, kullanılan tek mistik türdür. Tampliye ve Bizans yalnızca cinsellik dolayısıyla dindardırlar. Dikey olan spiritüel olandan daha ahlaksaldır, modern mimarının ise ifade ettiği hiçbir şey yoktur.

Beth Chol'da her zaman, kömürle yanan bir mangalın üzerinde ısınan bir kap dolusu taze boğa kanı bulunurdu.

Bilim gün geçtikçe, hayatın içinde, onun kimyasından ve fiziğinden daha fazla bir şeyler olduğu inancı çevresinde bulunmaya zorlanıyor. Okült sanatları uygulayanlar bu konuda hiç şüphe duymadılar. Yaşayan maddenin dinamik özellikleri ölüm anında ondan birden bire ayrılmazlar. Bu yüzden, hayatta kendi tezahürlerini arayan bu gibi düşüncelerin, bunu ya enkarnasyon yoluyla ya da sahibi olduğu Düşünce ya da Ruh tarafından terkedilmiş, hâlâ yaşamakta olan bir varlığı yakalamak yoluyla yapmaları gerekir. Sihirbazlar, dolayısıyla, taze kanın dumanlarını, çağırmak istedikleri demon'ların tezahürleri için bir araç olarak kullanırlar. Konu yeterince basittir, çünkü iblisler her zaman için duysal hayat üzerinde etki sağlamak için isteklidirler. Bazen bu gibi varlıklar insanları, büyüsel bir korunma olmadan karanlık bir odada oturarak ve etrafta gezinen herhangi bir hayalet ya da demon'un etkisi altına girmek ve bedenlerini ve akıllarını kullanmaları için onları davet ederek kendilerini kasten bir obsesyona sunacak kadar bilgisiz ve aptal görürler. Bu tiksindirici budalalık Spiritüalizm olarak adlandırılır ve başarılı uygulayıcıları akıllarının artık hiçbir işe yaramaması gerçeği ile tanınabilirler. Zihinsel yoğunlaşmayı ya da birbiriyle bağlantılı düşünceler dizisi kurmayı başaramazlar. Obsesyonu gerçekleştiren ruh, onların akıllarını dilediği gibi etkisi altına alarak güç kazanır ve ne zaman heves duyarsa, onların ağızlarını kullanarak aptalca ve budalaca sözler söyler. Gerçek ruhlar asla dünya hayatında tezahür etmek için böyle bayağı araçlar aramayacaktır. Onların yöntemleri kutsaldır ve Doğayla uyum içerisindedir.

Gerçek ruh bir vazgeçiş, henüz ölümlü özelemlerinden özgürleşmemiş olanları kurtarmak adına kendi ilahi yaşamının ve esrimesinin feda edilmesi olarak reenkarne olurken, demon, dindirilmemiş şehvetlerini tatmin etmenin bir aracı olarak enkarnasyon arar.

Acılar içindeki dilsiz bir canavar gibi, Douglas'ın karısı da buyrulduğu üzere yüzünü başka tarafa çevirerek kocasının korkunç ritüelini tamamlayışını seyretti, çünkü Hekate'ye bakabilen hiç kimsenin aklı başında kalamazdı. Hekate'ye söylenen özel büyümlü sözler, hayatın yenilenişine okunan lanetlerdi. Dinsel ayinin ölümcül gece-gölgesi ya da "ban otu" ve ödenmesi gereken sungusu, kara bir koyundan doğmadan yarılarak çıkarılacak kara bir kuzuydu.

Sihirbaz, alaycı bir kurnazlıkla, Hekate'yi memnun edecek şekilde, ruh varlığını hissettirdiği anda, bunları sağlayacağına dair söz verdi. Eğer bakmaya cesaret etselerdi bir şey görmüş olacaklar mıydı, bunu kim söyleyebilir? Ancak, mahzenin içerisinde sanki gerçekten de söylenen sözler ve buna eşlik eden ritüeller ile bir varlık çağırılmış gibi, bir soğukluk hissi hareket ediyordu.

Çünkü Hekate, Kutsal Kitap'ın sözünü ettiği "ikinci ölüm"dü. Doğal ölüm insan için, ötekilerin hepsinin yalnızca birer sembol olduğu, bütün dinsel ayinlerin en büyüğüdür. Çünkü o yaratıcı ile nihai ve mutlak bir birleşmedir ve Yaşam Tapınağının Direğidir, hatta maddi dünyada bile çünkü Ölüm Aşk'tır.

Douglas'ın karısı Tartaros'tan çağırılan bu iğrenç şeyin varlığını kesinlikle hissetmişti. Onun soğukluğunu iliklerine kadar duyabiliyordu. Hiçbir şey, kendi insan kaderini yerine getirmesine kocasının izin vermeyi sürekli olarak reddedişi kadar böylesine böğrünü yarmamıştı. Hatta sevdiği adam tarafından yapmaya zorlandığı fahişelik bile katlanılabilir olabilirdi, eğer sadece...eğer sadece...

Ama her zaman için Balloch'un yardımı talep edilmişti. Her zaman, müthiş bir endişe içinde ve bundan daha müthiş bir tehlike içinde kadının hayatının amacına engel olunmuştu. Hayatının gerçek fiziksel isteklerinden biri, açlık ya da susuzluk gibi ısrarlı ve insanı yiyip bitiren bir istek gibi güçlü olmasına karşın, çok da fazla bilinçli bir istek değildi bu.

Hayatı boyunca Hekate'nin yüksek rahipliğinde bulunan Balloch, hiçbir zaman, hizmet ettiği gücün çağrıldığı bir büyü ayininde bulunmamıştı. Sihirbaz, onun cerrahi kahramanlıklarını sayıp dökerken o -az da değil hani- titriyordu. Hizmetçisinin bağlılığını gösteren itimatnamesi Hecate'nin önündeydi şimdi. Adam korkakça suçların tümünü kazanç ve şantajlarına bir kulp uydurmak için işlemişti. Mesleğin büyü sanatı açısından önemi aklına bir kez bile gelmemişti. Büyüsel çalışması neredeyse tamamıyla, normal olmayan ve insanlık dışı kanallarla, bedensel zevklerin tatminine yönelmişti. Bu yüzden şiddetli bir kibir ile titrerken, ruhun batışı da buna karışıyordu. Çünkü ruhunun sahibesinin kısırlık ve ölüm olduğunu fark etmişti. Ve en korktuğu şey ölümdü. Douglas'ın alaycı sakinliği onu dehşete düşürüyordu. Bu büyük sihirbazın üstünlüğünü tanıdı ve onun yerine geçme umudu, içinde, ölüp gitti.

İşte o an Hekate içine girdi ve kendini karman çorman biçimde adamın beynine dolayıverdi. Onun yüksek rahibi olarak kaderine rıza gösterdi adam. Gelecekte onu memnun etmenin zevki için cinayet de işleyecekti! Bütün diğer sahibeler buna karşı uysaldılar! Thuggee'nin¹⁴³ heyecanı sarmıştı onu; ve manyakça bir vecd halinin spazmı içinde, tekrar ve tekrar onun hizmetinde çalışacağına yemin etti. Kara Loca'nın tek tanrıçası o olmalıydı - yalnızca Douglas'tan nasıl kurtulabileceğini de bir gösterebilseydi! Plan aniden geliverdi ona. "Annie"nin kendisinden daha yüce bir anlamda Hekate'nin yüksek rahibesi olduğunu hatırladı. Çünkü bir keresinde bu tür bir cinayeti desteklediği için kötü bir şöhret kazanmıştı kadın. Aslında bu suç yüzünden hapishaneye girmekten güç bela kurtulmuştu. Douglas'ı "Annie"den kurtulması için kışkırtacaktı - ve ardından kadın adına ona ihanet edecekti.

¹⁴³ Thuggee, Kali'ye tapan bir Hint kültü. Üyeleri Thug'lar olarak bilinir. Çoğunluğunu Hindu ve Müslümanların oluşturduğu kültürün büyük çaplı soygunlar yapmak ve seyahat edenleri boğarak öldürmek gibi eylemleri vardı.

Adamı tüketen duygu öylesine güçlüydü ki heyecan ve istek içinde titriyordu. Bu gece muhteşem bir geceydi: böylesine korkunç bir törende rol almak, adamın inisiyasyonunda bir adımdı. Duyduğu coşku yüzünden heyecan içinde yükselmişti. Dans bile edebilirdi. Adamın yaşlı kemiklerinde kendisini ısıtan Hekate, ona şeytanca bir sevinç bulaştırıyordu.

Yenilenen faaliyetleri için zaman yakındı.

"Hekate, sadece ölümün anası, bütün yaşamların bitiricisi!" diye haykırdı Douglas, en son büyümlü sözlerinde, "senin soğuk dişin uğruna insanın bu gizli pınarını adarken, öyleyse" ona benzeyenlerin hepsine aynısı olsun! Ve senin sunağının üzerine atacağıma da olsun, Lisa la Guiffria'nın evlatlarına da olsun!"

Epikaloume se ten en to keneo pnevmati, deinan, aoratan, Pantokratora, theropoian kai eremopoian, e misonta, oikian efstathousan, boşluktaki yerde ikamet eden, anlamsız, korkunç, acımasız, onuru ve kederi inşa eden, refah içindeki yuvadan nefret eden ve adıyoruz, gösterileni ve mühürlenmiş olanı, ismi olanı ve adsız olanı yıkıma doğru...

Bu sözlerle başlayan dehşet dolu laneti on üçüncü tekrardan sonra bitirdi. Ardından Balloch'a döndü ve eyleme geçmesini söyledi. Üç dakika sonra, sunağın üzerinde yatan cesur kadının ısırılmış dudaklarından elinde olmadan bir çığlık koptuğunda cerrah bir küfür savurdu ve rengi soldu.

"Neden anestezi vermeme izin vermiyorsun?" dedi kızgınca.

"Sorun ne? Kötü mü?"

"Körolası. Bu çok çirkin. Burada ihtiyacım olan hiçbir şey yok!"

Ama hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Düşündüğünden çok daha iyisini yapmıştı.

Yüzündeki kan aniden çekilen ve yüzü bembeyaz kalan Bayan Douglas, sonsuz bir gayretle başını kocasına doğru kaldırdı.

"Seni her zaman sevdim," diye fısıldadı, "ve seni şimdi de seviyorum, ö...lür...ken."

Başı tok bir çarpma sesiyle boş levhanın üzerine düştü. Hiç kimse kadının, Douglas'ın verdiği yanıtı duyup duymadığını söyleyemezdi:

"Seni domuz! Bütün gösteriyi berbat ettin!" dedi adam. Çünkü aşk içinde, Aşkın yüce ismini söylemişti kadın ve efsun, bir rüyadan çok daha hızlı çözünüvermişti. O an için Hekate yoktu, sihirbaz falan da yoktu. İki katilden ve onların arasındaki bir şehidin cesedinden başka hiçbir şey yoktu.

Douglas, Balloch'a herhangi bir kötü söz söylemedi.

"Bu işi sen temizleyeceksin," dedi, bir küçümsemeden ya da bir hırlamadan daha derin yaralar açan bir sadelikle. Ve mahzenden çıkıp gitti.

Kendi başına kalan Balloch isteri geçirdi. Bedenini ilahi bir varlığın ele geçirmesinin ilk meyvelerini fark ediyordu eylemlerinde. Aslında tanrıçaya sungusu gerçekten de harikulade olmuştu. Bütün coşkunu geri geldi: artık, Hekate ona bütün insanlardan daha fazla iyilikte bulunacaktı.

Ama önce şu ölü bedeni yukarı götürmesi gerekiyordu. Yaşlı kadın bu tür şeyleri anlardı. Kadının ölümünü doğrulayacaktı adam. Zavallı bir fahişe için hiçbir yaygara kopmayacaktı. İşini bitirir bitirmez de Londra'ya dönecekti ve "A.B."ye anlaşılmadan bahsedecekti.

XX.**WALPURGIS GECESİ**

NAPOLİ'DE bahar istekli adımlarla ilerlemişti ve yürüyüşünde kendi ilahlığını açığa vuruyordu ve Nisan sonunda Apenin dağlarında, Alban'da ya da Apulian Tepesinde hiç kar örtüsü yoktu.

Ayın son günü yaz ortası gibi sıcak ve sakindi. Posillippo'nun bayırları okyanustan bir nefes rica ettiler ve görmezden gelindiler. Denizin üzerinde öyle ağır bir pus vardı ki, yalnızca Capri değil, yalnızca günbatımını delen mavi mahmuz değil, Vezüv Dağı'nın kendisi bile Iliel ve arkadaşlarının bulunduğu villadan saklanmıştı.

Günbatımı kasvetli ve muhteşemdi. Diskin bizzat kendisi, öfkeli Kızılderili kızılığının belirsiz şiddetiydi. Onun acısı, pus boyunca kasvetli bir safran döküyordu ve ufuktaki fırtınabulutlarının fantastik şekillerdeki uçları, gerçek bir serap, kendi kayalık doruklarının abartılmış ve bozulmuş imgelerini ekliyordu, bu yüzden bir kimse canavarların -ejderhalar, hipogrifler, khimairalar- sis içinde hareket ettiği bir hayaletler saturnalyasında olduğuna yemin edebilirdi.

Iliel Yaşlı Kadın ile görüşeceği ve Şabat ayinine başlayacakları karanlığın zamanının gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Clara kardeş ile iki adam arasında uzun bir görüşme yapıldığına dikkat etti. Evden ne zaman ayrılacaklarını kararlaştırdıklarından emindi. Bu şüphe, sırayla önce biri sonra diğeri, iyi geceler demeye geldiklerinde doğrulandı. Onları Şabat ayinine kadar takip etme konusunda hiçbir zaman olmadığı kadar kararlıydı.

Saat dokuzda, "Onlara kendi irademi, Işığın Kanununu kabul ettireceğim,"¹⁴⁴ nakaratıyla büyüsel muhafızların çağlar boyunca kötü ruhları defetmek için okuduğu duayı güzel sesinin yumuşak ve alçak, yine de sert, tonlarıyla söyleyen, daha üstteki taraçayı adımlamakta olan, Onofrio kardeşin devriyesinin ayak sesleri dışında bahçedeki her şey suskundu.

Iliel küçük öksürüğünü gerçekleştirdi ve kendisini çok iyi bildiği patikanın üzerinde buluverdi. Kayaya ulaşması sadece birkaç dakika sürdü ve Yaşlı Kadın onu orada bekliyordu.

"Önce sana şunu söylemeliyim canım" diye başladı, herhangi bir giriş yapmadan önce "benim söylediklerimi yapmak konusunda çok dikkatli olmalısın-o ülkede."

Bu, aynı şarkının bir tek kelimesi değiştirilmiş haliydi.

"Öncelikle, hiçbir şey hakkında, o şeyin ismini söyleyerek konuşmamalısın-o ülkede. Öyleyse, eğer bir dağın üzerinde bir ağaç görürsen, senin için, 'Yüksekteki yeşile bakın' demen daha iyi olacaktır, çünkü bu onların konuşma şeklidir-o ülkede. Ve ne yaparsan yap, onu yapmak için yanlış bir neden bulmalısın-o ülkede. Eğer bir adamı soyarsan, bunu ona yardım etmek ve onu korumak için yaptım demelisin:ahlak kuralları böyledir-o ülkede. Ve değerli olan hiçbir şeyin değeri yoktur-o ülkede. Eğer bir dahi olmak istiyorsan, son derece sıradan olmalısın-o ülkede. Ve hoşlandığın herşeyden sanki hoşlanmıyormuş gibi yapmalısın ve orada olan bir şey için, sanki orada yokmuş gibi davranmalısın-o ülkede. Ve komşunla gevezelik etmek istediğinde, her zaman için kendini din ve ahlak ve insanlık ve özgürlük ve ilerleme adına feda ettiğini söylemelisin-o ülkede."

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Iliel, "yoksa İngiltere'ye mi gidiyoruz?"

¹⁴⁴ 'On them will I impose my will, the Law of Light', Ortaçağda karanlık güçleri çağırınada kullanılan bir söz. Crowley bunu Eliphas Lévi'nin eserlerinden aldı. Tüm Evokasyonları (celp ayini) "Majisycn" başlığı altında Equinox'da (1909) ilk kez yayımlandı.

“Buraya Stonehenge diyorlar-o ülkede.” Ve Yaşlı Kadın başka hiçbir söz söylemeden Iliel’i kayanın yarığına sürükledi. İçerisi çok ama çok karanlıktı ve dağınık taşlara takılarak sendeledi. Ardından Yaşlı Kadın küçük bir kapı açtı ve kendisini dar bir pencere çıkıntısı üzerinde dururken buldu kadın. Kapı arkasından neredeyse onu dışarı itecek hızla kapandı. Çıkıntının ötesinde Yıldızlar Uçurumu’ndan başka hiçbir şey yoktu. Korkunç bir baş dönmesine tutuldu. Bu zalim boşluğun üzerine düşmek üzereydi ki Yaşlı Kadın’ın sesi geldi: “Dışarıda söylediklerimin hepsi saçmalıktı, Gwalkinlerin¹⁴⁵ izimizi kaybetmeleri için söyledim, canım. Sadece bir tek kural vardır, o da, her şeyi olduğu gibi kabul etmektir-o ülkede.”

Iliel’i, bilerek pencerenin denizliğinden aşağı attı. Bir çığlık atarak karanlığın içinde uçtu kadın. Ama tombul, küçük papaz, ona adacığın üzerindeki şatoya gitmesi gerektiğini açıkladı. Buz tutan gölün üzerinden yürürse yol kısaydı ama girişin nerede olduğuna dair herhangi bir işaret yoktu. Şato kayanın kuraldışıliklarına kurnazca uyduğu için, bir kimse sadece duvarları görebiliyordu. Herhangi bir kapı olduğuna dair bir iz yoktu. Duvardaki pencereler de çok yüksekteydi. Ancak, Iliel oraya vardığında kendini içerde buldu, oraya nasıl geldiğini asla anlayamadı. Golf sahasına giden merdiveni tırmanmak kolaydı, ama kalyonun ana güvertesi, binlerce çeşmesinden fışkıran yağ yüzünden kaygandı. Yine de, en sonunda saç fırçasının asılı olduğu gardroba gelmişti kadın ve kaçınılmaz eğlencelere dalarak zaman kaybetmedi. En sonunda yol açılmıştı! Solda çam ormanları, sağda ise karınca tepeleri vardı. İlerde, sahilde ise kırılan dalgalar boyunca papaz ile Yaşlı Kadın’ın vardıkları ve Çinli bir Tanrı’ya ibadet etmekle meşgul oldukları çalılıklı pagoda vardı.

Tabii ya! Bu Cyril’di, her zamanki gibi Onofrio ve Clara kardeşleriyle birlikteydi, ne kadar da aptallık etmişti!

¹⁴⁵ Şer güçler.

Bütün bunlara rağmen, kurbağalar sonsuz gevezelikleri ve gülüşleriyle tam bir baş belasıydılar ve mücevherlerini çok göze batacak şekilde ve cömertçe takmışlardı.

Cyril ve iki arkadaşının oluşturduğu üçgenin binlerce üçgen arasından yalnızca bir tanesi olduğunu fark etti ve her üçgen devasa bir örümceğin ağında bulunan düğümün üzerindeydi. Her düğümde buna benzer bir üçlü bulunuyordu ve her kişi farklı farklıydı. Kendisine tapan çiftleri ile birlikte, bunun gibi milyonlarca tanrı olmalıydı. Her ırk ve iklim ve çağ temsil edilmişti. Meksika ve Peru tanrıları, Suriye ve Babil tanrıları, Grek ve Roma tanrıları, Etyopya'nın saklı bataklıklarının, çöllerin ve dağların tanrıları. Ve ağın düğümünden düğüme uzanan her ipliğinde, inanılmaz böcekler ve garip hayvanlar ve devasa sürüngenler dans ediyorlardı. Dans ediyorlar, şarkı söylüyorlar ve çılgınca dönüyorlardı, bu yüzden ağın tamamı hareketten oluşan katıksız bir şaşkınlıktı. Kadının başı dönüyordu. Ama oldukça tuhaf bir öfkeyle doluydu şimdi. Yaşlı Kadın'ın kendisine ihanet ettiğini düşündü. Bir nedenle üçgene yaklaşmanın imkansız olduğunu anlıyordu: onu bir başkası gibi görünerek bu Şabat ayinine getirmiş olanın bizzat Clara kardeş olması gerektiğini düşündüğü için çok öfkelenmiş ve tüm bu rezil eğlenceden midesi bulanmıştı. Her tapınan çiftin kollarında yeni doğmuş çocuklar olduğu ve bu çocukları, onları aldığı gibi aceleyle ağın merkezine fırlatan tanrılarına sundukları dikkatini çekiyordu şimdi. Bu, zalimliklerle dolu ağları takip ederek, altı bacaklı örümceğin kendisini gördü kadın. Örümceğin kafası ve gövdesi, karanlığın ışınlarını her yöne fırlatan hareketli gözlerle ve avını herhangi bir pişmanlık ya da duraksama olmadan emen ve sallanmakta olan ağın yeni bir ipliği olarak dışarı çıkaran ağızlarla kaplı tek bir kara küre oluşturuyordu.

Iliel bu görüntünün yarattığı korkuyla titredi. Bu, kadın için anlatılamaz ölçüde büyük bir korkuydu, kadın yine hipnotize olmuştu ve yardım alamayacak durumdaydı. Bir gün ken-

disinin de karanlığın bu dehşetli ve şeytansı gücünün avı olacağını hissetti için için.

Bakmayı sürdürdükçe, tanrıların ve tanrılara tapanların da bu ağız için birer lokma olduğunu anlıyordu. Ara sıra ayaklardan birinin bir üçgenin etrafına dolandığını ve onu, tanrıyı, tapınağı, tapınanları örümceğin şişkin karnına doğru çektiğini görüyordu. Sonra bunlar, biraz değiştirilmiş bir biçimde, aynı anlaşılmaz ritüeli tekrarlamaları için yeniden, vahşice dışarı atılıyorlardı.

Güçlü bir titremeye bu iğrenç seyirden kendini kopardı kadın. Bütün ışıyla ve güzelliğiyle iyiliksever dünya neredeydi? Yanılsamaların, hayalgücünün krallıklarını, yaşamdan daha karanlık ve daha ölümcül gerçeklikleri keşfetmek için neden Lavinia King'i bırakmıştı, Tanrı aşkına? İhtiyaç duyduğu tek şeyin, insanlığa ve her zaman yaşamış olduğu basit tensel hayata geri dönmek olması fazla sorun değildi. Bu yaşam biçimi soylu değildi, mükemmel değildi, ama gaddar, kötücül ve korkunç hayaletlerin bu kabusundan, lanetlenmiş bu görüntü oyunundan daha iyiydi.

Kendini geri çekti. Bir an için bilincini tamamen yitirdi. Daha sonra, villadaki yatağında buldu kendisini. Hararetli bir enerjiyle kanepeden sıçradı ve seyahat elbisesini giymek için gardroba koştu. Taraçanın duvarından dar geçite atlamak kolaydı. Bir saat içinde Napoli'de güvende olacaktı. Ve sonra, elbiseyi giyebilmesi için önce üzerinde bazı değişiklikler yapması gerektiğini fark etti. Hiddetle, olabildiğince çabuk işe girdi; işi bitirmek üzereyken kapı açıldı ve Clara kardeş yanı başında durdu.

"Gel, Iliel," dedi, "Mayıs Sabahını karşılama zamanı bu!"

Öfkelenen kız, kızgınlık ve tiksintiyle geri çekildi. Clara kardeş ise nazik ve sevecen bir halde gülümseyerek duruyordu. Iliel neredeyse elinde olmadan kadına baktı ve onun tüm varlığının çevresinde oynayan ışıktan, fiziksel auraya ve meleksi bir

mutlulukla aşkınlaşan, gözlerindeki ateşe bakmaktan kendini alamadı.

“Bahçede bizi bekliyorlar,” dedi, Iliel’i hastasını taşıyan bir hemşire gibi kolundan tutarak. Ve kadın, işlenmiş gümüş hilalleri, ay tılsımları, sallanan gerçek inciden ağır püskülleriyle, mavi kadifeden harika lunar örtüyü çekti omuzlarına ve başının üzerine aytaşlarından üçlü bir taç taktı.

“Gel hadi, bekliyorlar.”

Böylece Iliel bir kez daha bahçeye götürülmeye katlandı. Güneşin ilk ışıkları, doğu yönünde Posilippo’nun doruğunu yaldızlıyor ve gül rengi parmaklarıyla gökkubbenin solgun mavisini çınlatıyordu. Bütün kafile, düzenli bir alay gibi Yaşamın ve Işığın Tanrısını selamlamak için bir araya toplanmıştı.

Iliel bu tapınma korosuna katılamadı. Kalbinde karanlık ve nefret, ağzında ise mide bulantısı vardı. Bu saf görüntünün altında ne de büyük iğrençlikler yatıyordu! Pekala, bırak olsun. Nasılsa gitmiş olacaktı.

Görkemli şarkının son hareketi de yankılanan hava içinde ölür ölmez, Cyril, Onofrio kardeşle yanına geldi onun. Kadını kollarına aldı adam. “Gel! Sana anlatacaklarım var.” Kadını mermer bir oturağa götürdü ve otturttu. Onofrio kardeş ve Clara kardeş onları takip etti ve büyük bir heykelin, Marsyas ve Olympas’ın yeşil bronzdan büyük heykelinin kaidesine oturdular.

“Çocuğum!” dedi Cyril, vakurca ve nazikçe, “Posilippo’nun doğu yamacına bir bak! Ve yukarıdaki yıldızlara bak, ne kadar da parlaklar! Ve körfezin sularının derinlerinde yüzen, parıldayan balık sürülerine bak! Ve sol kulağına bak! Ne güzel biçimi var! Ne de nazik bir pembeliği!”

Kadın ona aptallık etmemesini söyleyecek kadar kızgındı. Yalnızca, horgörüyle bakmakla yetindi. Adam ise sürdürdü. “Ama bütün bu şeyler oradalar. Onları göremezsin çünkü koşullar uygun değil. Ancak, gerçekte gözlerinin gördüğü başka şeyler var, ama sen görmüyorsun, çünkü sen onları oldukları

gibi görecek şekilde eğitilmedin. Sabah güneşi altındaki Capri'ye bak! Onun bir ada olduğunu, bir rüya ya da bir bulut, ya da bir deniz canavarı olmadığını nereden biliyorsun? Yalnızca önceki bilgi ve deneyimlerinle kıyaslamalar yoluyla ve yalnızca hali hazırda aklında olan şeyleri görebilirsin - ya da onlara çok benzeyen, kendini aralarındaki ayrımın küçük yüzdesine göre ayarlayabileceğin şeyleri görebilirsin. Ancak, eğitim ya da deneyim olmadan tamamıyla yabancı şeyleri gözlemleyemez ya da kavrayamazsın. İlk kez öğrendiğinde alfabe sana nasıl görünür? Harfleri karıştırmaz mısın? Arapça sana, Roma yazısının Araplara görüldüğü kadar 'fantastik' görünür. Birini bir bakışta hatırlarken, diğeri üzerinde zahmetle, harf harf, ilerlersin ve büyük olasılıkla yanlış kopyalarsın. Geçen gece sana olan şey işte bu. Biliyorum oradaydın ve senin bir inisiye olmadığını bildiğimden, neler görmüş olabileceğini tahmin edebiliyorum. Şeyleri, görebildiğin kadarıyla 'kesin' olarak gördün. Yani, gerçekte olan bir şeyin aklının içindeki yansımasını gördün. Böyle bir vizyon ne kadar doğru olabilir veya ne kadar yanlış! Elime bak!" Aniden sağ elini kaldırdı. Diğeriyle, kadının gözleri ve eli arasında bir kitap tutuyordu.

"Göremiyorum onu!" diye bağırdı kadın huysuzca.

"Duvardaki gölgesine bak!"

"Şeytanın başı gibi!"

"Kutsama hareketini yaptım yalnızca." Kitabı alçalttı. Aynı anda kadın adamın söylediğinin doğruluğunu anladı.

Açılmış ağzı ve gözleriyle adama baktı. Adam her zaman alegorilerinin pitoreski ve bunları dramatik olarak sunmaktaki kurnazlığıyla kadını şaşırtıyordu.

"Ee, sonra?"

"Bu geçen gece gerçekte ne olduğunu anlatıyor - yalnızca, zaman gibi bir şey yok. Bu senin görmüş olduğun ve eğer kendi içindeki en yüksek noktaya ulaşabilirsen bir gün göreceğin şeydir."

Beyaz, parşömen bir defter çıkardı cebinden ve okumaya başladı.

"Kartalın ve Aslanın buran yeli!

Ağaç, Sîna dağıının üstündeki!

Yıldız ışığı ile toprağın evliliği!

Tanrının Azizlerinin gizemli Şabat ayini!

Bin, insan-içi-Tanrı olan süpürge sapının üstüne!

Gizli ismi Pan olan yabani keçiyi dürtükle!

Şu Değneksi Gökyüzü anlamadan kendi haksızlığını,

Bu toynakların altında yıldızlar toz kümeleri sanki.

Ayaklan ruhum! Uzunca bir adım ve boşluk geçildi,

Zaman, sol elinde ezilen bir haşhaş gibi,

Tutmak için uzanırken sağ elin ileri,

Tanrının Kadehini ve onu dudağına eğdin mi?

İşte bak! Bir ağdır ışığın pervane gibi dönen bütün ışınları,

İçinde Varlığın Gelgitlerinin çekildiği ve aktığı,

Pompalar Sonsuz gerilimi, Tek bir kalp atışı,

Hiçlikte Dumur olan bütün uç noktaları.

Işık, ışıkla, kışkırtır arzunun etrafında döndüğü mili,

Haç, Elementsel Ateşin Haçı üstündeki;

Yaşam, Gülün bütün çiçeklerin üstünde olduğu, Yaşamı çevreler

Ve aralarındaki evliliklerinde Aşktır onlar.

İşte bak! Her kargısında bir dünya yanar İhtişamın

Devrleri, dönüp duran, yüksek sesle haykıran ve bükülen

Yörüngesi boyunca ilerleyen, her kozmosun etrafından,

Gücünün babası, Kutsal Yılan

Enerji dolu, enerji dolan, sonuna kadar sürdüren kendini,

İnsan-yürekli, Kartal hareketsizliğinde, Aslan yeleli,

Kamçılandıkça sevinir kendi görkemi içinde

Zümrüd-ü- Anka tüyleri dönüşür ölümsüz küllere

Orda ki, bir damla, bir tohum ruhu hızla döner,

Dönüşler kendiliğinden ilerler ve bir güneş yaratır.

Işık Işıkla, içinde erir ışıldayan bir kasılmasının

Kozmik gediği geçip giden gökkuşağı yayılışının,

Hayatın içinde kristalize olmuş Işık, o hayat ki ışıldar
 Işığın içinde, onların majik halleri zayeder
 Aşkın mucizesini ve dehşetini bütün,
 Özgürlüğün tek kanunu ile bir yapılan İhtiyacın;
 Dört parçalı çiçeği Tanrılığın, yaprak ve meyve
 Ve tohum ve çiçek, yayılan tek bir kökte,
 Bütün çiçeklerinin varlığını dönüştüren
 Delice coşkusuna kendi kokusunun.
 Bu ışığın her ışınındadır yıldız-kümelî çiyyer
 İçinde, bütün varlıklar onun uçuşuyla parıldar!
 Yaşayan bütün şeyler grubu, topluluğu
 Güler coşkulu ateşin sıçrayışıyla bu;
 İçilirler zerrecikler bu günışığında
 Kendi aşklarının enerjisinden oluşan şarapla.
 Değil hiçbirşey ufak, bayağı, tamamlanmamış böylesine,
 Ama işte dans ediyorlar kahin ayakları üzerinde;
 Ve ışığın ışıkla karşılaştığı yerde, bütün aşklar birleşir
 Tanrıyı, tapınanları, tapınağı gör
 Onun yegane ruhunu kavriyor her biri
 Yine de her biri herşeyin kaynağı ve merkezi!
 Kusursuz yapılmış kendi tutku dolu kısmında her biri,
 Birer dış hattır, birer yürek her biri!
 Her zaman, Bir içindeki Üçlük, iç içe geçmiştir,
 Her zaman Üçlük içindeki Bir yücelikle parçalanır,
 Merkezdeki Ruha doğru, özleri savrulur
 Ve çürümeyen bir dünya, ileriye fırlar,
 Sayesinde, Bir tek bütünün içinde Ruhunun
 Evrensel vecd halini görenin,
 O kendi aydınlanmasının dışında kalır,
 Yok edilemeyen durağından geri çekilir,
 Her şeyi tutar bir kol, savurup duran kılıcını
 Her parıldayışında Şeylerin yeni-tüylenen ruhlarını;
 Her şeyi görür bir göz, sel gibi akar parıltıları kanla
 Kendi evrenlerinin damarlarında
 Herşeyi soğurur, her kalabalık ağız alev alan,

İsmi söylemek için, söylenmez olan
Çağırır bütün ruhları, en büyüğünden en küçüğüne,
Hayal bile edilemeyen düğün şölenine;
Ve, karışır birbirine dinsel ayininde tıpkı-benlik'in
Bir tek Kelam ile özlerini yeniden yaratmak için;
Kalır bu Herşey, bu Herşeyin Babası ve Tanrısı
Onun gelgitlerinin ardında sınırsız azabı,
Tüm eylemin veya kelamın veya fikrin
Onu adlandırmayız biz, ya da ona Hiçlik deriz bu yüzden.
Bu Tanrı adındaki yalanın ardındaki gerçektir;
Gökyüzünü kirletir bu ve toprakta yaşar.
Bu bütün kürelerin merkezidir, insanlardaki
Ve yıldızlardaki alev, Ruhtur ismin ardındaki,
Yaşamın pınarı, Tekerleğin dingili,
Her şeyi-hareket ettiren, yine de hareketsiz Tek Şey'dir kendisi.
Ona tapma sakın, çünkü o sana taptı,
Sonsuzluğunun gölge şekli.
Kendini yukarıya kaldır! Yok edecek kadar güçlü ol engellerini!
Çünkü işte bak! Boyun aşıyor yıldızların boyunu."

Cyril defteri yerine koydu. "Dil," dedi, "en ilkel kaynaklarından, sözlü bir nahoşluk olmaması için diğer bazı konuları gerektiği gibi ihmal ederek, peynir satma İdeali üzerinde tutkuyla yoğunlaşmış insanlar tarafından geliştirilmiştir. Bir kimse mistik deneyimi kelimelerin içine koyamaz. Bir kimse bir olayı, en fazla, bir tür soğuk ve cansız bir kesinlikle tasvir edebilir ya da esrimenin ne olduğunu belirsizce düşünebilir. 'Ey gökyüzüne doğru yan yan esen rüzgarlı yıldız!'¹⁴⁶ dizesini bilirsin. Eğer çözümlersen hiçbir şey ifade etmez, ama birileri sana bunun ne olduğunu asla söylemese de, bir şeyler hakkında fikir verir. Senin gördüklerinin, sevgili Iliel'im, benim söylediklerime oranı, benim söylediklerimin Clara kardeşin gördüklerine oranı ile

¹⁴⁶ Crowley'in, *Eight lectures on Yoga* adlı kitabından alıntı.

aşağı yukarı aynıdır: ya da, daha ziyade, öyleydi. Küssadan hisse: Kardeş ne zaman döner, biz de o zaman döneriz. Her ne kadar yeterli olmasa da, kötü dizelerimle seni cezalandırdığım için özür diledim. Böylelikle bu sabahki eğlence sonuçlanıyor. Onofrio kardeş şimdi bağışları toplama işiyle meşgul olacak. Kim ki fakire verir, Tanrı'ya da ödünç verir.¹⁴⁷ Faiz oranları ve teminat senedi ile ilgili ayrıntılar için barmene başvurun. Cömert olan can semiz olur.¹⁴⁸ Ama ben 'özel diyeteyim', tıpkı Geyiğin akarsularda diyet yaptığı gibi.¹⁴⁹ Sulayanın kendisi de sulanmalıdır¹⁵⁰: dalıştan önce soğuk bir duş alacağım. Anne'ler Toplantısı alışıldığı üzere Perşembe akşamı 8.30'da yapılacaktır. Henüz anne olmayanlar, ancak olmayı isteyenler, Vestry'de, görev bitiminde nazikçe bana başvurabilir. Clara kardeş, çabuk insanları dışarı çıkar lütfen!"

Cyril bütün bu saçmalıkları Genç Tatlı Şey türündeki bir papaz stajyerinin tonlamalarıyla söylemişti. Bu onun, yüzeysel olan atmosferi yeniden canlandırma yoluydu.

Illel onun koluna girdi ve gülümseyerek kahvaltıya gitti. Yine de ruhu hâlâ huzursuzdu. Adama Clara kardeş ve Yaşlı Kadını arasındaki özdeşleştirme hakkında sorular sordu.

"Evet," dedi adam, "onu, seni çok fazla yaramazlık yapmaktan alıkoyması için, dışarıda -Astral Düzlemde- gözcü olarak tutmak en iyisiydi. Ama yeminini tuttuğun ve çemberin

¹⁴⁷ Ayetin aslı, 'Fakire acıyan Rabbe ödünç verir; Ve karşılığını Rab ona öder.'(Süleyman'ın Meselleri 19:17) şeklinde. Crowley bu ayeti, 'Kim fakire verirse, onun eksigi olmaz, fakat kim ondan göz çevirirse, o çok lanet alır'(Süleyman'ın Meselleri 28:27) ayetiyle karıştırarak bu ironik cümleyi elde ediyor.

¹⁴⁸ 'Cömert olan can semiz olur; ve sulayan, kendisi de sulanır.'(Süleyman'ın meselleri 11: 25)

¹⁴⁹ 'Geyik akarsuları özlediği gibi, Canım da seni öyle özler, ey Allah'(Mezmurlar 42:1), bu ayetin ilk bölümünün İngilizce aslı 'As the hart panteth after the waterbrooks'. Crowley, panteth(özlenick) fiilini banteth(diyet yapmak) fiiliyle değiştirerek bir kelime oyunu yapıyor.

¹⁵⁰ 148'deki ayetin ikinci kısmı.

içinde kaldığın sürece başına asla gerçek bir zarar gelmez. Önemli olan nokta bu.”

Üstteki bilinçli benliğinde, akılcılığı ve onu her fırsatını bulduğunda kendi dürtülerine itaat etmekten koruyan, yüzey-sel terbiyesinin avantajı yüzünden genellikle daha iyi olan benliğinde tamamen tatmin olmuştu kadın. Üstadlarla olan ortaklığından memnun ve gururluydu. Yine de içinde, daha ziyade ondan üstün olmaları yüzünden, onlardan nefret eden ve onları kıskanan bir bilinçaltı güçsüzlüğü vardı. Onların bu yerlere ulaşmasının bedelinin, onun başlıca haz kaynakları olan hayvani içgüdü ve batıl inancın böylesi karanlıklarının bastırılması olduğunu çok iyi biliyordu. Şair, “balıkların kanatları olması için duydukları sonsuz gazap”tan bahseder. Ama balığa, bunun için solungaçlarıyla su pompalamaktan vazgeçmesi gerekeceğini söylerseniz, birkaç milyon nesilden ödün vermesi olasıdır, buna rağmen yüzen-kuş daha uygun ve daha kibar bir isimken, ona uçan-balık dersiniz bu kelime, içine dert olabilir.

Kadın, Clara kardeşten sürekli bir rahatsızlık duyuyordu. O patika üzerinde yaptığı gezintiler için nedeni de Cyril ve onun majisinden kurtulma fikri haline gelmişti. Hem, onu karşılamaya kendisi bile gelmemişti, yerine, kılık değiştirmesi ve düşünceleri hakkında casusluk etmesi için bu kadını ayarlamıştı! Bu, mide bulandırıcıydı.

Cyril sorunu uygun bir ışığın altına getirmekle, yapabileceğinin kesinlikle en iyisini yapmıştı. O da kıza bir hikâye anlatmıştı. “Bowling’in bir arkadaşının karısı, fiziksel ve zihinsel nitelikleri onu Bayan Şekerli-Çörek olarak takdim etmeme neden olan çok hoş bir bayan, bir keresinde kocası Lord Antony ile, önünde gördüğün (Hafifçe sola, çocuğum!), Napoli’de hayalet avındayken Manhattan’ın çöl adasında yalnızlığına terk edilmişti. Bayan Şekerli-Çörek, başka türlü olma olasılığı kabul edilmezse, Amerikalı kadınların bazen oldukları kadar erdemli bir kadındı. Ve zavallı bayan, çekici olmaktan çok daha fazlasıydı. Ancak, ruhların dünyasında, görünüşe göre, Peacock

Sokağı'ndaki ya da Times Meydanı'ndaki ölçütler geçerli değildi. Ve kadının ihtiyaçları bir süre sonra düzenli bir 'ruh aşıklar' kalabalığı tarafından karşılanmaya başlandı. Ona ne yapması ve nasıl yapması gerektiğini söylüyorlardı. Yemek, içmek, okumak, müzik, her ne yapıyorsa hepsi ruhların denetimi altında yapılmalıydı. Ve bir gün kadına, onun yapması için ellerinde büyük ve mükemmel bir iş olduğunu söylediler; insanlığın islah edilmesi gibi bir şeydi sanırım. Her neyse, çılgınca bir şeydi. Kadın o an için kendi eylemlerini aklıyla ya da sağduyusuyla eleştirecek güçten yoksundu. "Ruhlar" onun için Tanrının sesiydi. Böylelikle kadını para için bankaya ve Avrupa'ya yolculuk için bir Streamship Bürosu'na gönderdiler. Ve Liverpool'a vardığında, onu Londra'ya gönderdiler, Londra'dan Paris'e, Paris'ten Cenova'ya. Ve kadın Cenova'ya geldiğinde hangi oteli seçeceğini söylediler. Ve ardından onu bir revolver ve birkaç fişek alması için dışarı gönderdiler. Sonra horozu çekmesini ve silahın namlusunu alnına dayamasını söylediler. Ve de tetiği çekmesini. Kurşun bu sağlam, kemikten zırh tabakası üzerinde çok az etki yapmıştı. Ve hikâyeyi anlatmak için oradan kaçtı. Bu olayı farklı anlatacak kadar bile akli yoktu. Bu nedenle, çocuğum Astral Dünyanın hain Lotharius'u¹⁵¹ gibi bir namussuzla flört etmeye başladığında seni koruyup kollayacak nazik bir arkadaşın olması daha iyidir."

"Umarım böyle bir kadın olduğumu düşünmüyorsunuzdur!"

"Bütün kadınlar böyledir."

Kadın, dudaklarını ısırды. Ama sağduyusu ona adamın temel ilkesinin doğru olduğunu gösteriyordu. Keşke onu teşvik eden, son derece çekici ve tehlikeli olan biçimsiz güçleri bastır-

¹⁵¹ Lotharios, Nicholas Rowe (1674-1718)'un 1703'te yazdığı *The Fair Penitent* oyunundaki kurgusal ya da gerçek bir kişiliğin ismi. Oyunda, Calista isimli kadın kahramanı baştan çıkarır, sonra terk eder ve intihara teşebbüs etmesine neden olur. Lotharios kelimesi, daha sonraları benzer şekilde davranan kişileri nitelendirmek için kullanılır olmuş.

mış olabilseydi! Ama şiddetli isteklerinin yüksekliklerinde yaşayamadığı gibi, sırf bu yüzden dünyadaki hayatının güvenli düzlüklerinde de yaşayamıyordu. Bataklığın ve büyük mağaranın sesleri sürekli olarak onu çağırıyordu.

Yani, dışarıda yapılan uzlaşmanın içeride hiçbir kökü yoktu. Birkaç hafta içinde hem bedensel hem de akli olarak daha iyi ve daha sağlıklıydı kadın. Sonra yine somurtmaya başladı ve Clara kardeşin müdahalesine karşı uyanık olmaya son derece kararlı bir akılla, kendi söyleyişiyle, "peri-masalılığı"na geri döndü. Diğer dünyanın kuralları hakkında bilgi edinmeye başlamıştı ve belli bir ölçüde sembolleri ve anlamlarını ayırt edebiliyordu. Hatta belirli biçimleri çağırıp gönderebiliyordu. Kendisi ile Clara kardeş arasına aşılması güç bir engel koymuştu. Kendisini, dürtülerinin belli yaratıklarına saklıyordu, belirlenmiş bazı sınırların dışındaki yerlere gitmesine karşı çıkılmasına izin vermeyecekti.

Dünyevi yaşamında da belirgin biçimde hastalıklı huylar edinmişti ve onun türündeki bir kadın için intikam bir tek anlama gelirdi, artan şekilde kur yapma girişimleri ile garnizonu eğlendiriyordu. Öğretim Evi'nin idaresi bir tutkuyu, Püriten ülkelerde bu adla geçen, gezegen üzerindeki bütün ahlaksızlıklardan daha fazla lanet üreten ve en iyi ihtimalle hapis hanedekiler arasında paylaşılan şu yalnızca, renksiz mahrumiyeti ve durgunluğu değil de, hem etken hem de olumlu bir şey olan namusluluk erdemini içinde barındırıyordu.

Kadın, yaptıklarıyla yalnızca, kendisini tamamıyla gülünç duruma düşürdüğünü birkaç saat içinde anlayacak kadar zeki idi. Ama bu gerçek bile, onun, Dido'dan Potiphar'ın karısına¹⁵² kadar, pek çok dindar hanımın psikologlarımıza binbir zahmetle sergilediklerine benzeyen mizacını iyileştirme eğiliminde değildi.

¹⁵² Yusuf ile Züleyha hikayesindeki Züleyha.

Durum ara sıra havayı bir anlığına temizleyen bir patlama ile gün be gün gittikçe daha da zorlayıcı oluyordu. Öğrenim Evi'nin disiplini sorunun yayılmasını engelliyordu. Ancak, Cyril Grey, Onofrio kardeşe Edwin Arthwait ve onun eğlendirici arkadaşlarının işin dışında bırakılmasındaki etkili yöntem yüzünden her zamankinden daha fazla sinirli olduğu hakkındaki sırrını açıkladı.

"İnan, Edwin'i Lucifuge Rofocale¹⁵³ ile kol kola girmiş," dedi Cyril, "torbası Rabbi, Solomon'un Gizemli Muska'sının sağlık, zenginlik ve mutluluk veren araçlarıyla, aynı zamanda, "The Occult Review"un az bir paraya düzenli abonelerine verdiği şans benleri ve aşk büyüleriyle dolu olarak, hepimizi yok etmek için körfezden yukarı doğru gelirken görmek için kulaqlarımı bile verirdim."

Haziran ile birlikte Iliel büyük ve mutlu bir değişim geçirdi. Göğsünde çiçek açacak mucizenin bekleyişiyle büyüleniyordu. Somurtkanlığı kayboldu. Günün başlangıcından sonuna kadar tasasız ve sevinçliydi. Bezginliğe ve rahatsızlığa şikayet etmeden katlanabiliyordu. Clara kardeşe de arkadaş oldu ve gelmesi beklenen mücevher için iğnesiyle ufak ve zarif hazırlıklar yapmanın gerekli ve artık zevkli olan görevlerini yerine getirirken, saatlerce konuşuyordu onunla. Maruz kaldığı birkaç kısıtlamasının usandırıcılığını tamamen unuttu. Gençliğin neşesini ve şenliğini yeniden kazandı. Aslında onun için gerekli olan, eylemde bulunmanın yalnızca fiziksel varlığı ile önlem alınmasıydı. Artık hastalıklı hayallere teslim olmuyor ya da kötü fikirler aklına getirmenin ruhuna zarar verici keyfini duymuyordu. Evinde, romantizmin cennetindeyken dünyadaki en mükemmel hikâyenin kadın kahramanıydı. Cyril'e olan aşkı hassas ve daha yüce bir evreye girdi. Saygınlığı ve sorumluluğu için yaşıyordu kadın. Aynı zamanda, Doğa hakkında daha önce

¹⁵³ Lucifuge Rofocale, *Grand Grimoire*'a göre cehennem bölgesinin başbakanıdır. Dünyanın bütün zenginlikleri ve hazineleri üzerinde kontrol sahibidir.

hayatı boyunca tatmamış olduğu bir duygu da ediniyordu. Bahçedeki her yaprak ve çiçek arasında bir kardeşlik bağı olduğunu hissediyor, yelkenlileri körfezin mavi rengine noktalar konduran balıkçıların aşkları ile ilgili kendi kendine hikâyeler anlatıyor, Amerika'dan, Akdeniz'i turlamak için yola çıkan büyük, beyaz yolcu gemilerinin güvertelerinde ne tür romantizmlerin dans ettiğini merak ediyor, bahçenin aşağısındaki yokuşta oynayan çocukların maskaralıklarına neşe içinde gülüyor ve gürbüz köylülerin bir sepet dolusu balık veya çiçek ya da odun yığınlarını taraçalarının tepeden gördüğü dar yollarda bir yukarı bir aşağı taşıyışları ile şevkleniyordu. Yaşlılıktan her yanı kırıışmış çok neşeli bir balıkçı kadın vardı: yaşlı ve bir ömür boyu verdiği emeği belli eden bu kadın, gün boyunca neşeliydi. Parıldayan yükünün altında iki büklüm eğilirken bile asla durup el sallamamazlık, İtalyan köylülerinin içten sıcaklığıyla "Tanrı sizi korusun tatlı bayan ve size güvenli ve mutlu bir gün göndersin," diye seslenmemezlik etmezdi.

Dünya güzel bir yerdi ve Cyril Grey onun içindeki en sevgili delikanlıydı, kendisi de en mutlu kadın.

XXI.

BÜYÜK SALDIRININ YENİLENMESİNE VE NASIL GİTTİĞİNE DAİR

DOUGLAS, karısının ölümü yüzünden muhakkak ki rahatsızlık duymuştu. Ne de'olsa bir tür alışkanlıktı o. Yararlı bir işçi olduğunun hakkını vermek gerekiyordu. Bunun yanında, ona işkence etmenin zevklerini de özlüyordu. Balloch'un samimiyeti konusunda duyduğu şüpheler de gerçek bir rahatsızlıkta birleşiyordu.

Kariyerinin bu zor anında imdadına Cremers yetişti. Dul kalan bir arkadaşı bakması için ona bir kız çocuk bırakmıştı: çünkü Cremers'in güven telkin etmek konusunda harika bir yeteneği vardı. Bu kız evlat, Belçika'daki bir kadınlar manastırında eğitim görüyordu. Yaşlı kadın zaman kaybetmeden ona telgraf çekti ve o zaman geçerli olan iltifatlarla Douglas'a takdim etti onu. Hiçbir şey daha iyi zamanda ve daha hoş yapılamazdı. Genç kız, şimdiye kadar adamın gördüğü en tatlı ve büyüleyici güzelliğe sahip olmasının yanında kibar ve masumdur. Sihirbazı memnun etmek, kurnaz Cremers'in oyununda çok önemli bir noktaydı. Kadın hissettirmeden adamın ruhu üzerinde hakimiyet kurmaya başladı. Adam ilk başlarda, kadının, doğal olarak onu yok etmeyi isteyecek meslektaş "A.B." tarafından özel bir görevde çalıştırıldığından kuşkulandı. Çünkü tek başına ve en üstün olmak isteyen sihirbazın planı bütün rakiplerini, düşmanlarını ve ortaklarını yok etmekken, majisyen kendini sürekli olarak diğerleriyle bütünleştirerek ve varoluşun her unsurunda kendini bularak, Birlik içinde en üstün olana ulaşıyordu. Bu, nefretle aşk arasındaki farklılıktır. Kadını büyüsel olarak incelemek konusunda dikkatli davranmıştı ve

“aura”sında “AB”den hiçbir iz bulamamıştı. Aksine, kadının isteğinin “AB”nin yerine geçmek olduğu sonucuna vardı ve bu, adamın düşünceleriyle iyi uyuşuyordu. Ancak, öncelikle kadını On dörtler arasına almalı ve onun üzerinde kalıcı bir hakimeyet kurmalıydı.

Öte yandan kadın kendisini adam için tek başına bir hazine haline getirmeye istekliydi. Adamın ciğerini sürekli olarak kemiren tek azabın ne olduğunu biliyordu: Cyril Grey’in nefreti. Ve kendi kendine, bu beyefendinin kafa derisini sunarak adamı tamamen kazanmaya niyetlendi. Bir savaş baltası gibi kullanacağı dilini keskinleştirdi.

Güzel bir Nisan günü adamın konu üzerinde düşünmesini sağladı.

“Bak, yüce insan, sen ve ben şu ruh yazısı olayına yeniden bir göz atmalıyız. Bana öyle geliyor ki orada yapılan, bir şapşalın oyunuydu.” Kafasıyla nehirden tarafı gösterdi. “Ve sana Balloch konusunda da doğru yaptığını söyleyemem.”

Douglas kadına en tehlikeli ruh hali ile bir bakış attı. Yakın zaman önce olan manevra hakkında ne kadar şey biliyordu? Ancak, kadın uysalca devam etti.

“Bak şimdi. Bu adamları yakalamalıyız. Ve onları yaşadıkları yerde yakalamalıyız. Onların sağlam noktalarına vurdun. Sana bir şey diyeyim. Şu kız beş yıldır Lavinia King’le yaşıyor, Tanrının cezası! Terpsichore’un bu parlak kızını günde yalnızca beş dakika görüyorum, bende maneviyat namına bir şey bırakmıyor, yo, hayır bayım. Bak şimdi, büyük şef, oradaki balıkları yakalamak için suya vuruyorsun ve doğal olarak kaçıyorlar. Tanrı aşkına! Şuraya bak, ben bu işin peşine düşeyim. Bütün gerekense bir kanca bir ip ve bir kova dolusu balık yemi ve eğer ki onu karaya çıkaramazsam, bana bir daha güvenme. Ben her zaman önemli biri değil miyim? Blavatzsky’yi ben alt etmedim mi? Elbette yaptım. Ve bu ondan sonra elmalı pay yemek kadar kolay değil mi?”

Sihirbaz bir an kendi kendine düşündü. Ardından, bildiği şeytanlarına danıştı. Alametler şaşırtıcıydı. Belki de sorusunu belirsiz bir şekilde sorması gerekiyordu ve başka kelimelerle yeniden denemeliydi. Kendisine, yanında "yalancılık" hakkında anlaşılması imkansız "yanlış Dmitri" ve "hatalı at," gibi mesajların, aynı zamanda İskoçya ve bir ada hakkında saçmalıkların eşlik ettiği, olumlu bir "evet" yanıtı kazandıran 'Cremers, misyonunda başarılı mı, başarısız mı olacak?' sorusunu sordu. Sonra da Crémers'in Lisa'yı kandırarak yok edip edemeyeceğini sordu. Bu seferki yanıt daha ürkek olmasına karşın, öncekinden daha yerindeydi. Ama karısı öldüğünden bu yana şeytanları çok garip davranmıştı. Tereddütün ve hatta korkunun tuzağına düşmüş görünüyorlardı. Öyle bile olsa, yine de çıkardıkları sesler, adamın düşünceleri ile aynı hükmü verdi ve adam kadının teklifini doğru buldu.

Aynı akşamı bir kediyi kör ettikten sonra üzerine şırıngayla sulfrik asit fışkırarak işkence edip neşe içinde geçirdiler ve sabah Cremers yanında balık yemi olarak Abdül Bey ile Napoli'ye yapacağı yolculuk için hazırlık yapmaya başladı. Gidilecek yere ulaştıklarında kadın Abdül Bey'e manzaranın tadını çıkarmasını ve rahat olmasını söyledi. Zamanı geldiğinde onu uyaracaktı. Çünkü Cremers son derece pratik bir yaşlı kadındı. St. James'in inanan ve titreyen şeytanları gibi değildi. İnanmıyordu, ancak aynı şiddetle titriyordu. Doğruluktan nefret ediyordu, çünkü Doğruluk insanları özgür kılıyor ve bu yolla onları mutlu ediyordu. Ama onun, gözlerini ona kapamak için pek çok nedeni vardı ve majinin etkilerinden şüphe etmesine ve bütün spiritüel teoriyi küçümsemesine rağmen sonuçlarını inkar edemiyordu. Madame Blavatzsky'yi yok etmekle övünmesi boşuna değildi. Bir başka kadınla birlikte, sinsice ve kurnazlıkla, yüce-gönüllü Teozofist'in güvenini kazanmıştı ve uygun zamanını kollayıp ona ihanet etmişti. Aynı oyunu bir başka üstada da oynamıştı. Ama adam bunu öğrendiğinde ve kadın da durumun böyle olduğunu anladığında adam yalnızca

kibarlığını sürdürmekle yetinmişti. Kadının önündeki alternatifler tövbe etmek ya da beyin yangısı geçirmekti. O ikinciye seçti.

Majiye olan inançsızlığı, onu ilişkili olduğu bir diğer şeye teslim etmişti, ölüm inancına. Maji dışında korktuğu tek şey buydu. Aceleci davranma hatasına düşmüyordu bu yüzden. Kendi yöntemi içinde, kişiliğinin gücü çok büyüktü ve sabrın sonsuz kaynaklarına sahipti. Oyunu zafer kazanma düşüncesi olmaksızın oynardı ve bu, en önemli oyunları oynamanın sırrının yarısını oluşturuyordu. Doğruyu doğrunun kendisi adına yapmak Doğruluktur, bu tartışılmaz gerçeği Filistinlilerin bir itiraz sırasında size ve ahlaki değerlerinize küfürler savurduğu Sanata uygulasanız bile.

Cremers kötülük konusunda gerçek bir sanatçıydı. Bir dostuna ve hayır sever birine onarılamaz bir zarar verdiğinde mutlu bile olmuyordu. Hiçbir şey onu asla memnun edemiyordu ama bu gibi durumlarda kendini yeterli görüyordu. Görevini yapmış gibi bir duygu hissediyordu. Kendisini her türlü olası zevkten yoksun bırakır, gerçek bir Püriten ruhuyla, soyut mutluluktan nefret eder ve herhangi bir başkasının da böyle yapmasına rıza göstermediği gibi kendisi de, tek başına akşam yemeği yemekten hoşlanmazdı. Abdül Bey'e kalbinin arzuladığı şey konusunda yardım etmedeki temel nedeni Lisa'nın onun üzerine, lanetli balık suyunu dökme ihtimalinin yüzde kırktan fazla olmasına duyduğu alaycı güvendi.

Yaz güzel başladı. Güneş bir kez daha güney yarıküreye doğru dönmüştü. Aslan burcuna girmişti ve şiddetli ve soylu bir sıcaklıkla Posilippo'nun kuru bayırlarını çatlatıyordu. Iliel, zamanının çoğunu Ay Taraçasında iğne işleriyle, yüzen gemileri veya çalışan işçileri ya da onların eğlencelerini seyrederek geçiriyordu.

Ağustos'un ilk günüydü ve güneş batmadan az önceydi. Kadın, taraçanın duvarına yaslanıyordu. Clara kardeş günbatımı yakarısı için hazırlık yapmak üzere eve çıkmıştı. Aşağıdaki

dar yolun pürüzlü kaldırım taşlarının yukarısında yaşlı balık satıcısı kadın, üzerinde yüküyle zorlukla ilerliyordu ve olağan neşeli selamlamasıyla yukarı baktı. Yaşlı kadın bir anda kaydı ve düştü. "Korkarım belimi incittim," diye bağırdı, bir kaç azize yalvararak, "Kalkamıyorum."

Ilıel, İtalyanca kelimeleri ister anlasın ister anlamasın, bir kazanın doğasını da yanlış anlayamazdı ya. Hiç tereddüt etmedi. Bir anda duvara tutunup iyice alçaldı. Eğildi ve yaşlı kadına elini uzattı.

"Bak," dedi yaşlı kadın İngilizce, "şu çocuk senin için çıldırıyor ve Tanrı'nın dünyasındaki en sevimli adam o. Ona bir şeyler söylemeyecek misin?"

Lisa'nın şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. "Ne? Kim?" diye kekeledi.

"Yahu, şu kusursuz hoşluktaki Türk, Abdül. Onu mutlaka tanıyorsundur, hayatım!"

Cremers, Lisa'nın suratını inceledi. Yanıtı anladı. Kısa bir ısıklık çaldı ve köşeden Abdül Bey koşarak geldi. Lisa'yı kollarına aldı ve dudaklarına tutku dolu öpücükler kondurdu.

Kadının direnme gibi bir düşüncesi yoktu. Durum onu büyülemişti. Esir düşmüş prenses, gizli aşk macerası, masal prensi, her hecesi bir şiirdi.

"Aylar boyunca her saat seni özledim," diye bağırdı, adamın öpücükleri arasında, "neden, söyle neden daha önce gelmedin beni almaya?" Hiçbir fikri olmadığı için gerçeği söylemiyordu. Geçmiş, bu yeni dürtünün girdabıyla aklından silinmişti ve bir kez yeminini paramparça edip bahçenin büyülü çemberinin dışına çıkınca, ona bunları hatırlatacak hiçbir şey kalmamıştı.

"Şim-di-bur-dayım." Kelimeler adamın dudaklarından birer bomba gibi patlayarak çıktı. "Gel hadi, yatım şurda bekliyor."

"Götür beni...götür beni...nereye istersen."

Cremers bir görevmiş gibi çevikçe ayağa kalktı. "En iyisi buradan gidelim," dedi. "Hadi tüyelim!" Lisa'nın kollarından tutarak, kadın ve Abdül kıyı yoluna giden merdivenlere doğru aceleyle ilerlediler.

Onofrio kardeşin devriyesi bu manzaraya şahit oldu. Aldırış etmedi. Bu onun silaha sarılmasını gerektirecek bir olay değildi. Yakarı için çağrı yapıldığında olayı üstüne bildirdi.

Onofrio kardeş haberi sakın karşıladı ve selamlama törenini yapmaya girişti.

Bir saat sonra, akşam yemeği sona erdiğinde, evin içinde çanın sesi duyuldu. Gelen Simon İff'ti.

Cyril'i günlük kıyafetleri içinde giyinmiş buldu, üzerinde yeşil elbisesi yoktu. Walpurgis Gecesinden sonraki gün şiirini okuduğu taraçada puro içiyordu.

Üstadını karşılamak için kalkmadı. "'Praetor'a, firari Caius Marius'u, Kartaca'nın yıkıntıları üzerinde gördüğünü söyle!" diye bağırdı.

"Bunu kabul etmekte bu kadar zorlanma, delikanlı!" diye haykırdı yaşlı mistik. "Yanlış yapmayan insan hiçbir şey yapmamış demektir. Ama hatanı söylemek benim görevim ve bu işi zamanında sonlandırsaydık daha iyi olurdu. İşleminin tamamı kötü tasarlanmıştı. O veya bu şekilde başarısız olacağı kesindi. Hiçbir manevi gücü olmayan -hatta yoldan çıkarıldıkları zaman pek çok zayıf yaratığa yardım eden görenek kurallarından bile yoksun- bir kadın seçtin. Daha ilk başından beri onun er ya da geç 'Deney'i bir kenara atacağını öngörmüştüm."

"Sözlerin şimdi daha fazla içime işliyor, çünkü ben de daha ilk başından öngördüm."

"Yine de devam ettin değil mi?"

"Yo hayır!" Cyril'in gözleri yarı kapalıydı.

"Yo hayır demekle ne kastediyorsun!" diye haykırdı yaşlı adam keskince. Cyril'ini bir kitap gibi tanıyordu.

"Daha başlamadım bile," diye mırıldandı, delikanlı rüya görür gibi.

"Sorulmadan söyleyecek kadar kibar olmalısın."

Simon, bilgiççe dudaklarını sıktı.

"Geçen hafta gelen bu telgraf," dedi Cyril, isteksiz bir incelelikle cebindeki kağıdı çıkarırken. "büyük üzüntü içerisindeyken beni avuttu."

Simon İff kağıdı ışığa doğru döndürdü. "Horatii," diye okudu. "Şifreli bir kelime, sanırım. Ama bu Iona'nın zamanına ait, 'Kendisi'nin olduğu Kutsal Evden gönderilmiş!" "Kendisi", tarikat içerisinde tarikatın başını belirtmek için kullanılan bir kelimeydi.

"Evet," dedi Cyril, yavaşça, "Deney'i yaparken Kendisi'ni ilgilendirecek kadar talihliydim. Bu nedenle, Cybele kardeş Mahathera Phang'ın sorumluluğu altında oraya gitti!"

"Seni genç şeytan!" Bu Simon'un kırk yıldır şaşırıp kaldığı ilk an olmuştu. "Böylelikle düşmanın ateşini üzerine çekebilmek için bu küçük oyunu planladın?"

"Doğal olarak, Cybele kardeşin güvende olması ilk göz önünde bulundurulmuş şeydi."

"Ya 'Horatii'?"

"O şifreli bir kelime değil. Roma Tarihi'nden olmalı."

"Üç delikanlı!"

"Daha da çok, öyle değil mi?"

"Onlara ihtiyaç olacak," dedi Simon sertçe. "Ben de majiyle uğraşıyordum."

"Durma anlat."

"Altın Postun Aranışı, Cyril. Ejderha'nın dişlerini toprağa ekiyordum, hatırlar mısın? Silahlı adamlar hayatın içine sızdı ve birbirlerini öldürdüler."

"Ben silahlı adam falan göremiyorum."

"Göreceksin. Gazeteleri okumadın mı?"

"Ben asla gazete okumam. Ben bir şairim ve nasıl bir anne yalanlar uydurursa ben de kendi yalanlarımı aynı şekilde seviyorum."

"Avrupa savaşta, General Cripps'in¹⁵⁴ kadrosuna İstihbarat Memuru olarak tayin edilmeni sağlayarak eski işini geri aldım senin için."

"Kulağa anarşizm gibi geliyor. Her birinden güçlerine göre, her birine ihtiyaçlarına göre, bilirsin...Yeri gelmişken, ne yüzden çıktı? Herhangi bir şey mi?"

"İnsanlar bunun ciddi bilimsel incelemelerin ve küçük ulusların haklarının ihlal edilmesi vs. yüzünden olduğunu, devletler bunun ticari genişleme ile ilgili olduğunu düşünüyor. Ancak, ben biliyorum ki bunu yapan, Yeni Eon'un¹⁵⁵ kanının vaftiz edilmesi. Özgürlüğün endüstrileşmecilik tarafından boğulduğu bir dünyada Özgürlük Yasasını¹⁵⁶ nasıl ilan edebiliriz? İnsanlar öylesine köle haline gelmişler ki, başlangıcından beri dünyanın herhangi başka bir yerinde olsa bir devrime neden olacak yasalara boyun eğiyorlar. Taşınması demir bukağılardan bile zor olan sicil kartları v a. Tiranlarına, yoksulluklarının bile izin verdiği her zevki engellemesi için izin veriyorlar. Mağazadaki bir satıcıyı bir Curtius ve fabrika kızını bir Cornelia'ya çevirmek için yalnızca bir tek yol var ve ben o yolu tuttum."

"İşi nasıl hallettin?"

"Çok uzun süren bir iş oldu, ama bildiğin gibi Sör Edward¹⁵⁷ bir mistik. Balık tutma üzerine olan şu makaleyi görmüşsündür, umarım?"

"Ah, evet, biliyorum. Ama bu kadar bariz olduğunu bilmiyordum."

"Kendisi barizleştirdi onu. Ancak, yerinden olacak. Çok saf-düşünceli ve bir yıl sonra fanatikler adına gürültü kopar-

¹⁵⁴ Sör John French (1852-1925) Birinci Dünya Savaşında İngiliz Ordusunun Baş Komutanı

¹⁵⁵ New Aeon, Horus Çağı, Crowley tarafından 1904 yılında, Kanun Kitabıyla girildiği iddia edilen Yeni Çağ. Bkz Aleister Crowley'in *The Confessions* (İtirafı)

¹⁵⁶ Crowley'in kendisine 1904 yılında Aiwaz tebliğ edildiği iddia ettiği Kanun Kitabında açıklanan Özgürlük Yasası.

¹⁵⁷ Sir Edward Grey (1862-1933) Birinci Dünya Savaşında İngiliz Dış İşleri Bakanı

maya başlarlar. Yapsınlar. Toslaya toslaya herkesin beynini dışarı çıkarırlar. Sonrasında filozoflar geri gelecek ve daha iyi bir uygarlık inşa edecekler.”

“Güçlü ilaçlar kullandığım için beni geçenlerde suçluyordun sanırım.”

“İngiliz riyakarlığını senin üzerinde tatbik ediyordum. O hafta Başbakanı görmem gerekiyordu. Eğer bir mizahçıyı mizah anlayışına göre yanıtlıyorsam beni bağışla. Bana bu adımın ne kadar gerekli olduğunu göstermeni istiyorum. Gözlemle: Burjuvalar her zaman için gerçek suçlulardır.”

“Bu konuda seninle birlikteyim.”

“Edebiyatın tanıklığına bir bak. Şövalyelik günlerinde, yanlışları düzelten Serüvenci Şövalyenin, cesareti ve akli insanlarını düşmanlarından koruyan Kral’ın yanında yer alırdık. Ama ne zaman ki Krallık, tiranlık ve derebeyliğin zulmü haline geldi, kahramanlarımızı asilerden seçtik. Robin Hood, Hereward the Wake, Bonnie Prince Charlie, Rob Roy. Sanatçılara çekici gelen her zaman için Under Dog’du. Ardından endüstrileşme en önemli şey haline geldi ve Byron’un zamanında haydutlara ve eşkiyalara sempati duymaya başladık. Şimdi ise bunlar yok oldu ve bugün ya da daha ziyade dünden önceki gün, işi büsbütün hergeleleri sevmeye kadar vardırıdık; Arsene Lupin, Raffles, Stingaree, Fantomas ve başka yüzlercesi ya da polisi de suçlularla aynı derecede aptal gibi göstermekle meşgul olan (toplumdan yana olmalarına karşın) dedektifleri. Gaboriau’daki ismi ile Pere’nin, Dupin’in ve Sherlock Holmes’ün bütün büyüğü budur. Roman ve hikâye edebiyatında polisle arası gerçek anlamda iyi olan sempatik bir dedektif yoktur! Ve hatırlamalısın ki sanatçı her zaman için insanların bilinçaltı iradelerini temsil eder. Burjuvaların çıkarını tatmin etmeye çalışan ve kahramanlarını milyoner çocuğu yapan kötü edebiyat yazarı, şimdiye kadar asla gerçek bir karakter yaratamamıştır ve yaratamayacaktır da. İnsanlar bir hırsızı sevdiklerinde

ve bir yargıçtan nefret ettiklerinde, yargıçlarla ilgili bir sorun var demektir.”

“Peki, dünya krizdeyken senin burada ne işin var?”

“Ben İtalya’yı satın almak için buradayım. Biliyorsun ki, bir süre önce Bowling Belçika’yı satın aldı. Leopold’le arası iyiydi, ama yaşlı adamın anlaşma yapmak için çok fazla nedeni vardı. Savaş geldiğinde ilk yok edilecek olanın kendisi olduğunu biliyordu. Ama Albert güzel kırmızı altını bir dakika bile düşünmeden cebine attı. Sorunun üzerinde durduğu nokta kısmen bu. Almanya da bunu öğrendi.”

“Peki niye İtalya’yı satın alacaksın? Avusturya’yı meşgul etmek için mi? Bu İtalyanlar nadiren, özellikle de yanlarında Trentino Salient varsa sınırı aşacaklarını umarlar.”

“İşte düşünce bu. Bulgaristan’ı satın almak daha iyi ve daha ucuz olacaktı. Ama Grey bunu görmeyecekti. Orada daima hatırlanacak olan sonsuz bir Rusya korkusu var. Biz Balkanlarda her iki tarafa karşı da savaşıyoruz! Ve bu Rusya’yı yarım gönüllü yapıyor ve bütün Anlaşmayı tehlikeye atıyor. Ama yeterince insan öldürüldüğü sürece bu sorun değil. Hayatta kalanlar, maddi sağlığın hiç bitmeyen çekişine karşı baskın çıksın diye onların ruhları için ve hayattayken yaptıkları kahramanca eylemlerin ve onların anısına, rahat hareket edebilecekleri bir odaya sahip olmalılar. Bu insanlar siperlerde geçirilen birkaç yıldan sonra geri geldiklerinde, onları sigara içmenin ve et yemenin ve bira içmenin ve gece on birden sonra dışarıda olmanın ve bir kızı öpmenin ve romanlar okumanın ve kağıt oynamanın ve tiyatroya gitmenin ve Şabat günü ıslık çalmanın kötü olduğu hakkında onları bilgilendiren dindar insanların söylediklerini yeterince yerine getirmezler!”

“Umarım haklısındır. Sen, seni iyimser yapma eğiliminde olacak kadar yaşlısın. Sen kölenin bukağısını kesmeyi önerdiğinde, benim genç kulaklarımda kölenin dehşetinin çılgılığı cınlıyor.”

"Gelecek yıllarda bütün Avrupa çığlık atıyor ve pis kokuyor olacak. Ancak, yeni nesil ne yoksulluktan ne de ölümden korkacak. Onlar güçsüzlükten korkacak, onursuzluktan korkacak."

"Bu mükemmel bir plan. Qui vivra verra.¹⁵⁸ Bu arada, sanırım General Cripps'e haber vermem gerekiyor."

"Onunla, hummalı bir hareket içindeyken, Fransa'da bir yerlerde görüşeceğini umuyorum. Eğer Paris kurtulursa bu şansın yardımıyla olacak, Bildiğin gibi İngiltere için botlarını giymek üç yılını alıyor. Eğer 'Bobs' gibi bunu bilen ve üç milyonluk bir ordu hazırlayan adamları dinlemiş olsaydık, orada en azından bu yolla birbirine düğümlenmiş ittifaklar şeklinde savaş olmayacaktı. Sosyal bir Devrim olacaktı ve bu insanı her zamankinden daha rezil ve köleleşmiş olarak bırakan açgözlülüğe karşı açgözlülüğün soysuzluğundan daha uygundu. Şimdi olduğu haliyle her iki taraftaki kitleler de idealleri için savaştıklarını düşünüyorlar. Sadece devletler bunun nasıl bir ikiyüzlülük ve sahtelik olduğunu biliyor. Bu nedenle hem yenilgide hem de zaferde idealler kazanacak. İnsan! Yalnızca üç gün önce Fransa Panama'nın ve Dreyfus'un ve Madame Humbert'in ve Madam Steinheil'in ve Madam Caillaux'un Fransa'sıydı ve şimdi o Roland'ın ve Henri Quatre ve Danton ve Napolyon ve Gambetta ve Jeanne d'Arc'ın Fransa'sı!"

"Ya, Boer savaşlarının İngiltere'si, İrlanda katliamlarının ve Marconi skandallarının ve Tranby Croft'un İngiltere'si mi?"

"İngiltere'ye biraz zaman ver! Daha iyi olmadan önce daha kötü olacak!"

"Zamandan konuşmuşken, 'Umut ve Şöhret'in Ülke'sine giden sabah trenini yakalamak için hemen toparlanmalıyım."

"Trenler düzenli hizmet veremiyor. Ben Tulon'dan bir destroyerin içinde geldim. Seni o geri götürecekt. Kumandada Jack Manners var. Tulon'da O.C.'ye bilgi ver! Yarım saat içinde

¹⁵⁸ Latince: "Yaşayan Görecektir."

çıksan iyi olur, senin bindiğini göreceğim. Arabam kapıda. İşte yeni görevin!"

Cyril Grey belgeyi cebine koydu ve iki adam yukarı, evin içine girdiler.

Bir saat sonra destroyerin içindelerdi. Sessizce tokalaştılar. Simon İff dar yoldan aşağı yürüdü ve Manners komut verdi. Hızlıca kuzeye doğru giderlerken Abdül'ün yatının, gözlerine kadar şampanyayla dolu olan Lisa'nın yeni aşığını okşadığı locasının altından geçtiler.

Küçük, domuz gibi gözleri yağ bezeleri içinde parıltıyordu kadının. Olgun Camembert peyniri rengi ve kıvamındaki yanakları neredeyse guatrlı gibi görünen katmerlenmiş çenesi üzerine sarkıyordu ve bütün bu organların üst kısmında duran bölüm ise mühendisler için çok kıymetliydi, çünkü burada toplumun geçindirilmesi konusundaki kuramları için sonsuz bir kaynak bulabilirlerdi. Ay şimdi bütün gücünü tamamen denetimsiz ve dengesiz olarak tatbik ediyordu ve kadının doğası, bir gergedana oranlandığında küçük kalan beyniyle, büsbütün bedeninin doğası halini alıyordu, etki en çok fiziksel düzlemde görülebiliyordu. Akı, leziz bir lüksün katıksız bataklığıydı. Orada öylece oturmuş Abdül Bey'e doğru sallanıyor ve yuvarlanıyordu. Cremers kadının erimeye başlayan bir kardanadam olduğunu düşünüyordu.

Küçümseyen bir gülümsemeyle el salladı ve güverteye doğru gitti yaşlı kadın. Yat, şimdi açık denizde Marsilya'ya giden yol üzerindeydi. Cremers burada inecekti, böylelikle aşıklar balaylarına giderken Paris'e dönüp başarısını Douglas'a bildirebilecekti. Rüzgar güneybatıdan tazelik getiriyordu ve iyi bir denizci olan Cremers, yat hareket etmeye başladığında romantizmin ılık dondurma kıvamındaki dişi kahramanının salonda olduğunu kafasında canlandırdığında, neşelenmeye şimdiye kadar hiç olmadığı kadar yakın oldu.

Bu sırada, burnu tavşanların çok olduğu bir yere giren dağ gelinciği gibi denizde oyuklar açan destroyer, Tulon'a doğru

istekle yol aldı. Cyril'in yüzündeki esrimenin şiddeti öylesine yoğundu ki, Manners bu konuda ona moral verdi.

“‘Bütün insanlar kardeştir’ guruhundan biri olduğunu düşünürdüm senin,” dedi. “Buna rağmen, konu Alman kuzenini öldürmeye gelince hardal kadar keskinsin.”

“Kelime oyunları,” diye yanıtladı Cyril, “donanma nüke-danlığının torpil-gemisi destroyerleri. Kendini beni vurmuş farz edebilirsin. Eşsiz zekân, benim görüşlerimi ıskalamadı. Bütün insanlar kardeş. Bir majisyen olarak, Bloody Bill'i¹⁵⁹ kucaklıyorum, okşuyorum ve yanaklarına salyama akıtıyorum. Ama orduda savaşmak, bir büyü ayini değil. Bir mankafanın anlamsız ve aptalca gösterisi, kısacası, bir beyefendinin davranışı ve bu sınıf içinde doğduğum için -bu benim sürmekte olan utancımıdır- böyle yapmayı seviyorum. Makul ol! Hapşirmek -tıpkı ölümsüz bir tanrı gibi- benim için de bir zevk değil. Bunun gibi küçük düşürücü hareketlerle diğer Olympia'lılar tarafından gülünen biri olmayı reddediyorum. Ama şayet bedenim kafa kısmından soğuk alırsa, burnundan üfleme onun için daha uygundur. Bundan çok daha az rol almasını uygun görmüyorum ve bedenim de bu yolla doğasına göre hareket etmekte daha özgür oluyor. Böylece, yardım aldığı zaman olduğundan daha şiddetli üflüyor burnundan. Bu bir majisyen olmanın avantajı. Bir kimsenin farklı parçalarının tümü doğalarına göre olası en büyük gayretle davranmakta özgürdür, çünkü diğer parçaları onlara müdahale etmez. Gemicilerinin kilere ya da kilercilerinin harita odasına girmesine izin vermezsin. Üstatlıktaki ilk sanat, unsurlarını seçip ayırmak, uzmanlaştırmak, örgütlemek ve disipline sokmaktır. İlk dersimiz burada bitiyor. Sanırım yatacağım.”

¹⁵⁹ William ‘Bloody Bill’ Anderson, savaş taktikleri pek çok kez Kızılderililerin savaşma stiline benzetilen gerilla lideri. Pek çok katliamı planladığı ve bizzat yönettiği için kendisine bloody(kanlı) lakabı takılmış.

“Bu beni biraz aşıyor, Cyril. Bütün bildiğim iyi bir neden için hayatımı riske atabilirim.”

“Ama bu kokuşmuş kötü bir neden! Almanya’yı izole ettik ve tıpkı bir asır önce Napolyon’un yaptığı gibi yıllarca çevresini kuşattık. Barış isteyen, çünkü barış zamanlarında şişmanlayan Wilhelm bizi gerçek düşmanı olarak tanıdı. Doksan dokuzda Fashoda olayının olduğu sıralarda az kalsın Avrupa’yı bize karşı birleştireyordu. Ama ona engel olduk ve bu zamandan beri her saniye daha da ileri gidiyor. Boer savaşında da şansını denedi. Tehdit etmeyi denedi, diplomasiyi denedi, her şeyi denedi. Balkan Savaşı ve Agadir olayı ona kesin yalnızlığını gösterdi. Arnavutluk Krallığı! Tripoli’deki savaş İtalya’ya daha fazla bel bağlayamayacağını gösterdi. Ve Rusya hiç utanmadan şu, Sarayevo’dakine benzer bir suikaste başvurduğunda...ah, benim iyi çocuğum! İngiltere her zaman olduğu gibi korsandı. Hengist ve Horsa’dan ve Viking’lerden kurnazlıkları ilk o öğrendi. Fatih William bir korsandı. Aynı şekilde Francis Drake. Şövalye yaptığımız Morgan’a bir bak ve bütün diğer korsanlara! Bizim korsanlaştırma sistemimize bir bak! “Alabama”yı hiç duydun mu? Deniz gücünün sırlarını öğrendik. Avrupa’daki herhangi bir ülkenin onu besleyen kanalını kesebiliriz – İsviçre ve Rusya hariç! Aceleyle gitmen gereken kişi Jolly Roger, Jack Manners! Almanya’nın bütün yayılışını durdurduk. Onun kuzenleri olduğumuzu söyledik – ama bir Donanma kurduğu zaman, bu ayıklanması gereken bir çuval pirinç daha demekti!

“Buna dayanabileceğimi sanmıyorum, bilirsin!”

“Neşelen biraz! Korsanlardan biri de benim!”

“Ah, sen Kaptan Kidd olmasın!”

“Ben zaten nüktelerin konuşma içindeki değerleri hakkındaki fikrimi söylemiştim. Ben yatacağım. Sen durumla ilgilen ve soymak için nötral bir gemi bul.”

“Denizin kanununu korumak için elimden gelenin en iyisini yapacağım.”

“Oyununa bir kılıf uydurmak için korsanlar tarafından yapılan kanunu. Ulu Tanrım! Neden mantıklı olamadığımızı anlayamıyorum. Neden pis bir şeyler yaptığımız her zaman yasaya ve İncil’e başvurmamız gerektiğini anlayamıyorum? Benim kişiliğim, onları Prusya Tiranlığından koruduğuma ikna etmeksizin Almanları öldürmek için kendime izin verecek kadar güçlüdür! İyi geceler!”

“Gençlik ya anlaşılmaz ya da edepsiz,” diye düşündü Manners, yüzünü denizin üzerindeki köpüklere döndüğünde; “iddiaya girerim bu herif çok fazla Alman öldürür!”

XXII.

ESKİ DOSTUMUZ ARAGO BULVARINDAKİ BELLİ BİR ŞAFAĞA VE LISA LA GIUFERIA VE ABDÜL BEY'İN AŞKLARINA DAİR, AŞKLARINI NASIL İLERLETTİLER, BÜYÜK DENEYİN YANLIŞ ALARMININ SONUCUNA VE DOUGLAS VE ASTI ARASINDAKİ BİR GÖRÜŞMEYE DAİR

LORD ANTONY BOWLING, Savaş Bakanlığı'nda Fransızca'yı kusursuz konuşan üç kişiden biriydi. Bu sakıncaya rağmen, Paris'teki Fransız karargahı ile görüşme yapmak için o seçilmişti. Burada, terzisi ile meşgul olan Cyril Grey ile karşılaştı. Genç majisyen bir keresinde Hafif süvari birliğinde yüzbaşılık yapmıştı, ama Hindistan'da geçirilen bir yıl, garip yerlere ve insanlara olan doğal sevgisini arttırmıştı. Görevinden ayrılmaya ve bir başkasına teslim etmeye kışkırtılmıştı. Orta Asya'ya ve Assum'un ötesindeki ölümcül bölgeleri keşfetmeye gitmişti. Spor müsabakalarını izlemeye, poloya ve flört etmeye katlanamıyordu. Simon İff, ona ara sıra eğer bir savaş çıkarsa majinin ne gibi bir etkisi olabileceği konusunda ipuçları vermişti ve delikanlı bunlardan yararlanıyordu. Geçici planlar oluşturmuştu.

Bir akşam İtalyan Bulvarı'nda şans eseri Lord Antony'e rastladı, onu akşam yemeğine davet etti ve bütün eğlencelerin, hatta dünyayı bir cafe'nin terasından seyretmenin bile Paris Ordu Valisi tarafından saat sekizde sona erdirildiğini öğrendikleri zaman, akşamı, M. Marcel Bulvarında parlak bir İngiliz gazeteciyle¹⁶⁰ yaşayan Zizi adında güzel bir kızın¹⁶¹ evinde af-

¹⁶⁰ Water Duranty, New York Times gazetesinin Moskova muhabiri. Crowley'in 1914 yılındaki "Paris Çalışmasında" kullanılan tanrılara invokasyonları Latince'ye çevirmişti.

yon içerek geçirebileceklerini düşündüler. Geceyarısı, Robert Browning'ın son zamanlarında öne sürdüğü gibi Tanrı'nın kendi cennetinde olmasına güvenerek, geceyi Cyril'in atölyesinde sonlandırmayı tasarladılar. Burada genç majisyen gizemli kontesin zıplayan toplanla işlediği 'suçu yeniden-yapılandırdı' ve Bahçedeki Şey epizotunu "Mayıs Panayır'ının Deniz-Erkeği"nin hoşuna gidecek şekilde yeniden anlattı. Daha sonra, Bowling'in kalkanının içeriğinin, dışı gökmavisi rengiyle sarılmış mağrur duruşlu on iki karides ve düke ait kalkanın Vahşi Adamları yerine de Poltergeist'lar ile değiştirilmesini önerdi.

Lord Antony, Hanedan armacılığına ait bu görkemi alçakgönüllüce reddedererek, ev sahibini, çırlıçıplak soyunduktan sonra, ilk yaptığı yoklamanın ifşa etmekte zorlandığı -sadece dramatik olarak nitelendirilebilen koşullarda daha sonradan ortaya çıktığı üzere- çapı üç ve boyu on iki inç olan sertleşmiş bir silindir içindekiler ile, muazzam hayaletleri bile cisimleştiren İsveçli bir medyum beyefendinin marifetli hikâyesini anlatarak eğlendirdi.

Ama her ikisi de kendi söyledikleriyle dürüst biçimde ilgilenmiyordu. Savaşın bilinçaltında yarattığı heyecan diğer konulardaki bütün konuşmaların kulağa kötü şekilde yapay gelmesine yol açıyordu. Bowling'in hikâyesi her ikisini de kayıtsız yaptı. Raporları gizlemenin ya da ajanları teşhis etmenin yöntemlerini uzun uzun düşündükleri ağır bir sessizliğin içine gömüldüler. Spiritüalizm araştırmaları gizli servis için mü-kemmel bir idman sahası oluşturur. Bir kimse kısa bir zaman sonra bütün hilelere vakıf olur.

Cyril Grey maji hakkında vaaz vermeye başladı.

"Almanya çok güzel bir kalenin üzerinde," dedi. "Şu an savaşta. Bizlerse yalnızca, savaşa gitmek üzere tatile çıktık.

¹⁶¹ Jane Chéron, Crowley'ın bir Fransız metresi. Ara sıra birlikte afyon içerlermiş. Bkz. Crowley'ın Bir Uyuşturucu Müptelasının Günlüğü(Diary of A Drug Fiend) romanı. Bu romanda adı Haidée Lamoureux olarak geçiyor.

Majideki başarının ilk koşulu amacın saflığıdır. Bir kimse eldeki işle herhangi başka bir düşüncenin karışmasına izin vermeme-lidir. Ancak, biz İngiltere’de ikiyüzlüyüzdür. Sonuç olarak, ödün veririz ve beceriksiz davranırız. Bir majisyen bir işin so-rumluluğunu aldığı anda, her şey iyi gider. Simon’un Alman-ya’yı nasıl izole ettiğine bir bak! Orada bile Maliye Bakanlığı tarafından engellendi. Doğru yere ödenen bir beş milyon Bal-kanları satın almış olacaktı. Biz mahvolmadan önce bu küçük ekonominin bize kaç pátlayacağını düşünüyorsun? Aynı şe-kilde Türkiye’yi şüphe içinde bırakmanın aptallığı, buna diye-cek bir şey yok!”

“Evet” diye katıldı Bowling, “daha ilk başından beri Abdülhamid’i desteklemeliydik. En iyi türdeki İngiliz, en iyi türdeki Müslümanla kardeştir. Cesurdur, adildir, dobradır, merttir ve gururludur. Köle ruhlu Hindular ile sözde Hıristi-yanlara karşı her zaman İslam ile ittifak içinde olmalıyız. Paladinler ve Tampliyeler ve Yuvarlak Masa Şövalyeleri nere-deler? Modern Hıristiyan, kişiliği korku ve yalana dayanan Burjuvadır.”

“İki tür hayvan vardır. Birinin savunması gizlenmek, ö-lümden uzak durmak, tehlikeden sakınmaktır. Diğerinin sa-vunması ise saldıridır.”

“Evet. Korktuğumuz sürece iyi durumdayız. Ancak, Viktoryenlerin tasladığı erdemlilik kaplanlarımızı öküz e çevir-di. Kavga etmenin yanlış, bira içmenin tehlikeli, sevmenin la-netli olduğunu öğrendik. Sığır eti yemek zalimlik, kahkaha atmak edepsizlik, nefes almak ölümcüldü. Her yerde görülen mikrobun dehşetine düştük. Bu nedenle şişman ve korkak kö-leleriz. Kitchener’ın ilk yüzbin kişiyi bulmakta güçlük çektiğini duyduk. Yalnızca kamu okulları bu isteğe yanıt verebildi. Yal-nızca -son birkaç yıl içinde zorbalıkları ve hovardalıkları yü-zünden lanetlenen insanlar- İngiltere’yi gerçekten seven beye-fendiler ve sporcular.

“Yalnızca gerçek erkekler.”

"Ve yaşı kadınlardan, kaytarıcılardan, sağlığı bozuk olanlar ve kaçıklardan oluşan bu insan güruhunun içinde onlardan çok az var!"

"Tanrı VII. Edward'ın ruhuna huzur versin! Viktorya öldüğünde bütün bunların düzeleceğini sanmıştım, ama şimdi..."

"Bu, gecenin şiire geçme saati değil! Her neyse, Almanya da, Sosyal Demokrat Partisi ile, neredeyse aynı derecede kötü."

"Böyle mi düşünüyorsun?" diye bağırdı Cyril tiz bir sesle, oturduğu yerde doğrularak. Hareketi anlaşılamaz ölçüde şiddetliydi. Bowling'in özensiz sıradanlığıyla tamamen orantısız göründü.

"Biliyorum. Savaşın ana nedenlerinden biri o. Zubern olayı, Junker'lara sadece bir ya da iki yıl için güvende olduklarını gösterdi. Bundan sonra insanlar savaşmak için fazla gururlu olmaya niyetleneceklerdi," diye yanıtladı Lord Antony, karşıdaki nabza göre şerbet verecek bukalemunu önceden tahmin ederek.

"E, öyleyse?" Cyril'in sesi titriyordu. Bütün bedeninde endişeli bir heyecan dolanıyordu. Anında ciddileşti.

"Saraylıların Partisi ulusa erkekçe ruhunu geri getirmek ve güneşteki yerlerini koruyabilmek için savaşı istedi."

Delikanlı derin bir iç çekişle oturduğu yere gömüldü. Başkalarına tepeden bakan ve heceleri karıştıran eski havasına geri dönmüştü.

"Bloody Bill kendi hanedanı için korkuyordu değil mi?"

"Korkmuş yeşil renk."

"Beş dakika konuşma, çok güzel bir açıklık yakaladım! Üzerime garip bir hal geldi; sanki dışünecekmiş gibiyim!"

Lord Antony sessizce rıza gösterdi. Beş dakika uzadı, yirmi oldu. Ardından Cyril konuştu.

"Cripps'e iki kat daha hızlı gitsem daha iyi olacak," dedi. "Ben onun İstihbarat Subayı'yım ve sanırım onu Büyük Alman Generalinin Kurmayının planları konusunda bilgilendirmek benim görevim!"

"Evet bunu kesinlikle yapmalısın!" diye yanıtladı Lord Antony, kahkaha atarak.

"Öyleyse hadi Bulvar'da gezinelim biraz. Şafak söküyor. Rotonde'da *cafe-brioche*¹⁶² yiyeceğiz ve sonra ben terzime biraz zulmedip yola çıkacağım."

Serin sabah havasına çıktılar. Üç yüz yarda uzakta, Sante cezaevinin dışında ufak bir kalabalık toplanmıştı. İlginin merkezinde üçgen metal bir parçanın solgun alacakaranlıkta parıldadığı çapraz-çubuklarla taçlandırılmış iki ensiz direkten oluşan bir yapının olduğu görülüyordu.

"Barış, zaferlerini savaştan daha az şöhretle kazanmamıştır!" diye ağır ağır konuştu Cyril, alaylıca. "Seni krallara yaraşır bir şekilde eğlendirdiğimi itiraf et! Şölenimizi sona erdirmek için zevkli bir seçenek."

Lord Antony korkusunu ve tiksintisini gizleyemedi. Çünkü kendileri için neyi görme fırsatının hazırlandığını anladı. Ama olayın büyüleyiciliği şu an, yaratılış itibarıyla arkadaşına benzemiş olsaydı o zaman olacağından daha kesin bir biçimde kendine çekiyordu onu. Kalabalığa yaklaştılar. Yapının çevresindeki polis kordonu bir çember oluşturmuştu.

Hemen sonra hapishanenin kapıları açıldı ve küçük bir insan grubu dışarı çıktı. Bütün gözler aniden merkezdeki figüre, ağzı açık ve gırtlığından tamamıyla tekdüze, boğuk ve insanca olmayan bir inilti duyulan yaşlı adama çevrildi. Gözleri kafasından adeta fışkırıyordu ve gözlerindeki ifade betimlenemeyecek türdendi. Elleri sıkıca yanlarına bağlanmıştı. İki adam onu yarı taşıyor, yarı itiyorlardı. Etrafta adamın korkunç haykırışı hariç, hiç ses yoktu. Kalabalıkta hiçbir hareket, hiçbir fısıldaşma-yoktu. Memurlar bir makine gibi görevlerini yapıyorlardı. Mahkum, bir anda, yapının üzerine konmuş tahtanın üzerine, ileriye doğru fırlatıldı. Bağırışı aniden yitti. Bir an sonra, hapishane memurlarından birinden gelen sert bir emir et-

¹⁶² *cafe-brioche*, Kahve ve çörek

rafta cınladı. Bıçak düştü. Kalabalıktan korkunç bir ses yükseldi; öyle alçak, öylesine sert bir "Ah!" dı ki bu, hiçbir insani yönü yoktu. Lord Antony Bowling kafanın sepete bu sestten önce mi yoksa sonra mı düştüğünden emin olamadı.

"Kimdi bu?" diye sordu Cyril oradaki seyircilerden birine.

"*Un anglais,*" diye yanıtladı adam. "*Le docteur Balloch.*"¹⁶³

Cyril irkildi. Eski düşmanını tanıyamamıştı.

Tam o sırada, bir Fransız albayının üniforması içinde bile olsa tanımakta başarısız olmayacağı biri tarafından yanına yaklaşıp bir şeyler söylenmeye başlandı, bu kişi Douglas'tı. Kolunda, gözleri ahlaksızlığı yüzünden daha şimdiden kızarmış, sendeleyen, gözleri devrik, saçları dağılmış, gevşek ve ıslak ağzı edepsiz ve kutsal şeylere saygı duymayan bir sarhoşlukla kahkahalar atan bir çocuk vardı.

"Günaydın, Yüzbaşı Grey. Seni iyi gördüm, gerçekten iyi gördüm!" diye başladı Douglas, kendi zaferi içinde kibarlıkla.

"Eminim ki Napoli'de iyi vakit geçirmişsinizdir."

"Çok iyi," diye karşılık verdi Grey.

"Dr. Balloch," diye devam etti Douglas, "benim yoluma çıktı. Onun sonunu gördüğün için memnun oldum."

"Ne mutlu bana," dedi Cyril.

"Peki senin için nasıl bir son hazırladığımı biliyor musun?" dedi sihirbaz, bir anda vahşice köpürerek.

"Büyüleyici bir şeyler olduğuna eminim," dedi Cyril, yavaşça. "Senin çalışmanı hep takdir ettim, biliyorsun. Özellikle de şu *The Book of the Sacred Magick of Abramelin the Mage*'in¹⁶⁴ çevirisini. Prag'lı lanetli Antony hakkındaki "ani bir güç ve ciddiyetle devam etti" yazan pasajı hatırlarsın, yaptığı olağanüstü şeyleri, nasıl başarılı olduğunu ve dili koparılmış ve köpekler onun bağırsaklarıyla kendilerine bir ziyafet çekerken

¹⁶³ Bir İngiliz. Doktor Balloch

¹⁶⁴ McGregor Mathers tarafından İngilizce'ye çevrildi. Altın Şafak Hermetik Cemiyeti'nin en önemli eserlerinden biri. 1898 yılında Watkins tarafından basılmıştı.

nasıl yol kenarında bulunduğunu! Seni bu kadar uzun süredir neyin koruduğunu biliyor musun? Sen ve yok oluşla arandaki tek engel, karının aşkıydı, hani şu öldürdüğün karının!” Bunu söyledikten sonra Cyril garip bir dilde üç kelime haykırdı ve diğerine yanıt şansı vermeden arkadaşını yanına alarak hızla uzaklaştı.

Douglas ne yaptıysa kendine gelememi. Sersemlemiş gibiydi. Bu delikanlı karısının ölümünü nasıl biliyordu? Bu da bir noktaya kadar anlaşılabilir, peki onun en gizli korkusunu, o suçu işlediğinden beri demon’larının cesaretlerini kaybettiği gerçeğini nerden biliyordu? Bunlar üzerine düşünmeyi boşverdi ve Balloch’un ölümünün tadını çıkarmaya devam etti.

“Kimdi o?” diye sordu Bowling.

“Bu, tepesinde küçük, yuvarlak düğmesiyle Haşmetmeaplarının ta kendisi! Douglas!”

“Kara Loca’nın adamı mı?”

“Eski adamı.”

“Şimdi anlıyorum. Balloch, bundan yirmi yıl önce işlediği bir suç yüzünden mahkum edilmişti biliyorsun. Douglas bunu biliyor olmalıydı ve ona ihanet etti.”

“Bu her zaman olan şey.”

“Fransız Ordusunda albay olmayı nasıl başardı peki?”

“Bilmiyorum. Bir iki bakanla yakınlığı vardı. Özellikle, Becasseux ile. Bildiğin gibi Okültizmde pek çok politikacı var.”

“Bunun üzerine düşüneneğim. Sabah, bakana sorabilirim. Ama sana söylüyorum, bu önemsiz işlerin zamanı değil. Liege ve Namur’un bunları sürdürmekteki başarısızlığı yüzünden hareket planları parçaladığından beri, şaşkınlık üstün olanlar üzerinde, rastgele bir metresi değil, karısı gibi ve Cehennem’in Efendilerine birer dişi muhabbet tellalı gibi hakimiyet kurdu!”

“Lion de Belfort’un gölgesi altında, karışık halde bile olsa, Tennyson’dan alıntı yapma! Önemsiz işlere gelince savaşta bunlardan hiç yok. Eğer inanmıyorsan Almanlara sor.”

Montparnasse Bulvarındaki Rotonde Cafe, onları muhteşem kahvesiyle ve delikanlılığın ilk öpüşmelerini hatırlatan çörekleriyle yeniden canlandırdıktan kısa bir süre sonra Concorde Meydanı boyunca yürüdüler ve ayrıldılar.

Cyril Opera Meydanı'na, Paix Sokağı'ndaki terzisine gitti. Akli düşmanın amacını sezmekle ilgili olarak gelen harika fikrin ayrıntıları üzerinde derin derin düşünmekle meşguldü. Tahminleri Lord Antony'yi güldürmüştü. O ise, hiçbir zaman gülmekten şimdikinden daha az hoşlandığını hissetmemişti. Yaratıcı dehası onu ateşliyor ve buluşunun boşa gideceği düşüncesi onu korkutuyordu. Aklın söylediğini dinlemek için gereken Gücün ne kadar zor elde edildiğini biliyordu!

Opera Meydanı'nın köşesine ulaştığında karşıdan karşıya güvenli geçebilmek için gözlerini yukarı kaldırdı.

* * *

Abdül Bey'in akli karışıkta. Yattaki ilk gecesi sefahat içinde yuvarlanmaktan ibaret olmuştu. Ama durumun karmaşıklığının çabucak farkına varan berrak bir kafayla uyanmıştı. Kişisel olarak bakıldığında, zafer kazanandı o, kendi özel işlerinde onu endişelendirecek herhangi bir şey yoktu. Ama Paris'teki Türk Gizli Servisi'nin görevlisi olarak politik durumları yeterince iyi biliyordu. Türkiye'nin er ya da geç Almanya'ya katılacağını biliyordu ve Fransa'ya geri dönme konusunda kuşkuluydu. Öte yandan, görevi en yüksek sesiyle onu çağırıyordu. Çorbada kendisinin de olabildiğince çok tuzunun bulunmasını istiyordu. Uzun süre düşündükten sonra kararını verdi, Amerikan pasaportuyla -çünkü onun pek çok ülkeye ait belgeleri vardı- Barselona'da kıyıya çıkacak ve şaşkına dönmüş bir milyoner gibi davranarak bu işi bitirecekti. Yanındakiler de -her ikisi de Amerikan vatandaşı olarak- bu yanıltmacaya yardım edeceklerdi. Ortalıkta zaten sorun veya şüphe olduğunu varsayınca, bu hile

işe yarayacaktı. Paris'e varınca, ülkenin ne durumda olduğundan haber alabilir ve buna göre davranırdı.

Kaptana Katalonya'ya gitmesi için emir verdi. Yolculuk yatta kaçak herhangi bir şey olmadığını tespit eden bir kruvazörün ziyareti haricinde olaysız geçti. Aslında, Abdül ve Lisa her daim sarhoş geziyorlardı. Yalnızca, İspanyol kıyılarından daha yeni uzaklaştıklarında, denizden esen hafif bir rüzgar Lisa'nın balayı keyfine bir kez daha engel oldu. Bunun başka bir sonucu olmuştu, daha ciddi bir sonuç. Lisa'nın aniden ve berbat bir şekilde hasta olmasından hemen sonra Barselona'da karaya çıktılar. Bir hafta sonra, doktorlar radikal bir iyileştirme operasyonu üzerinde karar kıldılar. Sonraki gün ise bir kız çocuğu dünyaya geldi, gelişinin kuraldışılığına karşın hayat doluydu. Sıradan bir çocuk da değildi. Koyu mavi gözleriyle özenle yaratılmış bir bebektir. Dört dişi ve dört inç uzunluğunda, gümüş beyazı olmaya çok müsait saçlarıyla doğmuştu. Bir dövme işareti gibi, kalbinin üzerinde solgun mavi bir hilal vardı.

Lisa çabucak iyileşti, ama, kadının önceki zarafetini ve hareketliliğini yeniden elde edişine şaşırmasına ve bundan rahatsız olmasına karşın, şehvet düşkünü Türk için çok da çabuk değildi. Üç hafta süren hastalığı boyunca, kadının şişmanlığı gitmişti ve etrafta dolaşabilmeye ve kentte arabayla gezmeye başlamıştı, bir kez daha Cyril'in onu ilk kez gördüğü geceki gibi neşeli, sağlıklı, dinç bir kadın olmuştu. Bu değişim Abdül'ün ise ateşini soğutuyordu ve bu soğuma ile birlikte kadının duyguları da değişti. Aşığının gülünç derecedeki hassaslığı kadının midesini bulandırmaya başladı. Çocuk ise her ikisi için de bir kızgınlık kaynağıydı. Cremers'in ise canayakın bir arkadaş olması çok zordu. Adama hiçbir şey bırakmayan sevgili bir amcanın cenazesine gitmekle bile hastalık hastası biri olarak çöküntü yaşıyordu kadın. Lisa'nın yataktan uzak geçirmiş olduğu üç günden önce bir kriz patlak verdi. İçgüdüsel olarak Paris'in 'eğlenceli' olmayacağını ve Amerika'ya gitmek istediğini hissetti kadın. Abdül ise hiç zaman kaybetmeden Paris'e gitmesi

gerektiğini hissediyordu. Bir nedenden, Cremers Douglas'a olup bitenleri bildirmek konusundaki düşüncelerini değiştirmişti. Söylediklerine bakılırsa West Sokağı 186'daki evini özlüyordu. Patlama öğle yemeğinde gerçekleşti, İspanyol hemşire bebeğin ağlayışını susturmak konusunda yetersiz kaldı.

"Lanet olsun!" dedi Abdül Bey.

"Tanrı biliyor ya, küçük canavarı istemiyorum!" dedi ki-birli annesi.

"Bana bakın!" dedi Cremers. "Ben isterim. Bir bebek fena olmaz!"

"Kahrolası!" diye tekrarladı Abdül Bey.

"Bana bakın! Sen bana mangırları ver ve ben onu denizin ötesine götüreyim. Gemiyle. Bana üç bin papel ve masrafları ver ve her yıl için de üç bin gönder, ben hallederim. Siz gidin ve Paris'i pembeye boyayın. Uyar mı?"

Abdül Bey'in yüzünde birden bire mutlu bir ifade belirdi. Yalnızca bir tek düşünce onu ürpertti. "Peki Douglas ne olacak?" dedi.

"Ben onunla ilgileneceğim."

"Bu iyi bir tezgah," diye mırıldandı Lisa.

"Hadi bu gece gidelim. Bu fare deliğinden sıkıldım ben." Türk'ü yavaşça okşadı.

Ama artık Paris, rüyalarının Paris'i değildi, "iyi Amerikalıların öldükleri zaman gittikleri" aylaklığın ve lüksün Paris'i değildi. Artık savaşın Paris'iydi o, katı disiplinin, oğlunu asker olması için yetiştirmeyen kadının yurttaşları için bir kabustan daha kötü olmayan vatanseverci esrikliğinin. Almanların bir haftaya kadar şehre gelmeleri muhtemelken, omuz silken ve en azından akşam yemeği yiyebildiği için şanslı olduğunu hatırlatan Abdül'ü ayıpladı kadın. Alaylı bir şekilde ona sataştı. Adam kadınlarla ilgili olarak hepimizin, en azından ruh olarak tamamen dejenere olmayan bizlerin içinde derinlerde gömülü bulunan, yine de yüzeyde, gevşek ahlaklılığın bozulmamıza neden olabileceği, atalara ait duygularını serbest bıraktı. Kadın,

Opera Meydanı'nı henüz geçtikleri sırada otomobilin içinde ayağa kalktı, güneş şemsiyesini adamın kafasında kırdı ve sonra tırnaklarını gözüne doğru savurdu. O da kadının karnına yumruk vurdu ve kadın bir çığlık atarak arabanın koltuğuna düştü. Almanların planları üzerinde düşünmekte olan Cyril Grey'in dikkatini başka yöne çeken de bu çığlık oldu.

Delikanlı sıçradığı gibi, arabadan dışarı sürükleyip botları ile derhal cezasını uygulamaya girişeceği Abdül'ü bir anda boğazından yakalayiverdi. Ama araya polis girdi. Çekilmiş kılıçlarıyla üç kişi çıkageldi ve olaya bir son verdi. Bütün şahısları tutukladılar. Cyril Grey'in kurtulmak için sadece, aylar önce Moret tren istasyonundaki yıkıntılarda ona böylesi bir saygı kazandırmış olan kağıtları göstermesi yetti.

"Terzime gitmem gerekli; bakanın bir hizmeti," dedi alaycı bir gülümsemeyle ve en derin saygılarla gitmesine izin verildi.

"Ne de olsa, bu beni hiç ilgilendirmiyordu," diye mırıldandı, erkeksi güzelliği değerlendirışı büyük ölçüde takım elbisenin fiyatına dayalı bir sınıfa mensup olan terzide muazzam bir hayranlık uyandıran yeni tünüğini üzerine geçirirken, "Sevmiş olup kaybetmek hiç sevmemiş olmaktan daha iyidir. Sorun, onları kaybetmediğinizde başlar. Zavallı yaşlı Lisa! Zavallı yaşlı Abdül! Dedim ya, bu beni ilgilendirmez. Benim işim düşmanın düşüncelerini sezmektir ve haklı olduğumu gösteren -aman Tanrım! Ne kadar sürer acaba?- güçleri elde etmektir. Bloody Bill'in savaş ilan ettiğine ikna olmaları için, yürüyen sekiz milyon kişiye ihtiyaç duyduklarını göz önüne alırsak, korkarım benim işim yan gelinip yatılacak türden bir iş değil," dedi.

Kendisini bir ordu aracının beklediği kışlaya gitti ve şoföre acı bir nükteyle General Cripps'i görmek için dışarı gitmesini söyledi. Lisa ve Türk'e gelince, özgürlüklerine kavuşmaları için yirmi dört saat geçti. Cyril'in ortaya çıkışı, kadının kendini savunmasına aniden yardım etmesi, yarı-delice tutkusunun ateşini yeniden harlamıştı. Adamı görmek için aceleyle atölyeye gitti. Atölye kapatılmıştı ve kapıcı ona hiçbir bilgi veremedi.

Arabayı hışımlla Montmartre'deki Öğrenim-Evine doğru sürdü. Orada, adamın Britanya Ordusuna katılmak için gittiğini söylediler kadına. Resmi makamlarda yapılan heyecan dolu çeşitli araştırmalar onu en sonunda Lord Antony Bowling'e yönlendirdi. Lord, gerçekten sıcak kanlı bir insandı. Kızdan daha ilk görüşte hoşlanmıştı, ama Cyril'i görmesini ayarlamak konusundan hiçbir umut öne süremezdi.

"Senin için cepheye gitmenin yalnızca tek yolu var," dedi. "Kızıl Haç'a katıl. Kardeşim burada birlik oluşturuyor. Eğer istersen sana, ona iletmek üzere bir not yazabilirim."

Lisa bu fikri büyük bir sevinçle karşıladı. Kesin sonucu, gerçekte de böyle olsaydı bile daha da canlı bir biçimde, görüyordu. Cyril, ejderhaların Berlin duvarlarına karşı en son zaferle sonuçlanan hücumuna öncülük ederken çaresizce yaralanacaktı. Kadın ilgi çekici biçimde, büyük olasılıkla da kan nakli yoluyla hastasına bakarak onu hayata döndürecekti. Sonrasında lordluğa yükselecek ve (Ren nehrini yüzüp şaşkına dönmüş belediye başkanı'nın titreyen ellerinden sökerek aldığı anahtarları, nehrin karşısındaki tereddüt içindeki yoldaşlarına fırlattığı yerin) Cologne'in Maraşel Kont Grey'i altın ve elmaslar içindeki Viktorya Haçını yiğit göğsüne koyup ona St. Margaret'in Westminster'daki sunağına doğru öncülük edecekti.

Böylesine bir durugörüye sahip olmak için maji öğrenmeye değerdi! Hâlâ hızının doruğundayken, Lady Marcia Bowling'e kaydını yaptırmak üzere aceleyle fırladı.

Artık Abdül ile ilgili hiçbir şey düşünmüyordu. Adam ona asla çekici gelmeyecekti. Onu elde etmekte herhangi bir güçlükle karşılaşmamıştı.

Bu beyefendiye gelince, kalbinin bağlarını derin bir keder yırtmış olsa bile, o bunu çok olağandışı bir yolla gösteriyordu o gece. Bu yalnızca felsefi cesaretin bir taklidi olmuş olabilirdi. Fazla sorgulamaya gerek yok. Yaptıkları daha fazla ilgiyi hak ediyor: İtalyan Bulvarı'ndan bir fahişe alınmasından ve onu

Cafe de Paris'de akşam yemeğine götürülmesinden oluşuyor. Hazımsızlık çeken birine kesinlikle keder tedavisi reçetesi olarak yazılabilecek bir yemeğin sonunda, *maitre d'hotel* masalarına yaklaştı ve tepsi içinde bir zarf sundu. Abdül zarfı açtı. Douglas'tan gelen, Faubourg St. Germain'deki apartman daire-sine bir an önce huzuruna gelmesini bildiren bir çağrıydı.

Türk'ün uymaktan başka seçeneği yoktu. Yüz franklık bir banknot karşılığında güzel konuğundan kendisini mazur görmesini istedi ve bir an önce randevusuna doğru sürdü arabasını.

Douglas onu aşırı bir içtenlikle kabul etti.

"Parlak zaferini binlerce kez tebrik ederim sevgili genç adam! Daha yaşlı ve daha fazla bilgili insanların başarısız olduğu bir zamanda sen başardın. Seni buraya bu gece, On dörtlerde, Ghaagaael'de sana uygun bir yer olduğunu söylemek için çağırdım, çünkü bu sabahtan beri bir yer boş."

"Balloch'u idam ettiler değil mi?"

Douglas şeytanca bir gülümsemeyle başını salladı.

"Ama niye onu kurtarmadınız efendim?"

"Onu kurtarmak! Bana ihanet etmeye çalışınca onu bizzat ben yok ettim. Adayların dikkatine!"

Abdül, onun sadakat ve bağlılığına itirazda bulundu.

"Yüce sınav," diye devam etti Douglas, "savaş zamanı el-verişli bir biçimde zorla yaptırılamaz. Şu an yapılacak çok şey var. Peki -başlangıç olarak- Almanya'ya karşı, duruşun nasıl?"

Abdül sindi, soğukkanlılığını kaybederek irkildi.

"Almanya!" diye kekeledi en sonunda. "Yahu, Albay," (ünvanı, vurgulayarak söyledi) "Hiçbir şey bilmiyorum. Devletimden hiçbir bilgi almadım." Gözleri efendisinininkiyle karşılaştı ve bu gözlerdeki ürpertici horgörüğü okudu. "Ben...ııııı"

"Benimle oyun mu oynuyorsun yoksa?"

Genç adam ısrarla, aklından bu gibi bir düşüncenin geçmediğini savundu.

"Öyleyse," diye devam etti sihirbaz, "bunun ne anlama geldiğini bilmeyeceksin?"

Douglas cebinden elli franklık bir banknot çıkardı. Türk parayı kaptı, gözleri bir anda şaşkınlık içinde büyüdü.

"İncele!" dedi Douglas, soğukça.

Türk ajanı banknotu ışığa tuttu. Banknotun sayılarını oluşturan rakamların üzerine iki küçük iğne batırılmıştı.

"Allah!" diye bağırdı. "Öyleyse sen..."

"Evet. Aynı şekilde Loca'daki meslektaşım "A.B."nin İngilizler için Hindistan'da ortalığı karıştıracağını da bilmende sakınca yok. Hinduların belli sınıfları üzerindeki etkisi harikadır. Sen de kendi adına tedbirli bir şekilde Fransız birliklerinin Müslüman olan bölümlerini, Afrikalıları etkilemeye çalışabilirsin. Ama dikkatli ol, cephedeki Fransız ordularını ortadan kaldırmaktan aşağı kalır yanı olmayan, yapacağın çok daha önemli işler var senin. Şimdi neler yapacağına bir bakalım. Seni, bazen büyük bir çileci karakterinde ortaya çıktığım küçük keşiş kulübeme göndereceğim. Orada yaşlı bir kadın var, kendini bana adanmış. Yanına Yogi rolünü oynayabilecek en iyi adamlarını al. Bahçede -işte planı- bir telgraf terminali var. Vaftiz edildiğin ve evlendirildiğin evde bir tane daha var, evi hatırladın mı? Oradan, Seine'in yukarısından başka bir yere, şu Belçikalı mistiğin yaşadığı kulübeye uzanan bir kablo var- Maeterlinck'in arkadaşımı! Ha ha! O gerçekte Walder'den, bir Dresden'li. Ve o da yerin altından beş yüz metre ilerleyip, yol ekipleriyle bize yardımları için Becasseux'ye teşekkürler, şu an Crown Prens'inin emin ellerindeki bir yere giden- bir kablodan sorumlu. Bütün yapman gereken adamlarına oturmalarını ve meditasyon yapıyormuş gibi görünmelerini ve de mesajları dinlemelerini söylemen. Sana cepheden bolca haber göndereceğim. Ajanlarımı pantolon düğmesine işlenmiş bir rumuzla tanıyacaksın. Her mesajın bir numarası olacak, böylelikle eğer biri hata yaparsa bileceksin, her şey açık mı?"

"Takdire değer. Aynı tarafta olduğumuz için ne kadar gururlandığımı söylememe gerek yok. Üzerindeki üniformadan dolayı korkmuştum!"

"*L'habit ne fait pas le moine*,"¹⁶⁵ diye yanıtladı Douglas neşeyle. "Ve şimdi bayım, geceyi planlarımızın ayrıntılarını tartışarak ve kendime sakladığım viskinin birazını tüketerek geçirelim."

Ajanlar amansız bir enerjiyle sabah olana kadar çifte görevlerini görüşmeyi sürdürdüler. Günün daha geç saatlerinde Douglas, Soissons'a gitmek üzere ayrıldı. Fransız ordusuna sinyalcilerin kolordu komutanı olarak alınmıştı; Becasseux'nün yardımları için bir kez daha teşekkürler. Planları kusursuzdu; on beş yıldan fazla bir süre önceden hazırlanmıştı.

¹⁶⁵ İnsanı (insan) yapan elbise değildir

XXIII.

**SAVAŞ ALANINA ÇİNLİ BİR TANRININ VARİŞİNA,
KENDİSİNDEN DAHA ÜSTÜN OLANLARA KARŞI
KAZANDIĞI BAŞARIYA DAİR: VE PARİS'E DÖNÜŞ
YOLUNDA GÖRDÜĞÜ BİR GÖRÜNTÜYE.
AYNI ZAMANDA BU GÖRÜNTÜNÜN BİR ANDA KENDİ
ÜZERİNE GELİŞİNE VE YENİ BİR BAŞLANGICA NEDEN
OLAN BÜTÜN BU ŞEYLERİN SONUNA DAİR.**

TARİHTE İngiliz Ordusunun Mons'tan geri çekilişi emsal-sizdir. Hazırlıksız yakalandı. Hazır olması için üç hafta savaş-ması gerekmişti. Zafer kazanan düşmana karşı sayı olarak bire üç üstün durumdaydı. Fransız ordularıyla işbirliği içinde de-ğildi ve onlar da kritik zamanlarda onu desteklemekte başarısız oluyorlardı. Yine de korku dolu, inatçı savaşı köy köy, cephe cephe Kuzey Fransa'nın her karışında sürdürdü. Geri çekilme devam ettikçe hat sürekli olarak uzamaya zorlanıyordu. Bu sayede ve kırılma-noktasının ötesine varan kayıpları yüzünden zayıflıyordu. Ama İngiltere için talihli bir durum olarak asker-leri öyle bir metalden yapılmışlardır ki, bu tel çekilip inceldikçe daha dayanıklı hale gelir.

Yine de "dağınık nizam"¹⁶⁶ kelimesinin şık bir Amerikalı bayanın gece elbisesini betimlemek için kullanılan "dekolte" kelimesine benzediği bir nokta vardır ve General Cripps de İstihbarat memuru kendini takdim ettiği anda kendini böyle hissediyordu. Akşam saat altı civarlarıydı. Cripps ve personeli

¹⁶⁶ Dağınık nizam teriminin İngilizce'deki karşılığı *Open order* terimidir. Yazar bura-daki open(açık) kelimesi ile dekolte kelimesi arasında açık olma haline dair bir bağlantı kuruyor.

ufak bir köyün belediye başkanlığında açık ordugah kurmuşlar, o gece gerçekleşecek bir geri çekilme tasarlıyorlardı.

“Oturun, Yüzbaşı Grey,” dedi başkan kibarca. “Bize akşam yemeğinde katılın -olabildiğince çabuk bu emirleri yayımlamalıyız- bizi dinleyin ve olayı ana hatlarıyla kavrayın, detayları akşam yemeğinden sonrayolda konuşuruz.”

Cyril bir sandalyeye oturdu. Bir kamp görevlisinin, ruhsuz peltek konuşmasıyla mükemmel bir genç dandi, barış zamanı Simon İff’in öğrencisi ve özel sekreteri olan Lord Juventius Mellor’un onu karşılamaya gelmesi çok hoşuna gitmişti.

“Sevgili delikanlı bari sen bana yardım et. Cripps’e bir şey söylemem gerek ve benim deli olduğumu düşünecek. Bu aynı zamanda blöf. Ama bütün bunlar doğru ve bu tek şansımız.”

“Olur!”

“Yeniden geri mi çekiliyoruz?”

“Bütün gece boyunca. Paris’i kurtarmak için hiç şansımız yok ve hat her saat biraz daha fazla uzuyor.”

“Paris için üzülme. En az Bordeaux kadar güvende orası. Güvende, çünkü komuta merkezi Bordeaux’da!”

“Benim zavallı dostum, sen evine gitsen daha iyi olmaz mı?”

İngiliz ordusu kendi durumu hakkında herhangi bir yanılgı içinde değildi. İnce, kasvetli ve kahramanlardan oluşan bir hattı, çok ince ve çok kasvetliydi, ama kahramanlık konusunda herhangi bir şüphe ve eğer Almanlar inisiyatif sahibi bir lideri ele geçirirlerse orduya neler olacağı konusunda herhangi bir belirsizlik yoktu. Şimdiye kadar düşman lejyonları bütün bilimsel tedbirlere uyarak kurallara göre hareket etmişlerdi. Mizaç ve sezgi sahibi bir lider, temelleri sağlam olmayan bu hat’a dalabilirdi. Hali hazırda bilim, yavaş olduğu ölçüde güvenliydi ve bütün ordu da bunu biliyordu. İnsanlıklarının sıradanlığı içinde, olabildiğince masraflı bir şekilde ölmeye hazırlanıyor-

lardı. Basının ve Ruhban Sınıfının "Mons'un Melekleri"¹⁶⁷ adında saçma sapan bir öykü icat ederek onları dünya için bir gülme malzemesi haline getirdiklerini henüz duymamışlardı. Lord Juventius Mellor bir tür kahraman-tapıcısıydı. Simon İff'ten duyacağı en ufak bir açıklamayı bile mutlak bir saygı ile dinlerdi ve Grey'in yorumu da az çok Simon İff markasına dair bir şey olmuştu. Bu yüzden neredeyse bir küstahlık olduğu kadar bir aptallıktı da. Paris'in düşeceği, güneşin batacağı kadar kesindi. Bunun hakkında şaka yapmak iğrenç, çürük bir tat bırakıyordu.

"Bana bak!" dedi Cyril, "Ben ciddiylim."

"Daha kötü ya!" diye sertçe yanıtladı Mellor. "Sen gerçekten de evine gitsen iyi olacak."

"Majiden bahsediyor olsaydım böyle konuşamazdın."

"Doğru."

"Öyleyse sen ahmağın tekisin. Ben maji hakkında konuşuyorum. Bunu duyacak kulakların varsa tabii!"

"Nasıl?"

"Her şey uzun vadede majisel bir olgudur. Ama savaşın majisi, bir kelime oyunundan gelir. O halde gel birlikte düşünelim, dedi Tanrı. Tarot'la, şu an açıklayamayacağım bir yöntemle fal baktım, çünkü bu senden çok daha yüce bir derecedekiler içindir, öyle ki ismini bile asla duymadın ve ben Alman General Staff'ın planlarını ayrıntılarıyla biliyorum." Cyril'in ses tonu, ahmakça ifadesini öyle Sybylaca, Kehanetsi, Delfik, Cumaeci bir hale getirdi ki muhatabı neredeyse titriyordu.

¹⁶⁷ "Mons'un Melekleri" İngiliz askerleri tarafından Birinci Dünya Savaşında Belçika'nın Mons şehri savaşında görüldüğü iddia edilmişti. Bu efsane Arthur Machen'in "Okçular" ("The Bowmen") öyküsünden yayıldı. Bu öyküde St. George Agincourt okçuları getirip İngiliz askerleri Mons'tan geri çekilirken onları korur. 29 Eylül 1914 tarihinde The Evening News gazetesinde yayınlanmıştır.

"*Verus incessu patuit Deus*,"¹⁶⁸ dedi Cyril, inisiye olmamış birini etkilemek için böyle yapılması gerektiğini düşünerek. Altın, yalancı bir parlaklıkla sarmalanmadıkça, insan türünün çoğu için bir cüruf parçası gibi ve "Fedakarlık" kelimesi ile birlikte de, üzerine belirgin harflerle yazılan bedelinin on katı değerinde görünür. En başarılı tüccarın altını tümünden es geçmesi bu yüzdendir.

"Anlamadım."

"Senin de göreceğin gibi Cripps'e bunu açıklayamam, ona bir tür fasarya anlatacağım."

"Evet, evet."

Aslında 'fasarya' zaten uydurulmuştu. Cyril kendine özgü ferasetinden daha okült bir şey aracılığıyla fal bakmamıştı. Ama Lord Juventius yalnızca, otoritenin varsayımları gizem ve ahmaklıkla desteklendiğinde eğilip saygı gösteren insanlardandı. Çünkü onların akılları gelişmemiştir. Bu gibi insanlar herhangi bir seferberlikte mükemmel şekilde ikincil figürler oluştururlar, çünkü liderlerine olan güvenleri onların zihinsel açıdan ne derece gurursuz olduğunu bilmeyen yabancıları etkiler. Hiç kimenin uşağına kahramanlık taslayamayacağı söylenir. Bu durumun aksine, herkes sekreteri için bir Tanrıdır. Eğer böyle değilse, o kişinin sekreterini defetmesi daha iyi olurdu!

Lord Juventius, Cyril'in General Cripps'in önüne koymaya niyetlendiği akıllıca hesaplarını takip edemiyordu. Ancak, dinlemesine bile izin verilmeyecek kadar gizli ve aslında açılmamış olan Tarot falının doğruluğuna yaşamını bile bağlayabilirdi. Aslında, varolmayan bu fal hikâyesi, vicdansız majisyen tarafından anın gereğine göre icat edilmişti.

"Ona ordu durumunun karışık bir biçimde politik ve hanedanlığa ait özelliklere bağlı olduğunu söyleyeceğim. Anschauung ve Welt-politik'e imada bulunacağım, bilirsin!"

Lord Juventius sevimlice kıkırdadı.

¹⁶⁸ Yürüyüşünden bir tanrı olduğunu anlarsın.

"Sırası gelmişken," diye devam etti Cyril "yaşlı adam üzerinde -kişisel olarak demek istiyorum- herhangi bir etkin oldu mu?"

Lord Juventius yarılanmış göz kapaklarıyla öne doğru eğildi ve sesini güven dolu bir fısıltıya indirdi.

"Karşılaştığımız gün," diye mırıldandı.

"Mükemmel. Ama ben düşündüm ki..."

"Prehistorik. Kusursuzca Cocker o."

Bu tür konuşmalar bir yabancı için anlaşılabilirlik değerinden yoksundu. Ama demek ki yabancının özellikle anlamamasının sağlanması gerekiyordu. Bu garip türdeki diyaloglar İngiliz toplumunun ve "yüksek politika"nın en önemli olaylarını belirler.

"Öyleyse bunu ciddiye aldığımı anla."

"Elbette ki, Kurille!"¹⁶⁹

"*Precetur oculis mellitis!*"¹⁷⁰

"Kurille, Catulle!"

İngilizler ölü dillerin kullanımına geri döndükleri zaman, bu Davut Peygamber tarafından Harun'un başından giysisinin eteklerine kadar akan Kutsal Yağa benzediğini söylediği ruhsal durumun bir alametiydi.¹⁷¹

Emireri, personeli yemeğe çağırdı. Gecenin konuğu olarak Cyril, Başkomutan'ın sağ yanında idi.

"Sizi bana çok şiddetle tavsiye ettiler," dedi eski süvari lideri sigara içme zamanı geldiğinde, "ve buna uygun şekilde sivrileceğinize güveniyorum. Elbette ki Albay Mavor'un buyruğu altında olacaksınız. Ona derhal haber vermelisiniz."

"Size bazı bilgileri doğrudan verebilir miyim?" diye sordu Cyril. "Anladığım kadarıyla sorun ertelemeye gelmeyecek:

¹⁶⁹ Kurille, Cyril anlamında.

¹⁷⁰ Latince: "bal gözlüğüne dua etsin."

¹⁷¹ Mezmurlar 133

bunu bir an önce bilmelisiniz ve açık sözlü olmak gerekirse bunu ilk kez duymanız için bu benim adıma iyi bir fırsat.”

“Lanet olası komik bir başlangıç,” diye hırladı general. “İyi o halde, devam edin!” bu izin pek nazıkçe değildi. Ama İngiliz Ordusunda başıbozukluk ciddi bir şeydir. General Cripps kötüyü daha da kötü yapmıştı sadece.

“Gayri resmi düşünün, tamamen gayri resmi,” diye ekledi, Cyril başlamadan önce.

Bu İngilizlerin bir şeye kulak asmadan duymanın ya da ima etmeden söylemenin elverişli bir çaresiydi. Resmi bir konuşma böylesine steril olamaz. Pusulalar, muhtıralar, içerik özetleri, tavsiye mektupları, raporlar, komisyon atamaları, bitmez tükenmez muzakereler, daha çok raporlar, Parlamento’daki tartışmalar, tezkere sunumları ve benzerlerini içerir. Aynı gayri resmi konuşmalarda olduğu gibi, sonunda hiçbir şey yapılmaz. Öyleyse seçimini yapabilirsin bayım ve vebali boynuna!

“Gayri resmi olarak, elbette, General!” diye katıldı Cyril. “Benim amacım yalnızca Alman Generalin Personelinin planlarını açığa çıkarmak.”

“Sağolun, Yüzbaşı Grey,” diye yanıtladı büyük insan, küçümseyerek,” bu aslında sizin vazifeniz. Von Kluck’un Paris’i işgalinin başlangıcından itibaren dört günlük bir zaman kazanmak adına.”

“İmkansız General! Von Kluck Paris’i asla işgal etmeyecek, çünkü kendisi aslında Plebeian kökenlidir!”

“Akşam yemeğinden sonra -ama sadece akşam yemeğinden sonra- bu gibi iddialar kusursuz bir lezzette oluyor. Devam edin!”

“Ben şaka yapmıyorum, General. Von Kluck’un Paris’i ele geçirmeyi denemesine izin verilmeyecek.”

“Bu hiç değilse biraz garip çünkü şu an şehre doğru geliyor!”

“Yalnızca bizim hattımızı inceltmek için, efendim. Almanların St. Michel’e doğru cepheyi daraltacağını görmüyor musunuz?”

“Evet. Bunun ne önemi var?”

“Benim ileri sürdüğüm amaç, efendim, Verdun yolunun Güneyini kesmek.”

“Yani?”

“Neden Verdun? Çünkü Crown Prensi orayı tehdit eden ordunun başında bulunuyor. Paris bu modern Sezar tarafından asla alınamayacak!”

“Bunda kabul ettiğim bir şeyler var. O küçük canavar kesinlikle pek rağbet görmüyor.”

“Ne pahasına olursa olsun onu ulusal kahraman yapacakları kesin.”

“Peki biz nerde giriyoruz?”

“Daha ne kadar açık olabilir ki? Sağ kanatları ya ilerleyecek ya da çevremizi saracak. Verdun izole edilmiş olacak. Der Kronprinz (Tanrı onun soylu kalbini korusun!) ilerleyecek ve Paris boyunca bütün yolu uçar adım gidecek. Bu Hohenzollern hanedanlığı için tek şans.”

“Bu askeri bir çılgınlık.”

“Ellerinde riske atmak için yeterince adamolduğunu düşünüyorlar. Ancak, Tanrı aşkına anlayın efendim, sonuçlara bir bakın! Eğer haklı çıkarsam, birden bire Doğuya doğrudan bizim cephemize doğru sapacak ve biz de onu ezeceğiz!”

“Bu denli delice bir manevra yapmayı göze alamaz.”

“Söylediklerimi dikkate alın efendim, yapacak.”

“Peki bununla ilgili olarak benim ne yapacağımı tahmin ediyorsun? Gayrı resmi olarak Yüzbaşı Grey, fazlasıyla gayri resmi olarak!”

“Onu pataklamaya hazır olun, bayım – gayri resmi olarak.”

“Bayım, General Buller’la en son konuşmamızdan bu yana duyduğum en eğlenceli saçmalığı benimle paylaştığınız için sizi

tebrik ederim! Şimdi Albay Mavor'a İstihbarat Memuru olarak haber verseniz daha iyi olur belki." Generalin ses tonu aşağılayıcıydı, "Bu orduda gerçeklere ihtiyaç var."

"Psikolojik gerçekler de gerçektir, General."

"Saçmalık, bayım. Bir tartışma grubunda ya da bilimsel bir çay partisinde değilsiniz."

"Bu son söylediğiniz, efendim," diye yanıtladı Cyril soğukça "benim nafile bir pişmanlığımdır."

Ama Lord Juventius Mellor bu uygunsuz konuşmanın etkili olmasını engelledi. İlgisiz gözlerini yaşlı askerin kırmızı yüzüne dikti ve sesi okşayıcı bir fısıltıya dönüştü.

"Beni bağışlayın. Beş dakika daha gayri resmi olmamıza izin verin!"

"Ne desem ki delikanlı?"

"Sanırım General Foch'un da bu şakaya gülmesini sağlamak doğru olur. Son günlerde büyük bir üzüntü içinde olduğunu duydum."

"O bunları, bu kadar rahat karşılamayabilir. Fransızlar ülkeleri söz konusuyken kendileriyle oynanan oyunlarla pek ilgilenmezler."

"Zavallı Cyril'i vurabilir, aziz dostum! Ona iki gün izin verin, böylelikle Mavor'a haber vermeden önce söylediklerini bir kez daha gözden geçirebilir."

"İstihbarat Departmanının, şampiyon tahmincisi olmadan da bir iki gün idare edebileceğini söyleyebilirim. Tırıs git, Grey. Ama kendi iyiliğin için sana bir iki gerçeği düşünmeni öneririm."

Cyril selam verdi ve ayrıldı. Juventius onu arabada görmeye geldi. "Ben yaşlı ahmağa dil dökerim," diye fısıldadı dostuna, "Onun bu tür yerleştirmeleri, hattı çok fazla bozmadan yapmasını sağlayacağım. Böylece, eğer Foch senin tertibinde bir anlam bulursa, ileri gitmek için çok fazla geride olmayacağız."

"Senin adına sevindim. Güle güle!"

"Sağol."

Cyril arabaya binip uzaklaştı. General Fosh'un karargahına korkunç ve uğursuz bir yolculuk yaptı. Hat, dehşet biçimde sağa sola bükülüyordu, bu yüzden dolaşık yollar gerekliydi. Yollar yalnızca, hepsi düzensiz, her tür ordu malzemesi ile dolu değildi, aynı zamanda, bazıları evinden getirdiği eşyaları yüklenmiş, bazıları yaralı olan kaçak askerler ve siviller arkalarında uzun, acı dolu bir iz bırakıyorlardı. Kırsal alan neredeyse bir aylık savaş süresi boyunca bozkır kurdu ve dingo türü yabani köpeklerle dönüşmüş sahipsiz ve vahşi köpek sürülerince devriye geziliyordu. Cyril ise sevinç içinde bağırıyordu. Yolda ilerledikçe güveni artıyordu. General Cripps'in onu Fransız Kumandanın aklında kesin olarak suçlu göstereceğini hissettiği 'gerçekler'inden birini düşünmüştü.

Generalin kışla kurduğu şatoya ulaştığında, dinleyici edinmekte herhangi bir sorun yaşamadı. Muhteşem bir görünüşe sahip, gözleri yorulmak bilmez bir zekayla parlayan Fransız, bütün duyularını olabildiğince çabuk ziyaretçisi üzerinde yoğunlaştırdı. "General Cripps'in yanından mı geliyorsun?"

"Evet Generalim, ama bu benim kendi yükümlülüğüm. Bir fikrim var..."

Foch, adamın söylediklerini yarıda kesti.

Galli'lere özgü birden ortaya çıkan bir şaşkınlık içerisinde "Ancak, siz İngiliz üniforması içindesiniz!" dememeyi başaramadı.

"Cuchullus non facit monachum," diye sert bir karşılık verdi Cyril Grey. "Ben yarı İskoç, yarı İrlandalıyım."

"Öyleyse devam etme zahmetine katlanın."

"İlk önce düşüncemi General Cripps'e anlattığımı söyleyebilirim. Benim bir aptal ya da şakacı olduğuma ikna oldu."

Bu onun "gerçeği," onun başlıca iddiasıydı. Şiddetle anlatılıyordu. Foch'un yüzü aniden, her şeyi kabul ettiğini gösteren doymak bilmez ve istekli bir hale dönüştü.

"Bir daha duyayım lütfen!" General bir not defterine uzandı.

Grey güldü. Birkaç kelimeyle Almanların planları hakkındaki teorisini tekrarladı.

"Ama bu kaçınılmaz!" diye bağırdı Foch. "Bir saniye. Afedersin, telefon etmeliyim."

Odayı terketti. Beş dakika içinde geri döndü.

"Rahatınıza bakın, Yüzbaşı Grey," dedi, "Von Kluck döndüğünde onu yakalamaya hazır olacağız. Bana şu notu komutanınıza götürme zevkini lütfeder misiniz? İngilizler aynı anda vurmaya hazır olmalılar. Sizden şu an için kalmanızı istemeyeceğim, ama zaferden sonra benimle bir akşam yemeği yemenizi rica edeceğim."

Bir Fransız askerin ağzında "zafer" kelimesinin nasıl duyulduğunu hakkında bir fikir vermek imkansız. Bir kılıcın, kanzasına kadar yuvasına sokulduğunda çıkardığı çınlama sesi ve bir aşığın sevgilisine sarıldığı zamanki bağırışı ve öldürülme anında nihai olarak Tanrı'ya ulaşan bir şehit'in zaferden sonra sevinmesi gibi...

Cyril, İngilizlerin Karargahına geri döndü ve Albay Mavor aracılığıyla resmi olarak General Foch'un ricasını iletti.

Bir sonraki haftanın olayları, tarihin belkemiğini oluşturur. Vurulacak zalim darbe bertaraf edilmişti. İlk büyük zafer yalnızca, Fransa'yı her daim korumakla kalmadı aynı zamanda Bonapart'ın adamlarının ahlaki yüceliklerine geri döndüklerini gösterdi. Bu da 1870'in, Van Tromp'un gemilerimizi denizden süpürdüğü kendi utanç yılımız gibi, yalnızca geçici bir güçsüzlük olduğunu kanıtladı.

General Cripps, Cyril Grey'i kışlasına çağırdı.

"Korkarım," dedi yaşlı adam, "sizin hizmetlerinizin değerini anlamak için hiçbir şey yapılamaz. Sizin doğruluğunun ispatlanmış olması gereken şu teoriniz, Talihin yasalarının işleyişinin, her gün bunun gibi pek çoğunu gördüğümüz, bir başka örneği. Hava tahmincileri her gün yanlış tahmin yapamazlar.

Ama eyleminiz bir ödülü hak etmiş olsa bile, yine de güçsüz kalacaktık, çünkü, hatırlayacağınız üzere bizim konuşmamız gayri resmiydi.

“Gayri resim olarak, yine de, terfi ettiniz ve Süvari Komutanı oldunuz. Kayırmacılık bayım, rütbe kayırmacılığı! Şimdi General Foch’a gidin, Binbaşı, sizi adları sırasıyla Joffre ve Poincaré olan iki beyefendiye takdim etmek istiyor! Harcanacak zaman yok,” dedi, aceleyle bir minnettarlık ifadesi arayarak. Ama iki adam el sıkıştıklarında, ikisinin de gözleri donuktu; İngiltere’yi düşünüyorlardı.

Böylelikle Cyril randevusunun olduğu Paris’in yolunu tutmuştu.

Zafer, orduların arkalarında bıraktıkları taşranın görünümünü tıpkı bir sahne yönetmeni gibi değiştirmişti. Artık firariler ve düzensizlik yoktu. Hâlâ yaralıların oluşturduğu uzun kuyruklar yüzünden sağda solda yollar tıkalıydı, ama görkemli bulaşıcılığı fırtınadan temizlenmiş bir gökyüzünde beliren günışığı gibi yayılıyordu. Erzak trenleri etrafa güven saçıyorlardı. Genç insanlar her zaman yeni silahlar, yeni yük vagonları, yeni atlar ile karşılaşılıyordu. Yolun her dönemecinde, cepheye giden yollarında neşe içinde şarkılar söyleyen yeni alaylar vardı. Cyril birliklerin görüntüsü karşısında büyülenmişti. Onların esneklikleri ve yüce ruhları kahrediciydi. Birden her bireyi büyük savaşın anısını taşıyan, başka bir mıntıkaya aktarılmakta olan bir Turcos birliğiyle karşılaştı. Bütün vahşi insanlara, uygarlık tarafından mahvedilmeden kalan gerçek insanlara duyduğu şiddetli sevgi onu neredeyse boyunduruğuna aldı: onları kucaklamak istedi. Düşmanın yol açtığı tehditlerin engellediği yaşamın yükselişini gördü ve sevinç kalbine bir sel gibi aktı, bu yüzden boğazını ateş bastı ve söylenen şarkı onun dudaklarına da sıçradı.

Ve korkunç bir manzaranın önüne geldiği anda bir soğukluk hissetti.

Önünde, yolun üzerinde, bir hendeğin kenarına saplanmış, bir Spahi'nin mızrağı, bir işaret levhası duruyordu. Ona mihlanmış şekilde üzerine kaba şekilde tebeşirle "EPSION" yazılı bir tabela vardı. Ölümcül bir merak adamı o noktaya çekti. Yaklaştığında, uğursuz levhanın çevresinde dövüşen vahşi köpekler, dehşet içinde iğrenç öğünlerini bırakıp gittiler.

Cesedin göbeğine bir kılıç saplanmıştı. Dili dışarı sarkıyordu. Bir kimse daha ilk bakışta bunun Alman ajanlarının ihanetleri yüzünden varlıklarının üçte birini kaybetmiş olan Cezayir birliklerine ait olduğunu anlayabilirdi. Ama üzerindeki bütün çürümüşlüğe rağmen bundan daha fazlasını tanıdı adam: leşi tanıdı. Bu çürümüş et, bir zamanlar Douglas'tı.

Cyril Grey yıllardır yapmadığı garip bir şey yaptı: hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Nasıl olduğunu biliyorum," diye mırıldandı, "Simon İff haklı. Tao'nun Yolu! Bu daha zor olan yolu takip etmeliyim, ilerleyecek bir kimsenin kendini geri çektiği Yolu."

Atını mahmuzladı. Yarım saat sonra Eiffel Kulesinin ve onun etrafında Paris'i gözlemek ve korumak için halka oluşturan centilmen kuşların birinin kanatları üzerinden parıldayan, batan güneşi gördü.

Sonraki sabah İngiliz yetkililerine kendisi hakkında bilgi verdi. Onu Cumhurbaşkanı'na ve Başkomutan'a takdim eden Lord Antony Bowling oldu.

Ziyafette kendisini "onur madalyalı bir memur" olarak buldu. Ama adamın bütün göz alıcılığı ve neşesi gitmişti. Ağırbaşlı bir edeple yemeğini yedi. Düşünceleri hâlâ yol kenarındaki hendeğin içinde bulunan utanç verici ceseteydi. İzin isteyerek erkenden kalktı ve Elysée Sarayı'ndan ayrıldı. Kapıda bir otomobil duruyordu. İçinde Lisa la Giuffria oturuyordu. Dışarı atladı ve adamın omuzlarını yakaladı. Yaptığı çılgınlığın ve sonuçlarının ve çaresinin, adamın davranışlarını dikkatle takip ettiğinin, ne pahasına olursa olsun yeniden onunla birlikte olmak için duyduğu kararlılığın hikâyesini anlatıverdi bir çırpıda.

Adam sessizlik içinde -çaresi olmayan bir üzüntünün yarattığı sessizlikle- dinledi. Başını salladı.

"Bana söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye haykırdı kadın, düşünmeden, acısı tarafından adeta yırtılarak.

"Benim için bir hediyen yok mu?" diyerek yanıtladı adam onu.

Kadın anladı. "Ah, Sen insansın! Sen insansın!" diye bağırdı kadın.

"Ne olduğumu bilmiyorum," diye yanıtladı. "Dün, bir insan için oyunun sonunun ne olduğunu gördüm!"

Birkaç kelimeyle yol kenarında olanları anlattı.

"Git!" dedi, "Douglas'ın son kurbanı olan o kızı kendine hizmetçi olarak al. Amerika'ya git. Ay'ın Çocuğunu bul. Bizim için başka bazı görevler de olabilir ya da belki olmaz. Bilmiyorum, zaman gösterecek."

"Yapacağım, yapacağım" diye bağırdı, "Şimdi çabucak gideceğim. İlk önce öp beni!"

Majisyenin gözleri bir kez daha doldu. Evrenin Acısını her zamankinden daha derin olarak hissetti. Bütün insanca ideallerimizin Hayatın Yasaları ile nasıl bağdaşmadığını tamamen anlamıştı. Kadını yavaşça ve kibarca kollarına aldı ve öptü onu. Ama Lisa karşılık vermedi. Adamın onun sevmiş olduğu kişi olmadığını anlamıştı: hiç tanımadığı bir adamdı bu, sevmeye cesaret edemeyeceği biri. Uzakta, kenara ayrılmış biri, tapmak için bir düşünce! Kadın kendini değersiz hissetti ve geri çekti.

"Ben gidiyorum," dedi, "Çocuğu arayacağım. Selâm ve Elveda!"

"Selâm ve Elveda!"

Kararsızlık içerisinde otomobiline bindi. Başı önüne düşen Cyril Grey, Champs Elysées'nin ağaçlıklı mesire yerlerine daldı.

Yürüdükçe tarifsiz bir halsizlik geldi üzerine. Hasta olup olmadığını merak etti durgunluğu içinde. Şok edici bir şaşkınlıkla Concorde Meydanı'ndaki Dikilitaş'a geldi. Ağaçları geride bıraktığına dikkat etmemişti. Dikilitaş onu kararlı hale getirdi.

Şekli, adamın ruhunu Mısır Majisinin Gizemlerine daldırdı. Soğuk bir suya dalmak kadar canlandırıcıydı bu. Montmartre'a doğru uzun adımlarla yürüdü.

Tarikatın Öğrenim Evi bir hastaneye dönüştürülmüştü. Peki onu karşılamaya gelen Cybele kardeşin dışında kim olabilirdi?

Kadının yanında Simon İff'in sert figürü duruyordu. Arkada iki kişi daha vardı. Cyril eski üstadı Mahathera Phang'ı görmekten dolayı şaşırmadı. Ya diğer kişi? Bu Abdül Bey'di.

"Gel buraya ve benimle tokalaş," diye bağırdı Simon İff. "Hiçbir şey yapmadan duramadım, Cyril," diye ekledi yaşlı adam. "Uzun süredir gözüm genç arkadaşımızın üzerindeydi. Ona tam zamanında müdahale ettim. Casusluk yapmanın, sonunda, yapanı köpeğin ölümüne benzer bir ölümün beklediği bir köpek oyunu olduğunu gösterdim ona. Ona gelince yanlışlarını kabullendi ve şimdi bizim Kutsal Tarikatımızın bir Stajyeri."

Genç adamlar birbirlerini selamladı, Türk bir özür için yalvarırken kekeliyordu, diğeriyse utancından dolayı gülüyordu.

"Ama sen hastasın, Cyril!" diye haykırdı Cybele kardeş. Gerçekten de delikanlı zar zor ayakta duruyordu.

"Etki ve tepki eşit ve zıttırlar," diye açıkladı Simon İff, neşe içinde. "Uyuyacaksın Cyril kardeş ve yüksek trans hallerinden birinde meditasyon yaparak yedi gün geçireceksin. Ben senin ayrılışının yayılması ile meşgul olacağım."

"Bir meditasyon var," dedi Cyril kendinden emin bir halde, "Buda tarafından vahşi canavarlarca parçalanmış bir cesede uygulanan bir meditasyon. Ben onu yapacağım."

Simon İff daha olayı kavrayamadan onay verdi. Cyril Grey'in Douglas'ın cesedinin aslında kendisine ait olduğunu anladığını, yaşayan bütün diğer şeylerle özdeşleşme algısının kendisine geldiğini ve onu büyük bir Üstad mertebesine yükselttiğini bilmiyordu.

Ama bu inisiyasyonun doğasını kavramış bulunan bir kişi vardı. Cyril, Cybele kardeşin koluna yaslanarak, ona ilaç olarak verilen inzivaya çekilmeyi gerçekleştireceği odaya doğru yürürken, muhteşem bir ışık gördü. Bu ışık bütün berraklığıyla Mahathera Phang'ın gözlerinden yayılıyordu.

/

-SON-

Şüphesiz asrın en ilginç ve aykırı kişilerinden biridir, Aleister Crowley. Kimi onu büyük bir üstat, majisyen ve mistik olarak kabul ederken, büyük bir çoğunluk tarafından da kara büyücü ve İsa karşıtı olarak nitelenmiştir.

İyi de şair, dağcı, maceracı, satranç ustası, ressam, majisyen, mistik, zındık, gizli örgüt başkanı, din kurucusu vs. olarak gözüken bu karmaşık kişi tam olarak kimdir?

Bu soruyu hava karardıktan hemen sonra bulduğunuz en yaşlı ağaca bakarak sorabilirsiniz ve büyük bir ihtimalle yanıtı alırsınız. Ama özellikle bu günlerde yeterince yaşlı bir ağaç bulmanın zorluklarını göz önünde bulundurursak kitabın iç sayfalarında bir yolculuğa çıkmak daha kolay bir çözüm olabilir.

Yine de siz bilirsiniz.....

Eğer ikinci seçeneği kullanırsanız; şu anda arka kapağına bakmakta olduğunuz romanda bazı Türk karakterlerle karşılaşmanız, Hristiyanlığı sert bir şekilde suçlayan bir kitap olmasına rağmen, Müslümanlığı öven satırlarla karşılaşmanız ve yazarın hayatta tek kalan oğluna **Atatürk** adını koymuş olması sizi sakın şaşırtmasın.

ISBN 975- 279- 013- 5

9 799752 790130